

PODUL SPRE CASĂ

roman



FRANCINE RIVERS

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Podul spre casă

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Chemarea șofarului
Copilul ispășirii
Firul stacojiu
Grădina Leotei
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Seria: Fiii încurajării

Preotul – Aaron
Războinicul – Caleb
Prințul – Ionatan
Profetul – Amos
Scribul – Sila

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE

Podul spre casă / Francine Rivers. – Oradea: Scriptum, 2015
ISBN 978-606-8712-00-0

821.111(73)-97=135.1

FRANCINE RIVERS



Podul spre casă



Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Bridge to Heaven
© 2014 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Podul spre casă
de Francine Rivers

© 2015 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-8712-00-0

Tiparul executat în U.E.

Fiiilor și nepoților mei

TREVOR, TRAVIS, RICH, BRENDAN, WILLIAM ȘI LOGAN

MULȚUMIRI

De-a lungul anilor, multe persoane dragi m-au sprijinit și au avut un impact asupra scrierii mele. Soțul meu, Rick, se situează ca de fiecare dată în fruntea listei. El a fost cel care m-a încurajat să încep să scriu, apoi a insistat să iau manuscrisul din sertar și să-l expediez editurii. El m-a silit să renunț la slujbă, să rămân acasă cu copiii și să-mi fac o carieră în lumea scriiturii. Copiii noștri, care au deja propriile lor familii cu copii, m-au susținut și ei. Fiica noastră, Shannon, coordonează activitatea pe blogul meu și face munca de secretariat.

Danielle Egan Miller și Joanna MacKenzie poartă de grijă de toate aspectele ce țin de afacere, pentru ca eu să pot finaliza proiectele pe care le am în derulare. Am încredere deplină în ele și sunt recunoscătoare pentru dorința lor de a descoperi noi oportunități de publicare în țară, în străinătate și chiar online. Succesul meu se datorează în mare măsură muncii lor perseverente.

Sunt binecuvântată să lucrez cu editura Tyndale House de peste douăzeci de ani. Publicarea fiecărui nou titlu presupune întotdeauna o colaborare susținută a echipei de editori, designeri, tehnoredactori, experți în marketing, promovare și distribuție. Țin să le mulțumesc în mod special lui Mark Taylor și Ron Beers, care îmi sunt buni prieteni și m-au sprijinit încă de la lansarea mea în lumea literaturii creștine. Ei sunt cei care mă impulsionează și mă bine-dispun în zilele posomorâte.

FRANCINE RIVERS

Karen Watson este o prietenă dragă care știe întotdeauna cum să pună întrebările astfel încât să mă provoace să gândesc lucrurile în profunzimea lor și uneori mă determină să apuc cărări noi. Kathy Olson, editorul meu, este o binecuvântare specială. Ea știe când să taie și când să adauge la textul meu, reușind să îmbine detaliile, pentru ca imaginea de ansamblu să fie spectaculoasă. Mă bucur de fiecare dată când putem lucra împreună. Le sunt recunoscătoare în egală măsură lui Stephanie Broene, pentru aportul ei la ghidul de studiu, și lui Erin Smith, pentru că îmi actualizează pagina de Facebook.

Am mulți prieteni care mi-au fost alături și care s-au rugat pentru mine în acest proces de scriere, mai ales în clipele când eu însămi mă îndoiesc de capacitatea mea de a scrie ceva care să și aibă un sens. Colleen Phillips este sufletul meu pereche din Chile. Membrii familiei care participă la studiul biblic în serile de marți sunt adevărați luptători în rugăciune. Când am nevoie de ajutor, îi telefonez lui Coeur d'Alene – care Îl iubește pe Domnul cu toată inima, cântă ca un înger, scrie ca un profet și te face să râzi mai ceva ca un comediant. Aștept întotdeauna cu nerăbdare întâlnirile noastre anuale de rugăciune, studiu și relaxare.

Toți aceștia cărora le-am menționat numele și mulți alții pe care nu i-am numit mi-au îmbogățit viața mai mult decât mi-aș fi putut imagina. Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea peste fiecare dintre ei.

CUVÂNT DIN PARTEA AUTOAREI

DRAGI CITITORI,

*I*nspirația pentru *Podul spre casă* mi-a venit din Ezechiel 16, unde Dumnezeu compară poporul Lui cu o copilă pe care nimeni n-a dorit-o când s-a născut, dar de care El s-a îngrijit, asupra căruia a vegheat și în cele din urmă a făcut-o mireasa Lui, în ciuda faptului că ea l-a respins mereu. Textul acesta biblic m-a impresionat profund, căci eu însămi am crescut într-o familie creștină dar apoi am abandonat ceea ce am învățat acolo. Am pornit pe calea mea și am respins darurile lui Dumnezeu. Rătăcirile prin pustia vieții mi-au cauzat multe dureri și regrete, dar consecințele lor m-au adus în cele din urmă pe genunchi, unde m-am predat Domnului care mă iubise fără încetare.

Nu mi-a fost deloc ușor să scriu această carte. Am vrut ca pastorul Zeke să reflecte caracterul lui Dumnezeu, dar mi-am dat seama că niciun om, nici măcar un personaj fictiv, nu poate să facă acest lucru. Numai Isus, Dumnezeu întrupat, este adevărata Lui reprezentare. Zeke trebuia să fie un tată iubitor, dar pe deplin uman prin puterile, slăbiciunile, greșelile și eșecurile lui. Același lucru este adevărat și în legătură cu fiul lui, Joshua, care se străduiește să fie ca Isus. Abra este ca mulți dintre noi: rănită, derutată, caută fericirea în lucruri care nu pot sătura niciodată. Puțini dintre prietenii mei au venit la credință într-un mod simplu și ușor. Eu însămi m-am împotrivit și

FRANCINE RIVERS

am luptat împotriva Domnului, crezând că a mă preda Lui înseamnă a-mi recunoaște înfrângerea. A trebuit să treacă mult timp până când am fost în stare să-mi deschid pumnul. Dar când – în sfârșit – l-am deschis, El m-a așteptat și m-a luat de mână. De atunci nu mi-a mai dat niciodată drumul, iar eu Îl iubesc fără încetare din clipa aceea.

Mă rog ca povestea lui Zeke, Joshua și Abra să te atragă la o relație mai strânsă cu Dumnezeu, care L-a trimis pe Fiul Lui, Isus, să moară pentru tine, pentru ca tu să poți trăi pe veci cu El. Visul nostru la fericire poate fi împlinit numai în El.

Îți doresc să traversezi podul spre cer și să găsești odihna pe care ți-o oferă Dumnezeu.

FRANCINE RIVERS



*Pe Tine mă sprijin, din pântecul mamei mele.
Tu ești Binefăcătorul meu încă din pântecul mamei*
PSALMUL 71:6

1936

Umplându-și plămânii cu aerul rece de octombrie, pastorul Ezekiel Freeman și-a început rondul de dimineață. Și-a stabilit ruta pe hartă încă de când a venit pentru prima dată în oraș. Fiecare clădire îi aducea în minte oamenii care o locuiau, iar el îi prezenta înaintea Domnului, mulțumindu-I pentru încercările prin care aceștia au trecut, rugându-se pentru încercările prin care treceau acum și întrebându-L ce ar putea face el ca să-i ajute.

S-a îndreptat spre Liceul Thomas Jefferson. S-a oprit în fața băcăniei lui Eddie, locul favorit de întâlnire al elevilor. Luminile erau aprinse înăuntrul. Eddie i-a ieșit în întâmpinare la ușă:

— Bună dimineața, Zeke. Să-ți aduc o ceașcă de cafea?

Zeke s-a așezat la teighea, în timp ce Eddie prepara grămezi de sandviciuri cu hamburger. Au vorbit despre echipa de fotbal a liceului și despre cine avea să câștige cel mai probabil o bursă. După aceea Zeke i-a mulțumit lui Eddie pentru cafea și pentru conversație și a ieșit iarăși în întunericul de afară.

A traversat Strada Principală și s-a îndreptat în josul ei spre liniile de cale ferată, la Intersecția Hobo. Acolo se vedea un foc de tabără; s-a apropiat de oamenii care ședeau în jurul lui și i-a întrebat dacă îi dau voie să se așeze lângă ei. Unii, care erau în oraș de ceva vreme, îl știau deja pe Zeke. Alții erau străini, persoane ce păreau obosite

și epuizate de traversarea țării în lung și-n lat, acceptând slujbe ocazionale pe traseu și trăind de la o zi la alta. Un tânăr a spus că îi place atmosfera din oraș și că spera să rămână aici. Atunci Zeke i-a adus la cunoștință că la depozitul de cherestea din nordul orașului era nevoie de un încărcător. I-a dat tânărului o carte de vizită cu numele lui, adresa și numărul de telefon al bisericii, și i-a spus:

— Treci pe la mine oricând dorești. Mi-ar plăcea să știu cum te descurci.



Greierii din iarba netunsă și bufnița dintr-un pin înalt au încetat să mai cânte când mașina a intrat în Riverfront Park și s-a oprit aproape de dormitoare. O tânără a coborât de pe scaunul șoferului. Luna plină îi lumina cărarea pe unde pășea.

S-a aplecat înainte gemând de durere și și-a dus mâna la pântecul umflat. Contracțiile urmau repede unele după altele, la un interval de sub un minut. Avea nevoie de adăpost, de un loc ferit unde să-și poată naște copilul. S-a dus împleticindu-se prin întuneric până la toaleta femeilor, dar ușa nu s-a deschis. S-a întors cu un suspin înăbușit, căutând în continuare.

De ce o fi condus atât de departe? De ce nu a luat o cameră la un motel? Dar acum era prea târziu.



Următoarea oprire pe traseul lui Zeke a fost piața orașului. S-a rugat pentru fiecare dintre proprietarii magazinelor, pentru membrii consiliului orașenesc, care urmau să aibă o întâlnire chiar în după-amiaza aceea la primărie, și pentru călătorii care poposeau la Hotelul Haven. Era încă întuneric când a trecut de-a lungul Străzii a Doua și a văzut camioneta lui Leland Dutcher întorcând la capătul aleii în Piața Greuning. Toți îi spuneau Dutch, inclusiv soția lui, care era în spital, bolnavă de cancer în fază terminală. Zeke a șezut lângă

PODUL SPRE CASĂ

ea de mai multe ori și știa că suferea mai mult din cauza lipsei de credință a soțului ei decât de apropiata ei moarte. „Eu știu unde merg. Mă îngrijorează mai mult unde va ajunge Dutch“, se îngrijora ea. Bărbatul lucra șase zile din săptămână și nu vedea niciun rost să o petreacă pe a șaptea în biserică. De fapt, era supărat pe Dumnezeu și nu voia să-I acorde nicio zi.

Frânele camionetei au scrâșnit scurt în timp ce camioneta a oprit. Dutch a coborât geamul:

— Este o dimineață rece pentru a hoinări pe străzi, pastore. Ai vreo iubită ascunsă pe undeva?

Ignorând sarcasmul, Zeke și-a vârât mâinile reci în buzunare.

— Acesta este momentul cel mai bun pentru rugăciune.

— Ei bine, nu vreau să te țin din treabă, a răspuns el cu un râs zgomotos.

Zeke s-a apropiat și mai mult de el.

— Am vizitat-o pe Sharon ieri.

Dutch a scos un oftat.

— Atunci știți că nu îi este prea bine.

— Nu, nu îi este bine. Dacă nu se întâmpla vreun miracol, nu mai avea mult de trăit. S-ar fi desprins mai ușor de lumea asta dacă nu ar fi fost îngrijorată pentru soțul ei, dar dacă i-ar fi spus asta lui Dutch, l-a fi întăritat și mai mult.

— Haide, pastore. Invită-mă la biserică.

— Știi deja că invitația este mereu deschisă.

Dutch a pălit ușor:

— S-a ținut de capul meu ani de zile. Dar în clipa asta îmi vine să-L scuip pe Dumnezeu în față. Sharon este o femeie bună, cea mai bună pe care am cunoscut-o eu. Dacă cineva merită un miracol, ea este aceea. Spune-mi, cum o ajută Dumnezeu?

— Trupul ei va muri, Dutch, dar Sharon nu.

A văzut tremurul de durere și a știut că bărbatul nu era pregătit să audă mai mult.

— Vrei să te ajut la descărcatul camionetei?

— Mulțumesc, dar cred că mă descurc și singur.

Dutch a băgat mașina în viteză, a scuipat un cuvânt urât și a pornit de-a lungul aleii.



Copilul a venit cu o alunecare caldă, făşnind din trupul ei, şi tânăra a oftat uşurată. Încleştarea de fier, ca o gheară, a dispărut, lăsându-i timp să respire. Gâfâind în umbra podului, s-a uitat în sus printre stâlpii de oţel la cerul smălţuit cu stele.

Pruncul arăta palid şi perfect în lumina lunii, pe pătura întunecată a pământului. Era prea întuneric să vadă dacă era băiat sau fată, dar ce conta?

Cu trupul în stare febrilă, tânăra femeie s-a zbatut să-şi dea jos puloverul şi l-a întins peste copil.



Sufia o briză rece. Zeke şi-a ridicat gulerul jachetei. A păşit de-a lungul străzii Mason, a traversat Strada Întâi, a pornit-o pe McMurray şi s-a întors pe Strada a Doua înspre Spitalul Bunul Samaritean. I-a venit în minte podul, dar era în cealaltă direcţie. În lunile de vară, îl trecea adesea până la Riverfront Park, mai ales când tabăra era plină de vizitatori care locuiau în corturile ridicate în campingul învecinat.

În această vreme a anului, când temperaturile erau din ce în ce mai scăzute şi frunzele cădeau din pomi, nu era nimeni în camping.

Întunericul se risipea, dar avea să mai treacă ceva timp până la răsăritul soarelui. Ar fi trebuit să se întoarcă acasă, dar podul îi persista în minte. A schimbat direcţia şi s-a îndreptat spre pod şi spre Riverfront Park.

Zeke şi-a suflat în mâini. Ar fi trebuit ca în dimineaţa asta să-şi pună mănuşile. La colţ s-a oprit, încercând să se hotărască dacă să meargă la pod ori să-şi continue drumul spre casă. Întotdeauna făcea un duş şi se bărbiera înainte să se așeze la masă împreună cu Marianne şi Joshua. Dacă ar merge la pod, ar însemna să întârzie acasă.

Dar a simţit că trebuia să se ducă. Cineva avea nevoie de ajutor. I-ar

PODUL SPRE CASĂ

fi suficiente doar zece minute ca să ajungă până la pod – mai puțin, dacă ar fi grăbit pasul. Ar fi fost tulburat toată ziua dacă nu s-ar fi dus.



Tremurând violent, tânăra femeie a ridicat geamul mașinii, știind că nu va scăpa niciodată de vinovăție și regret. Măinile i-au tremurat când a întors cheia în contact și a pornit motorul. Nu-și dorea nimic altceva decât să lase în urmă acest loc. Voia să-și vâre capul în nisip și să uite tot ce s-a întâmplat, tot ce greșise în trecut.

Luând curba cu roțile scrâșnind, a apăsă prea mult pe pedală. Mașina a alunecat pe o parte, trimițând un val de adrenalină prin trupul ei. A întors repede volanul și roțile au zvârlit pietricelele în parc de parcă ar fi fost niște gloanțe. După ce a încetinit, a luat curba spre dreapta, spre Strada Principală, cu ochii ațintiți înainte prin perdeaua de lacrimi. Va merge spre nord și va căuta un motel ieftin. Apoi va decide cum își va pune capăt zilelor.

Briza mângâia nisipul de pe mal și se strecura pe sub pod. Nemaifiind protejat de căldura pântecului matern, bebelușul a simțit mușcătura frigului din această lume. A urmat un scâncet ușor, apoi un plânset plin de durere ce a fost purtat peste apă, dar nicio lumină nu s-a aprins în casele înșirate de-a lungul râului.



Suspensoarele de oțel ale podului Pratt se înălțau peste copacii din jur. Zeke a traversat vechea șosea care dădea spre râu și a pornit-o pe trotuarul de pe pod. S-a oprit la jumătatea lui și s-a aplecat peste balustradă. Râul curgea în valuri sub el. Plouase cu câteva zile în urmă, lăsând malul neted și întărit. Locul era complet părăsit.

De ce sunt aici, Doamne?

Zeke și-a îndreptat poziția, încă tulburat. A mai așteptat o clipă, apoi s-a întors. Era timpul să se întoarcă acasă.

Un scâncet ușor s-a amestecat cu zgomotele râului. Oare ce

cra? Ținându-se de balustradă, s-a aplecat mult în față, încercând să deslușească ce se găsea la piciorul învăluit în umbră al podului. Zgomotul s-a auzit din nou. A traversat repede podul și a străbătut în grabă ridicătura cu iarbă până la parcare. Să fie un cățeluș? Oamenii părăseau adesea pe marginea șoselei puii animalelor și alte resturi.

A auzit zgomotul iarăși, și s-a îngrozit la gândul că ar putea fi un nou-născut. Același zgomot îl făcuse și Joshua când fusese bebeluș. *Un bebeluș, aici?* A cercetat cu atenție locul, cu inima bătându-i puternic. A observat urme de pași. S-a îndreptat spre malul râului și le-a urmat prin nisip până la pietrișul de sub pod. Pietricelele scârțâiau sub picioarele lui.

A auzit zgomotul iarăși, de data aceasta mai slab, dar atât de aproape încât s-a uitat cu atenție înainte să calce. Încruntat, s-a aplecat și a ridicat ceva ce părea un pulover aruncat.

— O, Doamne...

Un copilaș era culcat atât de tăcut, atât de micuț, atât de alb, încât s-a întrebat dacă nu cumva a ajuns prea târziu. O fetiță. Și-a trecut mâinile pe sub ea. Era ușoară ca un fulg. Când a ridicat-o pe brațe, mânuțele fetiței s-au desfăcut ca aripioarele unui pui de pasăre care încearcă să zboare, și copila a început să plângă tremurând.

Ridicându-se în picioare, Zeke și-a desfăcut jacheta și și-a deschiat nasturii de la cămașă, ca să apropie copilașul de pielea lui. I-a suflat fetiței peste față, ca s-o încălzească.

— Plângi, scumpo; plângi cât poți tu de tare. Agață-te strâns de viață. Mă auzi?

Zeke cunoștea toate scurtăturile din oraș, așa că a ajuns la Spitalul Bunul Samaritean înainte să răsară soarele.



Zeke s-a întors la spital la prânz ca s-o vadă pe Sharon. Dutch era cu ea, părând încruntat și obosit. Ținea mâna fragilă a soției sale între ale lui și nu spunea nimic. Zeke le-a vorbit amândurora. Când Sharon i-a întins mâna, el a luat-o și s-a rugat pentru ea și pentru Dutch.

Nu putea să plece fără să treacă pe la salonul de nou-născuți. N-ar

PODUL SPRE CASĂ

fi trebuit să fie surprins s-o vadă pe Marianne lângă geam, cu brațul în jurul lui Joshua, care avea cinci ani. A simțit cum îl învăluie tandrețea și mândria. Fiul lui avea brațe lăbărțate, picioare lungi și slăbănoage, genunchi protuberanți și picioare mari.

Joshua și-a pus mâinile pe sticla geamului.

— Este așa de mică, tati. Și eu am fost la fel de mic?

Micuța dormea adânc într-un mic pătuț de spital.

— Nu, fiule. Tu ai fost un grăsuliu de 4 kilograme.

Expresia de pe fața Mariannei l-a îngrijorat. I-a luat mâna:

— Ar trebui să mergem acasă, iubito.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai găsit-o. Ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă n-ai fi găsit-o?

Marianne l-a privit în față:

— Ar trebui s-o adoptăm.

— Știi bine că nu putem face asta. Vor găsi pe cineva s-o ia.

A încercat s-o conducă spre ieșire. Dar Marianne n-a vrut să se miște din loc.

— Cine ar putea s-o îngrijească mai bine ca noi?

Joshua a intervenit și el.

— Tu ai găsit-o, tati. Ce-ai găsit al tău să fie!

— Dar fetița nu este un bănuț găsit pe trotuar, fiule. Ea are nevoie de o familie.

— Noi suntem o familie.

— Știi ce vreau să spun. — A prins-o pe Marianne pe după gât. — Ai uitat cum este să ai grijă de un bebeluș?

— Eu vreau s-o luăm la noi, Zeke, știi bine că vreau. De ce n-ar putea fi a noastră?

Marianne s-a tras înapoi.

— Te rog, nu te uita la mine așa. Sunt mai puternică decât crezi.

Ochii i s-au umplut de lacrimi înainte să întoarcă fața.

— Uită-te numai la ea. Nu-ți frânge inima?

S-a uitat la ea și inima i s-a înmuiat. Dar trebuia să fie realist.

— Trebuie să plecăm.

Marianne i-a strâns mâna.

— Religia curată și adevărată în ochii lui Dumnezeu se manifestă prin grija față de văduve și orfani.

— Nu folosi Scriptura împotriva mea când eu vreau doar să te protejez pe tine.

Joshua s-a uitat în sus:

— De la ce s-o protejezi, tati?

— De la nimic. — Marianne i-a aruncat lui Zeke o privire muștrătoare. — Este doar o idee care i-a intrat în cap lui tati cu mult timp în urmă. Dar îi va trece. Dumnezeu a pus-o în brațele tale, Zeke. Nu-mi spune că nu El.

Marianne s-a uitat la Zeke cu ochi nevinovați:

— Îi avem pe băiețelul nostru. O fetiță ar face ca totul să fie perfect. Nu ți-am mai spus asta?

Ba da, îi mai spusese. Ea își dorise întotdeauna mai mulți copii, dar doctorul i-a avertizat că inima ei, bolnavă în urma febrei reumatice din copilărie, nu era destul de puternică pentru a supraviețui încă unei sarcini.

Zeke a simțit cum hotărârea îl părăsește.

— Marianne, te rog, încetează.

I-au fost necesare luni întregi ca să-și revină în urma nașterii lui Joshua. Îngrijirea unui alt bebeluș va fi mult prea solicitantă pentru ea.

— Am putea fi părinți adoptivi. S-o ducem la noi acasă cât mai curând posibil. Dacă-i prea mult, atunci... — Ochii i s-au umezit. — Te rog, Zeke.



Zece zile mai târziu, dr. Rubenstein a semnat actele de ieșire din spital pentru micuța Jane Doe și a pus-o în brațele lui Marianne.

— Veți fi niște părinți adoptivi minunați.

După primele trei nopți, Zeke a început să se îngrijească. Marianne se trezea la fiecare două ore ca să hrănească bebelușul. Cât va mai dura până când sănătatea ei va scădea de suferit? Deși arăta extenuată, era cum nu se poate mai fericită. Șezând într-un balansoar, o strângea pe micuța Jane în brațe și o hrănea dintr-o sticlă cu lapte cald.

— Are nevoie de un nume adevărat, Zeke. Un nume plin de promisiune și de speranță.

PODUL SPRE CASĂ

— Abra înseamnă „mama popoarelor“, a spus Zeke înainte să-și dea seama ce face.

Marianne a râs:

— Ai vrut-o și tu dintotdeauna, nu-i așa? Nu te preface că nu-i așa! Cum ar fi putut să n-o vrea? Dar încă simțea un fior de teamă.

— Suntem părinți adoptivi, Marianne. Să nu uiți asta. Dacă devine prea obositor pentru tine, vom chema asistenta socială. Va trebui s-o dăm pe Abra.

— Cui s-o dăm? Asistenta socială ar vrea să ne-o încredințeze nouă. Și, oricum, nu cred că este cineva în oraș care să ne-o ia pe Abra acum. Nu-i așa?

Peter Matthews, un învățător la școala elementară, și soția lui, Priscilla, și-au exprimat interesul pentru micuță ceva mai înainte, dar având ei înșiși un copil mic, au fost de acord ca Abra să stea la familia Freeman, dacă erau în stare să se descurce.

Marianne a pus sticla goală la o parte și a ridicat bebelușul pe umăr.

— Va trebui să economisim bani ca să mai adăugăm un dormitor. Abra nu va fi bebeluș multă vreme. Va sta o vreme în pătuț, apoi va avea nevoie de un pat obișnuit. Va avea nevoie de o cameră proprie.

Nu avea rost să se certe cu ea. Toate instinctele materne ale lui Marianne erau trezite, dar fiecare zi o obosea puțin câte puțin. Dormitul în timpul zilei o ajuta, însă câteva ore sporadice de somn nu erau suficiente pentru a-și menține sănătatea. Deja arăta răvășită și palidă, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor.

— Măine dimineață să dormi până mai târziu. O voi lua pe micuță cu mine.

— Pe întuneric?

— Străzile sunt luminate și, în plus, cunosc orașul ca pe propriul meu buzunar.

— Îi va fi frig.

— Am s-o învelesc bine.

A pliat o pătură sub formă de triunghi, a legat-o de mijlocul și gâtul său și s-a îndreptat. Apoi a luat-o pe Abra din brațele Mariannei.

— Vezi? Va dormi ca un cărăbuș în culcușul ăsta.

Avea să stea chiar lângă inima lui, unde fusese încă din prima clipă când a pus ochii pe ea.

Uneori Abra fremăta când o ducea la plimbare dimineța devreme, iar el îi fredona cântări. „Vin dimineța în grădină singur, pe când roua e încă pe trandafiri...” Ea dormea o vreme și se mișca atunci când Zeke intra în băcănia lui Eddie sau se oprea să vorbească cu Dutch.

— Foarte bine că ați luat-o pe micuța. Nu-i așa că-i o scumpă, cu părul ei roșcat.

Și Eddie își trecea vârful degetului peste obrăjorul Abrei.

Până și Dutch cel cu inima tare ca cremene a zâmbit când s-a aplecat de la geamul mașinii sale ca să se uite la ea.

— Arată ca un îngerăș. — Apoi s-a retras înapoi în mașină. — Sharon și cu mine ne-am dorit întotdeauna copii.

A spus asta ca și cum ar fi fost încă o bulină neagră pentru Dumnezeu. Sharon murise, și Zeke știa că bărbatul își plânge soția. Când degețelele Abrei au apucat degetul mic al lui Dutch, el a părut gata să izbucnească în plâns.

— Cinc-a fost în stare să lase un copilăș sub un pod, pentru numele lui Dumnezeu? Ce bine că s-a întâmplat să treci pe acolo.

— Nu a fost o întâmplare să trec pe acolo în dimineța aceea.

— Cum așa? Dutch scoase mașina din viteză.

— M-am simțit îndemnat să merg acolo. Dumnezeu face asta câteodată.

Dutch l-a privit îndurerat.

— Ei bine, nu mă voi lansa în speculații. Fără îndoială că micuța a avut nevoie de cineva în acea dimineță, altfel ar fi fost moartă și îngropată acum.

Ca Sharon, spuneau ochii lui.

— Dacă simți vreodată nevoia să vorbești cu cineva, de-ajuns să-mi telefonezi.

— Mai bine ai renunța la mine.

— Sharon n-a renunțat. Eu de ce-aș face-o?

Pe măsură ce Abra creștea, dormea mai mult între mese, și Marianne apuca să doarmă și ea mai mult. Chiar și așa, Zeke nu a renunțat s-o ia pe Abra în plimbările lui.

PODUL SPRE CASĂ

— Voi continua să o iau cu mine până când va dormi toată noaptea.

Trezindu-se în fiecare dimineață înainte să sune alarma, el se îmbrăca și intra în camera copiilor, unde Abra îl aștepta cu ochii larg deschiși.



1941

Chiar și un copil cuminte poate să te epuizeze, și Zeke vedea acest lucru la Marianne.

Când, într-o după-amiază, a venit acasă și a găsit-o pe Marianne adormită pe canapea în timp ce Abra, acum de patru ani, își spăla păpușa în vasul de toaletă, a știut că lucrurile trebuiau să se schimbe.

— Ești epuizată.

— Abra este mai rapidă decât îmi ia mie să spun: „Capra crapă piatra în patru“.

— Nu poți continua așa, Marianne.

Și alții din biserică au observat cât de obosită arăta Marianne și și-au exprimat îngrijorarea. Priscilla Matthews le-a vorbit într-o duminică, după serviciul divin. Soțul ei montase niște grilaje pentru ca micuța lor Penny, tot de patru ani, să nu poată ieși din camera de zi.

— Toată camera este acum un mare teren de joacă, Marianne. Am împachetat și am dat la o parte tot ce se poate sparge. Ce-ar fi s-o aducă Zeke pe Abra la noi din când în când, după-amiaza? Atunci ai putea să te odihnești câteva ore fără grijă sau întreruperi.

Marianne s-a împotrivit, dar Zeke a insistat că aceasta era o soluție perfectă.



Zeke a adus scânduri, cuie, hârtie gudronată și șindrile, și a început să lucreze la un dormitor în spatele casei. Joshua, de nouă ani, sedea pe scânduri, ținându-le nemișcate, în timp ce Zeke le tăia cu fierăstrăul.

Un enoriaș a făcut instalația electrică. Altul a construit un pat cu sertare și l-a ajutat pe Zeke să pună geamurile ce dădeau spre curte.

Deși Zeke nu era prea entuziasmat de ideea ca fiul său să se mute într-un dormitor strâmt, rezultat din transformarea verandei din spatele casei, Joshua era încântat de „fortul” lui. Prietenul lui cel mai bun, Davy Upton, a rămas să își petreacă noaptea la Joshua, dar dormitorul era așa de îngust, că Zeke a fost nevoit până la urmă să le întindă cortul pe peluză. Când s-a întors în casă, s-a lăsat într-un fotoliu și a spus:

— Fortul este atât de mic.

Marianne a zâmbit, cu Abra strâns lipită de ea în fotoliu și cu o carte cu povestiri biblice deschisă lângă ele.

— Nu l-am auzit pe Joshua plângându-se. Băieții par fericiți ca niște păsări într-un lan de porumb, Zeke.

— Deocamdată.

Dacă Joshua semăna cu tatăl și cu unchiul lui din Iowa, va deveni prea mare pentru acel loc încă înainte de a ajunge la vârsta liceului.

Zeke porni radioul și se apucă de citit corespondența. Radioul dădea numai știri rele. Hitler devenea din ce în ce mai ambițios. Insațiabilul Führer continua să trimită avioane peste Canalul Mânecii ca să bombardeze Anglia, în timp ce, spre est, trupele lui năvăleau peste granițele Rusiei. Oceanul Atlantic nu oferea nicio protecție, cu toate acele submarine germane pregătite să scufunde orice vapoare s-ar încumeta să se apropie.

Zeke l-a mulțumit lui Dumnezeu că Joshua avea doar nouă ani, dar apoi s-a simțit vinovat, știind că erau mulți tați ai căror fii aveau să plece curând la război.

Când Marianne a terminat de citit istoria lui David și Goliat, a strâns-o pe Abra mai aproape de ea. Copilul era pe jumătate adormit și Marianne arăta prea slăbită. Când a dat să se ridice, Zeke a sărit din fotoliul lui.

— Lasă-mă pe mine s-o culc în seara asta.

A luat-o pe Abra de lângă Marianne. Fetița s-a lipit de el, cu capul sprijinit de umărul lui și cu degețelul în gură.

A ridicat cuverturile de pe pat și le-a înfășurat în jurul ei, apoi și-a plecat capul. I-a luat mânuțele împreunate pentru rugăciune în

PODUL SPRE CASĂ

măinile lui și a început să se roage. „Tatăl nostru, care ești în ceruri...” După ce au terminat, s-a aplecat peste ea și a sărutat-o.

— Somn ușor.

Înainte ca el să-și poată înălța capul, ea și-a înfășurat brațele în jurul gâtului său.

— Te iubesc, tati.

Zeke i-a spus că și el o iubește. A sărutat-o pe obraji și pe frunte înainte de a ieși din cameră.

Marianne era lipsită de vlagă. Zeke s-a încruntat, dar ea a clătinat din cap și a spus cu voce stinsă:

— Mă simt bine, Zeke. Sunt doar obosită. Nu am nimic care să nu poată fi vindecat de un somn bun.

Zeke știa că nu-i așa, mai ales când a văzut-o clătinându-se ușor când s-a ridicat din fotoliu. El a prins-o în brațe și a purtat-o până în dormitorul lor, apoi s-a așezat pe pat cu ea în poală.

— Am să chem doctorul.

— Știi bine ce va spune, a răspuns ea și a început să plângă.

— Trebuie să începem să facem alte planuri.

Nu a avut inima ca să se exprime altfel, dar ea a înțeles foarte bine ce vrea să spună.

— N-o voi da pe Abra.

— Marianne...

— Ea are nevoie de mine.

— Iar *eu* am nevoie de *tine*.

— Și tu o iubești la fel de mult ca mine, Zeke. Cum poți să te gândești măcar că am putea s-o dăm?

— N-ar fi trebuit s-o aducem niciodată acasă.

Zeke a legănat-o pe soția lui o clipă, apoi a ajutat-o să-și dezbrace halatul și a așezat-o în pat. A sărutat-o și a stins lumina înainte ca să închidă ușa.

Aproape că s-a împiedicat de Abra, care ședea cu picioarele încrucișate în hol, cu ursulețul de pluș strâns cu putere la piept și cu degețelul în gură. A simțit un fior dureros. Cât a auzit din discuția lor?

A ridicat-o în brațe.

— Ar trebui să fii în pat, micuț.

Vărând-o iarăși în pat, Zeke a lovit-o ușor peste nas.

— Rămâi aici, de data asta.

A sărutat-o și i-a spus:

— Culcă-te, puștoaico!

Cufundându-se în fotoliul din camera de zi, și-a prins capul între mâini. *Oare am înțeles greșit, Doamne? Am lăsat-o pe Marianne să-mi schimbe hotărârea, când Tu ai avut alt plan pentru Abra? Știi cât de mult le iubesc pe amândouă. Ce să fac acum, Doamne, ce să fac?*



Abra ședea zgribulită pe primul rând de bănci, în timp ce mami cânta la pian, deși tati dăduse drumul la căldură în sanctuarul bisericii ca să se încălzească până la serviciul de a doua zi. Domnișoara Mitzi a spus că fără căldură, „biserica mirosea a umezeală și a mușgai ca un cimitir“. Abra i-a răspuns că ea nu știe cum miroase un cimitir, iar domnișoara Mitzi a zis:

— Ei bine, nu te uita așa la mine, domnișorico. Singurul fel în care voi ajunge acolo este dacă voi fi dusă într-o cutie de brad.

Ploaia se prelingea pe acoperiș și la geamuri. Tati recitea notițele pentru predică în micul birou de lângă vestibul. Joshua plecase îmbrăcat în uniforma de cercetaș ca să vândă pomi de Crăciun în piața orașului. Erau mai puțin de trei săptămâni până la Crăciun. Mami i-a dat voie Abrei s-o ajute să coacă turtă dulce pentru bolnavii care nu puteau ieși din casă și să așeze pe polița deasupra căminului statuetele reprezentând scena Crăciunului. Între timp, tati și Joshua instalaseră luminile din fața casei. Abrei îi plăcea să iasă după cină la poartă ca să admire casa luminată de beculețe.

Mami a închis cartea de cântări, a pus-o la o parte și s-a ridicat.

— Ei, draga mea. Acum e rândul tău să exersezi.

Abra a sărit de pe bancă și a zburat pe trepte în sus până la scăunelul de lângă pian. Mami a ridicat-o până la jumătatea distanței și apoi i-a dat drumul, făcând un pas lateral ca să se sprijine cu o mână de pian în timp ce pe cealaltă a dus-o la piept. A găfăit o clipă, apoi a zâmbit încurajator și a așezat pe suport o carte pentru începători.

PODUL SPRE CASĂ

— Cântă mai întâi gama și apoi „O noapte preasfințită“. Poți să faci asta?

De obicei mami stătea în picioare lângă ea. Cu excepția cazurilor când nu se simțea bine.

Abrei îi plăcea foarte mult să cânte la pian. Era ocupația ei preferată. Exersa gama și acordurile, deși îi era greu să cuprindă toate clapele deodată. A exersat „O, noapte preasfințită“, O Betleem, oraș micuț“ și „Depart-e-ntr-o iesel“. De fiecare dată când termina câte o piesă, mami spunea că s-a descurcat foarte bine și Abra simțea în interiorul ei o căldură.

Tati a intrat în sala bisericii.

— Cred că e vremea să mergem acasă.

A prins-o pe mami după talie și a ridicat-o în picioare. Dezamăgită, Abra a închis capacul pianului și i-a urmat la mașină. Mami s-a scuzat că e atât de obosită și tati i-a spus că se va face bine, foarte bine, după câteva ore de odihnă.

Mami a protestat când tati a dus-o în casă. A rămas lângă ea în dormitor câteva minute. Apoi a ieșit în camera de zi.

— Joacă-te în liniște, Abra, și las-o pe Marianne să doarmă puțin.

De îndată ce tati a plecat la mașină, Abra a intrat în dormitorul părinților și a urcat în pat.

— Uite-o pe fetița mea, spuse mami trăgând-o pe Abra mai aproape.

— Iarăși ești bolnavă?

— Șșș! Nu-s bolnavă. Doar obosită.

A adormit, și Abra a rămas lângă ea până când a auzit mașina în fața casei. Atunci a alunecat afară din pat și a fugit în camera de zi ca să se uite pe geam afară. Tati dezlega un pom de Crăciun din vechiul și cenușiul Plymouth.

Țipând de fericire, Abra a deschis ușa de la intrare și a fugit pe scări în jos. Țopăia fără încetare și bătea din palme.

— E așa de mare!

Joshua a intrat și el pe poarta din spate, cu obraji roșii de frig și cu ochii strălucitori. Vânzarea pomilor de Crăciun a mers foarte bine. Dacă trupa va aduna suficienți bani în anul acesta, vor merge cu toții în tabăra Dimond-O de lângă Yosemite. Dacă nu, Joshua aranjase

deja cu familiile Weir și McKenna, vecinii din josul străzii, ca să le tundă peluzele.

— Au fost de acord să-mi plătească cincizeci de cenți pe săptămână fiecare. Asta înseamnă patru dolari pe lună! — O spunea entuziasmat, de parcă ar fi fost o grămadă de bani. — Voi strânge suficienți bani ca să-mi plătesc singur tabăra.

După ce au luat masa, mami a insistat să spele vasele și i-a spus lui tati să deschidă cutia cu ornamente și să înceapă să împodobească pomul. Tati a descălcit instalația electrică și a întins-o pe pom. A aprins luminile și a început să despacheteze ornamentele și să le înmâneze unul câte unul lui Joshua și Abrei, ca ei să le agățe în pom.

— Tu împodobești ramurile de sus, fiule, și lasă jumătatea de jos pentru Abra.

Ceva a căzut cu zgomot în bucătărie. Speriată, Abra a scăpat din mână un glob de sticlă în timp ce tati a sărit în picioare și s-a repezit în bucătărie.

— Marianne? Ești bine?

Tremurând, Abra s-a aplecat să culeagă cioburile globului spart, dar Joshua a dat-o la o parte.

— Ai grijă. Lasă-mă pe mine să le adun. Tu ai putea să te tai.

Când fetița a izbucnit în lacrimi, el a tras-o spre el.

— Nu-i nimic. Nu plânge.

Abra s-a agățat de el, cu inima bătându-i repede și puternic, în timp ce îi asculta pe mami și pe tati vorbind în contradictoriu. Ei încercau să vorbească încet, dar Abra îi putea totuși auzi. A auzit cum cineva mătură pardoseala și aruncă ceva în găleata de gunoi de sub chiuveță. Ușa s-a deschis brusc și mami a apărut cu un zâmbet pierit.

— Ce s-a întâmplat?

— A spart un glob.

Tati a ridicat-o pe Abra în brațe.

— Te-ai tăiat?

Ea a clătinat din cap și tati a lovit-o ușor peste funduleț.

— Atunci nu trebuie să fii supărată.

A îmbrățișat-o scurt și a așezat-o iarăși jos.

— Voi doi terminați de împodobit bradul, în timp ce eu aprind focul.

PODUL SPRE CASĂ

Mami a pornit radioul și a găsit un program muzical. După ce s-a așezat în fotoliu, și-a scos din coșuleț andrelele ca să tricoteze. Abra s-a urcat în fotoliu lângă ea și mami a sărutat-o pe frunte.

— Nu mai vrei să împodobești pomul?

— Vreau să șed lângă tine.

Tati s-a uitat peste umăr în timp ce pregătea surcelele pentru aprins focul. Expresia feței lui era întunecată.



Duminica era friguroasă, dar ploaia încetase. Cuplurile se adunau în holul bisericii împreună cu copiii lor, pe care îi împingeau spre clasele pentru școala biblică, înainte să vină cu toții la „biserica pentru oameni mari”. Abra a văzut-o pe Penny Matthews și fugit înaintea ei. Când a ajuns lângă ea, a luat-o de mână și au pornit amândouă spre clasa lor.

După școala biblică, doamna Matthews a venit și a luat-o pe Penny. Mami a ajutat-o pe domnișoara Mitzi să spele vasele și să usuce tăvile de prăjituri. Tati a stat de vorbă cu oamenii care mai zăboveau înainte să plece acasă. După ce a plecat toată lumea, familia a intrat în sala bisericii. Mami a așezat în ordine cărțile de cântări și a adunat buletinele informative împrăștiate peste tot. Tati a pus la loc candelarele strălucitoare și farfuriile pentru colectă. Abra s-a așezat pe scăunelul de la pian, balansându-și picioarele și exersând acorduri.

Deodată ușa de la intrare s-a deschis și un bărbat a năvălit înăuntru. Mami s-a îndreptat din spate și și-a dus mâna la piept.

— Clyde Eisenhower, ce s-a întâmplat? M-ai speriat de moarte.

Omul părea agitat și supărat.

— Japonezii au bombardat o bază navală a noastră din Hawaii!

Imediat ce au ajuns acasă, tati a pornit radioul. Și-a scos haina de la costum și a așezat-o pe spătarul scaunului din bucătărie în loc s-o pună în dulapul din dormitor, așa cum făcea de obicei. *japonezii au atacat Pearl Harbor, Hawaii, pe calea aerului, tocmai a anunțat președintele Roosevelt. De asemenea, au fost atacate toate bazele navale și militare de pe insula principală Oahu...* “În vocea de la radio se simțea neliniștea.

Mami s-a cufundat în scaunul din bucătărie. Tati și-a închis ochii și a plecat capul.

— Știam că până la urmă se va întâmpla.

Mami a ajutat-o pe Abra să se așeze în poala ei și a rămas tăcută, ascultând vocea care vorbea fără încetare despre bombardamente, despre vase scufundate și despre oameni pieriți în flăcări. Mami a început să plângă, ceea ce a făcut-o și pe Abra să plângă. Atunci mami a strâns-o mai tare în brațe și a legănat-o.

— Totu-i în regulă, scumpa mea. Totu-i în regulă.

Dar Abra știa că nu este așa.



Domnișoara Mitzi a deschis ușa cu o plecăciune adâncă.

— Ia te uită, fetița mea favorită!

Și-a trecut șalul peste umeri și și-a deschis brațele larg. Abra a îmbrățișat-o.

— Cât timp o pot ține de data aceasta?

— Cât vrei tu, spuse mami, urmându-le în camera de zi.

Ambrei îi plăcea să stea la domnișoara Mitzi, căci aceasta avea bibelouri peste tot în salon și nu o deranja dacă Abra le lua și se uita la ele. Uneori, când făcea cafea, îi puneă și ei într-o ceașcă, lăsând-o să-și toarne frișcă și zahăr după dorința inimii.

Mitzi s-a arătat îngrijorată.

— Arăți frântă, Marianne.

— Mă duc acasă și trag un somn zdravăn.

— Așa să faci, dragă, îi zise Mitzi, sărutând-o pe obraji. Nu te obosi prea tare.

Mami s-a aplecat și a îmbrățișat-o pe Abra. A sărutat-o pe amândoi obraji și și-a trecut degetele peste părul ei, netezindu-l.

— Să fii cuminte la Mitzi, scumpo.

Mitzi și-a înălțat bărbia.

— Du-te acum la vânătoare, i-a spus Abrei.

Mitzi a însoțit-o pe mami până la ieșire, unde cele două au discutat câteva minute în timp ce Ambra s-a plimbat prin cameră,

PODUL SPRE CASĂ

căutând figurina ei preferată – o lebadă strălucitoare din porțelan cu o răzușcă urâtă lângă ea. A găsit-o pe o măsură dintr-un colț, sub un șal din pene.

Mitzi s-a întors în camera de zi.

— Ai găsit-o repede, a spus ea și a așezat-o pe polița deasupra căminului. Data viitoare va trebui s-o ascund mai bine.

Și-a frecat mâinile, și-a fluturat degetele și și-a pocnit încheieturile.

— Ce zici de puțină zdrăngăneală?

S-a așezat la vechiul pian și a început să cânte o melodie veselă.

— După ce vei învăța să cânți Bach, și Beethoven, și Chopin, și Mozart, am să te învăț să cânți melodii distractive.

Degetele ei au alunecau repede pe claviatură. Apoi s-a ridicat în picioare, a împins scaunelul la o parte și a început să ridice câte un picior o dată, ropăind jucăuș. Abra a râs și a imitat-o.

Mitzi a revenit la poziția de drepti.

— Asta-i doar o mică avanpremieră.

Și-a tras iarăși pe spate capetele șalului și și-a ridicat bărbia, cu o expresie sobră a feței.

— Acum trebuie să fim serioase.

A făcut un pas la o parte și i-a făcut semn Abrei să se așeze pe scaun. Chicotind, Abra s-a așezat la pian în timp ce Mitzi a așezat o știmă pe stativ.

— Pentru astăzi ar fi potrivită o piesă scurtă și simplificată de-a lui Beethoven.

Abra a cântat până când ceasul de pe perete a bătut ora patru. Mitzi s-a uitat repede la ceasul de mână.

— Ce-ar fi să te joci puțin de-a îmbrăcatul acum. Eu am de dat un telefon.

Abra a alunecat de pe scaun.

— Îmi dai voie să mă uit la bijuteriile tale?

— Sigur că da, scumpo. Mitzi i-a făcut semn spre dormitor. Uită-te în dulap, caută și în sertare. Probează-le pe toate.

Abra a găsit o casetă cu gablonzuri strălucitoare și mărgеле. Și-a pus o pereche de cercei din diamante false și un șirag cu pietre roșii de sticlă. A adăugat unul cu perle și altul cu mărgеле negre. Îi plăcea încărcătura de strălucire și măreție din jurul gâtului. Găsind

cutia cu farduri, a pus puțin pe fiecare obrăjor, apoi a folosit creionul dermatograf. A ales rujul de roșul cel mai închis din mulțimea de rujuri ale lui Mitzi. Și-a deschis gura larg, imitând gestul făcut de o femeie pe care o văzuse la toaleta Cafenelei lui Bessie, și s-a mângălit cu ruj. Apoi a luat o cantitate considerabilă de fond de ten și și-a pudrat obraji, tușind când norul dulce-parfumat a învăluit-o.

— Te simți bine? a întrebat Mitzi din camera cealaltă.

Fluturându-și mâinile în jurul feței, Abra a spus că este bine și frumoasă, după care s-a îndreptat spre dulapul lui Mitzi. Și-a pus o pălărie cu boruri largi și a găsit un șal negru brodat cu flori și cu franjuri lungi. Mitzi avea fără îndoială o mulțime de pantofi. Abra s-a așezat, și-a scos pantofiorii ei și și-a vârat picioarele într-o pereche de pantofi roșii cu toc.

— Doamne Dumnezeule! s-a grăbit Mitzi spre ea și a prins-o de mână. Pastorul Zeke va veni să te ia. Trebuie să te curăț înainte să ajungă el aici.

A râs în timp ce i-a scos pălăria mare și a azvârlit-o în dulap. Apoi i-a dezlegat șalul.

— Un admirator mi l-a dat pe când cântam într-un cabaret din Paris acum o sută cincizeci de ani.

— Ce-i aia cabaret?

— Oh, nu contează.

Mitzi a aruncat șalul pe cuvertura roz de pe pat.

— Și măgelele astea vechi! Vai-vai! Câte ai pus pe tine? Mă mir că încă te mai poți ține pe picioare cu toată greutatea asta. Acum hai în baie.

Mitzi a aplicat pe fața ei cremă demachiantă și a început s-o frece. A chicotit:

— Arăți ca un mic clown cu sprâncenele alca negre și cu buzele roșii.

A râs iarăși, frecând bine obraji Abrei până când au usturat-o.

Atunci s-a auzit soneria la ușă.

— Mai bine de atât nu te pot șterge.

A aruncat batista cu care a șters-o la o parte, a îndreptat rochița Abrei, i-a aranjat părul cu degetele și a bătut-o ușor pe obraz.

— Ești cu adevărat frumoasă, dulce mică.

PODUL SPRE CASĂ

A luat-o de mână și s-au întors în camera de zi.

— Așteaptă aici.

S-a îndreptat spre ușă și a deschis-o încet.

— Intră, pastore Zeke.

Când tati a zărit-o pe Abra, a încruntat din sprâncene. A strâmbat din gură în timp ce a s-a uitat pieziș la Mitzi.

— Hmmm.

Mitzi și-a dus mâinile la spate și a zâmbit cu nevinovăție.

— Învinovăște-mă pe mine pentru asta, Zeke. I-am spus să facă ce vrea în camera mea în timp ce eu am vorbit la telefon cu Marianne. Am uitat complet de ispitele de acolo. Marianne avea o voce așa de obosită, că am vrut să te sun. Nu m-am așteptat să vii înainte de cinci.

Tati a întins mâna.

— E vremea să plecăm, Abra.

Mami dormea pe canapea. S-a ridicat, dar tati i-a spus să se odihnească. I-a cerut Abrei să se joace în liniște. Joshua a intrat pe ușa din spate și a stat de vorbă cu tati. Telefonul a sunat. Era pentru prima dată, din câte își amintea Abra, când tati l-a ignorat.

Mami părea mai bine când s-au așezat la masă. Tati s-a rugat înainte de a începe să mănânce. Apoi au povestit toți cum și-au petrecut ziua. Joshua a strâns masa și a spălat vasele. Abra a vrut să ajute, dar el a trimis-o de acolo.

— Am să termin mai repede dacă le spăl singur.

Mami s-a dus la culcare devreme. După ce tati a pus-o în pat pe Abra, a mers la culcare și el. Abra a rămas trează, ascultând glasurile lor șușotite. A trecut multă vreme până când a adormit.



Abra s-a trezit în întuneric și a auzit ușa de la intrare închizându-se. Tata ieșise pentru rugăciunea de dimineața devreme. Își amintea de vremea când o lua și pe ea în acele plimbări, și-ar fi dorit s-o ia în continuare.

Casa părea întunecoasă și rece după plecarea lui, chiar dacă mami era în camera alăturată și Joshua în fotul lui. A dat cuverturile la o

parte și s-a îndreptat pe vârful picioarelor spre dormitorul lui mami și al lui tati. Mami s-a mișcat și și-a ridicat capul.

— Ce este, scumpo?

— Mi-e frică.

Mami a ridicat cuverturile și Abra a urcat în pat și s-a strecurat lângă ea. Atunci mami a îmbrățișat-o și a tras învelitoarea peste amândouă, ținând-o strâns lipită de ea. Abra s-a înmuiat în căldura patului și a cuprins-o somnul. Dar s-a trezit când mami a scos un sunet ciudat, un geamăt surd, și a murmurat:

— Nu acum, Doamne. Te rog. Nu acum.

A gemut iarăși, trupul i-a înțepenit și s-a răsturnat pe spate.

Abra s-a întors spre ea.

— Mami?

— Dormi, fetiço. Dormi mai departe.

A vorbit cu o voce încordată, ca și cum i-ar fi fost greu să vorbească. A scos un suspin, după care a expirat prelung și s-a relaxat.

— Mami?

Când mami n-a răspuns, Abra s-a tras mai aproape, lipindu-se strâns de ea.

S-a trezit brusc, cu o senzație de frig și simțind cum niște brațe puternice o ridică din pat.

— Înapoi în patul tău, Abra, a șoptit tati.

Acrul rece a făcut-o să tremure. Strângându-și brațele în jurul trupului, s-a uitat înapoi peste umăr în timp ce se îndrepta spre ușă.

Tati a înconjurat patul.

— Ai dormit bine în dimineața asta?

Vorbea cu o voce blândă și iubitoare, în timp ce s-a aplecat și a sărutat-o pe mami.

— Marianne?

Și-a îndreptat poziția și s-a întors spre lumină. Apoi i-a strigat numele cu un glas răgușit, în timp ce a dat la o parte cuverturile și a ridicat-o.

Mami atârna în brațele lui tati ca o păpușă inertă din cârpe, cu gura și cu ochii larg deschiși.

Tati s-a așezat pe pat, a legănat-o și a gemut:

— Oh, Doamne, nu... nu... nu.



*Domnul a dat și Domnul a luat,
binecuvântat fie Numele Domnului!*

Iov 1:21

Joshua ședea pe banca din față a bisericii, uitându-se la tatăl său cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Abra era așezată lângă el, cu trupul rigid și cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Când băiatul i-a luat mâna într-a lui, degetele ei înghețate i-au strâns-o. Băncile din spatele lor erau pline cu oameni indoliați, unii dintre ei plângând încetișor. Vocea tatălui s-a frânt, iar Joshua a tresărit îndurerat și lacrimile au țâșnit din ochii lui. Tatăl a rămas pentru o clipă în picioare, cu capul plecat și fără să scoată niciun cuvânt. Cineva a gemut, și Joshua nu era sigur dacă el a fost cel care a scos acel sunet sau Abra.

Domnul și doamna Matthews s-au ridicat de pe banca din spatele lor și s-au așezat unul de o parte și celălalt de cealaltă parte a lui Joshua și a Abrei. Penny s-a strecurat între mama ei și Abra, și a luat mâna prietenei sale, iar domnul Matthews și-a trecut brațul pe după umerii lui Joshua.

Tatăl a ridicat încet capul și s-a uitat la ei.

— Este foarte greu să ne luăm la revedere de la o persoană dragă, chiar dacă știm că o vom vedea din nou. Marianne a fost o soție și o mamă minunată.

Apoi a povestit cum s-au cunoscut încă din copilărie, la ferma din Iowa, cât de tineri, de săraci și de fericiți au fost când s-au căsătorit. A vorbit despre rubedenii pe care Joshua nu le întâlnise niciodată,

fiindcă locuiau foarte departe, dar care au trimis coroane de flori. Vocea lui a devenit mai înceată, dar și mai tensionată.

— Dacă este cineva care dorește să spună câteva cuvinte sau să ne vorbească despre relația sa cu Marianne, îl invit în fața.

Unul după altul, oamenii s-au ridicat în picioare și și-au împărtășit experiența. O doamnă a spus că Marianne a fost o luptătoare în rugăciune. Alta a zis că a fost o sfântă. Mai multe femei în vârstă au declarat că Marianne le vizitase de mai multe ori cu mâncare și cu plăcintă făcută în casă.

— A adus-o cu ea și pe micuță, și vizita lor m-a înveselit nespus.

O mamă tânără s-a ridicat în picioare cu copilașul în brațe și și-a amintit că Marianne a găsit întotdeauna o modalitate ca să-L aducă pe Domnul în conversația lor.

Peste adunare s-a lăsat liniștea. Nimeni nu mai mișca. Atunci domnișoara Mitzi s-a ridicat în picioare. Fiul ei, Hodge Martin, a spus ceva, dar ea și-a forțat drumul pe lângă el pe interval și s-a îndreptat spre partea din față bisericii. Și-a suflat nasul în timp ce înainta, după care și-a ascuns batista în mâneca de la pulover. A urcat cele trei trepte și s-a așezat la pian. I-a zâmbit tatei, care încă stătea la amvon, și a zis:

— Acum e rândul meu, pastore Zeke.

Tati a confirmat din cap.

Mitzi s-a uitat la Joshua, apoi a fixat-o cu privirea pe Abra.

— Când Marianne a adus-o pe Abra la mine prima dată pentru lecțiile de pian, am întrebat de ce nu îi dă ea însăși lecții. Cu toții știm cât de bine cânta la pian. A răspuns că nu a cântat niciodată altceva decât cântări creștine, dar dorea ca Abra să învețe tot felul de genuri muzicale. Am întrebat-o ce piesă îi place cel mai mult, și m-a surprins răspunsul ei.

Poziționându-și mâinile pe claviatură, a spus:

— Asta-i pentru tine, draga mea. Sper că vei dansa acolo sus.

Bătând din picior de câteva ori pentru a-și stabili ritmul, a început să cânte: „Covor din frunze de arșar.“ Hodge Martin s-a lăsat în jos pe bancă și și-a ascuns fața în mâini. Unii au părut șocați, dar tati a râs. Joshua a râs și el, ștergându-și lacrimile de pe față. Când Mitzi a terminat melodia, s-a uitat la tati, expresia feței i s-a înmuiat și a

PODUL SPRE CASĂ

început să intoneze cântarea preferată a mamei. Tati a închis ochii și a cântat și el.

„Isus trăiește, și eu voi trăi: Moarte, boldul ți-a fost luat pentru totdeauna...”

Oamenii din biserică s-au alăturat unul câte unul, până când toată congregația cânta. „El a murit pentru mine, iar acum trăiește ca să mă elibereze veșnic din legăturile morții.”

Tati a coborât treptele, iar Peter Matthews, îmbrăcat în costum negru, s-a ridicat, a strâns umărul lui Joshua și s-a alăturat celorlalți purtători ai sicriului. Întreaga adunare s-a ridicat în picioare și a continuat să cânte. „El mă va ridica din țărână: Isus este speranța și încrederea mea.” Joshua a luat-o pe Abra de mână și i-au urmat pe tati și pe bărbații care o purtau pe mami în sicriu până la carul mortuar.



La trei săptămâni după înmormântarea lui mami, motorul mașinii a murit cu un zgomot puternic și o zguduitoră. Tati a coborât din mașină și s-a uitat sub capotă, în timp ce Abra a rămas pe scaunul din față. După câteva minute, tati a închis capota cu o bufnitură, iar expresia feței lui exprima încordare. A deschis portiera mașinii și a zis:

— Haide, Abra. Va trebui să mergem pe jos la școală.

Era frig, și respirația ei lăsa dăre în aerul rece, dar s-a încălzit repede în timp ce încerca să țină pasul cu mersul alert al tatălui ei. Ar fi vrut tare mult să nu meargă la școală. În prima săptămână după moartea lui mami a rămas acasă, iar când s-a întors, un băiat a râs de ea că e plângăcioasă, dar Penny i-a spus băiatului să tacă din gură, că și el ar fi plâns dacă mama lui ar fi murit chiar lângă el. Penny știa despre asta de la mama ei. A doua zi, o fetiță de pe terenul de joacă a spus că Abra nu a avut niciodată mamă. Pastorul Zeke o găsisese sub un pod, unde oamenii aruncă pisele și alte lucrurile nefolositoare.

Abra s-a împiedicat și a fost cât pe ce să cadă, dar tati a prins-o prompt de mână.

- N-aş putea să vin astăzi cu tine la biserică?
— Trebuie să mergi la şcoală.
Picioarele o dureau, însă mai aveau de mers destul de mult.
— După şcoală, ne vom întoarce tot pe jos acasă?
— Probabil. Dar când vei fi prea obosită şi nu vei mai putea merge, te voi lua în braţe.
— N-ai putea să mă iei şi acum?
A ridicat-o de îndată.
— Numai pe strada aceasta. Este suficient ca să te mai odihneşti puţin.
Fetiţa şi-a plecat capul pe umărul lui.
— Mi-e dor de mamă.
— Şi mie.
Tată a lăsat-o din braţe abia cu o stradă înainte de şcoală. Când a pus-o jos, a luat-o protector pe după umeri.
— În după-amiaza asta, te va lua doamna Matthews şi vei merge împreună cu Penny acasă la ea.
Buzele i-au tremurat.
— Dar eu vreau să merg acasă.
— Nu te împotrivi, Abra, a spus el şi a sărutat-o pe obraz. Trebuie să faci ceea ce este cel mai bine pentru tine – fie că-ţi place, fie că nu.
Când fetiţa a început să plângă, a apropiat-o mai mult de el.
— Te rog să nu plângi – vocea lui era înecată de lacrimi – lucrurile sunt destul de grele şi fără să plângi tot timpul.
Şi-a trecut degetul în josul nasului ei şi i-a ridicat bărbia.
— Du-te acum înăuntru.
La sfârşitul orelor, doamna Matthews aştepta în faţa clasei, stând de vorbă cu mama lui Robbie Austin. Arăta serioasă şi tristă, până când le-a văzut pe fete.
— Iată-le pe fetele mele!
A sărutat-o mai întâi pe Penny pe obraz, apoi pe Abra.
— Cum a fost azi la şcoală?
Penny a vorbit fără încetare până au ajuns la maşină.
— Hopa sus, amândouă.
Doamna Matthews le-a permis amândurora să şadă în faţă, Abra fiind aşezată la mijloc, iar Penny uitându-se peste ea în timp ce vorbea.

PODUL SPRE CASĂ

Casa mirosea a prăjituri abia scoase din cuptor, căci doamna Matthews pregătise masa din bucătărie pentru invitați la ceai. Fetele au băut suc de mere și au mâncat prăjituri, iar Abra a început să se simtă mai bine.

Penny avea pe pat o cuvertură roz, un șifonier alb și pereții camerei erau acoperiți cu flori roz și albe de corn. Pe pervazul geamului ce dădea spre curtea din față era o pernă. În timp ce Penny cotrobăia prin cutia ei cu jucării, Abra s-a așezat pe pervaz și a privit peluza și gârdulețul alb din fața casei. Și-a amintit că astă-vară tufa pe care o vedea prin geam fusese plină de trandafiri roșii. Mami iubea trandafirii. Abra a simțit cum i se pune un nod în gât.

— Haide să colorăm!

Penny a împrăștiat cărți de colorat pe covorul înflorat și a deschis o cutie de încălțăminte plină cu creioane colorate. Abra i s-a alăturat. Penny vorbea fără încetare, în timp ce Abra aștepta încordată ca ceasul bătrânesc de jos să bată de cinci ori. Apoi a așteptat să se audă soneria de la ușă. În sfârșit, s-a auzit. Tati a venit după ea, așa cum a promisese.

Penny a gemut nemulțumită:

— Nu vreau să plec! Ne distrăm așa de bine, a spus ea în timp ce o urma pe Abra pe scări în jos. Aș fi vrut să fi sora mea. Atunci am fi putut să ne jucăm împreună tot timpul.

Tati și doamna Matthews au rămas jos, vorbind între ei cu voce scăzută.

— Mami, tu ce zici, a continuat Penny cu un glas plângăcios. Poate Abra să rămână peste noapte la noi? *Tē roooog!*

— Sigur că poate, dar pastorul Zeke hotărăște asta.

Penny s-a întors nerăbdătoare spre Abra.

— Am putea să ne jucăm dame chinezești.* Și apoi să ascultăm *One Man's Family*.**

* Un joc strategic care se desfășoară pe o tablă și poate fi jucat individual sau cu parteneri. Regulile sunt foarte simple, astfel încât poate fi jucat și de către copii. Acesta este o variantă simplificată a jocului Halma [n.trad.].

** Un serial radiofonic de succes, care a cunoscut cea mai lungă perioadă de difuzare neîntreruptă, din 1932 până în 1959, din istoria radioului american [n.trad.].

Tati a rămas la piciorul scării, cu pălăria în mână, privind în sus la Abra. Arăta obosit.

— Nu are la ea pijamale și un rând de haine pentru mâine la școală.

— Oh, asta nu-i o problemă. Ea și Penny au cam aceleași măsuri. Avem chiar și periute de dinți în plus.

— Ce bine, a țopăit Penny încoace și încolo. Hai, Abra. Hai să ne jucăm!

Dar Abra s-a repezit la tati, l-a luat de mână și l-a îmbrățișat pe după talie. Ea voia să meargă acasă. Tati a privit-o cu atenție și s-a aplecat ca să fie la nivelul ei.

— E mult de mers pe jos până acasă, Abra. Cred că este o idee bună să rămâi peste noapte aici.

Când ea a început să protesteze, tati i-a pus degetul pe buze.

— Totul va fi bine.



Zeke a verificat ce face Joshua înainte să pornească în plimbarea de dimineață. Abra petrecuse ultimele trei nopți la familia Matthew. A încuiat ușa, a pus cheia în ghiveci și s-a îndreptat spre Strada Principală. A urmat-o în direcția nord până la capătul orașului și a continuat să meargă până când a ajuns la cimitirul Haven. În ultimele săptămâni a fost la mormântul Mariannei de atâtea ori, că și-ar fi putut găsi calea într-acolo chiar și dacă nu ar fi fost lună plină. Piatra de marmură de la căpătâiul mormântului strălucea în întuneric.

Inima îl dureau după prezența ei. În trecut, obișnuiseră să stea de vorbă în fiecare dimineață, în bucătărie, înainte de a se scula copiii. Simțea nevoia să-i vorbească și acum.

Și-a vârât mâinile în buzunare.

— Doamna Welch a venit ieri la biserică.

Asistenta socială i-a transmis condoleanțe înainte ca să treacă la întrebările pe care avea să i le pună. Zeke a înghițit în sec, luptându-se cu lacrimile.

— Îmi pare rău că am fost așa de egoist, Marianne. Îmi pare rău că te-am lăsat să mă convingi s-o aducem pe Abra acasă, deși știam

PODUL SPRE CASĂ

că adopția nu intra în discuție, din cauza stării tale de sănătate. Am cedat fiindcă am știut cât de mult îți doreai un copil.

A închis ochii și a clătinat din cap.

— Nu. Nu-i adevărat. Am cedat fiindcă am iubit-o și eu.

O clipă nu a mai putut vorbi.

— Lucrez toată ziua, și în fiecare zi, Marianne. Tu știi foarte bine care sunt cerințele pentru un pastor. Și simt că eșuez pe toate liniile. Am eșuat când a trebuit să te protejez pe tine. Eșuez ca tată. Și eșuez ca pastor. Sunt atât de închis în propria mea durere și atât de zdrobit sub poverile altora.

A răs sumbru.

— Știu că eu însumi le-am spus de sute de ori celor care treceau prin crize, dar dacă mi-ar spune cineva acum că toate lucrurile lucrează împreună spre bine, aș...

I s-a pus iarăși un nod în gât.

— Abra are doar cinci ani. Are nevoie de o mamă. Și de un tată care nu este chemat în toiul nopții, când cineva trece printr-o criză.

Nu știa cum altfel să se exprime, așa că și-a pus mâna pe grămăjoara de pământ și a zis:

— Astăzi voi vorbi cu Peter și cu Priscilla despre adopția Abrei. Știi că au vrut s-o ia încă de la bun început, iar de când ai plecat tu s-au oferit să ne ajute în orice fel posibil. Știu că s-ar bucura mult s-o primească în familia lor.

Zeke a clipit ca să scape de lacrimi și s-a uitat în depărtare.

— Dar doamna Welch nu crede că ar fi o soluție bună. Ea e de părere că Abrei i-ar fi mai ușor să se adapteze într-un loc nou. Poate că sunt egoist, dar vreau ca ea să fie undeva aproape, nu într-un alt oraș, alături de niște oameni complet străini.

Oare lua o altă decizie pe care avea s-o regrete? Nu că ar fi regretat vreodată cei cinci ani în care au avut-o pe Abra. Marianne fusese foarte fericită.

— Oh Marianne, știi cât de mult o iubesc. Mă ucide gândul că va trebui să renunț la ea. Sper că fac ceea ce trebuie.

S-a așezat, și tot trupul i-a fost zguduit de durere.

— Ea nu va înțelege.

Și-a șters fața și a lăsat lacrimile să-i curgă.

— Iartă-mă. Te rog. Iartă-mă.

Dacă doamna Welch nu-și schimba hotărârea, Abra avea să fie luată de lângă el într-un mod mai puțin blând și plasată altundeva, iar el nu va ști unde se află. Nu va putea s-o vadă crescând.

Apoi Zeke a pornit de-a lungul șoselei principale. O camionetă a firmei Gruening Market a oprit și a așteptat. Dutch a coborât geamul și l-a întrebat:

— Ce mai faci, pastore?

— Încerc să rezist.

Cu greu.

— Înțeleg ce vrei să spui. Urcă. Te duc cu până în oraș.

Zeke a urcat și s-a așezat pe scaunul pasagerului.

— Mulțumesc.

Dutch a pornit motorul și a apăsat pe ambreiaj.

— Obişnuiam să şed lângă mormântul lui Sharon și să vorbesc cu ea zilnic, în primele câteva săptămâni; apoi tot la două zile, și apoi o zi pe săptămână. Acum, merg la mormânt când e ziua ei de naștere sau aniversarea căsătoriei noastre. Ea ar fi vrut să-mi continui viața.

I-a aruncat o privire lui Zeke.

— Mi-a trebuit ceva timp ca să-mi dau seama că ea nu este acolo. Ei bine, este. Dar nu este. Tu mi-ai spus asta. Dar eu n-am crezut.

Apoi a bâiguit cu voce scăzută o înjurătură.

— Încerc să te fac să te simți mai bine, dar sunt lamentabil.

— Nu-ți face probleme pentru asta.

Dutch a zâmbit ușor.

— Mi-ai spus odată că în cer nu sunt lacrimi.

Și-a ațintit privirea drept înainte pe șosea și a continuat:

— Dar aici avem o mulțime, nu-i așa? Știi că acum doare teribil. A încetinit viteza.

— Dar vei străbate valea plângerii și vei ieși din ea pe partea cealaltă. Trăgând pe dreapta, a oprit la colț.

— La fel ca mine.

Zeke i-a întins mâna.

— Mulțumesc, Dutch.

Omul i-a întors o strânsoare fermă și Zeke a coborât din cabina camionetei.

PODUL SPRE CASĂ

— Ce-ai zice de o ceașcă de cafea într-o zi?

Zeke s-a întors spre Dutch și s-a întrebat dacă, după toți acești ani, ușa se deschidea în sfârșit.

Dutch i-a aruncat o privire timidă și i-a zis:

— Am o mulțime de întrebări de pus. Probabil că Sharon mi-a dat răspunsurile, dar când ea începea să vorbească despre religie, eu îmi astupam urechile.

— Ce părere ai de Cafeneaua lui Bessie mâine dimineață, când îți termini lucrul? Pe la șapte și un sfert?

— Mda. Ne vedem acolo.

Dutch și-a ridicat mâna, a băgat camioneta în viteză și a luat curba la dreapta. La rândul lui, Zeke a zâmbit ușor când camioneta a dispărut după colț.

Soarele tocmai răsărea. Zeke și-a închis o clipă ochii, încercând să nu se gândească la zilele ce i se așterneau înainte. *Doamne, trece-mă cu bine prin ziua de astăzi. Vino cu mine prin această durere și ajută-mă să urc de partea cealaltă.*



Abra a plâns toată după-amiaza. Tati nu o mai voia, deoarece mami a murit din vina ei. Îl auzise ea însăși pe tati zicând că îi dădea prea mult de lucru mamei.

Doamna Matthews ședea în dormitorul lui Penny, mângâind-o pe spate și spunându-i că ei toți o iubesc mult și că speră că și ea avea să-i iubească într-o zi. Dar Abra nu putea să-și țină ochii deschiși.

S-a trezit când Penny s-a întors acasă și a urcat scările. Tatăl ei a chemat-o înapoi înainte să ajungă la ușă. Abra s-a ridicat și s-a dus să se așeze pe pervazul geamului.

Când, câteva minute mai târziu, ușa s-a deschis, întreaga familie a intrat înăuntru. S-au apropiat cu toții de Abra, iar Penny s-a așezat lângă ea.

— Mami și tati au spus că vei fi sora mea.

Când lacrimile au început să curgă pe obrajii Abrei, Penny a părut nchotărâtă.

— Tu nu vrei să fii sora mea?

Buza Abrei a tremurat.

— Vreau să fiu prietena ta.

Doamna Matthews a așezat câte un braț pe capul fiecăreia dintre cele două fetițe și le-a mângâiat părul.

— Acum poți să fii și una, și alta.

Penny a îmbrățișat-o pe Abra.

— I-am spus lui mami că vreau să fiu sora mea. Ea mi-a spus să mă rog pentru asta, iar eu m-am rugat. M-am rugat și m-am rugat, și acum am exact ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

Abra s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă Penny s-ar răzgândi. La fel ca tati.



După cină, au ascultat la radio *One Man's Family*, a urmat timpul pentru povești, apoi Abra a fost învelită în pat alături de Penny. Doamna Matthews le-a sărutat pe amândouă, a stins lumina și a închis ușa în urma ei. Penny a sporovăit continuu până când a adormit în mijlocul unei propoziții.

Rămasă trează, Abra s-a uitat vreme îndelungată la cuvertura din dantelă.

Mami a spus că o va iubi întotdeauna, și mami a murit. Mami a spus că Dumnezeu nu o va lua, dar El a luat-o. Tati a spus că o iubește, dar apoi a spus că ea nu mai poate locui împreună cu el. Că va trebui să rămână la familia Matthews și să trăiască alături de ei. I-a spus că domnul și doamna Matthews doresc să fie tatăl și mama ei.

De ce nu conta și dorința Abrei?

Ploaia a început să cadă pe acoperiș, la început câțiva stropi care mai apoi s-au transformat într-o răpăială constantă. Penny s-a răsucit în pat, vorbind în somn. Azvârlind învelitoarea la o parte, Abra s-a ridicat și s-a așezat pe pernita de la pervaz. Și-a înfășurat brațele în jurul picioarelor și și-a rezemat bărbia pe genunchi. Felinarele de pe stradă păreau încetoșate din cauza ploii. Poarta din față se izbea cu zgomot, iar clopoțeii de la intrare scoteau sunete stridente.

PODUL SPRE CASĂ

Un bărbat s-a ivit de după colțul străzii și și-a continuat drumul pe trotuar. Tati! Poate că s-a răzgândit și o vrea iarăși înapoi!

S-a ridicat în genunchi și și-a pus mâinile pe geam.

El s-a uitat o dată în direcția casei și a încetinit pasul în timp ce a trecut prin fața gărdulețului alb.

Oare n-a văzut-o? A bătut în geam. Vântul a izbit violent cei trei mesteceni din colțul curții. Bărbatul s-a oprit la poartă în dreptul geamului ei. Când Abra a bătut iarăși în geam, de data aceasta mai tare, inima i-a zvâcnit cu putere.

El nu s-a uitat în sus, nici nu a intrat pe poartă. A rămas nemișcat, cu capul plecat, așa cum stătea când se ruga. Când stătea așa, mami îi cerea întotdeauna Abrei să aștepte, fiindcă tati vorbea cu Dumnezeu.

Abra s-a lăsat pe călcăie, și-a plecat capul și și-a împreunat mânuțele strâns:

— Te rog, Doamne, Te rog, Te rog fă-l pe tati să mă ia acasă. Te rog. Voi fi cuminte, promit. Nu voi obosi pe nimeni prea mult, și nici nu-l voi îmbolnăvi.

Și-a șters lacrimile de pe față.

— Vreau să merg acasă.

Plină de speranță, s-a ridicat și s-a uitat pe geam.

Tati a ajuns între timp la capătul celălalt al străzii și i-a văzut dispărând după colț.



Peter și Priscilla vorbeau în șoaptă. Câteodată arătau necăjiți. Apoi zâmbeau larg și se prefăceau că totul este în regulă. Dorința lui Penny de a avea o soră s-a evaporat în cele din urmă. Aceasta a luat sfârșit atunci când Priscilla i-a făcut Abrei hăinuțe noi pentru joacă și nu i-a făcut și lui Penny.

— Am crezut că sunt pentru mine! s-a tânguit Penny.

— Tu ai deja mai multe haine de joacă, pe când Abra nu are nici una.

Dar Penny a plâns și mai tare.

— Vreau ca ea să *plece acasă!*

Peter a venit din bucătărie, unde își punea ordine în hârtii.

— Ajunge, Penny. Du-te în camera ta!

S-a dus, dar nu înainte să scoată limba la Abra. Peter i-a spus Priscillei că trebuie să aibă o nouă discuție serioasă cu Penny, și au urcat amândoi scările, apoi au închis ușa de la dormitor, unde au rămas atât de multă vreme, încât Abra nu a știut ce să facă. Până la urmă s-a dus în curtea din spate și s-a așezat în leagăn. Ar trebui să meargă acasă? Dar o va primi tată? Sau ar trebui să meargă la o altă familie?

S-a rotit în leagăn până când lanțurile acestuia s-au răsucit, apoi și-a ridicat picioarele și s-a învârtit de mai multe ori. *Penny va fi întotdeauna pe primul loc, pe primul loc. Penny este fiica lor adevărată, fiica lor adevărată, fiica lor adevărată.* Amețită, a repetat mișcarea. *E bine să fii cuminte, să fii cuminte, să fii cuminte.*

Abra l-a auzit fără să vrea pe Peter spunându-i Priscillei în bucătărie chiar în dimineața aceea:

— N-am văzut-o zâmbind nici măcar o dată în ultimele trei luni, Priss. Înainte a fost o fetiță atât de fericită.

Priscilla a spus în șoaptă:

— Marianne a adorat-o. Probabil că ar fi încă în viață dacă ne-ar fi lăsat pe noi s-o luăm pe Abra de la bun început, iar noi n-am avea acum problemele acestea.

Peter și-a turnat o ceașcă cu cafea.

— Sper că lucrurile se vor îndrepta curând, altfel nu știu ce ne vom face.

Pe Abra a cuprins-o frica. Vorbeau despre cum să scape de ea.

— Abra!

Vocea lui Peter părea supărată. A ieșit grăbit în curtea din spate. Când Abra a coborât din leagăn, el a răsuflet ușurat.

— Aici erai. Vino înapoi în casă, iubito. Vrem toți să stăm puțin de vorbă cu tine.

Abrei i-au transpirat palmele. Inima îi bătea din ce în ce mai tare în timp ce îl urma în camera de zi. Oare vor s-o trimită de aici ca să locuiască la niște străini? Priscilla și Penny ședeau pe canapea. Peter și-a pus brațul pe umărul Abrei.

— Penny are să-ți spună ceva.

PODUL SPRE CASĂ

— Îmi pare rău, Abra. Fața lui Penny era umflată din cauza plânsului. Aș vrea să fii sora mea.

Vocea fetei era inexpresivă, dar ochii ei spuneau adevărul.

— Bravo, i-a spus Priscilla, strângându-i mâna și sărutând-o în creștetul capului, pe păr.

Dar Abra nu avea încredere în niciunul dintre ei.

Priscilla a tras-o pe Abra lângă ea și și-a trecut brațul pe după umeri, îmbrățișând-o strâns pe Penny de o parte și pe Abra de cealaltă parte.

— Amândouă sunteți fetițele noastre. Suntem fericiți să avem două fice.

Tati venea s-o vadă tot la câteva zile, dar Joshua n-a venit niciodată cu el. Se vedeau doar după Școala biblică, și atunci stăteau pur și simplu unul în fața celuilalt fără a ști ce să-și spună.

Când Abra auzea vocea lui tati, cobora în grabă scările, în speranța că de data aceasta a venit ca s-o ducă acasă. Atunci Priscilla îi lua mânuțele în ale sale, se apleca pentru a fi la nivelul ei și îi zicea:

— Nu-i mai spune tati, Abra. Trebuie să-i spui Reverend Freeman, la fel ca toți ceilalți copii. Când vei fi mai mare, vei putea să-i spui Pastor Zeke. Peter este acum tatăl tău.

În acele seri, Abra plângea până adormea și uneori avea coșmaruri. Se făcea că îl striga pe tati, dar el nu o putea auzi. Atunci încerca să fugă după el, dar niște brațe o prindeau și o împiedicau să alerge. Încerca să fugă după el, dar mâinile acelea nu o lăsau. Striga: *Tati, Tati!*, dar el nu se întorcea spre ea.

Priscilla o trezea și o lua în brațe.

— Totul va fi bine, Abra. Mami e aici.

Dar mami nu era acolo. Mami era într-o cutie, sub pământ.

Indiferent de câte ori îi spuneau ei, Abra nu credea că Peter și Priscilla o iubeau. Știa că au adoptat-o doar din cauză că Penny voia o soră. Dacă Penny s-ar răzgândi, Peter și Priscilla ar trimite-o din casa lor. Și unde s-ar duce atunci? La cine?

Data următoare când a venit tati, Peter a vorbit cu el multă vreme pe terasă, apoi s-a întors singur înăuntru. Abra a încercat să se strecoare pe lângă el, dar Peter s-a aplecat și a prins-o de umeri.

— O vreme nu îl vei mai vedea pe Pastorul Zeke, Abra.

FRANCINE RIVERS

Ea a crezut că nu îl va mai vedea până duminică, la biserică, dar Peter a condus pe un drum diferit duminică dimineață. Când Penny a întrebat unde merg, Peter a spus că merg la o altă biserică. Penny a plâns și s-a necăjit că nu-și va vedea prietenii de la biserică, dar Peter a spus că o schimbare este binevenită. Abra a știut că ea era de vină că nu mai merg la biserica Pastorului Freeman, și ultima ei speranță a pierit. Nu avea să-l mai vadă nici pe Joshua acum. Penny și-a încrucișat brațele pe piept și a rămas posomorâtă. Atunci Priscilla i-a zâmbit trist și a spus că va trebui să aștepte puțin să vadă cum se vor rezolva lucrurile.



1950

Mitzi a deschis ușa și s-a uitat în jurul ei. Nu era machiată și părul îi era răvășit.

— E miercuri?

I-a făcut Abrei semn să intre înăuntru și a închis ușa. Purta un halat lung și era încălțată în papuci de casă din satin albastru, tivii cu pene.

Abra s-a uitat mirată la ea.

— Ai spus că pot veni aici ca să exerscz.

— Ei bine, o promisiune este o promisiune.

Papucii îi loveau călcăiele în timp ce se îndrepta spre camera de zi.

— Mă bucur că ai venit, scumpo. Dar să nu spui nimănui că m-ai găsit în halat la ora trei după-amiaza. Ce zici de o ceașcă de cacao înainte să ataci piesa de Beethoven pe care ți-am dat-o ca temă?

Abra s-a lăsat pe scaunul de bucătărie de pe care se vedea o parte din curte. Fiul lui Mitzi, Hodge, locuia alături. Abra a văzut-o pe soția lui, Carla, lucrând în bucătăria locuinței lor.

— Trage draperia, i-a făcut semn Mitzi cu degetele, în timp ce se trăgea la o parte ca să nu fie văzută. Ba nu, așteaptă. Mai bine nu. Carla va crede că ceva este în neregulă și Hodge va veni numaidecât și va vrea să știe de ce sunt încă în halat la mijlocul amiezii.

Abra a râs de aerul sfidător al lui Mitzi și apoi a întrebat:

PODUL SPRE CASĂ

— *De ce ești încă în halat la mijlocul amiezii?*

— Fiindcă sunt bătrână și obosită, și uneori nu am chef să mă machiez, să mă coafez și să îmi bat capul cu ce să mă îmbrac. A arăta bine este o îndeletnicire obositoare, care necesită o mistrie și o găleată de fond de ten. Ah! În sfârșit! Un zâmbet!

A pus o lingură de cacao în laptele care se încălzea pe aragaz.

— Dar viața ta cum este, scumpo?

— Lui Penny nu-i place când cânt la pian.

— Asta fiindcă ea nu are ureche muzicală și nici talent pentru muzică.

Expresia de pe fața lui Mitzi s-a schimbat.

— Iar tu vei uita chiar în clipa asta că am spus așa ceva.

A întins mâna, cu degetul mic îndreptat spre fată.

— Promiți?

Și Abra i-a promis.

Carla Martin a observat-o pe Abra și i-a făcut semn de la fereastra bucătăriei sale. Abra s-a forțat să-i zâmbească larg și i-a făcut la rândul ei semn cu degetele.

— Ai putea să exersezi la biserică oricând, știi bine. Pastorul Zeke nu s-ar împotrivi.

— De ce aș vrea să merg acolo?

Abra s-a uitat iarăși pe geam afară.

— Mă gândeam și eu...

Mitzi a oprit gazul și a turnat laptele fierbinte cu cacao în cești.

— Hai să mergem în camera de zi.

I-a întins o ceașcă Abrei și s-a prefăcut că iese pe ușă afară.

— Nu are niciun rost să flutur steagul roșu în fața Carlei.

Ținând ceașca fierbinte cu ambele mâini, Abra s-a așezat într-un fotoliu și și-a trecut picioarele peste brațele lui.

— Mulțumesc, Mitzi.

Dacă ar fi șezut așa în casa lui Peter și a Priscillei, Priscilla i-ar fi spus să șadă frumos, ca o doamnă.

— Îmi place aici mai mult ca oriunde.

Zâmbetul lui Mitzi a devenit afectuos.

— Iar mie îmi place nespus să te am aici.

S-a așezat pe canapea, și-a descălțat papucii de casă și și-a ridicat

picioarele desculțe pe măsuța de cafea. Unghiile de la picioare îi erau vopsite cu roșu aprins.

— Deci toți s-au unit împotriva ta, nu-i așa? Încearcă să înăbușe bobocul talentului tău în plină dezvoltare?

Uneori, Mitzi putea fi foarte enervantă. Abra a sorbit din cacao și a decis să fie sinceră.

— Se satură să mă audă cântând aceeași piesă mereu și mereu, iar eu nu pot s-o cânt bine dacă nu exersez. Pe Priscilla o apucă durerea de cap, Peter vrea să audă știrile la radio, iar Penny urlă ca o apucată.

— Știi, a spus Mitzi tărăgănat, problema reală este că două fete de treisprezece ani locuiesc sub același acoperiș. Într-o zi sunt cei mai bune prietene, iar a doua zi vă apucați una pe alta de beregată.

— Deci vrei să spui că pentru Peter și Priscilla ar fi mai ușor dacă ar avea o singură fiică.

Mitzi a părut șocată.

— Nu am vrut deloc să spun asta. Spun că veți crește amândouă și nu veți mai fi atât de insuportabile.

— Să sperăm că așa va fi.

— Ei bine, poți să folosești pianul meu oricât de des vrei. Voi striga la tine când atingi o notă greșită, dar nu te voi face să renunți.

— Cât vei sta cu tine, cei trei muschetari „P” vor face tumbe în jurul camerei de zi.

Abra și-a luat picioarele de pe brațul fotoliului și le-a pus pe măsuța de cafea. Îi plăcea să fie cu Mitzi. Nu trebuia să-și muște limba de fiecare dată când voia să spună ce gândea cu adevărat. Nu că Mitzi ar fi lăsat-o să bârfească ori să-și plângă de milă; nu tolera nici una, nici alta. Dar aici Abra se simțea mult mai acasă decât „acasă”.

— Să nu exagerăm, domnișorico, zise Mitzi privind-o pe Abra peste buza câinii. Și există o condiție. Vei cânta la serviciile de duminică la biserică.

— Poftim?

Și-a pus cana pe măsuța de cafea. Numai gândul la așa ceva făcea ca stomacul să i se întoarcă pe dos.

— Da. Și aș vrea să începi —

— Am spus nu.

— Dă-mi un singur motiv întemeiat pentru asta.

PODUL SPRE CASĂ

Abra a căutat o scuză.

— Fiindcă nu vreau să fac nimic pentru Reverendul Freeman. De aia. El a fost cel care a renunțat la mine. Ți amintești?

Cu ochii negri scânteind, Mitzi și-a pus picioarele ferm pe podea.

— Astea-s baliverne. Și, în plus, l-ai auzit pe Pastorul Zeke cerându-ți ceva? Nu o vei face pentru el. O vei face pentru mine. Ar fi însă și mai bine dacă ai face-o pentru Dumnezeu.

Slabe șanse. Ce a făcut Dumnezeu pentru ea? Dar știind ce credea Mitzi despre Dumnezeu, a avut grijă să nu spună asta.

— Tu cânti cu mult mai bine decât voi cânta eu vreodată.

— Ești aproape la fel de bună ca mine, și știi bine lucrul acesta. În curând nu voi mai avea ce să te învăț. Și da, da, vreau să mă retrag din lucrare. Dar nu încă.

— De ce îmi ceri să cânt în biserică?

— Fiindcă eu îmbătrânesc și obosesc, și vreau ca duminica să stau liniștită. De aceea. Și Marianne a visat întotdeauna că într-o zi vei cânta în biserică. Fă-o pentru ea, dacă nu pentru mine.

Ochii Abrei s-au umplut de lacrimi. Vechea durere a renăscut, sugrumând-o.

Mitzi s-a înmuiat.

— Îmi pare rău, scumpo. Oh, draga mea, ești plină de teamă, și nu e deloc nevoie să fii așa.

A zâmbit trist.

— Pastorul Zeke te iubește, și tu nici măcar nu vorbești cu omul acela. Mă bucur mult că familia ta te-a adus înapoi la biserica noastră. Cei doi ani în care nu te-a văzut au fost dificili pentru el.

Abra și-a dat ochii peste cap.

— Omul acela ți-a salvat viața și ți-a oferit un cămin timp de cinci ani.

— Ar fi trebuit să mă lase unde m-a găsit.

— Bla-bla-bla. Poți să verși un râu de lacrimi, dar nu poți să construiești un pod? Nu-i arăți nici măcar respectul care i se cuvine ca pastor.

Tremurând și luptându-se să-și rețină lacrimile, Abra s-a ridicat în picioare.

— Am crezut că îți place de mine.

— Te iubesc, puștoaicol! De ce crezi că te țin lângă mine? Din cauza dispoziției tale vesele?

Mitzi a scos un oftat nerăbdător.

— Îți mai repet o singură dată, și apoi tac. *Treci peste asta!* Abra, scumpo, Zeke te-a dat fiindcă te iubește, nu fiindcă a vrut să scape de tine. A făcut-o pentru binele tău. Și nu te uita la mine cu privirea aceea neîncrezătoare. Nu te-am mințit niciodată, și nici nu o voi face vreodată.

A pufăit și a continuat.

— Știu că tu decizi dacă să mă crezi sau nu, însă ar fi bine să înțelegi un lucru: ceea ce crezi îți trasează direcția în viață. Și să nu-mi spui că nu ai fost fericită în familia Matthews.

— M-am prefăcut.

— Chiar așa?

Mitzi a scos un sforăit nepolitic.

— Ei bine, dacă-i adevărat, ești o actriță mai bună decât am fost eu.

Ședea încă pe marginea canapelei.

— N-ai de gând să te așezi? Mi se sucește gâtul uitându-mă la tine.

Abra s-a așezat.

Mitzi s-a instalat iarăși comod pe canapea și și-a ridicat picioarele pe măsuta de cafea. S-a uitat la Abra.

— Deci? Ce spui, domnișoară Matthews? Ai de gând să cobori din șaua înaltă pe care ai încălecat-o și să cobori pe scăunelul de pian? Sau vrei să exersezi acasă și să-ți înnebunești familia?

— Când va trebui să cânt la biserică?

— Săptămâna asta.

— *Săptămâna asta!*

— Voi alege câteva cântări ușoare. „Scumpe Isus“ este o melodie cu care te vei descurca!

Mitzi a luat ceașca de cacao a Abrei și a făcut un semn cu mâna.

— Destul cu leneveala. Fă încălzirea cu gama muzicală.

Abra a observat o partitură cu „Buttons and Bows“ a lui Dinah Shore*. Însă Mitzi s-a întors de la bucătărie și a pus în fața ei piesa „Baby Face“. Abra a cântat melodia fericită, fără prea multe poticneli.

* Cântec popular la acea vreme. Versiunea interpretată de Dinah Shore a fost înregistrată în 1947 și a intrat în topurile muzicale în anul următor [n.trad.].

PODUL SPRE CASA

— Bine. S-a terminat cu joaca.

Mitzi a deschis cartea de cântări la „Scumpe Isus” și nu s-a mulțumit până ce Abra a cântat-o de trei ori fără greșală. Apoi a răsfoit paginile cărții.

— Următoarea e „Nemuritor, Nevăzut, Dumnezeu e singurul Înțelept”.

S-a plimbat prin încăpere în timp ce Abra cânta.

— Întețește ritmul. Nu e un cântec de înmormântare.

Mitzi și-a azvârlit brațele în aer și a cântat tare, la o tonalitate perfectă. Când a fost în sfârșit mulțumită, a căutat „Sub crucea lui Isus”.

Abra s-a încruntat. Ar fi vrut trântescă pur și simplu capacul pianului. Dar a cântat „Sub crucea lui Isus” într-un ritm cu totul nou.

— Nu-i o melodie de vals. Unde te crezi? Cum ar fi să iasă enoriașii pe interval și să danseze?

— Mai bine decât să doarmă în bănci!

Mitzi a răs până când a fost nevoită să se așeze. Și-a lăsat picioarele jos, cu mâinile atârând peste brațele fotoliului.

— Încă două și apoi poți să exersezi ce dorești. Caută „Putere în numele lui Isus” și cânt-o în așa fel încât să sune ca un marș. Acesta va fi un postludiu. Și cânt-o cu pasiune!

Clocotind de nerăbdare, Abra a făcut ce i s-a cerut.

— Tot ce ne trebuie acum este un imn solemn și o cântare potrivită pentru colectă, ca să le înmuiem inimile suficient de mult încât să-și deschidă portofelele.

Apoi Mitzi a bătut-o ușor pe umeri.

— O oră pe zi de exersare a cântărilor pentru biserică, după care vei putea învăța tot ce dorești. Batem palma?

— Am de ales?

— Cât entuziasm! Și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune: Doamne, iart-o, căci nu știe ce spune. Încă. Privind peste umărul Abrei, a dat paginile la „Încrede-te și ascultă”.

— Cânt-o pe asta!

Și-a amintit brusc cum a fost purtată de Reverendul Freeman pe spate într-o dimineață cețoasă, în timp ce el cânta această cântare. Îi plăcea timbrul vocii lui. Și știa pe de rost toate strofele cântării. Dar să

se încreadă? Nu se mai încredea în nimeni, cu atât mai puțin în Isus. A tras capacul peste clape.

— Trebuie să merg acasă.

Mitzi a apucat-o de umeri.

— Măine nu te voi mai presa așa mult.

— Nu sunt sigură că mă voi mai întoarce.

Mitzi a sărutat-o în creștetul capului.

— Ei, asta depinde numai de tine.

Nu avea rost să se prefacă în fața lui Mitzi. Amândouă știau că va veni. Când Abra s-a ridicat în picioare, Mitzi s-a apropiat de ea și i-a luat fața între palmele ei.

— Am încredere în tine. Ne vei face pe toți să ne simțim mândri.

A lăsat-o să plece și s-a aplecat ca să ia cartea de cântări.

— Ia-o cu tine. Citește cuvintele, ca să știi cum să le cânti. Și sunt sigură că dacă le vei spune Priscillei și lui Peter că vei cânta la biserică, te vor lăsa să exersezi.

Ochii îi străluceau șireți.

— În felul acesta, când vei veni aici, vom putea să exersăm și alte piese.

Starea de spirit a Abrei s-a înseninat. A sărutat obrazul moale al lui Mitzi.

— Te iubesc, Mitzi.

— Și eu te iubesc, scumpo.

Mitzi a condus-o până la ușă.

— Îți garantez că peste un an vei ști să cânti toate cântările din cartea de cântări. Dar nu memora doar muzica. Memorează și cuvintele. Pleacă acum, înainte ca Priscilla să te dea dispărută și să ne trezim aici cu Jim Helgersen în mașina lui de poliție.

Stând în cadrul ușii, și-a strâns halatul roșu în jurul trupului.

— Și acum, salutare!



Zeke și-a scos căciula St. Louis Cardinals când a intrat în Cafeneaua lui Bessie. Clopoțelul de deasupra ușii a sunat și noua ospătăriță s-a uitat spre intrare înainte ca să-și îndrepte atenția spre

PODUL SPRE CASĂ

cei șase clienți bărbați care ședeau pe scaune la tejghea. Aceasta avea părul negru pieptănat cu grijă într-o coadă franțuzească și chipul ei vădea trăsături frumoase, chiar dacă expresia îi era oarecum distantă. Șorțul albastru prins în talie peste o bluză albă simplă și o fustă neagră sugerau o talie frumos curbată. Bărbații o linguseau, dar ea îi servea pe toți cu un zâmbet rece, profesional, și cu o înfățișare rezervată.

Ușile batante de la bucătărie s-au dat brusc la o parte și Bessie a ieșit cu trei farfurii cu micul dejun aranjate pe braț și cu alta în mână.

— Bună dimineța, pastore Zeke! Azi ai întârziat puțin. Fă-te comod, și vin imediat să te servesc.

I-a servit pe cei patru bărbați îmbrăcați în haine de lucru, care ședeau în fața geamului.

Înainte să se strecoare la locul lui obișnuit, Zeke și-a vârat capul în bucătărie ca să-l salute pe Oliver, care părea zorit dar reușea să țină ritmul cu aflulxul mare de clienți de dimineată.

— Am văzut că Bessie a găsit o fată nouă.

— E o lucrătoare bună. A început aseară. A făcut față cerințelor fără probleme. Bessie a sperat că se va descurca.

Zeke l-a lăsat să-și vadă de treabă și s-a așezat la locul lui. Îi plăcea să șadă în spate, cu fața spre intrare. În felul acesta, putea să vadă pe toată lumea care venea înăuntru. Dutch venea și el adesea aici și beau împreună o ceașcă de cafea în timp ce stăteau puțin de vorbă. Acesta a venit în sfârșit la biserică, unde Zeke l-a prezentat lui Marjorie Baxter. Au trecut câteva luni de conversații banale înainte ca Dutch s-o invite în sfârșit pe Marjorie la masă.

— Am vorbit despre tine toată seara, i-a spus Dutch cu un rânjet. Acum, că am cypuizat acest subiect plictisitor, putem să trecem la alte lucruri.

Zeke a fost nespus de bucuros de faptul că cei doi au început să-și dea întâlniri.

Noua ospătăriță s-a uitat iarăși în direcția lui. El i-a zâmbit și a salutat-o cu o înclinare ușoară a capului. De obicei putea intui vârsta oamenilor, dar această femeie îl intriga. Să fi avut treizeci și cinci de ani? Se mișca repede, ca și cum ar fi fost obișnuită cu acest gen de muncă. Avea cearcăne de oboseală în jurul ochilor, dar nu era o

oboseală fizică; părea mai degrabă obosită de întreaga lume. Când i-a zâmbit înapoi, zâmbetul nu i s-a reflectat și în ochi.

După ce a distribuit farfuriile, Bessie a luat o cană de pe un raft și s-a îndreptat spre el.

— De obicei vii înainte să se aglomereze.

A pus cana pe masă și a turnat în ea cafea aburindă fără să verse niciun strop.

Zeke i-a mulțumit și a strâns cana fierbinte din porțelan între mâinile lui reci.

— Azi-dimineață am făcut o plimbare mai lungă.

— Nu reușesc nicicum să pricep de ce mergi pe jos când ai un Packard drăguț cu care să te deplasezi.

Mitzi Martin îl șocase la câteva luni după moartea lui Marianne, când a insistat să-i dea Packardul ei model 740 Roadster, fabricat în 1930, care stătuse parcat în garajul ei nimeni nu mai știa de câți ani. „Tu ai nevoie de o mașină, iar eu am una care stă în garaj și adună praf. Vreau să ți-o dau ție”, i-a zis ea.

Mitzi luase deja decizia, iar lui Zeke nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să accepte cu recunoștință oferta.

Chiar și după mai mulți ani, încă se simțea stânjenitor la volanul mașinii lui Mitzi, și o folosea doar când trebuia să se grăbească undeva sau când trebuia să călătorească distanțe mai lungi. O folosisese o singură dată săptămâna precedentă, și doar pentru a o duce pe Mitzi la țară. Atunci au vorbit despre Abra. Fata cânta în fiecare duminică la biserică, deși nu fără proteste. „Are emoții să cânte în fața tuturor, dar se va obișnui. Are nevoie de timp pentru asta”, îi zise Mitzi.

Abra încă nu avea multe de vorbit cu Zeke. Acum îi spunea Pastor Zeke în loc de Reverend Freeman, ceea ce era o îmbunătățire. Odată acesta i-a spus cât de mândră ar fi fost Marianne s-o audă cântând în biserică. Abra i-a răspuns că și Mitzi i-a zis același lucru și că de aceea a fost de acord să cânte, în amintirea lui Marianne. A spus aceste cuvinte pe un ton foarte politic, cu toate acestea el a simțit împunsătura lor. Mitzi a spus că fata privește lucrurile prin prisma durerii ei din copilărie. „Orice s-ar întâmpla, va cunoaște toate cântările din cartea de cântări, și ceva îi va reveni în memorie atunci când va avea nevoie.”

PODUL SPRE CASĂ

Zeke s-a uitat la Bessie cu o privire îndurerată.

— Nu vreau să fac un kilometraj prea mare la mașină.

— Mai degrabă ți-e rușine să ai o mașină mai frumoasă decât majoritatea celor din biserică.

Există ceva adevăr în această observație. De fapt, Charles Lydickson era oarecum nemulțumit de fiecare dată când îl vedea pe Zeke în Packard.

Zeke a făcut un semn cu capul în direcția noii ospătărie.

— Văd că ai găsit pe cineva să te ajute.

Bessie arăta mulțumită.

— Numele ei este Susan Wells. A venit ieri, e nouă în oraș și a spus că își caută ceva de lucru. A zis că are experiență la servitul meselor, și după ce am urmărit-o lucrând seara trecută și în dimineața asta, pot spune că așa este.

A strigat:

— Susan! Vino aici să-ți fac cunoștință cu unul dintre cei mai buni clienți ai mei.

Susan și-a șters mâinile și a venit din spatele teighelei.

— Zeke, vreau să ți-o prezint pe Susan Wells, nou-venită în Haven. Susan, acesta este Reverendul Ezekiel Freeman de la Haven Community Church.

Ochii ei au strălucit la cuvântul *reverend*. Văzuse și pe chipurile altora privirea aceea care spunea de fapt „Oh!”

— Reverend Freeman, l-a salutat ea cu o înclinare a capului.

— Spune-i Pastor Zeke, i-a cerut Bessie. Reverend sună demodat, nu ți se pare? Parcă ar fi bătrân.

Și i-a făcut cu ochiul lui Zeke.

Zeke i-a întins Susanei mâna.

— Îmi face plăcere să te cunosc, domnișoară Wells.

După o ușoară ezitare, femeia i-a scuturat mâna. O scurtă strângere de mână, apoi i-a dat drumul.

— Doamna Wells.

Vocea îi era aspră. S-a uitat într-o parte, apoi iarăși la Zeke și a continuat:

— Soțul meu a fost ucis în război.

El a recunoscut aici imediat o minciună.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Hei, Bessie! Nu ai de gând să-i servești și pe ceilalți? a strigat un client, ridicându-și cana.

— Nu te agita, Barney! Oricum, ce altceva ai de făcut? Vrei s-o goleşti într-un termos înainte să urci pe bancheta din spate și să mergi la lucru?

Bessie și-a cerut scuze și s-a îndreptat spre separeul de unde o chemase Barney.

Susan a rămas pe loc, ascultând îngrozită acel schimb de replici, dar Zeke a chicotit.

— Nu-ți face griji. Barney ește fratele mai mic al lui Bessie.

— Oh, a răspuns ea și a strâns din buze.

Bessie și Barney râdeau acum. Ea a prins un smoc din părul lui negru și cărlionțat și a tras de el înainte să se îndrepte spre următorul separeu.

— Este un ritual de dimineață, a zâmbit Zeke. Bun venit în Haven, doamnă Wells.

I-a întâlnit privirea, iar expresia de pe chipul ei s-a schimbat, ca și cum un vâl i s-ar fi lăsat peste față, ferind-o de ochii lui cercetători.

— Mulțumesc. Ar fi bine să mă întorc la lucru acum.



Joshua s-a trezit captiv în balansoarul de pe terasă, în timp ce Abra era aplecată peste balustradă, iar Penny ședea lângă el sporovăind despre viitoarea festivitate de absolvire a clasei a opta și despre petrecerea pe care părinții ei urmau să o dea cu acea ocazie. Abra se întindea peste balustrada terasei fără să spună niciun cuvânt.

Penny s-a repezit mai aproape de Joshua.

— Tu mergi la balul absolvenților cu clasa ta? Va fi în weekendul următor, nu-i așa?

Priscilla a ieșit din casă pe ușa din față:

— Penny, vino înăuntru și pune masa.

— Dar mai este mult până la cină.

— Acum, Penny.

PODUL SPRE CASĂ

— Bine. Bine.

Furioasă, a plecat de lângă balansoar.

— Poate Joshua să rămână la cină?

Priscilla s-a uitat întrebătoare la el.

— Știi că ești bine-venit să rămâi, dacă vrei.

Puțin mai bine-venit decât și-ar fi dorit el.

— Mulțumesc, dar nu pot.

De îndată ce ușa s-a închis în urma celor două, Joshua s-a ridicat în picioare.

— Ce-ar fi să facem o scurtă plimbare?

Capul Abrei s-a înălțat peste balustradă, cu fața strălucitoare.

— Sigur.

El a deschis poarta din față pentru Abra, și aceasta a pășit prin ea cu ochii ațintiți înainte. Joshua se întreba la ce se gândește fata.

— Am încercat să te implic și pe tine în discuție.

Dar Abra a ridicat din umeri.

— Penny a făcut o pasiune pentru tine.

Joshua avea iarăși senzația că ceva o măcina pe Abra pe dinăuntru. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să producă o ruptură între cele două fete.

— Va face o pasiune pentru altcineva săptămâna viitoare.

— Totuși, vei merge la balul de absolvire? a întrebat Abra, aruncându-i o privire pe care el nu a putut-o descifra. Nu ai răspuns la întrebarea lui Penny.

— Da. Voi merge.

Paul Davenport voia s-o invite la bal pe Janet Fulsom, dar tatăl ei o lăsa doar cu condiția ca împreună cu ei să meargă încă un cuplu. Joshua ar fi invitat-o pe cea mai bună prietenă a lui Janet, Sally Pruitt, dar știa că ea fusese deja invitată de către Brady Studebaker. Așa că a invitat-o pe Lacey Glover, care i-a răspuns că îi face plăcere să-l însoțească.

Abra a schimbat brusc subiectul și l-a întrebat dacă mai lucrează la dulapurile de bucătărie ale familiei Wooding.

— Nu. Jack și cu mine le-am terminat săptămâna trecută. Acum plănuim să înlocuim balustradele de la scările lor interioare. M-a învățat să folosesc rindeaua și m-a pus să fac balustradele după un

model. Acum vrea să inventez eu însumi un model – „o balustradă cu detalii“, cum a numit-o el.

Și a continuat, râzând:

— Domnul Wooding are mai multă încredere în mine decât am eu însumi. Până acum am făcut șase, dar le-a rupt pe toate în două și le-a aruncat în cutia de lemne pentru foc.

— Ce răutăcios din partea lui.

Nu, nu-i deloc răutăcios. Mă încurajează doar să lucrez mai bine. Am învățat o mulțime de lucruri de la el.

— Nu vrei să mergi la colegiu?

— Ba da, într-o bună zi. Deocamdată nu am suficienți bani puși deoparte pentru asta.

— Mai mergi la Cercetași?

— Nu.

Jack Wooding îl încurajase să avanseze până la Cercetaș Vultur, iar Joshua atinsese acest prag anul trecut, când făcuse o propunere pentru o rampă la biblioteca publică, după care o proiectase și găsisese resursele financiare necesare pentru ea, precum și o echipă de muncitori ca să materializeze proiectul.

— Sunt destul de ocupat cu școala și cu munca împreună cu domnul Wooding.

— Îți mai rămâne totuși timp să ieși în oraș cu fetele, a spus Abra privindu-l. Încă nu mi-ai spus cu cine vei merge la bal.

Încă se mai gândea la asta?

— Cu Lacey Glover. Familia ei vine la biserica noastră.

A văzut-o pe Abra încruntându-se și s-a gândit că probabil nu o știe.

— Este înaltă, brunetă, șade în rândul al șaselea din dreapta, împreună cu familia ei, are un frate cu un an mai mare decât tine, Brian. Nu-l cunoști?

Fata a ridicat din umeri.

— Îl cunosc din vedere, dar n-am vorbit niciodată cu el. Penny spera s-o inviți pe ea la bal, a continuat ea în timp ce pășea înainte.

— Mă îndoiesc de asta. Penny are doar treisprezece ani și nici măcar nu este la liceu.

— Va fi la toamnă.

Joshua a încercat s-o înveselească puțin pe Abra.

PODUL SPRE CASĂ

— Te-ai gândit cine ți-ar plăcea să te invite *pe tine* la bal într-o bună zi?

Auzind întrebarea, fata a râs scurt:

— Mă indoiesc că voi fi invitată vreodată.

— De ce să nu fii? Ești o fată foarte drăguță.

Joshua și-a trecut brațul după umărul ei și a tras-o spre el.

— Vei fi invitată, cu siguranță. Băieții vor sta la coadă ca să te invite în oraș. Dar în eventualitatea improbabilă că nu vei avea partener, te voi însoți eu.

A sărutat-o pe obraz și i-a dat drumul, când ceasul din turn a bătut ora exactă.

— Trebuie să mă întorc acasă.

Starea ei de spirit s-a schimbat și l-a provocat la o întrecere până înapoi. Când au ajuns în fața porții, amândoi găfăiau.

— Alergi destul de bine pentru o fată.

Abia reușise s-o întrecă. A băgat mâna în buzunar și a scos cheile. Ușa mașinii a scârțâit când a deschis-o.

Abra s-a aplecat peste geamul deschis de la portiera din dreapta.

— Chestia asta-i o altă rablă, Joshua.

— Hei, mai am de lucru la ea, a protestat el, lovind ușor volanul. Merge foarte bine.

A introdus cheia în motor și motorul s-a încecat.

Abra a râs.

— Și ai de gând s-o duci pe Lacey Glover la bal în găleata asta ruginită?

El i-a răspuns cu un zâmbet ștrengăresc:

— Tati îmi împrumută Packardul.

— Eu nu m-am plimbat încă niciodată în mașina lui Mitzi!

— Asta-i vina ta. Este suficient să-l rogi.

A răsucit cheia încă o dată și mașina a prins viață.

Abra s-a dat la o parte și a strigat pentru a acoperi zgomotul mașinii:

— Vii la festivitatea noastră de absolvire?

— N-aș rata-o pentru nimic în lume! Vino și tu la a mea.

I-a făcut semn cu mâna în timp ce lua curba și s-a uitat înapoi. Abra stătea încă în picioare în fața porții, urmărindu-l. A simțit o

împunsătură ciudată în piept privind-o, o prevestire a ceea ce avea să fie, deși nu știa lămurit ce anume.



Sala de festivități a Școlii Generale George Washington era aglomerată cu ocazia ceremoniei de absolvire a clasei a opta. Un banner pe care scria *Promofia 1950* atârna peste platforma unde ședeau absolvenții.

— Ce emoționant, nu-i așa? a spus Penny în timp ce a strâns mâna Abrei. Abra i-a strâns-o înapoi și s-a uitat peste mulțimea de oameni. A văzut-o pe Mitzi, strălucind de bucurie, și pe Joshua, care ședeau amândoi lângă Peter și Priscilla. Abra știa că Pastorul Zeke ședea pe platformă, la câțiva pași de ea, dar lacrimile care îi împăienjneau ochii o împiedicau să-l vadă. Oare era mândru de ea? Îi părea rău că a dat-o?

După festivitate, toți din sală s-au apropiat de platformă, la picioarele lor, bătând din palme și ovaționând. Abra l-a văzut pe Joshua ducându-și degetele la buze și scoțând un fluierat ascuțit. A râs, întorcându-i lui Penny îmbrățișarea exuberantă.

Priscilla și Peter le-au așteptat la ieșirea din sala de festivități, unde domnea haosul. Când Abra a văzut-o pe Mitzi, a pornit spre ea ca spre un far.

— Mă bucur foarte mult că ai venit.

Mitzi a tras-o spre ea și a sărutat-o pe tâmplă.

— N-aș fi lipsit pentru nimic în lume. A îndepărtat-o de ea la un braț distanță și a continuat: Și asta-i doar începutul, scumpo.

Peter le-a strigat și a pocnit din degete:

— Penny! Abra! Haideți să înapoiți robele și tichiile, ca să putem merge acasă. Trebuie să aprind cărbunii de la grătar.

Oaspeții sosiseră deja și se plimbau prin curtea din spate. Pastorul Zeke și Joshua stăteau de vorbă cu Peter, în timp ce acesta întorcea hamburgerii pe grill. Penny râdea și țopăia încolo și încoece împreună cu Pamela și cu Charlotte, exersând probabil pentru selecția în galeria universității din septembrie.

Abra l-a văzut pe Joshua croindu-și drum până la ea. După ce a cercetat-o cu privirea de sus până jos, i-a spus:

PODUL SPRE CASĂ

— Ești o domnișoară în toată regula, atâta doar că ești desculță. Rochia asta face ca ochii tăi să aibă culoarea smaraldului.

Complimentul a făcut-o pe Abra să roșească.

Pastorul Zeke li s-a alăturat, dar Priscilla nu l-a lăsat să-și termine felicitarea:

— Grupați-vă, că vreau să vă fotografiez.

Abra s-a așezat la mijloc, flancată de Pastorul Zeke și de Joshua.

— Zâmbiți! a spus Priscilla și a apăsă pe buton, după care le-a zâmbit și a plecat să facă alte fotografii cu Penny și cu invitații.

— Marianne ar fi fost foarte mândră de tine, Abra.

Pastorul Zeke a scos o cutiuță din buzunar și i-a înmănat-o:

— Și și-ar fi dorit să ai asta.

Ultimul lucru pe care l-a așteptat Abra de la el a fost un cadou. L-a primit incurcată.

— Hai, i-a zis Joshua, urmărind-o cu un zâmbet nerăbdător. Deschide-l.

În cutiuța de catifea albastră era cruciulița de aur a Mariannei. Abrei i s-a pus un nod în gât și nu a mai putut spune nimic. Pastorul Zeke a scos lăntișorul din cutiuță, a pășit în spatele ei și Abra a simțit cum degetele lui îi ating gâtul.

— Aici e locul lui, a spus el încet, cu o ușoară răgușeală în voce. A prins-o de mijloc și a tras-o puțin spre el, înainte de a-i da drumul.

Abra a atins ușor cruciulița și s-a luptat să-și rețină lacrimile. Când și-a ridicat privirile spre el, nu a fost în stare să spună nici măcar un simplu mulțumesc.

Apoi chipul pastorului Zeke s-a înmuiat și a spus cu blândețe:

— L-a primit de la mama ei. Sper că îl vei purta în amintirea ei.

Ea a încuviințat din cap, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Ce-i cu voi? Arătați ca niște pisici plouate, a spus Mitzi, apropiindu-se de ei și prinzând-o pe Abra după talie.

— Devii atât de frumoasă, că Peter va trebui să-i gonească pe băieți cu bâta de baseball.

Abra a râs, cu ochii umeziți de lacrimi. Când s-a uitat iarăși în direcția pastorului Zeke, a văzut că cineva l-a și luat de lângă ei. Mitzi i-a observat direcția privirii.

— Bietul om, nu are nicio clipă de răgaz, nu-i așa?

— Face parte din slujbă, a spus Joshua, și Abra și-a dat seama că el o urmărise tot timpul. A simțit cum o căldură i se urcă prin tot trupul și-i aprinde obraji.

— Ei bine, a spus Mitzi cu o sclipire în ochi, va trebui să te gândești dacă vrei să pornești și tu pe aceeași cale.

Joshua a râs:

— Cred că Dumnezeu mă cheamă în altă direcție.

— Nu poți să știi niciodată voia lui Dumnezeu decât după ce a terminat de lucrat cu tine. — Mitzi s-a uitat de la unul la altul și un zâmbet ciudat i-a fluturat pe buze. — Și se pare că El ne împrăștie într-o mie de direcții, nu-i așa? Sarea pământului, și așa mai departe. Și mai trebuie adăugat puțin condiment ici, puțin condiment colo.

I-a prins pe amândoi de brațe și i-a tras cu ea.

— Dacă tot vorbim de condimente, haideți dragii mei. Hai să luăm niște hamburgeri până mai sunt.



Joshua a urcat la deal și s-a așezat într-un loc de unde putea vedea întregul Haven. Pe terenul de camping erau zeci de corturi, în jurul cărora familiile începeau să facă grătare. Riverfront Park era plin; tinerii trândăveau pe pături în timp ce familiile luau gustarea sub copaci și copiii se bălăceau în zona râului special amenajată pentru înot.

De la absolvire, luna trecută, își dedicase tot timpul uceniciei în tâmplărie, alături de Jack Wooding. Era încântat de zgomotul fierăstrăului și al ciocanului, și îndrăgea mirosul rumegușului. De asemenea, îi plăcea să vadă casele înălțându-se, știind că el însuși a contribuit la înălțarea lor. Dar când ajungea acasă, după ce făcea un duș și își pregătea ceva de mâncare, abia dacă mai avea timp să stea de vorbă cu tatăl lui.

Nu se întâmpla prea des să aibă o zi liberă, dar când avea, urca aici ca să tragă în piept aer proaspăt și să se roage. Viitorul părea nesigur. Coreea de Nord invadase Coreea de Sud, și Națiunile Unite

PODUL SPRE CASĂ

interveniseră, ceea ce însemna că America avea să fie atrasă în război. Mai mulți cunoscuți ai tatălui său care erau rezerviști în armată fuseseră deja chemați în serviciul activ. Și recrutarea fusese reluată. Joshua simțea o neliniște în suflet, un dor pe care nu-l putea defini.

Priscilla îl luase la o parte în biserică duminică trecută și îi spusese că ea și Peter erau îngrijorați din cauza Abrei.

— Își petrece tot timpul în camera ei citind sau exersând la pianul lui Mitzi. Spune că nu are nicio problemă, dar nu cred că e așa. Peter a încercat să stea de vorbă cu ea, dar ne lasă să ne apropiem de ea până la un punct, apoi ridică între noi un zid invizibil.

Nu i-a cerut asta, dar Joshua era sigur că Priscilla spera că va veni la ei acasă și va vorbi cu Abra ca să afle ce se petrece în sufletul ei.

S-a înfiorat dându-și seama cât de mult dorea și el lucrul acesta. Fata avea doar treisprezece ani, iar el avea optsprezece. Ce-l înfiora atât de tare ori de câte ori se gândea la ea? Abra era încă un copil, chiar dacă la petrecerea ei de absolvire băgase de seamă cât de repede creștea. Avea părul roșu închis și vădea primele semne de feminitate. Tatăl lui observase că o cercetează și l-a privit într-un mod ciudat. Ar fi vrut să rădă el însuși de sine. Ar fi vrut să-i spună Priscillei să caute pe altcineva, dar nu dorea să-i lase impresia că lui nu îi pasă. Dar nu știa prea bine cum să încurajeze o tânără de treisprezece ani fără să-i lase o impresie greșită.

O iubea de când se știa. Când tatăl lui le-o dăduse lui Peter și Priscillei, a suferit mult. Iar acum era îngrijorat. Nu putea să și-o scoată din minte. Nu putea să înăbușe îngrijorarea pe care Priscilla i-a transmis-o neintenționat, sau poate intenționat. *Abra suferă, Doamne. Oare suferă din cauza trecutului? Sau din cauza a ceva ce se întâmplă acum? Despre ce ar putea fi vorba?* Să fie doar anxietatea specifică adolescenței? Sau conflictele cu Penny? Cum putea ști acest lucru, dacă nu își făcea timp ca să discute cu ea?

Abra are nevoie de un prieten. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Joshua conducea mașina înapoi în oraș, când a văzut-o pe Abra trecând podul. Ea nu remarcase mașina venind în spatele ei până când el a claxonat-o și a strigat-o pe nume prin geamul deschis.

— Vrei să te duc cu mașina?

— Oh, bună. Sigur.

FRANCINE RIVERS

A deschis portiera și a sărit înăuntru.

— Tocmai mă gândeam la tine, și iată-te, a spus Joshua, băgând mașina în viteză. Nu te-am mai văzut de săptămâni bune.

— Ai fost tu ocupat.

Părul Abrei era umed și obraji îi erau arși de soare.

— Ai înotat la Riverfront Park?

— Astăzi am fost prima dată. Și n-am de gând să mă mai duc.

— Te-ai certat cu Penny?

— Nu. A ridicat din umeri și s-a uitat afară pe geam. Pur și simplu nu-mi place acolo.

Ah, știa ei de ce, dar a considerat că e mai înțelept să nu spună nimic.

— Deci... ce planuri ai pentru restul zilei?

— Eu? i-a răspuns, privind-l sarcastic. Ce planuri am eu?

— Ei bine, eu sunt lihnit de foame. Ce zici de un hamburger, de niște cartofi prăjiți și de un shake cu lapte? Poți să suni acasă de la Cafeneaua lui Bessie și să le spui alor tăi că ești cu mine. Nu cred că vor avea ceva împotrivă.

Toată anxietatea a dispărut de pe chipul ei și i-a zâmbit într-un fel care i-a înmuiat picioarele.

Comanda le-a fost luată de Susan, noua ospătăriță. Acum Joshua înțelegea de ce în ultima vreme tatăl lui lua masa mai des la Bessie. A întrebat-o pe Abra cum îi trece vara, și fata i-a replicat:

— Încet.

Apoi i-a spus că pe duminică ce trece devine tot mai bună la pian, dar fata i-a mărturisit că încă mai simțea emoții de fiecare dată când cânta în biserică.

— Mitzi susține că emoțiile îmi vor trece cu timpul, dar încă nu mi-au trecut.

— Cum te-a convins să cânti?

— Mi-a spus că dacă accept să cânt în biserică, mă va învăța și alte piese muzicale. Iar acum o fac să se țină de promisiune.

Joshua a râs.

— Cum ar fi dacă le-ai încurca?

Fata l-a privit într-un mod ștregăresc, care i-a amintit de Mitzi, apoi a schimbat subiectul.

— Ce ai făcut toată vara? Mai ești împreună cu Lacey Glover?

PODUL SPRE CASĂ

— Ne-am despărțit acum două săptămâni.

— Ai inima frântă?

Joshua și-a așezat coatele pe masă.

— Am rămas prieteni buni.

Zâmbetul compătimitor al Abrei s-a transformat într-o expresie acră a feței:

— Am să-i spun lui Penny. Inima îi va tresălta când va auzi că ești iarăși disponibil. Și îl va uita rapid pe Kent Fullerton.

Lui Joshua nu i-a plăcut tonul ei răutăcios.

— Nu fi răutăcioasă.

Abra părea gata să se apere, dar s-a lăsat pe spate, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Uneori obosesc să mă tot prefac.

— Să te prefaci că ce?

Fata s-a uitat la el și a clătinat din cap.

— N-are importanță.

— Dar tu ești importantă. Pentru mine.

S-a aplecat înainte:

— Ce te frământă?

— Totul. Nimic. Nici măcar nu știu. Pur și simplu vreau...

Îi putea citi lupta interioară și frustrarea pe chip. Abra a renunțat să mai dea explicații și a ridicat din umeri:

— Hamburgerul, cartofii prăjiți și shake-ul.

A zâmbit politicoasă când ospătărița le-a adus comanda.

— Ești nouă aici, nu-i așa? a spus Joshua înainte ca femeia să se îndepărteze de la masa lor. Când aceasta a răspuns că da, Joshua i-a întins mâna:

— Eu sunt Joshua Freeman, fiul pastorului Zeke, și ea este prietena mea, Abra Matthews. Sunt convinși că Bessie e fericită că ai venit aici.

— Așa spune, a răspuns Susan cu un zâmbet rece și și-a mutat privirea dinspre el spre Abra.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi.

Oare a simțit că ceva este în neregulă?

Joshua a spus o rugăciune scurtă și și-a luat hamburgerul.

— Și tu ești amorezată de salvamarul acela?

FRANCINE RIVERS

— Penny m-ar ucide în somn.

A lovit fundul sticlei cu ketchup până când conținutul a năvălit afară.

Joshua a răs.

— Nimic nu se compară cu un hamburger înotând în ketchup.

Auzindu-i comentariul, a răs și ea.

— Spune-mi, cum l-ați cunoscut pe Kent Fullerton?

Abra și-a luat în mână hamburgerul.

— Păi, n-aș putea spune că l-am cunoscut încă. Este salvamar în parc. Din toamnă va fi în ultimul an și joacă în echipa de fotbal. Toate fetele sunt înnebunite după el.

— Inclusiv tu?

A înghițit și l-a privit amuzată.

— Este un Adonis de un blond spălăcit care ar arăta perfect alături de Penny.

A ridicat din umeri și a mai mușcat o dată din hamburger.

Joshua a schimbat subiectul.

Abra i-a povestit despre lista de scriitori clasici pe care i-a întocmit-o Peter. Deocamdată citise doar șase. S-a relaxat și a început să imite conversația plină de spirit din romanele lui Jane Austen. Joshua a răs.

După ce au mâncat, au mers în piața orașului și au ascultat orchestra cântând. Familiile se adunaseră acolo. Câteva cupluri mai în vârstă se odihneau pe o terasă din fața pavilionului. Joshua a luat mâna Abrei.

— Haide. Vino să ne așezăm aici.

Abra s-a așezat alături de el. Expresia supărată a feței pe care i-o văzuse pe pod dispăruse. Acum părea fericită și relaxată, semănând mai mult cu fata care trebuia să fie.

— Ai chef de o excursie când voi avea iarăși liber?

— Sigur, i-a răspuns veselă. Când va fi asta?

— Duminică. Și nu vorbesc despre o plimbare în cartier, ci undeva la vreo zece kilometri în susul dealului.

Motorul mașinii a bolborosit și s-a oprit de două ori înainte să pornească.

— Ce zici, ai fi dispusă?

PODUL SPRE CASĂ

— Nu știu. Și a adăugat zâmbind: Ești sigur că nu trebuie să repara dărăpănătura asta?

Băiatul i-a zâmbit înapoi.

— Niciodată duminica.



Joshua știa că tatăl lui nu era încă acasă. Îi spusese că va merge cu Packardul la familia MacPhersons ca să stea de vorbă cu Gil, care avea probleme de când se întorsese din război. Sadie sunase mereu în ultima vreme ca să-l cheme pe tatăl lui, dar nu îi spusese niciodată despre ce era vorba, în afară doar că Gil fusese sanitar în armată și că văzuse mai multe decât ar trebui să vadă un om.

Joshua a luat corespondența din cutia poștală și s-a îndreptat spre scări, trecând în revistă plicurile. Cel de la fundul grămezii, care îi era adresat, l-a făcut să simtă o lovitură în stomac.

A așezat scrisorile tatălui pe masa din bucătărie, cu inima bătându-i puternic, și a deschis scrisoarea pentru el. Apoi a împăturit-o la loc și a introdus-o iarăși în plic. S-a uitat în jur, apoi a decis s-o ascundă în Biblia lui, ca să n-o găsească nimeni.

A auzit motorul Packardului, dar Joshua a decis să nu-i spună nimic tatălui său, cel puțin nu încă. Dorea să se roage și să se obișnuiască el însuși cu vestea. Avea nevoie de puțin timp înainte să anunțe pe toată lumea. Avea senzația că un elefant s-a așezat pe pieptul lui.

Dintr-odată, vara arăta cu totul altfel decât și-o imaginase el cu câteva ore înainte, pe când era cu Abra.

Poate că Dumnezeu voia să închidă ușa aceea.



Iartă-i pe dușmanii tăi, dar nu uita niciodată numele lor.

JOHN F. KENNEDY

Abra s-a bucurat când Joshua și-a ținut promisiunea și a dus-o în excursie duminică după-amiază. În următoarele câteva săptămâni, de fiecare dată când scăpa mai devreme de la lucru, o lua și o ducea la Cafeneaua lui Bessie pentru o porție de cartofi prăjiți și un-shake. Cu acele ocazii, i-a cerut să nu se mai plângă atâta de Penny și de Priscilla și să îi vorbească despre cărțile pe care le citea sau despre cursurile pe care avea să le urmeze, sau despre ce voia să facă în viitor.

În cele mai multe duminici făceau excursii împreună, când o îmboldea să țină pasul cu el și să nu se oprească până simțea o împunsătură într-o parte a abdomenului și abia mai putea să respire.

— Bine, o să ne oprim aici.

Abra s-a așezat jos, simțindu-se lipicioasă din cauza transpirației. Joshua i-a zâmbit și și-a scos rucsacul.

— Data viitoare vom merge până în vârf.

— Dacă voi mai veni vreodată în excursie cu tine, a precizat ea, lăsându-se pe spate cu brațele larg desfăcute.

— Încă un kilometru și ceva, și am ajuns sus. Priveliștea merită din plin efortul, îți promit.

— Asta să mi-o spui pe drumul de întoarcere.

S-a ridicat în șezut, și-a deschis pachetul cu mâncare și ar fi mâncat-o pe toată, dacă el nu i-ar fi luat-o.

PODUL SPRE CASĂ

— Numai câteva înghițituri, altfel ți se face rău.

Și-a deschis rucsacul lui și i-a întins un sandvici. Untul de arahide și gemul se topiseră în pâine, dându-i un gust ceresc.

Abra a luat două înghițituri de apă și s-a uitat la el.

— Astăzi n-ai fost prea vorbăreț.

— Am prea multe în cap astăzi.

— Ca de exemplu?

— Hai să urcăm până în vârf și vom vorbi acolo.

Zâmbetul îi era jucăuș, dar ochii aveau o căutătură serioasă. A mâncat în continuare fără să mai rostească un cuvânt. Ședea aproape de ea, dar părea la kilometri întregi distanță.

Abra și-a terminat sandviciul și s-a ridicat în picioare.

— Hai.

Joshua s-a uitat în sus la ea ca și cum ar fi șovăit.

— Haide. Ai spus că vrei să mergem până în vârf și să-mi arăți privilegiștea. Așa că mișcă-te.

El și-a înghesuit hârtia cerată în rucsac, și l-a pus pe umeri, după care a preluat conducerea. Abra simțea cum o roade frica în timp ce îl urma. După câteva sute de metri a început iarăși să bombăne. O dureau picioarele și tălpile îi ardeau în bascheții din pânză roșie. Dar a strâns din dinți și nu s-a plâns deloc. S-a simțit triumfătoare când a văzut vârful. Joshua și-a scos rucsacul de pe spate și l-a lăsat pe pământ, în timp ce Abra își plimba privirea peste Haven.

— Poți să vezi totul de aici.

— Aproape totul.

Părea că soarbe din priviri privilegiștea.

Abra s-a gândit la tot felul de explicații pentru starea lui.

— Așa deci. Te-ai împăcat cu Lacey Glover și urmează să vă căsătoriți.

— Să ne căsătorim? Cum ai ajuns la ideea asta? Nu mă întâlnesc cu nimeni. De fapt, am fost —

S-a oprit atât de brusc, încât Abra a știut că nu avea să-i placă ceea ce va spune.

— Ai fost — ce?

Privirea lui era acum întunecată.

— Înrolat.

Abra a închis ochii și buzele au început să-i tremure. I-a venit în

minte scena din cimitir, când a urmărit cum sicriul Mariannei era coborât în mormânt.

S-a lăsat greoi pe pământ, și-a pus mâinile pe genunchi și și-a sprijinit capul în ele. Apoi a scos un oftat prelung.

— De ce trebuie să pleci?

— Fiindcă am fost chemat. Joshua s-a așezat lângă ea. Asta nu înseamnă că nu mă voi întoarce.

Însuși faptul de a respira a devenit dureros pentru Abra.

— Deci m-ai adus până aici, sus, ca să-mi spui asta?

— Am amânat săptămâni întregi să vorbesc despre asta. N-am vrut să stric momentele care ne-au mai rămas de petrecut împreună.

Fetei îi era frică să întrebe, dar trebuia să știe:

— Vei merge în Coreea?

Joshua a clătinat din cap.

— Nu știu. Întâi merg în tabără de instrucție, după aceea voi primi ordine unde urmează să servesc. Încruntându-se, a continuat: Avem baze în Europa și Japonia. Îți voi spune de îndată ce voi ști.

Abra s-a rezemat de Joshua, și el și-a trecut brațul după umerii ei. Ea s-a tras mai aproape de el, până când coapsele lor s-au lipit.

— Te iubesc.

A simțit sărutarea lui pe păr.

— Și eu te iubesc. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi mereu.

— Câți știi că vei pleca?

— Tata. Jack Wooding. Și acum tu.

— Dar Penny. Dar Peter și Priscilla?

— Poți să le spui tu. Cred că Priscilla a ghicit deja. Frecându-și bărbia de creștetul ei, a întrebat-o: Când ai de gând să le spui mamă și tată?

Abra s-a cuibărit lângă el și a început să plângă:

— Promite-mi că te vei întoarce acasă?

— Promit că voi încerca.



Abra a alergat tot drumul de la școală până acasă, nerăbdătoare să vadă dacă nu cumva a mai sosit o scrisoare de la Joshua. El se afla acum

PODUL SPRE CASĂ

la Fort Ord. A făcut o descriere a bazei de lângă Golful Monterey și a spus că fusese trimis la o cazarmă de așteptare, apoi la o cazarmă pentru instrucție, unde a primit uniformă. Un subofițer, comandant de pluton, avea să se îngrijească de instrucția lor în următoarele opt săptămâni. Apoi au urmat mai multe scrisori.

Subofițerul nostru este dur, dar aici toată lumea îl respectă. A participat la Ziua Z, așa că orice cuvânt pe care-l spune are greutate. Mărșăluim peste tot și facem instrucție de mai multe ori pe zi. Cursele cu obstacole sunt o provocare pe placul meu, dar m-am săturat să alerg kilometri întregi în formație în fiecare zi, pe vreme bună sau pe vreme rea...

Spunea că îi era dor de momentele petrecute pe dealuri în singurătate. Fiecare oră din zi îi era acum programată, și pe toate le petrecea în compania celorlalți.

Colegul meu de price este din Georgia și e creștin și el. Are o voce mai frumoasă ca a mea și cântă așa de tare la capelă că unii râd de el. Și zice „Amin” de fiecare dată când capelanul spune ceva important, ceea ce la început m-a mirat. Dar am început să mă obișnuiesc cu asta. A lucrat la un fermier de arahide, dar s-a înrolat în armată când Președintele Truman a eliminat segregarea rasială din forțele armate.

Joshua a avut prima permisie, pe care a petrecut-o la Cannery Row împreună cu colegii de cazarmă. Abra s-a dus la bibliotecă și a împrumutat de acolo *Cannery Row* de John Steinbeck. În următoarea ei scrisoare l-a întrebat dacă a fost la restaurantul Bear Flag, la care Joshua i-a trimis repede un răspuns scurt.

Dacă vrei să întreb ceea ce cred eu, răspunsul este nu! Nu am căutat o fată, ci doar mâncare mai bună decât cea din armată. Spune-i lui Bessie că îmi lipsește mâncarea gătită de Oliver.

FRANCINE RIVERS

Mitzi a vrut ca Abra să exerseze pe pianul de la biserică, așa că în fiecare sâmbătă se întâlneau acolo. Mitzi îi dădea instrucțiuni și apoi o lăsa să exerseze, în timp ce ea începea să verifice cărțile de cântări din bănci sau își găsea ceva de făcut în sala de părășie. Pastorul Zeke intra adesea în sala bisericii, se așeza și o asculta cântând.

— Devii tot mai pricepută de fiecare dată, Abra.

A ajuns chiar să-i pândească venirea. El aștepta de fiecare dată până când termina de cântat, apoi o întreba dacă a mai primit vreo veste de la Joshua.

— Am primit o scrisoare ieri. Spune că își descoperă mereu mușchi pe care habar n-avea că-i are în corp. Și că a plecat iarăși la Monterey.

— Din ce spune el, Monterey pare un loc frumos, nu-i așa?

— Se întoarce acasă după tabăra de instrucție?

— Să sperăm.

Nu mai vorbise cu pastorul Zeke așa mult din vremea când locuia în casa lui.



Lui Joshua îi plăcea când era chemat pentru corespondență. Tatăl lui îi scria frecvent, dar Abra scria din ce în ce mai puțin, iar scrisorile ei erau scurte și stângace.

Dragă Joshua,

Ce mai faci? Bine, sper. Eu sunt bine și muncesc din greu.

Îi scria despre temele de casă pe care le avea de făcut, despre profesori, dar niciodată despre Penny sau despre ceilalți prieteni ai ei.

Rupând plicul de la scrisoarea tatălui, Joshua a desfăcut singura pagină umplută cu scrisul lui cursiv și ordonat.

Scumpul meu Joshua,

Fie ca scrisoarea mea să te găsească sănătos în trup și în duh. Mi-e dor de discuțiile noastre lungi de la cafeaua de dimineață. Mă bucur că ai găsit camarazi care doresc să-și

PODUL SPRE CASĂ

petreacă timpul în studiul Bibliei. Când doi sau trei vă adunați în numele Lui, Cristos este în mijlocul vostru și vă va mângâia și întări atunci când veți avea cel mai mult nevoie de acest lucru.

Priscilla și Peter au fost lu noi acasă. Sunt îngrijorați din cauza Abrei, așa cum sunt și eu. Acum merge la Mitzi în fiecare zi, după școală. Abia dacă vorbește cu Penny. Priscilla crede că este geloasă din cauza unui băiat care o place pe Penny. Mă rog ca ambele fete să ajungă să fină una la alta ca două surori. Erau atât de apropiate înainte ca Peter și Priscilla să o fi adoptat pe Abra. Cu toții am sperat că prietenia lor va crește într-o adevărată legătură frățească.

Abra are o prietenă bună în Mitzi, o femeie bună, care îl iubește pe Domnul. Știu că va face tot ce-i stă în putință ca să fină barca Abrei pe linia de plutire în timp ce coboară pe apele repezi.

Pe o notă mai plăcută, Abra devine o pianistă minunată. I-a spus lui Mitzi că nu-i mai vine să vomite de fiecare dată când trebuie să cânte în fața congregației. Uneori am impresia că vrea să se apropie de mine, așa că țin ușa deschisă. Mitzi ne lasă spațiu, dar Abra tace. Am înșelat încrederea Abrei, și acum nu mai îmi rămâne altceva de făcut decât să mă rog, să aștept și să sper că într-o zi va accepta iarăși dragostea mea.



Dragă Joshua,

Știu că te-ar bucura să-ți spun că Penny și cu mine suntem iarăși prietene. Amândurora ne-a plăcut de Kent Fullerton. Îți aduci aminte de Adonisul despre care ți-am povestit? El este atacantul echipei noastre, și jumătate dintre fetele din școala noastră suspină după el. Mi-a arătat un oarecare interes mie, până când Penny a decis să mi-l fure. Dar ce

FRANCINE RIVERS

vine ușor, pleacă ușor. Acum inima ei e frântă fiindcă el iese cu Charlotte. Penny spune că totul e din cauza regulii lui Peter că nu are voie să se întâlnească cu băieții până la șaisprezece ani, dar eu cred că din cauză că i-a trebuit o fată care să vrea să șadă pe locurile din spate în cinematograful. Știi ce fac acolo, nu-i așa? Penny se prefuce desigur de bine că nu-i pasă.

Mi-e dor de tine, Joshua. N-am mai mâncat hamburger și n-am mai băut shake de când ai plecat tu! Dar sunt și supărată pe tine. L-ai invitat pe tatăl tău la ceremonia din tabăra de instruire. Pe mine de ce nu m-ai invitat? Aș fi venit. Nu-mi pasă că aș fi lipsit de la biserică tot restul vieții mele! Și nu-mi spune că ar trebui să-mi fie rușine pentru atitudinea mea. Aud asta mereu de la Mitzi.

Acum sunt supărată și pe ea. M-a învățat deja să cânt toate cântările din cartea de cântări, dar nu-i ajunge. Acum mă obligă să învâță pe de rost câte una în fiecare săptămână. Am fost așa de furioasă, că mi-a venit să-i trag un pumn. Și ea a zămbit.

Am luat partitura de la „Frunza de arțar” și i-am spus că nu i-o mai dau înapoi. Atunci a ieșit în fața porții casei sale și a început să strige ca să audă toți vecinii că nu am reușit niciodată să iau ritmul corect fără ajutorul ei. Priscilla și Peter au spus că pot să exerseze acasă, dar știu că asta nu va dura mult. Mai este și pianul de la biserică, dar nu cred că tatăl tău sau comitetul vor fi de acord. Tu ce zici? Ha-ha! Scrie-mi repede. Te iubesc.

Abra



Zeke a intrat în Cafeneaua lui Bessie și a găsit toate mesele ocupate de clienții de dimineață. L-a observat pe Dutch pe un scaun de lângă tejghea și s-a așezat lângă el.

— Bună dimineață.

PODUL SPRE CASĂ

Susan Wells era la câțiva pași de ei, scriind o comandă. S-a uitat rapid în direcția lui Zeke și a spus:

— Vin imediat, pastore Freeman.

Dutch s-a uitat solemn la el.

— Ai vreo veste de la băiatul tău?

— E în Texas, se instruiește să fie sanitar.

Dutch s-a scărpinat în cap și și-a rezemat brațele de tejghea.

— Nu prea am ce comenta în privința asta, nu-i așa? a adăugat și a sorbit puțină cafea din cană.

— Ce face Marjorie?

— Încă nu vrea să fixeze data.

Zeke știa care-i problema.

— Ai scos tabloul lui Sharon?

Dutch s-a încruntat, părând că se gândește serios.

— Crezi că asta o deranjează?

Bessie a ieșit din bucătărie cu brațele pline de farfurii, pe care le-a distribuit la o masă din față.

— Bună dimineața, pastore. Susan, te rog să-l servești pe pastorul Zeke.

Susan a așezat o cană în fața lui Zeke și a umplut-o cu cafea aburindă, după care a umplut iarăși cana lui Dutch. Când s-a auzit clopoțelul, femcia s-a îndreptat spre bucătărie.

Apoi s-a întors și l-a întrebat pe Zeke dacă este pregătit să comande, la care el a răspuns că vrea meniul mare pentru micul dejun și suc de portocale. După ce a luat comanda, Susan a plecat imediat.

Dutch a urmărit-o plecând.

— Nu cred că te place.

— O intimidez.

Bărbatul a râs.

— Și pe mine mă intimidai. Fiindcă știam că vrei sufletul meu.

Dutch s-a sculat de pe scaun și a ridicat mâna ca să i se facă nota de plată.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

Susan a pus chitanța pe tejghea în fața lui. În timp ce ea se îndrepta spre registru, Dutch l-a bătut pe Zeke pe spate.

— Noroc, prietene. Cred că vei avea nevoie.

Zeke a scos din buzunarul hainei cea mai recentă scrisoare de la Joshua. O citise deja de zece de ori și avea s-o mai citească de zece ori până când avea să primească următoarea scrisoare.

S-a întrebat cum îl va schimba războiul pe Joshua. Unii bărbați au supraviețuit fizic, dar au venit acasă cu sufletul rănit. Gil MacPherson încă mai avea crize de depresie profundă. Începutul războiului din Coreea i-a redeșteptat coșmarurile. Bietul om încă mai visa carnajul din Normandia și pe prietenii lui care au murit acolo, unul dintre ei chiar în brațele lui. Alții manifestau simptome mai ușoare. Michael Weir lucra tot timpul, lăsându-și soția singură acasă. Patrick McKenna se îmbăta mereu.

Oh, Doamne, fiul meu, fiul meu...

Fiul lui era un om al păcii care a fost chemat la război. Avea să fie mereu în mijlocul luptelor, călătorind cu unitatea lui și purtând echipament medical. Trebuia să fie pregătit să acorde răniților primul ajutor. Zeke era nevoit să-și amintească mereu că indiferent ce avea să se întâmple, Joshua nu va fi niciodată pierdut. Viitorul lui era sigur, chiar dacă trupul lui nu era în siguranță. Deși știa lucrul acesta, frica era un dușman nemilos care îl ataca atunci când era obosit și cel mai vulnerabil.

— O scrisoare de la băiat?

Zeke a tresărit și s-a uitat în sus. Susan ținea în mâini farfuria cu micul dejun pentru el și un termos cu cafea.

— Da.

A împăturit scrisoarea și a introdus-o în buzunarul de la haină. Susan a lăsat farfuria pe masă.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să întreb.

— Eu consider că întrebarea este un semn de bunătate, i-a răspuns Zeke zâmbind. Băiatul e bine, dar îmi cere să mă rog pentru el ca să se poată ridica la înălțimea misiunii pe care o va primi.

— Ce misiune va avea?

— Sanitar.

— Oh, a răspuns Susan și a închis ochii.

Reacția ei a îngăduit ca o săgeată a lui Satan să străpungă armura lui. Frica l-a strâns iarăși în ghearele ei.

Doamne, s-a rugat Zeke. Doamne, știu că îl iubești chiar mai mult decât mine.

PODUL SPRE CASĂ

— Dumnezeu este suveran, chiar și în vremuri de război.

A luat șervețelul și a scos tacâmurile din el.

— Nu vă temeți pentru el?

— Oh, cunosc foarte bine frica, dar de fiecare dată când mă lovește, mă rog.

— Mie rugăciunea nu mi-a adus niciodată nimic bun. — Expresia de pe fața ei s-a schimbat, vădind neliniște. — Dar cred că Dumnezeu îi ascultă pe pastori mai mult decât pe unii ca mine.

După ce a spus aceste cuvinte, s-a îndepărtat imediat înainte ca el să poată spune ceva, păstrând astfel distanța între ei. I-a mai umplut cana o dată și i-a lăsat chitanța pe tejghea. Zeke a lăsat suficienți bani ca să acopere consumația și un bacșiș generos. A întors chitanța și a scris pe spatele ei: *Dumnezeu ascultă pe toată lumea, Susan.*



1951

Dragă Joshua,

Peter spune că dacă ești instruit ca sanitar înseamnă că vei merge în Coreea. Este adevărat? Sper că se înșală în această privință. Dar dacă nu se înșală, sper că războiul se va termina înainte să termini tu instrucția! Peter ascultă știrile în fiecare seară, și Edward R. Murrow nu spune niciodată nimic bun despre Coreea.

La Crăciun a fost foarte bine. Mitzi m-a ajutat cu ceremonia. Domnul Brubaker a cântat la pian anul acesta. Știi că a fost pianist de concert? Mitzi spune că a cântat la Carnegie Hall. Le-a spus Pristillei și lui Peter că ar trebui să iau lecții de la el o dată pe săptămână. Am întrebat-o dacă vrea să scape de mine și mi-a răspuns că în felul acesta putem să ne concentrăm mai bine pe alte genuri muzicale. Am fost împreună cu Penny la „Cenușăreasa”.

Pe lângă ce ți-am scris, învăț, îmi îndeplinesc obligațiile gospodărești și exersez la pian ca o fetișă cuminte. Asta-i

FRANCINE RIVERS

suma totală a vieții mele plictisitoare și jalnice. Haven este orașul cel mai plictisitor de pe fața pământului.

Când voi fi mare, voi pleca departe, într-un oraș mare. Va trebui să vii să mă vizitezi la New York sau la New Orleans și să vezi Mardi Gras! Poate că voi merge la Hollywood și voi deveni vedetă de cinema. Vreau să trăiesc într-un loc palpitant, unde oamenii se distrează! Acum îmi ești dator cu două scrisori.

Cu drag, Abra.



Abra s-a întors acasă de la Mitzi după o lecție lungă cu domnul Brubaker. Priscilla a salutat-o și a continuat să curețe cartofii.

— Pe patul tău este o scrisoare de la Joshua.

Abra a fugit imediat pe scări în sus. Nu îl mai văzuse pe Joshua și nu mai primise nimic din partea lui de la Ziua Recunoștinței, când fusese în permisie. Atunci a dus-o o dată la Cafeneaua lui Bessie și s-a simțit ciudat de timidă în prezența lui. Arăta atât de diferit! Era mai drept și părea mai în vârstă, mai rezervat. Nu mai era băiat, și Abra era foarte conștientă de diferența de vârstă de cinci ani dintre ei. Înainte nu fusese atât de reținută în vorbire cu Joshua, dar acum simțea o strângere ciudată în stomac când el o privea.

Aruncându-și cărțile pe birou, a apucat plicul subțire militar cu dungi albastre și roșii și l-a deschis cu grijă. De data aceasta erau doar câteva rânduri.

Dragă Abra,

Când vei citi această scrisoare, eu voi fi în zbor spre Coreea. Tata știe deja. N-am vrut să știe și alții că am primit ordinul de plecare, fiindcă mi-ar fi stricat bucuria clipelor petrecute acasă. Îmi pare rău că nu mi-am luat la revedere de la tine. Atunci am considerat că așa este cel mai bine. Dar acum îmi pare rău că nu am făcut-o.

Mă rog să-ți fixezi mintea cu statornicie asupra lui Isus și să

PODUL SPRE CASĂ

*te încrezi în El orice s-ar întâmpla. Dumnezeu are un plan
cu fiecare dintre noi, și acesta este planul Lui pentru mine.
Voi face tot ce-mi stă în putință ca să-mi îndeplinesc datoria
și să mă întorc acasă întreg.
Te rog să-i mulțumești mamei tale pentru fotografie.
Te voi iubi veșnic,
Joshua*

Abra a plâns



Zeke și-a ocupat locul pe scaunul pastorului din dreapta amvonului în timp ce Abra a terminat imurile și adunarea s-a așezat. Performanța Abrei se îmbunătățise simțitor de când Ian Brubaker începuse să lucreze cu ea. Cânta cu mai multă măiestrie decât, Marianne, dar priceperea mecanică nu putea înlocui revărsarea sufletului în muzică. Zeke s-a rugat în timp ce privea și asculta: *Doamne, ce ar fi nevoie pentru a deschide inima acestui copil față de adâncimea, lărgimea și înălțimea dragostei Tale pentru ea?*

Zeke a observat un chip nou între cele familiare. Susan Wells ședea pe banca din spate, trăgându-se ușor spre dreapta, în spatele familiilor Beamer și Callaghan. Zeke era să-i zâmbească, dar s-a gândit că ar fi mai bine să nu facă acest lucru. Mai bine să creadă că n-a observat-o. Nu voia ca ea să se strecoare pe ușă afară și să dispară. Fugise multă vreme, iar acum arăta obosită de atâta fugă.

Zeke și-a deschis Biblia la Predica de pe Munte. Paginile foșneau în timp ce el a început să citească cu voce tare: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați! Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul! Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”

Toți au așteptat ca el să continue, dar Zeke l-a cerut în tăcere Domnului să-i dea cuvintele pe care trebuia să le spună, apoi a început să vorbească. Ross Beamer s-a lăsat pe spătarul băncii și Zeke a putut

s-o zărească pe Susan în spatele lui. Pe fața ei nu se citea nimic, dar Zeke i-a simțit suferința și dorul.

Sufletul lui s-a strâns pentru ceea ce a văzut pe chipul ei. Oare va pleca înainte de a avea ocazia să-i spună bun-venit? Poate că vor fi alții care să-i ofere prietenia, dacă nu voia s-o accepte pe a lui.

Serviciul divin a ajuns la sfârșit. Oamenii s-au ridicat în picioare și s-au îndreptat spre intervalul din centrul bisericii, în timp ce Abra cânta un postludiu. Zeke credea că Susan va pleca înainte ca el să ajungă la ultima bancă, dar ieșirea i-a fost blocată de Fern Daniels, o bătrână mărunțică mereu atentă la nou-veniți. Mitzi li s-a alăturat și ea nu peste mult. Zeke spera că atenția lor plină de dragoste nu avea s-o sperie pe Susan. El a ieșit afară, strângând mâna credincioșilor și vorbindu-le în timp ce aceștia ieșeau pe rând din biserică. Cei mai mulți dintre ei i-au mulțumit, i-au adresat cuvinte amabile sau au avut un scurt schimb de replici cu el înainte de a se îndrepta spre sala de părtășie, unde îi aștepta o mică gustare.

Marjorie Baxter și-a trecut brațul după acela al lui Dutch când s-au apropiat de el.

— Avem vești bune, Zeke. Marjorie părea fericită. La fel și Dutch.

— Am văzut în ziarul local anunțul logodnei voastre. Felicitări!

Fern Daniels o ținea pe Susan de braț când a prezentat-o doamnei Vanderhooten și lui Gil și Sadie MacPherson. Apoi s-au îndreptat cu toții spre ușa din față. Susan evita să se uite la el. Dar Fern i-a adresat un zâmbet larg:

— Zeke, vreau să ți-o prezint pe Susan Wells. Susan...

— Ne cunoaștem, a spus Susan, iar Fern a părut mai întâi surprinsă apoi foarte interesată, astfel că Susan a explicat repede: Lucrez la Cafeneaua lui Bessie și pastorul Freeman ia micul dejun acolo de mai multe ori pe săptămână.

— Oh, dar nimeni nu-i spune pastorul Freeman, dragă. El e pastorul Zeke pentru toți din oraș. După aceea a mângâiat-o matern: Noi suntem o familie aici, și am dori foarte mult să ni te alături și tu.

— Eu sunt aici doar în vizită, doamnă.

— Păi, sigur că ești în vizită. Vino să ne vizitezi oricând vrei. Oh, uite-o și pe micuța Abra. Scumpo, vino puțin aici, i-a făcut

PODUL SPRE CASĂ

semn Abrei. Susan, ea este Abra Matthews. Nu-i așa că-i o pianistă extraordinară?

— Da, este.

— Nu la fel de pricepută ca domnul Brubaker, doamnă Daniels, a răspuns Abra în timp ce a dat mâna cu Susan.

— Copilării, a protestat Fern, dând din mână de parcă ar fi alungat o muscă enervantă. El a fost la Juilliard.* Dar și tu strălucești.

S-a întins spre Susan și a continuat:

— Abra cântă la pian de când era de-o șchioapă. Îi era o frică de moarte să șadă acolo în față, dar devine tot mai sigură pe ea cu fiecare săptămână ce trece.

Fern s-a uitat în jurul ei după alte persoane pe care să le prezinte, iar Susan părea că vrea să se facă mică de tot, pentru a trece neobservată.

— Mitzi! Vino aici. Vreau să-ți prezint pe cineva.

Zeke a râs:

— Nu-ți fie frică Susan. Niciuna dintre ele nu mușcă.

Mitzi și Fern au condus-o pe Susan în sala de părtășie, dar Abra a rămas în urmă:

— Ați primit vreo veste de la Joshua, pastore Zeke?

Joshua era singurul teren comun pe care cei doi păseau împreună.

— Am primit o scrisoare scurtă în care spunea că a ajuns în Japonia și că va fi transportat cu vaporul prin Strâmtoarea Coreeană până la Pusan. Dar tu?

— Nimic, a răspuns ea îngrijorată. Peter a spus că Hoengseong a fost distrus. Nu se poate ca Joshua să fie acolo, nu-i așa? Peter mai zice că comuniștii se năpustesc peste trupele noastre asemenea unui val uman.

Și Zeke citise ziarul și ascultase știrile la radio.

— Hoengseong este în mijlocul Coreii de Sud. Nu avea cum să fie acolo când s-a dat bătălia, deși este posibil să fi ajuns acolo după aceea. Nu a spus dacă va fi într-o unitate militară sau într-un punct de prim-ajutor. Va trebui să așteptăm până ne mai scrie și să ne rugăm ca Dumnezeu să-l protejeze.

Acum Abra părea furioasă și pe punctul de a izbucni în lacrimi:

* Conservator privat din New York.

— Ei bine, sper că Dumnezeu vă ascultă. Pe mine nu mă ascultă niciodată.

Apoi s-a întors și s-a repezit pe scări în jos.



Joshua era în țară de doar o săptămână, dar deja se simțea ca un mort ambulant. Și starea lui se înrăutățea în fiecare zi. În viața lui nu mai fusese atât de obosit. Avansarea în Chipyong-ni și prin munți spre sud-est a fost istovitoare. Spatele și picioarele lui urlau după odihnă. Terenul era dificil, temperaturile abia dacă ajungeau la zece grade la amiază. Joshua purta o trusă de metal, cartușiere și un pistol mitralieră pe care îl folosea doar ca să se salveze pe sine sau un pacient.

Fusese avertizat deja că comuniștii nu respectă Convenția de la Geneva și că crucea roșie de pe cascheta lui o vor lua drept țintă. De aceea, din precauție, a acoperit-o cu noroi, dar ploaia l-a spălat. Fusese luat la țintă de mai multe ori, și focul inamicului a spulberat adesea pământul din jurul lui. Camarazii lui se simțeau norocoși că atacatorii lor comuniști erau țintași nepricepuți, dar Joshua punea salvarea lor pe seama lui Dumnezeu și a îngerilor pe care El i-a trimis ca să-i păstreze în viață.

Focul de armă venea dinspre dealul de deasupra. Joshua s-a aplecat pentru a se acoperi.

— Capul jos!

Grenadele zburau în susul dealului. Cineva a strigat și a căzut. O explozie a lovit în apropiere. Sărind în picioare, Joshua s-a aplecat cât a putut mai mult și a fugit pe deal în sus ca să îl ia pe soldatul căzut.

— Boomer! S-au rugat împreună și au vorbit mult despre familiile lor de acasă. Părinții lui Boomer cultivau porumb în Iowa și aveau opt copii, dintre care cinci băieți. Boomer împărtășea credința lui Joshua, dar presimțise că nu avea să-i meargă bine astăzi. Îi dăduse lui Joshua o scrisoare pe care s-o trimită acasă dacă avea să i se întâmple ceva. Joshua o avea în buzunarul tunicii sale.

Boomer zăcea întins pe spate, cu brațele desfăcute, cu o pată roșie

PODUL SPRE CASĂ

în centrul pieptului și cu ochii larg deschiși fixând cerul cenușiu, de oțel. Joshua i-a închis blând, în timp ce o mitralieră răpăia prelung. Exploziile zguduiau pământul pe care el stătea ingenuncheat. Apoi a auzit un alt om urlând.

— Sanitar! A strigat cineva de undeva mai sus. Joshua a desfăcut lăncișorul din jurul gâtului lui Boomer, a luat o plăcuță și a infipt-o între cei doi dinți din față ai lui Boomer și pe cealaltă a strecurat-o în buzunarul lui. Apoi și-a ridicat ranița și a început să fugă. Doi oameni fuseseră împușcați. Joshua a strigat după ajutor, făcând semn unui alt sanitar să se ocupe de rănitul căzut mai aproape, în timp ce el alerga spre un altul de la o depărtare ceva mai mare. Gloanțele cădeau ca o ploaie pe pământ, în jurul lui. După aceea a văzut o explozie deasupra lui și a auzit strigăte și urlete. Inima îi bătea cu putere, picioarele îl ardeau din cauza epuizării, dar a continuat să alerge, hotărât să ajungă la soldații care aveau nevoie de el.



De mai multe luni Abra nu mai primise nicio scrisoare de la Joshua, iar Peter nu mai vorbea decât de numărul celor care mureau în Coreea. Pornea radioul imediat ce intra pe ușă, nerăbdător să audă cele mai noi vești. Președintele Truman l-a demis pe Generalul MacArthur. Forțele comuniștilor chinezi trecuseră prin diviziile a doua, a treia, a șaptea și a douăzeci și patra și acum se îndreptau spre Seul, în timp ce MacArthur era audiat de Congres pentru concepțiile lui despre politica de război.

Ultima scrisoare a lui Joshua fusese scurtă, aproape formală, ca și cum ar fi scris dintr-un sentiment al datoriei. A întrebato ce mai face. Dacă a rezolvat neînțelegerile cu Penny. Și i-a spus că viața e prea scurtă pentru a o petrece în ranchiună. Dar nu a răspuns la niciuna din întrebările ei despre viața de soldat, despre prietenii lui sau despre ceea ce se întâmpla în jurul lui. Iar pastorul Zeke nu îi mai împărtășea din scrisorile primite de el. Fusese nepoliticoasă cu el, și probabil că acesta era modul lui de a o pedepsi.

Dar nici după ce și-a cerut scuze, nu a vrut să-o lase să citească scrisorile lui Joshua.

— Nu o fac din rachiună, Abra. Dar Joshua îmi scrie mie lucruri diferite față de ceea ce-ți scrie ție. Asta-i tot.

Asta a determinat-o și mai tare să-și apere poziția.

— Tocmai de aceea ne-am arătat unul altuia scrisorile, nu-i așa?

— Unele lucruri nu trebuie să le știi.

— Ca de exemplu?

— Cum e să fii în mijlocul unei bătălii.

— Ați putea să-mi spuneți măcar câte *ceva* despre asta, nu credeți?

— Pot să-ți spun că Joshua are nevoie de rugăciunile tale. Și mai pot să-ți spun că a fost transferat la un punct de prim-ajutor aproape de front.

Peter credea că un punct de prim-ajutor era un loc mai sigur decât pe câmpul de luptă.

— Cel puțin nu aleargă încoace și încolo cu un unitate militară și nu se trage asupra lui.

Astfel că s-a îngrijorat mai puțin pentru Joshua, până când l-a auzit din întâmplare pe vecinul de alături vorbind despre faptul că comuniștii trăgeau asupra unităților medicale. Nu trebuia să întrebe dacă asta însemna că Joshua ar putea fi în pericol. Avea coșmaruri cu el zăcând într-un sicriu lângă o groapă săpată lângă piatra de marmură ce marca mormântul Mariannei Freeman.

Priscilla a trezit-o în mijlocul nopții.

— Te-am auzit plângând.

Abra s-a prăbușit în brațele ei, hohotind.

Penny, cu ochii cârpiți de somn, și-a făcut apariția în cadrul ușii.

— Ce are? E bine?

— A avut un coșmar, scumpo. Întoarce-te în pat.

Brațul Priscillei a strâns-o pe Abra mai aproape și i-a vorbit încetisor:

— Știu că ești îngrijorată pentru Joshua, Abra. Toți suntem. Dar nu putem face altceva decât să ne rugăm.

Și exact asta a făcut Priscilla în timp ce Abra se agăța de ea. Spera că Dumnezeu care ei nu-i fusese aproape va fi aproape cel puțin pentru Joshua.

PODUL SPRE CASĂ

Fixând fereastra dormitorului cufundat în întuneric, s-a rugat și ea:

Dacă Îl lași să moară, Doamne, Te voi urî tot restul vieții mele. Îți jur că așa voi face.



Dragă tată,

A fost greu. N-am dormit nouăzeci și două de ore. M-am trezit cu puțin timp înainte într-un cort și nu am știut cum am ajuns acolo. Joe spune că m-am prăbușit. Eu nu-mi amintesc nimic. Mă gândesc de multe ori la Gil. Îl înțeleg mult mai bine acum. Mă rog pentru el de fiecare dată când mă gândesc la el.

Am primit ordin să mă mai odihnesc opt ore, dar am vrut să-ți trimit o scrisoare, fiindcă s-ar putea să mai treacă ceva timp înainte să pot scrie iarăși.

Am crezut că ploaia înghețată și zăpada sunt rele, dar acum trebuie să îndurăm căldura. Insectele sunt enervante, dar muștele sunt cele mai rele. Toți pacienții care ne vin de pe front sunt infestați. Trebuie să-i dăm cu DDT. Și toți coreenii din țară sunt infestați cu viermi și cu paraziți. În clipa când un medic deschide un pacient coreean, viermii încep să colcăie afară, și unii au peste șaiszeci de centimetri. Medicii îi aruncă pur și simplu într-o găleată.

Aici este criză de apă, și aceea pe care o avem este poluată cu fecale umane. Mulți sunt bolnavi de dizenterie și de febră tifoidă. Am avut chiar două cazuri de encefalită. Mulți refugiați săraci și flămânzi se adăpostesc pe unde pot și trăiesc în mizerie. Femeile recurg la prostituție pentru a supraviețui. Toți soldații care caută „mângâiere” la ele se întorc cu boli venerice.

Eu port tot timpul cu mine Biblia mea de buzunar și citesc din ea când am ocazia. Asta mă liniștește, îmi dă speranță. Ceilalți îmi spun „Predicatorul”, dar nu în batjocură, așa

FRANCINE RIVERS

cum se întâmpla în tabăra de instrucție. Când moartea îi pândește pe oameni, ei îl caută pe Dumnezeu. Vor să audă Evanghelia.

Roagă-te pentru mine, tată. Am văzut atâția oameni murind, încât nu mai simt nimic când acest lucru se întâmplă. Dar poate că asta e bine. Am nevoie de un cap limpede, căci trebuie să lucrez repede. Unul moare, dar altul așteaptă pe o targă.

Spune-i Abrei că o iubesc. Uneori o visez. Spune-i că-mi pare rău că nu i-am scris prea mult în ultima vreme. Adevărul este că nu știu ce să-i mai spun. Trăiesc într-o lume atât de diferită de a ei, și nu vreau s-o aduc în lumea mea. Este suficient să știu că o iubesc. Că mă străduiesc în continuare să-L slujesc cât mai bine pe Dumnezeu și țara mea. Și că trăiesc.

Te iubesc, tată. Cuvintele tale sunt izvor de viață pentru mine. Ele mă ajută să rămân sănătos la minte în lumea asta nebună.

Joshua



Joshua i-a scris Abrei o dată din Japonia, unde se recupera. Era cea mai lungă scrisoare pe care fata o primise după mai multe luni. I-a scris că a petrecut cea mai mare parte a timpului dormind, pe când ceilalți ieșeau în oraș. Și că a făcut cerere să i se prelungească perioada de serviciu militar, fiindcă simțea că este nevoie de el.

Abra i-a scris înapoi, furioasă că prelungea îngrijorarea tuturor. Asculta știrile aproape la fel de mult ca Peter. Discuțiile despre armistițiu începuseră în iulie, dar la sfârșitul lui august comuniștii opriseră negocierile, și Bătălia de la Bloody Ridge a ajuns pe primele pagini ale ziarelor. Peter credea că comuniștii se prefac că vor pacea, dar în realitate doreau doar să câștige timp pentru a se reface în urma pierderilor. Îngrijorarea lui s-a dovedit adevărată atunci când luptele

PODUL SPRE CASĂ

s-au intensificat, căci negocierile pentru pace au permis dușmanului să ascundă provizii în buncăre cu intenția de a cuceri întreaga peninsulă.

Școala a început, așa că Abra avea și altceva la care să se gândească, în afară de lecțiile de pian și obsesia pentru Joshua. Penny a intrat în echipa de majorete și își petrecea fiecare după-amiază exersând noile aclamații.

Între timp, Bătălia de la Heartbreak Ridge devasta Coreea. În doar trei săptămâni, trei divizii ale Statelor Unite au atacat forțele comuniste la granița de pe creasta munților și au forțat dușmanul să se retragă. Pierderile comuniștilor au fost atât de mari, încât negocierile pentru pace au fost reluate la Kaesong. Abra nu a mai primit nicio veste de la Joshua, dar știa că lucrurile nu merg prea bine, fiindcă pastorul Zeke părea tot mai încărunit și gârbovit de fiecare dată când îl întâlnea.



1952

Peter și Priscilla i-au dăruit lui Penny un pick-up cu ocazia zilei de naștere, și Abra s-a săturat ascultându-i pe Hank Williams cântând „Your Cheatin' Heart” și pe Rosemary Clooney cântând „Come on-a My House”. Ca o formă de apărare, inota singură în piscina din spatele casei. După ce au văzut împreună filmul *High Noon*, Penny a început să poarte părul pieptănat ca Grace Kelly.

Abra nu s-a așteptat la o petrecere la ziua ei, dar Peter și Priscilla i-au făcut o surpriză, invitându-i pe pastorul Zeke, pe Mitzi și pe domnul Brubaker la cină. Domnul Brubaker i-a dăruit Abrei partitura cu celebra piesă de pe Broadway, *South Pacific*. Mitzi i-a oferit minunatul ei șal spaniol, iar Penny i-a dat un ceas Kit-Cat. Când a deschis cadoul de la pastorul Zeke, a găsit înăuntru Biblia Mariannei învelită într-o foiță subțire de hârtie. A deschis-o și a văzut pe margine scrisul de mână îngrijit al Mariannei; de asemenea, avea pasaje subliniate sau marcate cu cerculețe și cu steluțe. Când și-a ridicat privirea, a văzut speranță în ochii umeziți de lacrimi ai lui Zeke. I-a mulțumit, dar n-a putut să-l mintă că o va citi.

— Și acum, cadoul nostru, a spus Priscilla și i-a înmănat un pachetel frumos ambalat. După ce a dezlegat fundițele și a rupt hârtia, a găsit o casetă din catifea albastră și satin în interior.

Penny a spus exclamat surprinsă:

— Perle! Oh! Lasă-mă să văd.

S-a întins după ele, dar Peter i-a amintit că ea a primit de ziua ei un pick-up frumos, apoi a scos perlele din cutiuță și le-a prins de gâtul Abrei, închizându-le cu grijă.

Nici măcar nu trecuse bine seara, că Penny i-a și cerut Abrei să-i împrumute colierul pentru întâlnirea cu Jack Constantinow, un fundaș din echipa universității.

— Nu înainte să le port eu.

Abra a încercat să rostească aceste cuvinte cu cât mai mult calm, dar îi plăcea profund presupunerea lui Penny că tot ce se găsea în sertarele și dulapurile Abrei îi aparținea și ei. Când Priscilla a adus tortul festiv și i-a cerut să-și spună o dorință, Abra a dorit ca Joshua să se întoarcă acasă din război și a stins toate lumânările.

Negocierile pentru pace au continuat: totuși, se mai dădeau lupte de mai mică amploare pe Linia Principală de Rezistență și numărul pierderilor creștea fără încetare, în timp ce negocierile trenau.

Scrisorile de la Joshua au devenit tot mai rare și la un moment dat au încetat cu totul.

Războiul este un iad!
WILLIAM TECUMSEH SHERMAN

1953

Joshua a simțit o sudoare rece pe spate în timp ce s-a ridicat și a pornit la fugă împreună cu unitatea lui. În spatele lui bubuiau tancurile și explodau obuzele. Mortierele trăgeau asupra tranșeelor inamicului, sacii cu nisip erau spulberați, flăcările izbucneau peste tot, oamenii țipau.

Un bărbat s-a prăbușit chiar în fața lui. Un altul a căzut pe spate, cu brațele desfăcute ca niște aripi. Un soldat plângând în hohote încerca să tragă un camarad într-un loc mai ferit. Joshua l-a ajutat să ocolească stâncile și să se adăpostească îndărătul lor.

— Jacko! s-a tânguit soldatul. Jacko! Haide, omule. Trezește-te! Ți-am spus să ții capul plecat.

N-a mai fost cazul ca Joshua să ia pulsul celui căzut. A smuls lanțul cu cele două plăcuțe, pe una dintre ele a introdus-o în buzunarul lui și pe cealaltă între dinții celui decedat.

Apoi l-a tras pe soldatul îndurerat spre pieptul lui, ca un tată care își liniștește copilul. Omul s-a sprijinit pe el cu toată greutatea, zguduit de plâns. O explozie a lovit undeva în apropiere, și amândoi au fost aruncați pe spate. Lui Joshua i-au țiuit urechile. A auzit strigăte și răpăit de mitraliere. Rostogolindu-se pe pământ, l-a văzut pe celălalt soldat zăcând inconștient din cauza exploziei. L-a tras într-un loc sigur și a cerut ajutor prin

stația de radio. În câteva minute pe deal urcau doi sanitari cu o targă.

Un miros amestecat de noroi, sânge și sulf l-a învăluit pe Joshua din toate părțile. Pământul se cutremura de fiecare dată când tunurile trăgeau. Ceva i-a lovit cascheta într-o parte și a simțit o lovitură puternică.

— Predicatorule! a strigat cineva.

Joshua s-a târât după stânci. Cineva s-a tras înapoi, palid și clătînându-se, în timp ce alți doi soldați trăgeau. Unul striga blasfemii în timp ce slobozea zeci de gloanțe în doar câteva secunde. După ce și-a desprins ranița, Joshua a scos și ranița rănitului. A șters lichidul care i se prelingea în ochi și a deschis tunică și cămașa celui căzut pentru a ajunge la rană și a opri sângerarea.

— Predicatorule.

Cu fața acoperită de noroi și funingine, ochii bărbatului exprimau ușurare și confuzie.

Joshua îl cunoștea.

— Nu încerca să vorbești, Wade. Să vedem ce e aici.

A cercetat rana și a spus:

— Ai o rană la umăr. Dar nu ți-a atins plămânii, slavă Domnului. Te vei întoarce acasă la lanurile tale de porumb, prietene.

Joshua și-a șters iarăși fața și mâna i s-a umplut de sânge. Atunci a scos un bandaj de tifon din trusă și l-a îngrămădit sub caschetă. Cineva a aruncat cu o grenadă, și explozia a dezlănțuit o ploaie de pietre și noroi.

— I-am nimerit! Hai să plecăm acum!

Joshua și Wade au fost lăsați în urmă. Joshua a încercat să ceară ajutor prin stația radio, dar nu a primit niciun răspuns. Soldatul rănit a leșinat. Joshua și-a schimbat poziția și a respirat precipitat. Simțea într-o parte o arsură ca de foc, în timp ce un lichid lipicios îi impregna curea. A scos un alt tampon de tifon și l-a apăsat strâns, ca să împiedice scurgerea sângelui, fixându-l cu un bandaj pentru a nu se deplasa.

În sfârșit stația a început să pâraie, apoi s-a oprit iarăși. Nimeni nu le venea în ajutor.

Focurile de armă s-au îndepărtat tot mai mult. Dacă pornea acum,

PODUL SPRE CASĂ

mai putea să ajungă înapoi. Joshua l-a ridicat pe Wade și l-a trecut pe după umeri, clătinându-se pe picioare, după care a pornit peste câmpul pustiu și stâncos, evitând gropile, stâncile și grohotișul. Plăcuțele metalice îi zornăiau în buzunar. Oare câte purtase în buzunare de când călcase pentru prima oară pe pământ corecan?

S-a împiedicat și a căzut în genunchi. Durerea l-a fulgerat în picioare și spate. Wade se lăsa greu peste el, ca un sac plin cu pietre. A simțit o săgetare în partea laterală. *Doamne, dă-mi putere!* Punctul de prim-ajutor trebuia să fie pe undeva prin apropiere. Privirea i s-a întunecat, dar i s-a părut că vede clădirea înnegrită a școlii și corturile.

Povara lui Wade i-a fost luată și el a căzut la pământ, cu fața în jos. L-au ridicat niște brațe puternice. A încercat să umble, dar degetele de la picioare i se târau pe pământ în timp ce doi oameni îl purtau aproape pe sus. Apoi totul s-a întunecat.



— Abra, a spus Priscilla din ușa dormitorului. Pastorul Zeke este jos. Vrea să vorbească ceva cu tine.

Cartea și caietul de chimic ale Abrei au căzut pe pământ când ea a sărit din pat și s-a repezit pe scări în jos. Nici ea, nici pastorul Zeke nu mai știau nimic despre Joshua de câteva săptămâni.

Pastorul Zeke arăta palid și tras la față. Un val de frică a inundat-o pe Abra, după care a urmat un val de mânie.

— A murit, nu-i așa? A murit Joshua? a întrebat ea, și vocea i s-a frânt. Știam că va fi ucis. Știam eu!

Pastorul Zeke a apucat-o de umeri și a scuturat-o blând.

— A fost rănit. Dar este în viață.

Abra s-a simțit slăbită, deși ușurată.

— Când pot să-l văd?

— Va fi internat la spitalul militar Tripler din Hawaii pentru o vreme; nu știu exact cât timp. Apoi va fi transportat la Baza Forțelor Aeriene din Travis. Ne va spune el când va veni.

A început să plângă și nu s-a mai putut opri. Joshua era la doar o

jumătate de zi distanță de ea. Pastorul Zeke a tras-o mai aproape de el și a îmbrățișat-o.

— Vine acasă, Abra.

Ea și-a ținut brațele lipite de trup, dar pastorul Zeke i-a prins capul în palme. Uitase cât de mângâietoare era bătaia inimii lui.

— Roagă-te ca războiul să se termine curând, Abra.

Pastorul Zeke și-a odihnit bărbia o clipă pe creștetul ei, înainte să se tragă un pas înapoi și să continue:

— Pentru el și pentru ceilalți băieți din Coreea.

Sentimentul de ușurare s-a risipit:

— E rănit. Nu-l vor trimite înapoi.

— Să sperăm că nu vor da ascultare solicitării lui.

În ochii pastorului Zeke a apărut o undă de durere. Îmbătrânise mult după plecarea lui Joshua. Părul lui negru era brăzdat acum de fire cărunte. Și slăbise mult.

— Este în mâna lui Dumnezeu.

— Vorbiți numai despre Dumnezeu. Ați putea mai bine să-i spuneți lui Joshua să rămână acasă și el v-ar asculta.

— Nu pot să fac asta.

— Ba da, puteți; dar nu vreți!

— Ajunge, Abra, i-a spus Peter ferm. Întoarce-te în camera ta.

Dar ea a ieșit pe ușa din față, coborând în fugă treptele. A alergat de-a lungul a trei străzi, până când durerea din coastă a făcut-o să încetinească. Mânia pulsa prin trupul ei și dorea să o îndrepte împotriva cuiva. Se oferă voluntar să se întoarcă? Oare chiar *vreă* să moară?

Respirând greu, a continuat să meargă repede înainte până când a ajuns în piața orașului. S-a așezat pe o bancă, privind la locul unde ea și Joshua veniseră să asculte muzică odată. Astăzi nu mai era nicio orchestră. Vara trecuse de mult. Acum cădea o ploaie mărunță, și cerul noros amenința cu ploi mai serioase. A început să i se facă frig și să tremure, dar Cafeneaua lui Bessie putea să-i ofere un adăpost.

Fiindcă nu era încă vremea prânzului, nici clienții nu se înghesuiau. Clopoțclul i-a anunțat intrarea. Femeia cu părul negru de la teighea a privit-o surprinsă. Încerca să-și amintească numele ei. Susan Wells.

— Îmi puteți aduce ceva de băut?

PODUL SPRE CASĂ

— Spune-mi Susan, a zis femeia. A zdrobit gheață într-un pahar înalt, l-a umplut cu apă și l-a așezat în fața Abrei. Nu te supăra că te întreb, dar te simți bine?

— Eu mă simt bine, dar Joshua a fost rănit, a spus ea și a băut cu înghițituri mari apa din pahar.

— Fiul pastorului Zeke. Minunat tânăr. Ai fost cu el aici, nu-i așa?

— Este prietenul meu cel mai bun. Sau mai degrabă a fost. Acum nu mai știu. Abia îmi mai scrie. Îi spune pastorului Zeke toate chestiile importante, iar mie îmi pune doar o mulțime de întrebări stupide. (A continuat cu un glas batjocoritor): Cum merge cu școala, Abra? Cum te mai înțelegi cu Penny? Îți faci temele de casă? Mergi la biserică?

Și-a mușcat buza pentru a opri năvala cuvintelor, de teamă că vor urma imediat lacrimile. Oare de ce sporovăia cu o străină?

— Poate că nu-ți spune unele lucruri fiindcă știe că te-ai îngrijora.

— Nu mă voi mai îngrijora niciodată din cauza lui.

A băut toată apa și a lăsat paharul cu zgomot pe teighea.

— Nu-mi mai pasă ce face. Poate să piară, din punctul meu de vedere.

— Așa spunem de obicei când ne pasă foarte mult, i-a spus Susan zâmbindu-i trist în timp ce-i umplea iarăși paharul cu apă. E sanitar în armată, nu-i așa?

Abra s-a lăsat să alunece în scaun:

— E un idiot!

— Cât de gravă-i rana lui?

— Destul cât armata să-l trimită acasă, dar nu suficient ca să-l împiedice să se întoarcă pe front!

— Oh, a oftat Susan, privind în gol. Părea genul acela de om.

— Adică?

— Genul căruia îi pasă mai mult de alții decât de el însuși. A zâmbit trist: Nu mai sunt mulți astfel de oameni. Asta-i sigur.

Abra și-a acoperit fața și și-a înăbușit un suspin.

Susan a apucat-o de încheieturi și a ținut-o strâns:

— Îmi pare rău, Abra. Îmi pare foarte rău.

A vorbit atât de aproape de ea, încât Abra i-a simțit respirația caldă.

— Dacă am învățat ceva de-a lungul anilor, acela e că nimeni

FRANCINE RIVERS

n-are nici un cuvânt de spus în legătură cu ceea ce oamenii fac cu viața lor. Fiecare alege pentru sine însuși, în bine sau în rău.

— Dar nu vreau să moară.

Susan a slăbit strânsoarea încheieturilor Abrei, apoi i-a dat drumul complet.

— Tot ce poți face este să aștepti și să vezi ce se întâmplă.

A adus mai multe șervețele pe tejghea, în fața Abrei.

Abra a luat unul și și-a suflat nasul.

— Iartă-mă că am făcut atâta târboi.

— Nu-ți face probleme legat de asta.

Abra s-a uitat pe geam afară. Acum nu mai burnița, cădea doar o ploaie rece, grea și iute.

— Pot să mai stau puțin?

— Stai cât dorești, i-a răspuns Susan și i-a pus în față catalogul cu meniul. Te-ai simți mai bine dacă ai mânca ceva.

— Dar nu am bani la mine.

— Fac cu cinste, i-a zâmbit Susan. Asta, dacă nu vrei un cotlet.



Joshua simțea cum frica clocotește în el ca sifonul într-o sticlă scuturată. Nu avea niciun sens. Era în Statele Unite și se îndrepta cu un autobuz Greyhound spre casă. Curând după ce a ajuns în Travis, a încercat să se întoarcă în Coreea ca voluntar, dar i s-a spus că pentru aceasta trebuie să se înroleze din nou. S-a rugat în legătură cu această problemă, dar în loc să simtă pace la gândul întoarcerii pe front, se simțea puternic atras spre casă.

Totul în jurul lui era atât de liniștit, atât de obișnuit, în timp ce în interiorul lui nu se simțea deloc liniștit. Gândul îi fugea mereu la băieții rămași în Coreea, care încă luptau, încă mureau. Avea impresia că fost trecut printr-o mașină de tocat și că acum iese măcinat la celălalt capăt.

Cei mai mulți dintre călători dormeau. Unul din spate sforăia zgomotos. Joshua a ațipit și el, și a visat că fuge în susul unui deal, cu plămânii arzându-i din cauza lipsei de aer, iar în stânga și în dreapta

PODUL SPRE CASĂ

lui se dezlănțuiau explozii. Putea auzi strigătele oamenilor și știa că trebuie să ajungă la răniți. A reușit să ajungă în vârf și de acolo s-a uitat în jos, la o vale a umbrelor și a morții – americani, coreeni și chinezi erau amestecați într-un teribil vâlmășag. În aer plutea greu putoarea cărnii în putrefacție; cerul era plumburiu și în înaltul lui se învârteau în cerc păsări de pradă pregătite pentru un festin. El a căzut în genunchi plângând și a auzit un râs întunecat.

Din negură s-a desprins o siluetă malefică și batjocoritoare. Aceasta și-a desfăcut aripile și a spus triumfătoare: *Încă n-am terminat. Asta-i doar începutul a ceea ce voi face înainte să vină ziua cea de pe urmă.*

Atunci Joshua s-a ridicat în picioare: „Deja ai pierdut.”

Ab, dar și tu ai pierdut. N-ai putut să-i salvezi pe toți, nu-i așa? Ai salvat doar puțini, foarte puțini. Asta-i domeniul meu. Eu dețin puterea asupra vieții și asupra morții.

„Ești un mincinos și un ucigaș. Pleacă de la mine!”

Dar vocea batjocoritoare s-a apropiat și mai mult. *Te văd, Joshua. O văd și pe ea.*

Joshua a vrut să apuce făptura de gât, dar aceasta a râs iarăși și a dispărut.

Joshua s-a trezit cu inima bătându-i puternic în piept. Nimeni nu ședea în scaunul de lângă el. Nimeni nu-i vorbise înainte. Nu se vedeau mortiere care să sfărtece oamenii în bucăți. Doar scârțâitul frânelor de la autobuz.

S-a lăsat pe spătarul scaunului și a privit pe geam. Nu voia să mai închidă ochii. Era pe pământ american de mai multe luni, dar somnul încă îi mai aducea coșmaruri despre Coreea.

Joshua a inspirat adânc aer în piept și apoi i-a dat drumul încetișor. Gândurile i s-au întors în trecut, trezindu-i noi amintiri. Mușchii i s-au relaxat; mintea i s-a concentrat. *Tu m-ai chemat, iar eu am răspuns, Doamne.*

Atunci a simțit cum în el pătrunde un val de căldură și de liniște. *Și te chem iarăși să îți descarci poverile. Eu îți dau pace, Joshua, nu așa cum o dă lumea, ci o pace care depășește orice înțelegere omenească. Rămâi în Mine.*

Autobuzul Greyhound a ieșit de pe șoseaua principală și Joshua a văzut în depărtare, undeva pe stânga, Riverfront Park. Înima i-a

tresăltat de emoție când autobuzul a traversat podul spre Haven. *Rat-a-tat, rat-a-tat*, șopteau roțile pe oțelul și macadamul podului.

Joshua s-a întins înainte când autobuzul s-a oprit într-o stație de pe Strada Principală, chiar vizavi de piața orașului. Bucuria l-a copleșit când l-a văzut pe tatăl lui așteptând pe trotuar, dar imediat după aceea a urmat împunsătura unei dezamăgiri. Nu-o vedea nicăieri pe Abra.

— Haven, a strigat șoferul în timp ce a deschis ușa și a coborât repede scările.

Joshua s-a ridicat și și-a îndreptat tunică de la uniformă militară în timp ce își croia drum spre ieșire. Tatăl lui l-a îmbrățișat bărbătește.

— Ai s-o vezi pe Abra peste câteva minute. Peter și Priscilla au insistat să cinăm la ei.

Tatăl i-a luat sacul de sibir din mână și l-a condus spre mașina lui Mitzi parcată după colț. Joshua a zămbit când a urcat și a închis portiera.

— Fie că n-ai prea umblat cu frumoasa asta, fie ai spălat-o și ai lustruit-o recent.

La auzul acestei remarci, tatăl a râs și a întors cheia, iar motorul mașinii a prins viață.

— Am socotit că ar fi un moment potrivit s-o pun puțin în mișcare.

Un banner cu inscripția *Bine ai venit acasă*, Joshua era întins de-a lungul gardului alb. De asemenea, băiatul a văzut mașini parcate în susul și în josul străzii. Atunci l-a cuprins frica.

— Ce să însemne toate astea?

— Îmi pare rău. Știi bine ce te așteaptă, dar vei supraviețui. Am încercat să le spun să te lase câteva zile în pace, însă oamenii aceștia te iubesc, fiule. Vor să-ți ureze bun venit acasă.

Locul de parcare din fața intrării fusese rezervat pentru ei.

Prietenii au ieșit s-au înghesuit pe ușă afară în terasă pentru a-l ovationa și a-l aplauda. Joshua abia a reușit să ocolească mașina înainte ca ei să fi năvălit pe poartă, să-l fi înconjurat și îmbrățișat și să-l fi bătut prietenește pe spate. Priscilla plângea și le-a făcut semn altora să i-o ia înainte. Joshua a privit cu plăcere fețele bine-cunoscute: Mitzi, soții Martin, Bessie și Oliver Knox, soții Lydickson, Jack și echipa cu care lucrase în trecut.

PODUL SPRE CASĂ

— Lăsați băiatul în pace, oameni buni, a strigat Peter. Lăsați-l să intre în casă!

Și apoi Joshua a văzut-o pe Abra. Inima i-a tresăltat când ea a ieșit pe ușa din față și s-a oprit pe terasă. Se înălțase și se împlinise la trup câtă vreme fusese el plecat. Deși își purta părul prins într-o coadă de cal, nu mai părea o fetiță, ci mai degrabă o tânără femeie. Văzând-o cum coboară treptele, și-a croit drum printre prieteni și a prins-o când ea s-a aruncat în brațele lui.

— Joshua!

Brațele ei i s-au înfășurat în jurul gâtului și s-a lipit strâns de el. Băiatul a început să respire precipitat, luat prin surprindere de șocul cauzat de avalanșa senzațiilor care-i străbăteau trupul. Fata l-a sărutat pe obraz:

— Mi-a fost așa dor de tine!

Oare ea auzea cum îi bătea inima lângă a ei sau simțea căldura ce radia din trupul lui?

Joshua a lăsat-o jos și s-a forțat să zâmbescă:

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Vocea lui era inexpresivă și aspră. Ar fi vrut să fi fost singur cu ea, ca să fi putut vorbi în voie. Ultimele ei scrisori fuseseră așa de reci și prudente. Nu știa la ce să se aștepte odată ajuns acasă — cu siguranță nu la o primire ca aceasta, nu la această căldură în măruntaie, nu la această năvală a sângelui.

Abra l-a apucat de mână și l-a tras pe scări în sus, purtându-se ca fetița pe care o lăsase acasă.

— Vino, totul este pregătit înăuntru!

El era tulburat.

— Cum adică, totul?

— Decorațiunile, bufetul în curtea din spate, tortul!

Când au intrat în casă, ea și-a trecut brațul pe după talia lui și l-a strâns tare.

— Mi-a fost teamă că nu te mai întorci acasă.

El și-a trecut mâna pe după coada ei de cal și a prins-o ușor de ceafă.

— Și mie!

Abra s-a întors exuberantă spre el și l-a sărutat pe colțul gurii.

Când s-a tras înapoi, Joshua a văzut ceva nelămurit și îmbătător în ochii ei. Oare fata își dădea seama de puterea ce înmugurea în ea? El și-a întors privirea în altă parte, lăsând intenționat ca acel moment să se risipească. Tatăl lui stătea undeva la o parte, privindu-i.

Joshua nu s-a relaxat decât când oamenii s-au așezat la coadă la bufet. Fusese la sute de agape în cadrul bisericii și stătuse de multe ori la rând la cantina armatei. Toată lumea insista ca el să treacă în față. Toți aduseseră câte ceva pentru a contribui la reușita petrecerii de bun venit. Joshua a ezitat până ce Mitzi l-a apucat de braț și i-a luat farfuria:

— Haide băiete. Trebuie să pui ceva carne pe oasele astea.



Penny a tras-o pe Abra la o parte.

— Acoperă-mă, te rog.

— De data asta unde te duci?

— Michelle și cu mine mergem la *Eddie*.

Abra s-a așteptat oarecum ca vederea lui Joshua în uniformă militară să reaprindă vechea pasiune a lui Penny pentru el. Dar singura ei reacție a fost să spună că băiatul arăta bine. Abra l-a privit stând în fața mesei de bufet în timp ce Mitzi îi lua farfuria și îl servea. Se schimbase mult. Nu doar în agilitatea sau musculozitatea trupului, în părul tuns scurt sau în tensiunea maxilarului. Nici doar pentru că era îmbrăcat în uniformă. Era cu totul altceva, ceva din adâncul ființei lui. Observase lucrul acesta de îndată ce el a coborât din mașină. Oare au observat și ceilalți? Era evident că a suferit, și încă mult. Purta în el răni mult mai adânci decât rana din trup. Era tot Joshua, dar nu același Joshua care plecase din Haven cu aproape trei ani în urmă.

— Abra! a insistat Penny nerăbdătoare. Mă acoperi sau nu?

— Toată drama asta pentru un hamburger și un shake cu Michelle?

— Este un băiat pe care vreau să-l întâlnesc.

Abra s-a uitat la ea amuzată:

— Desigur. Cine-i?

PODUL SPRE CASĂ

— Nu-l cunoști. Este din Los Angeles și foarte arătos. Vreau să mă întâlnesc cu el. Dacă întreabă mama –

Abra a râs:

— Dacă cineva întreabă, voi spune că ești la telefon. Așa vei avea la dispoziție toată după-amiaza. Cum ți se pare planul acesta?

— Perfect, a răspuns și a sărutat-o pe Abra pe obraz. Mulțumesc. Am să-ți fac și eu o favoare într-o zi. Și am să-ți povestesc totul despre el când mă întorc acasă.

A făcut doi pași și s-a întors spre Abra cu un zâmbet tachinator:

— Sau poate că nu.

— Oricum nu mă interesează. Și a adăugat, dându-și ochii peste cap: Hai pleacă. Pleacă odată!

A clătinat din cap în timp ce Penny își croia drum prin mulțime și a intrat în casă. Abra a luat o farfurie și și-a pus în ea o bucată de pui prăjit. Apoi s-a uitat în direcția lui Joshua. Lumea continua să se oprească la masa lui, dar Joshua părea stânjenit, tensionat. Dacă ar fi fost după ea, l-ar fi întâmpinat pe Joshua singură la stația de autobuz și în clipa asta ar fi fost la Cafeneaua lui Bessie mâncând hamburgeri, cartofi prăjiți și ar fi băut shake – ea de ciocolată, el de căpșuni.

S-a uitat iarăși la Joshua, iar el s-a uitat direct la ea, făcând-o să simtă o strângere ciudată în stomac. Băiatul i-a zâmbit. Ea i-a zâmbit înapoi, sperând că războiul nu l-a schimbat prea mult.



Un Corvette roșu și strălucitor cu scaune de piele albă era parcat în fața casei când Abra a ajuns acasă de la Mitzi, câteva zile mai târziu. Deschizând poarta, a auzit voci și a văzut un tânăr care se rezema de balustrada terasei. Acesta trebuie să fie „băiatul din Los Angeles” pentru care se agita atâta Penny. Când poarta s-a închis cu zgomot în urma Abrei, el s-a uitat la ea.

Abra nu mai văzuse niciodată un băiat atât de atrăgător. Părea coborât dintr-un afiș de cinema. Când colțurile gurii lui s-au ridicat, și-a dat seama că se zgâia la el. El o studia pe Abra de sus în jos cu

ochii lui negri și adumbriți. A simțit o fierbințeală străbătându-i tot trupul și a simțit că se sufocă și nu mai poate respira.

Tânărul și-a îndreptat poziția și s-a apropiat de ea.

— Fiindcă Penny a uitat bunele maniere, permite-mi să mă prezint singur. Dylan Stark. Și i-a întins mâna. Și tu ești...?

— Abra. Degetele lui s-au închis în jurul mâinii ei, iar ea a simțit strânsoarea lui caldă până în vârful degetelor de la picioare.

— Sora mea, a spus Penny cu ochi strălucitori.

— Adevărat? a replicat el cu glas tărăgănat. Jacheta lui de piele maro era descheiată, scoțând la iveală tricoul alb introdus într-o pereche de blugi strânși pe trup cu o curea. Cu siguranță că arată mai bine decât va arăta vreodată Kent Fullerton. Ea și-a întors ochii de la băiat, dar nu înainte ca el să-i fi remarcat privirea. Expresia feței lui i-a lăsat Abrei că știa exact ce se petrece în mintea ei — și în inima ei. I-a zâmbit, dezvăluind un șirag de dinți perfect aliniați.

— E o plăcere să te cunosc, Abra.

Prezența lui o tulbura.

— Abra, s-a încruntat Penny la ea. N-ai nimic de făcut?

Abra s-a mai uitat o dată la Dylan înainte de a deschide ușa din față a casei.

— Sunt încântată întotdeauna să cunosc noii prieteni ai lui Penny.

După ce a intrat înăuntru, aproape că s-a ciocnit de Priscilla în hol.

Priscilla a întrebat-o privind spre intrare:

— Ce zici de el?

Abra a încercat să dea un răspuns, dar emoțiile clocoteau în ea. Priscilla i-a studiat atent expresia feței și s-a încruntat. Apoi a deschis ușa de sticlă ce dădea spre terasă și a pășit afară.

— Penny de ce nu-l inviți pe prietenul tău să rămână la cină.

— Nu vreau să vă deranjați pentru mine, doamnă Matthews.

— Ne-am bucura să ni te alături, a răspuns Priscilla aproape cu insistență. Lui Peter și mie ne face întotdeauna plăcere să-i cunoaștem pe prietenii lui Penny.

Dylan a râs ușor:

— Păi atunci cum aș putea refuza? Însă va trebui să-l sun pe tatăl meu, în caz că a făcut deja alte planuri.

PODUL SPRE CASĂ

— Sigur. Telefonul este în bucătărie.

Rușinată la gândul că ar putea fi surprinsă că trage cu urechea, Abra s-a grăbit pe scări în sus. După ce a închis ușa de la dormitor, s-a sprijinit de ea cu inima bătându-i puternic. Oare asta înseamnă dragoste la prima vedere? Nu mai simțise așa ceva niciodată. Ceva asemănător simțea și Penny de fiecare dată când era „îndrăgostită“?

Abra și-a trecut mâna prin păr cu un gest violent. De ce Penny ajunge întotdeauna la fiecare băiat pe care îl vrea, în timp ce Abra nu a avut încă nicio întâlnire adevărată cu un băiat?

După ce și-a dezbrăcat bluza albă, blugii, șosetele și tenișii, a scotocit prin dulapul ei și a decis să îmbrace rochia verde pe care o purta la biserică. Mitzi spunea că o prinde foarte bine culoarea aceea. Abra n-a așteptat să fie chemată la cină, ba chiar s-a oferit să pună masa. Priscilla s-a mirat când a văzut că Abra și-a schimbat hainele și și-a lăsat părul pe spate. În schimb, Penny era vizibil furioasă, dar o privire a Priscillei a împiedicat-o să spună vreun cuvânt. Peter vorbise puțin cu Dylan în camera de zi înainte să-și ocupe locurile în jurul mesei.

Fiecare nerv din trupul Abrei îi spunea că atenția lui Dylan era îndreptată asupra ei, deși nu se uita deloc la ea. Inima îi bătea nebunește; trupul îi vibra. Peter a început să-i pună tot felul de întrebări lui Dylan. Penny a protestat, dar Dylan a spus că pe el nu-l deranjează. Răspundea zâmbind, în timp ce se servea din platoul cu cartofi piure și bucăți de carne de porc. Urmase câteva cursuri la Universitatea din sudul Californiei, în special de afaceri și marketing. Avea douăzeci de ani și se pregătea să-și finalizeze studiile, după care dorea să-și construiască o carieră. Îi plăcea ideea de a avea într-o zi propria lui afacere, dar încă nu știa în ce domeniu. Acum petrecea vara la tatăl său, care era proprietarul unei culturi de viță-de-vie din regiune.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele Stark pe aici.

— Tatăl meu se numește Cole Thurman. Este proprietarul Cramei Dealurile Umbroase.

— Oh, a răspuns Peter cu o voce inexpressivă. Numai cine îl cunoștea foarte bine a putut sesiza o anumită neliniște.

Abra nu mai văzuse până atunci acea expresie pe chipul lui Peter.

S-a uitat la Priscilla și a văzut că și ea era tulburată. Cine era Cole Thurman?

Dylan și-a continuat relatarea. Părinții lui divorțaseră când el era încă mic – din nefericire, nu a fost o despărțire amiabilă. Cu un zâmbet ușor trist a spus că de aceea purta numele mamei sale și nu pe al tatălui. Dar a crezut că a sosit momentul să vină în nord să-și cunoască tatăl și să facă propriile lui aprecieri.

În timp ce își tăia bucata de carne din farfurie, Peter l-a întrebat:

— Și cât îți propui să rămâi?

— Încă nu știu, a răspuns Dylan ridicând din umeri. Poate o săptămână. Poate toată viața.

Mama lui nu fusese deloc încântată de venirea lui aici, dar el avea nevoie de timp ca să ia o decizie. Toți au dreptul să cunoască adevărul despre părinții lor, nu-i așa? Ochii lui negri s-au fixat asupra Abrei, și fata a tresărit. Nu cumva i-a spus Penny ceva despre originea ei?

Apoi Peter l-a întrebat pe Dylan ce crede despre războiul din Coreea, și Penny a gemut:

— Tată!

Dar Priscilla i-a întrerupt:

— Ce-ar fi să mergem în camera de zi, unde vom șede mai confortabil.

Penny și-a împins scaunul înapoi.

— Tată, Dylan vrea să mă ducă diseară la film. Rulează *Fiara de la 20.000 de leghe sub mări*.

— Credeam că nu-ți plac filmele de groază.

— Oh, dar se zice că ăsta-i foarte bun. Te rog...

— Promit s-o aduc acasă la zece, domnule Matthews.

Probabil că Penny îl va trage pe Dylan pe ultimul rând, se va prefăca că-i speriată și că are o nevoie copleșitoare să simtă în jurul ei un braț protector. Abra a urmărit-o pe Penny cum coboară scările alături de Dylan și cum băiatul îi deschide portiera. Penny i-a zâmbit și și-a aranjat fusta albă în jurul coapselor înainte ca Dylan să închidă ușa. Abra a plecat capul, de teamă că el și-ar fi dat seama că ea se zgâiește la el din spatele geamului, și nu l-a ridicat decât după ce a auzit că mașina a luat curba.

A urcat scările în camera ei, unde a dezbrăcat rochia verde și a

PODUL SPRE CASĂ

atârnat-o înapoi în dulap. Se făcuse de râs, dându-se de gol mai rău decât Penny. Și-a îmbrăcat pijamaua și s-a aruncat de-a curmezișul patului.

A auzit o bătaie în ușa de la intrare. S-a ridicat imediat, amintindu-și brusc că Joshua urma să vină în acea seară. A fugit în capul scărilor înainte ca Priscilla să deschidă ușa.

— Spune-i că vin jos în cinci minute.

După aceea a fugit înapoi în camera ei, unde a îmbrăcat repede noii ei pantaloni negri mulați pe corp, după moda lansată de Audrey Hepburn, a încălțat o pereche de pantofi fără tocuri, și-a încheiat nasturii de la bluza verde cu mânecă scurtă, și-a trecut mâinile prin păr și și-a dat pe buze cu puțin ruj.

Îi va propune lui Joshua să meargă la Swan.



Joshua și-a ținut respirația când Abra a coborât în fugă scăările cu obrajii aprinși și cu ochii strălucitori. Cât de mult însemnau trei ani pentru o fată. S-a simțit descumpănit, zguduit. De ce n-a rămas fetița zgłobie, în loc să se transforme în tânăra aceasta tulburătoare care l-a îmbrățișat ca o prietenă, deși sentimentele lui erau mult mai adânci. *Prea repede*, și-a spus, sperând că fierbințeala din el se va potoli și inima își va relua ritmul normal.

— N-am putea merge la film, Joshua? Te rog. Te rog!

— Ce rulează?

— *Fiara de la 20.000 de leghe sub mări*, a strigat Peter din camera de zi.

Acesta a apărut în cadrul ușii și a privit-o într-un fel ciudat pe Abra înainte ca să-i întindă mâna lui Joshua și să-l salute:

— Mă bucur că te văd, Joshua.

Cu sprâncenele ridicate, și-a îndreptat iarăși atenția spre Abra:

— Ai de gând s-o supraveghezi pe sora ta? a întrebat el și a continuat cu un râs întunecat: Nu că ar fi o idee chiar așa de rea. Îmi pare rău că am lăsat-o să plece.

Joshua s-a uitat întrebător la Abra și a văzut că obrajii ei se

îmbujorează. Peter i-a condus până la ieșire, le-a urat distracție plăcută și a închis ușa în urma lor. Joshua a deschis poarta din față și a lăsat-o pe Abra să treacă.

Credeam că nu-ți plac filmele de groază.

— Abra a ridicat din umeri.

— De obicei nu-mi plac. Dar se spune că ăsta-i foarte bun.

Se întâmpla ceva, și ar fi dorit tare mult să știe despre ce este vorba înainte să intre în vârtejul evenimentelor.

— Cine a spus asta?

— Toată lumeal Abra a deschis ușa mașinii și a intrat înăuntru. Trebuie să ne grăbim, altfel vom pierde primele minute.

Joshua i-a aruncat o privire fugară în timp ce conducea pe șosea.

— Care-i treaba cu Penny?

— Nu-i nimic. Are o întâlnire. Cu un tip care tocmai a venit în oraș.

Un tip. A rostit cuvintele cu un ton degajat, ca și cum asta n-ar fi avut nicio importanță pentru ea. Dar el a simțit o durere neplăcută în piept.

— Ești sigură nu vrei să mergem la Cafeneaua lui Bessie și să povestim.

— Sunt sigură.

Măinile ei se strângeau și se relaxau în poală.

— Și cum e tipul ăsta?

— E mai tânăr decât tine. Și vine din Los Angeles.

A spus cuvintele acestea ca și cum Joshua ar fi avut patruzeci de ani și Los Angeles ar fi fost buricul universului. Joshua a strâns din dinți și nu a mai pus și alte întrebări.

Băiatul pistruiat de la casa de bilete le-a zis că au pierdut primele zece minute din film. Atunci Joshua i-a sugerat Abrei c-ar fi mai bine să meargă să joace popice. Dar Abra a insistat că vrea să vadă filmul. Fără îndoială că nu au pierdut prea mult din film, și mai exista posibilitatea să vadă prima parte în reluare. Nu-i așa?

— *Te rog,* Joshua!

Îi făcuse întotdeauna pe plac, dar acum dorea s-o tragă de acolo în mașină și s-o ducă la o sute de kilometri de Swan. *Fii rațional,* și-a spus, încercând să se calmeze. A cumpărat biletele. Voia să-și vadă rivalul.

PODUL SPRE CASĂ

Ușierul și-a aprins lanterna și i-a condus prin întuneric în sala de cinema. Abra s-a uitat spre rândurile din spate. Joshua a apucat-o ferm de braț și i-a făcut semn din cap.

— Dacă te uiți după Penny, este în primele rânduri, chiar la dreapta ta.

Părul ei platinat aproape că strălucea în întuneric. Avea capul plecat pe umărul unui băiat care-și ținea brațul pe după ea.

Cu ochii fixați asupra lor, Abra a intrat într-un rând de scaune și s-a așezat. Nici măcar n-a observat când dinozaurul trezit în urma unui test atomic în regiunea arctică și-a început devastările în statele maritime din nordul Atlanticului. Penny a tresărit și a scos un țipăt, după care s-a lipit mai aproape de băiatul cu care era. Joshua s-a uitat la Abra și a văzut-o cu buzele strânse și cu ochii aruncând-flăcări. Enervat, s-a întins spre ea.

— Îți place filmul?

— Sigur.

Și-a încrucișat brațele la piept și s-a lăsat mai adânc în scaun.

Joshua nu s-a mai simțit niciodată atât de gelos, și acest lucru l-a făcut să se simtă neputincios. Și-a închis ochii și s-a rugat: *Doamne, ceva nu este în regulă. Cine-i băiatul ăsta? A deschis ochii și l-a fixat cu privirea pe însoțitorul lui Penny. Individul se apleca spre Penny și îi șoptea ceva în ureche. Măinile Abrei s-au încleștat în poală. Joshua știa exact ce simțea ea în clipa aceea.*

Dinozaurul a fost alungat cu succes din New York City, și mesajul împotriva înarmării atomice a fost transmis cu multă forță. America cea rea era vinovată că a lansat două bombe atomice în Japonia, și cine știe ce monștri mai pândeau în viitor? Joshua și-a dat ochii peste cap exasperat. Făcea eforturi mari ca să-și controleze mânia crescândă. În fața ochilor i se perindau bărbații care mureau în Coreea. O bombă atomică bine plasată mai în nordul țării ar fi oprit carnajul. *Doamne, ajută-mă. Firea pământescă pune stăpânire pe mine.* S-a ridicat de pe scaun și s-a uitat la Abra.

— Putem să plecăm acum?

Luminile s-au aprins și Joshua a putut să-l vadă mai bine pe băiatul pe care ambele fete Matthews îl voiau. Dar nu era un băiețandru, ci un bărbat tânăr. Bogat, sigur pe el și carismatic. Penny se uita la el cu

ochi plini de adorație. Doar pe jumătate interesat de cucerirea lui, el se uita deja după alte fete prin sala de cinematograf. Când a văzut-o pe Abra, gura i s-a arcuit într-un zâmbet atoatecunoscător care l-a făcut pe Joshua să-și dorească să-i tragă un pumn. De data aceasta a apucat-o pe Abra de braț.

— Hai să plecăm de aici.

Dar ea nu s-a clintit din loc.

— Numai puțin.

Joshua s-a uitat țintă la celălalt. Acesta a ridicat ușor din sprâncene când a perceput avertismentul din ochii lui Joshua. Apoi, ocolind privirea lui Joshua, s-a uitat țintă la Abra ca și cum ar fi revendicat-o pentru sine, deși Penny era chiar lângă el.

Joshua a întins mâna și s-a prezentat. Tânărul i-a acceptat gestul și s-a prezentat la rândul lui, deși ochii lui de obsidian nu exprimau nimic altceva decât dispreț. Joshua ar fi vrut să-și înteească strânsoarea până când ar fi zdrobit toate oasele lui Dylan Stark. Dar a dat drumul mâinii lui înainte ca acest impuls să devină irezistibil. Și-a amintit sieși că nu avea dreptul să judece pe nimeni. Poate că antipatia inițială față de Dylan avea să dispară după ce-l va cunoaște ceva mai bine.

— N-ați vrea să veniți și voi la Bessie? Acolo vom putea discuta în timp ce mâncăm un hamburger și bem un shake.

Zâmbetul lui Stark s-a crispat.

— Din nefericire, trebuie să te refuz.

Și-a trecut brațul după talia lui Penny și a continuat:

— Dacă până la zece n-o duc acasă, Penny se va transforma într-un doivleac.

După ce și-a consultat ceasul aurit, a continuat:

— Asta înseamnă că mai am la dispoziție cincisprezece minute înainte ca tatăl ei să cheme poliția.

Și i-a zâmbit Abrei:

— Presupun că în cazul tău sunt alte reguli ale casei.

— Numai când este cu mine, a răspuns Joshua luând-o pe Abra pe după umeri și trăgând-o dinspre Dylan. Fata tremura și tot trupul îi iradia căldură. O singură privire aruncată pe chipul lui Stark i-a arătat lui Joshua că ticălosul știa foarte bine ce efect are asupra ei.

Imediat după ce au ieșit din clădirea cinematografului, Abra s-a

PODUL SPRE CASĂ

uitat spre dreapta, apoi spre stânga. Joshua a auzit huruitul unui motor puternic și a știut încă înainte să se uite în acea direcție cine era la volanul ei. Un Corvette roșu decapotabil a oprit la indicatorul de stop. Stark i-a zâmbit și a turat motorul. Toți de pe trotuar au întors capetele. Băieții s-au uitat după mașină, iar fetele s-au uitat după cel ce o conducea. Joshua a încercat să recâștige atenția Abrei.

— Vrei să mergem la Bessie ca să mâncăm ceva?

— Nu prea. Deja-i târziu. Cred că ar trebui să mă duc acasă.

Joshua a râs scurt și cinic.

— Habar n-aveam că poți să fii sedusă așa ușor de un chip atrăgător.

I-a părut rău imediat după ce a scăpat de pe buze aceste cuvinte, și nu doar din cauza felului în care Abra l-a privit. *Taci, Joshua!* Dacă până acum fata nu-i cunoștea sentimentele, acum le cunoștea.

— E prea în vârstă pentru tine, Abra.

— Are doar douăzeci de ani. Tu ai douăzeci și doi!

Și-a smucit brațul din strânsoarea lui.

— Peter a lăsat-o pe Penny să iasă cu Dylan, și știi bine cât de cărcotaș e Peter când e vorba de cine-i destul de bun pentru fiica lui.

— Dacă te duc acasă acum, el și Penny vor crede că alergi după el.

Aceasta era o vină de care Abra o acuzase de multe ori pe sora ei. Nu-i scrisese ea că Penny i l-a furat pe Kent Fullerton? Joshua a tras-o în Cafeneaua lui Bessie. Poate că un pahar cu apă rece avea s-o răcorească. Dacă nu voia să-l bea, avea să i-l toarne în cap.

Cafeneaua era plină de liceeni care tocmai ieșiseră de la cinematograful. Susan le-a zâmbit și le-a indicat două scaune de vinil roșu și crom de lângă teighea. A înmănat fiecăruia dintre ei câte o mapă cu meniul și i-a spus lui Joshua că se bucură că îl vede întreg acasă. Abra s-a cățărât pe scaunul ei de parcă ar fi fost gata să-și ia zborul.

El s-a încruntat și a lăsat mapa jos.

— Vrei să stai sau vrei să mergi acasă?

— De parcă ar conta ce vreau eu.

Joshua s-a străduit să rămână calm.

— Îți dau posibilitatea să alegi

— Nu vreau să stau, dar nici nu vreau să mă întorc la Peter și Priscilla.

La Peter și Priscilla.

— Nu mai vorbi despre ei ca despre niște străini.

— Ar putea foarte bine să fie așa.

— Sunt părinții tăi. Și te iubesc.

Abra s-a încruntat la el.

— N-au fost și nici nu vor fi niciodată părinții mei. Eu n-am părinți. Ai uitat? Locul meu nu e nicăieri și lângă nimeni.

A coborât de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă. Susan s-a uitat la el îngrijorată, iar el a clătinat din cap frustrat și a urmat-o pe Abra. Când a ajuns-o, fata era deja la colț, pregătindu-se să traverseze strada.

— Stai puțin! a oprit-o Joshua pe trotuar. Ce se petrece în capul tău?

Ea l-a fixat cu ochi strălucitori sub semafor.

— M-am săturat să mi se tot spună ce trebuie să simt și ce trebuie să gândesc despre orice! M-am săturat să văd că Penny primește de ficcare dată *tot* ce-și dorește! Și m-am plictisit de moarte ca tu sau alții s-o apărați de ficcare dată și să-mi spuneți că trebuie să fiu mulțumită de lucruri așa cum sunt.

— Stai o clipă!

A trebuit să-și tragă puțin sufletul și să facă eforturi pentru a-și păstra cumpătul.

— Ești nedreaptă.

— Lasă-mă în pace!

A prins-o strâns de braț și a smucit-o pentru a o face să se uite la el.

— Vrei să te duci acasă? Foarte bine, te duc acasă.

— Sunt numai trei străzi până acolo. Merg pe jos, a zis încercând să-și elibereze brațul.

— Ba nu, n-ai să mergi pe jos.

— Sunt o fată destul de mare, în cazul în care n-ai observat până acum! Pot să-mi port și singură de grijă! a strigat la el.

— Din punctul meu de vedere, te comporți ca o răsfățată de doi ani care face o criză de nervi din cauză că nu obține ce vrea.

A condus-o înapoi la mașină.

— Intră!

Abra s-a supus și a trântit portiera atât de tare, încât Joshua

PODUL SPRE CASĂ

a crezut că îi vor sări balamalele ruginite. Apoi s-a așezat și el pe scaunul șoferului.

— Facem o mică plimbare!

— Nu vreau nicio plimbare!

— Nu contează. Trebuie să te liniștești înainte să te duc acasă.

Abra și-a încrucișat brațele la piept și s-a uitat încrunțată pe geam.

Joshua a înconjurat orașul timp de jumătate de oră. Nu și-au spus nici măcar un singur cuvânt. El s-a calmat, iar Abra s-a potolit și ea în sfârșit, și lacrimile au început să-i curgă pe obraz.

— Tu nu pricepi, Joshua, a spus ea îndurerată. Nu înțelegi!

— Ce nu înțeleg? Cum e să vezi pe cineva și să te simți zăpăcit și întors pe dos, a întrebat el și a clătinat din cap. Ba da, înțeleg.

A simțit privirea ei ațintită asupra lui ca și cum l-ar fi înțeles. Dar știa că ea crede că vorbește despre Lacey Glover. Și nu a vrut s-o corecteze. Îi zdrobea inima și nici măcar nu-și dădea seama de asta.

A oprit mașina lângă casa ei și a oprit motorul.

— Nu vreau să suferi, Abra.

— Am suferit toată viața mea. Nu-mi aduc aminte să fi fost o vreme când să nu fi simțit că nu sunt destul de bună.

Când a întins mâna ca s-o mângâie pe obraz, ea s-a întors și a deschis portiera. Joshua a coborât repede ca s-o conducă până acasă, dar ea intrase deja pe poartă. A ajuns-o și a întors-o spre el.

— Ascultă-mă Abra. Te rog.

Când ea a încercat să se elibereze din strânsoarea lui, și-a întins ambele brațe și s-a aplecat ca să-i prindă fața în mâini.

— Păzește-ți inima. Ea afectează tot ce faci în viața asta.

— Poate că ar fi trebuit să faci și tu ceea ce predici, i-a răspuns cu un zâmbet trist. Lacey Glover nu te merită.

Apoi a urcat treptele în fugă și a intrat înăuntru.



Zeke l-a auzit pe Joshua intrând în casă. Ușa din spate s-a închis cu un zgomot puternic. Cheile au zdrăngănit pe masă. Apoi s-a auzit apa curgând la chiuveta din bucătărie. Zeke s-a ridicat din fotoliu și a

intrat în bucătărie, unde Joshua era aplecat peste chiuvetă stropindu-și fața cu apă. A luat prosopul de la locul lui și l-a pus în mâna lui Joshua care băjbăia după el.

— Mulțumesc, a mormăit Joshua în timp ce se ștergea pe față. Zeke nu-l mai văzuse niciodată pe fiul lui atât de furios.

— S-a întâmplat ceva?

— S-ar putea spune și așa, și a râs trist. Abra își închipuie că e îndrăgostită.

— Odată și odată trebuia să se întâmple și una ca asta.

— Dar nu-mi place de el.

— L-ai întâlnit?

— Timp de vreo două minute. Suficient ca să-mi dau seama că nu prevestește nimic bun.

Zeke a chicotit:

— Ți-a fost suficient ca să-ți faci o părere?

Joshua a aruncat prosopul pe masă.

— Fie, poate că nu mi-ar plăcea niciun băiat de care s-ar îndrăgosti ea, dar asta...

Ochii îi erau întunecați de durere.

— Este ceva în el, tată. De obicei nu am un răspuns atât de visceral față de oameni, dar pur și simplu m-a enervat, apoi a continuat scărpinându-se la ceafă: L-a cunoscut abia astăzi.

A oftat adânc:

— Aș vrea să știu mai multe despre el. Îl cheamă Dylan Stark. Ai auzit vreodată de el?

Zeke s-a încruntat:

— Care-i numele lui de familie?

Numele nu-i spunea nimic.

— Poate știe Peter ceva. Nu cred că ar fi lăsat-o pe Penny să iasă cu el fără să pună mai întâi douăzeci de întrebări.

Joshua a zâmbit ușor, plin de speranță, dar apoi a clătinat din cap:

— Nu vreau ca Abra să aibă ceva de-a face cu băiatul ăsta.

— A doua zi, Zeke s-a dus la școala elementară ca să stea de vorbă cu Peter.

— A fost sincer cu informațiile, i-a spus Peter. Este fiul lui Cole Thurman. S-a întâmplat înainte de venirea ta, Zeke, dar aproape că a

PODUL SPRE CASĂ

dezbinat biserica atunci când a avut o aventură cu dirijoarea corului. A distrus căsnicia ei și s-a încurcat cu altă femeie înainte să plece din biserica noastră. Îl văd uneori prin oraș. Nu vreau să spun că Dylan e o așchie sărită din același trunchi, dar cu siguranță că a reușit să le învrăjbească pe fiecele mele. Nu-mi place de el.

— Penny mai iese cu el?

— Dacă nu-i dau voie, devine fructul oprit. Așa că îl fac să se simtă acceptat.

Apoi a continuat supărat:

— Prefer să-mi țin dușmanul aproape, ca să-l pot supraveghea. Știu că lui Penny îi place să flirteze și că uneori e nestatornică, dar dincolo de asta are capul bine fixat pe umeri.

— Dar Abra?

Fața lui Paul s-a întunecat.

— Ea nu a înțeles niciodată cât de mult o iubim.

Nu a fost nevoie să detalieze ce voia să spună. Ea putea să caute dragostea în altă parte.

Zeke s-a gândit la Joshua, dar știa că nu era momentul ca el să-i facă fetei declarații. Ea era prea tânără, iar Joshua suferea încă din cauza războiului. Îl durea deja inima gândindu-se la urmele lăsate de război în inima blândă a fiului său. Ce efecte putea avea asupra amândurora dacă Abra hotăra să-l urmeze mai degrabă pe înșelător decât pe cel ce-o iubea cu adevărat?

Zeke știa că există un singur mod în care putea să lupte pentru copila aceasta pe care o iubeau și el, și fiul lui. Așa că s-a rugat.



*Diavolul nu ne ispitește – noi suntem cei care-l ispitim pe el,
Când dăm prilej șireteniei lui.*

GEORGE ELIOT

Cu o zi înainte de începerea școlii, Abra a scos bani din contul ei pentru colegiu și s-a dus la magazinul de îmbrăcăminte al Dorotheei, situat chiar lângă piața orașului. Mitzi a spus că Dorothea Endicott era cea mai pricepută în industria îmbrăcăminteii. Lucrase ca model în New York, și fiecare centimetru din talia ei subțire proclama că este o expertă în ce privește moda. De cum a văzut-o pe Abra, a zâmbit:

— Speram că într-o zi vei intra în magazinul meu. Ai tot ce-ți trebuie exact acolo unde-i e locul, draga mea, și abia aștept să te învăț cum să te îmbraci.

A doua zi dimineata, Abra a ignorat bătăile lui Penny în ușa de la baie și somațiile acestea de a se grăbi. Și-a pus fusta evazată, bluza cu nasturi până sus și cureaua roșie din piele pe care Dorothea le alesese pentru ea. A ridicat puțin gulerul bluzei și și-a lăsat părul pe spate, care i s-a revărsat greu pe umeri și pe spate.

Nici nu ieșiseră încă bine pe poarta casei, când Penny i-a spus Abrei că urmează să se întâlnească cu Dylan. O scurtă privire la noua toaletă a Abrei a adăugat fără cuvinte că toată dichiseala ei n-avea nicio importanță. După ce au mai mers trei străzi, Abra a auzit zgomotul unui motor puternic apropiindu-se de ele.

— Două fete superbe și am un singur loc. Ce trist!

Penny a deschis portiera și s-a strecurat înăuntru. Dylan a

PODUL SPRE CASĂ

ignorat-o și i-a zâmbit Abrei într-un fel care a făcut să i se strângă degetele în pantofii cei noi.

Penny și-a pus un batic viu colorat peste păr.

— Să nu-i spui nimic tatei, Abra.

Dylan i-a făcut cu ochiul înainte să țâșnească din loc, învăluind-o într-un nor de cauciuc ars și fum.

În pauza de masă, Abra a văzut-o pe Penny șezând împreună cu Michelle, Pamela și mai mulți jucători de fotbal.

Michelle i-a făcut semn Abrei să li se alăture. Dar clopoțclul a sunat și s-au ridicat toți ca să se întoarcă în sălile de clasă. Penny a rămas puțin în urmă ca să rămână singură cu Abra.

— Trupa merge la *Eddie* după ore. Vrei să vii și tu cu noi?

Prin „trupă” Abra știa că Penny înțelege Michelle, Charlotte, Pamela și probabil Robbie și Alex Morgan.

— Nu te mai întâlnești cu Dylan?

Penny a răspuns cu o grimasă:

— Nu.

— Nu?

Oare să creadă una ca asta?

— Tata nu vrea ca vreuna dintre noi să ieșim cu el.

— Asta nu te-a împiedicat să urci în mașina lui azi-dimineață.

— Dar m-am învățat minte.

— Ce tot spui?

Penny părea tulburată.

— Dylan nu este ca Joshua, Abra. El...

Charlotte s-a apropiat de ele și Penny s-a încruntat:

— Dylan mă sperie, i-a șoptit. Am să-ți povestesc mai târziu.

A pornit cu spatele pe hol spre sala ei de curs.

— Vino cu noi la *Eddie*, i-a strigat ea și a adăugat cu un zâmbet:

— Alex crede că ești irezistibilă. Probabil că te va invita la întâlnirea anuală cu foștii absolvenți.

Apoi s-a întors și s-a grăbit să-i ajungă pe ceilalți.

Abra și-a dat ochii peste cap, exasperată. Cui îi păsa ce crede Alex? Și nu credea nicio clipă că Penny și-a pierdut interesul pentru

Dylan Stark. Se prefăcea doar, așa cum se prefăcuse și Abra că n-o interesează Kent Fullerton.

După ore, Abra a pornit pe jos spre centru în loc să meargă acasă ori la Mitzi. Se simțea tulburată și încordată, ca și cum ar fi așteptat să se întâmple ceva. Când a auzit zgomotul familiar al motorului, a înțeles de ce. Dar nu s-a întors să se uite. A continuat să meargă până la următorul magazin, prefăcându-se interesată de cărțile din vitrină. Liniștea ce s-a lăsat a înștiințat-o că Dylan și-a parcat mașina. Zgomotul portierei trântite a umplut-o de emoție. Atunci a deschis ușa de la Cafeneaua lui Bessie.

Susan și-a ridicat privirea de la chiuvetă și a zâmbit.

— Ești foarte drăguță astăzi, Abra.

Localul era aproape gol.

— Șezi oriunde vrei tu.

A aruncat spălătoarea sub tejghea și s-a spălat pe mâini.

— Mulțumesc, te superi dacă mă așez la o masă? Am teme de făcut.

— Nicio problemă.

Era surprinsă, dar încântată. Elevii de liceu veneau aici doar vinerea și sâmbăra după film.

— Ce să-ți aduc? Cartofi prăjiți? O apă minerală?

— Numai o apă minerală, mulțumesc.

Abia s-a așezat la o masă din spatele sălii când a auzit clopoțelul de la ușă. Tot trupul îi era încordat. Nu era nevoie să se uite cine intră, fiindcă știa că e Dylan.

Și-a aplecat capul prefăcându-se că-și aranjează cărțile. Cu cât pașii lui se apropiau mai mult, cu atât inima îi bătea mai tare.

— Te superi dacă mă așez și eu?

Dylan s-a așezat pe un scaun în fața ei fără să aștepte un răspuns din partea ei. Și-a așezat coatele pe masă și i-a zis cu un zâmbet ironic:

— Și nu te preface că nu știi că te voi urma.

Cu mândria rănită, Abra și-a ridicat bărbia:

— Dacă o cauți pe Penny, este la *Eddie*, vizavi de liceu. Ai nevoie de îndrumări ca să ajungi acolo?

— Îmi cer să te las în pace? Ajunge să spui un cuvânt și plec.

PODUL SPRE CASĂ

A așteptat un răspuns din partea ei. Cum ea n-a spus nimic, i-a studiat chipul și tot ce se putea vedea deasupra mesei.

— Sunt sigur că ai întors multe capete pe stradă astăzi, Abra. Așa se întâmplă întotdeauna când o fată își piaptână părul pe spate pentru prima dată.

Nu ceea ce a zis, ci felul cum a zis a făcut-o să roșească. Și-a întors privirea de la el într-un gest de autoapărare și a văzut-o pe Susan cercetându-i cu atenție. Ospătărița s-a încruntat și a clătinat din cap către Abra. Dylan a privit peste umăr și a râs ușor:

— Sigur e o prietenă a BP-ului cu care te întâlnești. Am dreptate?

— BP?

— Băiatul Predicatorului. Penny mi-a povestit totul despre el în timp ce ne îndreptam spre casă în seara aceea. Un erou de război. Sunt impresionat.

Și-a înclinat puțin capul și a continuat:

— Vrei să vii cu mine la o plimbare cu mașina? Ca să vezi cum e? Promit cu nu voi merge mai departe decât vrei tu, a tachinat-o el.

Și a continuat cu un zâmbet provocator:

— Și vei ajunge acasă în siguranță destul de devreme ca să-ți faci temele și să iei cina cu mami și cu tati. Nici măcar nu vor băga de seamă că ai lipsit de acasă.

Inima Abrei a început să bată nebunește. S-a uitat la Susan și apoi la Dylan:

— Unde vrei să mergem?

— Asumă-ți un mic risc, i-a răspuns în timp ce s-a ridicat de la masă și i-a întins mâna.

— Cum rămâne cu apa minerală? a întrebat Susan de la teighea.

Abra uitase complet că a comandat apă minerală. Dylan a scos din buzunar 25 de cenți și i-a pus pe teighea:

— Asta ar trebui să ajungă pentru tot.

Cu cărțile Abrei sub braț, a prins-o de talie și a condus-o spre ușă. A deschis-o înaintea ei și a urmat-o îndeaproape.

— Se pare că toată lumea din orașul ăsta te protejează.

Era o afirmație generală și departe de adevăr.

— Pe nimeni din orașul acesta nu interesează ce se întâmplă cu mine.

— Adevărat? a întrebat Dylan și i-a adresat un zâmbet ciudat. Ești realmente foarte inocentă, nu-i așa?

Își bătea joc de ea?

— Unde mergem?

— O să vezi.

Dylan a lăsat cărțile ei jos lângă scaunul pasagerului și i-a deschis portiera.

— Ești pregătită să trăiești periculos, micuț?

— Trebuie să fiu acasă la cinci.

S-a simțit infantilă imediat după ce a spus aceste cuvinte.

Dylan a râs.

— Vom termina repede.

S-a întins peste frâna de mână.

Ține-te bine, fetiço. Va fi călătoria vieții tale.

A pornit în trombă din parcare, a acționat frâna de mână și a tășnit spre semafor, încetinind doar o clipă, când a cotit în Strada Principală. A condus la limita de viteză până când a intrat pe pod, unde a mărit viteză.

Vântul răsfira părul Abrei în timp ce el gonea afară din oraș. Râzând, Abra a încercat să și-l prindă cu mâna. Când un curent de aer i-a intrat sub fustă, a apucat-o cu brațele și a prins-o între coapse. Dylan a urmărit-o în tot acest timp.

— A trebuit să-mi strici bucuria, a rânjit el pentru sine.

Lua curbele atât de strâns, încât cauciucurile scrâșneau de fiecare dată. Un vârtej verde de copaci și de tufșuri se scurgea pe lângă ei. Abra simțea că i se întoarce stomacul pe dos când urcau și coborau dealurile, apoi lua o nouă curbă strânsă. A simțit un fior de frică atunci când el a accelerat, mușcând șoseaua ca un pilot de curse. Zâmbetul lui părea mai degrabă un rânjet în timp ce accelera iarăși.

Viile se întindeau de ambele părți ale șoselei. Pulsul Abrei a luat-o razna când Dylan a încetinit pe neașteptate și a cotit spre dreapta. Apoi a accelerat iarăși și roțile au scrâșnit atât de tare încât mașina s-a răsucit într-un cerc complet și a derapat, oprindu-se într-un nor de cauciuc ars. Dylan s-a aplecat și și-a trecut degetele prin părul ei.

— Acum am să fac ce mi-am dorit să fac încă de când te-am văzut prima dată.

PODUL SPRE CASĂ

A sărutat-o lung și apăsător. După ce i-a dat drumul, ea a tras aer adânc în piept. Cu un zâmbet larg, a mângâiat-o pe păr.

Un instinct intens și elementar s-a trezit în ea când Dylan a privit-o. Mâna lui s-a curbat pe șoldul ei.

— Îmi place foarte mult cum te uiți la mine.

— N-ai mai fost sărutată niciodată în felul ăsta, nu-i așa?

— Nu.

Oare a sărutat-o astfel și pe Penny?



Nimic n-a rămas ascuns multă vreme în micul oraș. Zeke știa că Abra a plecat la plimbare în mașina lui Dylan Stark înainte ca cei doi să fi apucat să treacă podul. Susan Wells a fost cea care l-a sunat.

— A urmărit-o până aici, s-a așezat la masa ei și după nici cinci minute ea s-a urcat în mașina lui. E doar o copilă, pastore Zeke, pe când el e un... Cunosce foarte bine genul ăsta de bărbați.

Mitzi a sunat a doua zi. Fiul ei i-a povestit că o văzuse pe Abra în decapotabila roșie.

— Hodge mi-a zis că băiatul conducea ca un nebun. Spune că trebuie să fi avut cam o sută de kilometri când a trecut pe lângă Riverfront Park. Oare Peter și-a pierdut mințile de o lasă pe Abra să iasă cu un băiat ca ăsta?

Nici n-a lăsat bine telefonul jos că a sunat Priscilla:

— Peter i-a spus lui Dylan că amândouă fetele sunt prea tinere pentru el. Nu l-am mai văzut niciodată pe Peter atât de mânios.

— Și ce a zis Dylan?

— Nimic. Pur și simplu a urcat în mașină și a plecat. Apoi Peter a stat de vorbă cu fetele. Credeam că Penny va sări până în tavan, dar ea a reacționat bine. În schimb, Abra s-a înfuriat.

Peter i-a spus Abrei că nu mai are voie să vorbească niciodată cu Dylan, iar ea i-a răspuns că face cum vrea ea, și el i-a zis: „Nu câtă vreme locuiești sub acoperișul meu!“ Atunci Abra l-a amenințat că pleacă de acasă. Că se va duce să locuiască sub pod! Fiindcă oricum acolo crede toată lumea că-i locul ei.

— Nu știu ce să mai fac, Zeke. Peter și-a ieșit din minți din cauza îngrijorării și a durerii. N-o mai recunosc pe Abra. E îndrăgostită nebunește.

Și Priscilla a început să plângă.

— N-am mai văzut-o niciodată în halul acesta. Vrei, te rog, să stai și tu de vorbă cu ea?

El a încercat. Fata l-a ascultat într-o tăcere împietrită, cu pumnii strânși și cu privirea ațintită înaintea. Când Zeke a tăcut, Abra s-a ridicat de pe scaun și a ieșit din cameră.

Peter și Priscilla au ieșit din bucătărie și s-au uitat întrebători la el, dar el a clătinat din cap.

Joshua a aflat ultimul despre cele întâmplate, dar a fost cel mai tulburat.



Joshua a sunat la ușa lui Peter și a Priscillei. Măinile îi tremurau. Tatăl lui l-a întrebat dacă nu vrea să meargă să stea de vorbă cu Abra, dar Joshua i-a amintit că încercase deja s-o avertizeze pe fată în legătură cu Dylan și că nu o mai văzuse din seara când fuseseră împreună la film. Totuși, a crezut că merită să mai încerce o dată.

Priscilla a fost cea care i-a deschis ușa.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit.

S-a dat un pas în spate pentru a-i face loc să intre și a continuat:

— Sper ca pe tine să te asculte, Joshua. Și apoi a continuat în șoaptă: Acum e pedepsită, însă mă tem că în minutul în care va ieși din casă va fi iarăși în mașina lui Dylan. Nu vrea să asculte.

— Penny cum e?

— Supărată, bineînțeles. Și ea a fost îndrăgostită de Dylan, dar cred că acum i-a trecut. Nu știu prea bine ce s-a întâmplat. Am crezut că toată melodrama aia cu Kent Fullerton e tot ce poate fi mai rău, dar asta-i un adevărat coșmar. Nu știu ce să fac, Joshua. Abra n-a vrut nici măcar să vorbească cu tatăl tău ieri. Cred că n-a auzit niciun cuvânt pe care i l-a spus.

— Știu că poate să fie foarte încăpățânată.

PODUL SPRE CASĂ

— Toți ne mai încăpățânăm, nu-i așa? a întrebat și a urmat cu un gest slab: O găsești sus în camera ei. Trebuie să fie flămândă, că nu vrea să coboare la masă. Zice că nu vrea să mănânce cu ipocriții — a adăugat râzând trist. Unii oameni sunt foarte greu de iubit.

Ceea se însemna că au și mai multă nevoie de dragoste.

Joshua a urcat la etaj. Ușa lui Penny era deschisă. Ședea în scaunul de la geam, răsfoind o revistă de cinema. Când l-a văzut, s-a ridicat și a venit la ușă:

— Noroc. Vei avea nevoie de el. E o proastă!

Apoi a strigat cu voce tare:

— Abra n-ar asculta nici măcar de Dumnezeu, dacă i-ar apărea într-un rug aprins.

A aruncat revista pe jos și a strigat și mai tare:

— Crede că-s geloasă. Nu sunt! Într-o zi îți va părea rău că l-ai cunoscut pe Dylan, Abra!

— Penny, a strigat Abra de jos. Ajunge!

Izbucnind în lacrimi, Penny a trântit ușa de la dormitorul ei.

Cel puțin una dintre fetele Matthews a văzut ce se ascunde în spatele măștii.

Joshua a bătut la ușa Abrei:

— Abra? Sunt eu, Joshua.

Zăvorul a fost tras și ușa s-a deschis. Apoi Abra s-a întors în patul desfăcut. Nici măcar nu s-a uitat la el când s-a așezat în pat cu picioarele încrucișate și a luat în mână peria de păr.

— Ești aici ca prieten sau ca dușman?

Vocea ei era ostilă.

— Ți-am fost vreodată dușman?

Ținea fața întoarsă într-o parte în timp ce-și trecea peria prin păr.

— Atunci închide ușa. Nu vreau ca vrăjitoarea aia mică de vizavi să audă ce vorbim.

Deși se cunoșteau de multă vreme, Joshua considera că n-ar fi bine să se închidă cu ea în dormitor, chiar dacă Peter și Priscilla i-au îngăduit acest lucru în circumstanțele date.

— Poate c-ar fi mai bine să ieși la o plimbare

— Sunt pedepsită.

Atunci Joshua a ridicat din umeri și a închis ușa. A tras scaunul

FRANCINE RIVERS

de la micul ei birou, l-a întors cu spătarul în față și s-a așezat pe el călare. Abra continua să-și perie părul. Băiatul și-a rotit privirea prin cameră. Arăra ca o cameră de hotel, nu ca spațiul ei personal de locuit. Toate păreau la locul lor, cu excepția decupajelor prinse cu pioane în perete, ce înfățișau vedete de cinema mai potrivite pentru generația lui Mitzi decât pentru Abra. Dar inima i-a tresăltat când a văzut două poze cu el însuși, una cu roba și tricornul de la absolvirea liceului, iar cealaltă în uniformă militară. Cel puțin își avea și el un loc în schema generală a lucrurilor. Poate că mai erau speranțe.

— Așadar... ce se întâmplă?

Fata și-a ridicat bărbia și ochii ei verzi-pal au scăpărat.

— Nimic. (A strâns cu putere peria de parcă ar fi vrut s-o arunce în capul lui.) Încă.

— Încă?

— Dylan și cu mine avem multe în comun.

— Ca de exemplu?

A vorbit cu un ton degajat, deși totul în el se încheșta pentru bătălie.

— Tatăl lui l-a părăsit când era bebeluș.

— Ce altceva mai știi despre el?

Abra a răspuns cu ochi strălucitori:

— Plănuiește să își ia diploma în afaceri și marketing.

— Asta pare a fi o trăsătură de familie.

A încercat să păstreze tonul neutru, dar ochii ei au scos iarăși scântei.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Cole Thurman are reputația unui om de afaceri desăvârșit.

Asta-i tot ce am vrut să spun.

Abra a reluat periatul părului.

— Încearcă să se revanșeze pentru anii pe care i-a pierdut cu Dylan.

Joshua s-a străduit să-și stăpânească mânia ce se acumula în el. Mânia aceasta mocnea în străfundurile ființei sale încă de când se întorsese din Coreea.

— Cât de bine îl cunoști pe Dylan Stark?

— Nu-i place prefăcătoria. Și vrea ca și eu să fiu eu însămi.

— Oh, adevărat?

PODUL SPRE CASĂ

Sarcasmul i-a scăpat fără să vrea și a știut de îndată că era deja înfrânt.

— *El mă înțelege!*

— Înțelege că ești atrasă de el. Asta am văzut și eu la Swan. Dar asta nu-i dragoste. Asta-i atracție sexuală, și încă de cea mai joasă speță.

Abra a rămas cu gura căscată și fața i s-a imbujorat rapid.

— Ești dezgustător!

Joshua s-a ridicat repede și scaunul s-a răsturnat.

— Îți spun adevărul!

— Dylan spune că sunt frumoasă. Dylan spune că sunt deșteaptă.

Dylan mă iubește!

— Dylan va spune orice ca să obțină ce vrea!

— Mă vrea *pe mine!*

— De asta nu mă îndoiesc! Dar pentru cât timp? Afecțiunea lui pentru Penny n-a durat nici măcar o săptămână.

Abra a zâmbit și a înălțat bărbia:

— A spus că Penny e apă și că eu sunt vin.

Dylan părea să știe exact ce vrea să audă Abra. Și îl înfuria faptul că ea nu-și dădea seama ce urmărește băiatul acela. A ridicat scaunul și s-a așezat iarăși pe el, de data aceasta cu palmele strânse între genunchi, luptându-se cu emoțiile.

— Ascultă-mă Abra. Ascultă-mă bine. Suntem prieteni. Recunoaște măcar lucrul acesta.

Cum fata n-a răspuns nimic, Joshua a vorbit în continuare în timp ce se ruga în sine:

— Bărbatul care te iubește încearcă să scoată ce este mai bun în tine.

— Când sunt cu Dylan, dau ce e mai bun în mine.

Joshua și-a prins genunchii în mâini.

— Când ești rea și rebelă? Complet egoistă și fără să-ți pese deloc de tristețea pe care o cauzezi familiei tale? Asta-i ce-i mai bun în tine?

Ochii Abrei s-au umplut de lacrimi acuzatoare.

— Ar trebui să fii prietenul meu cel mai bun, și ești în stare să-mi spui așa ceva?

— Spun fiindcă *te iubesc*.

Habar n-avea cât de mult.

FRANCINE RIVERS

— Știi ceva, Joshua? Am crezut că ești singurul meu prieten adevărat și loial.

Privirea i-a devenit rece în timp ce a continuat:

— Acum știu că ești la fel ca ceilalți.

Rana din coasta lui Joshua a pulsat:

— Încă sunt prietenul tău, cel mai bun prieten pe care îl vei avea vreodată.

Și mult, mult mai mult de atât.

— Și pentru totdeauna.

Abra a aruncat peria pe patul desfăcut, s-a ridicat și s-a dus la ușă. A deschis-o și s-a dat la o parte pentru a-i face loc să iasă.

— Mulțumesc foarte mult pentru vizită, a spus cu un glas dulce, după care a continuat glacial: Și nu te mai deranja să te întorci.

Joshua a trecut pragul camerei. Atunci Abra a scos strigăt gutural, a trântit ușa și a încuiat-o.

Băiatul s-a oprit pe hol împietrit. Totul se terminase înainte ca măcar să fi început. *Am pierdut-o, Doamne. O Doamne, am pierdut-o.*



Coșmarurile lui Joshua s-au întors, mai rele ca niciodată. Visa că este iarăși în Coreea, suferind în iarna rece și înzăpezită, alergând – întotdeauna alergând – să salveze pe cineva la care nu putea ajunge. Tatăl lui îl trezea aproape în fiecare noapte, se așeza lângă el și se ruga, în timp ce Joshua se lupta să tragă aer în piept, luptându-se cu panica ce pândeă gata să-l copleșească.

Gil MacPherson a sunat și l-a invitat pe Joshua la ferma lui. Tatăl lui fusese cel care sugerase acest lucru.

— A fost sanitar în Normandia. Cred că el poate înțelege mai bine decât mine prin ce treci.

Și așa a fost.

Tatăl lui Joshua încă mai făcea în fiecare dimineață plimbările lungi prin oraș. Joshua știa că încă se mai oprea la poarta lui Peter și a Priscillei. Și că încă se mai ruga pentru Abra.

PODUL SPRE CASĂ

Și Dylan Stark încă se mai arăta prin oraș. Un profesor de liceu, prieten al lui Peter, a spus că a văzut un Corvette roșu parcat lângă gardul de sârmă de la capătul îndepărtat al terenului de fotbal al liceului. De asemenea, a fost văzut lângă băcănia lui Eddie, unde elevilor le plăcea să se întâlnească.

Joshua a știut că Dylan nu va renunța. Aștepta un prilej ca să ia ceea ce-și dorea. Peter nu putea s-o țină pe Abra pedepsită pentru totdeauna.



Abra simțea că innebunește. Nu putea să se gândească la nimic altceva decât la Dylan și la când va putea să-l vadă iarăși.

A venit pauza de prânz; holurile și coridoarele gemeau de elevi care-și croiau drum spre ieșire, care ședeau în grupuri pe peluză sau la mesele de picnic de sub copaci lângă clădirea magazinului, ori se adunau în grupuri pe terenul de fotbal. Când Abra l-a văzut pe Dylan lângă gard, a aruncat o scurtă privire în jur și s-a dus la el. S-a agățat cu degetele de plasa din sârmă a gardului și a zis.

— Mă bucur să te văd.

Și-a așezat degetele peste degetele ei:

— Asta-i tot ce ai de spus?

Părea foarte mânios, frustrat.

— Când ai de gând să evadezi din închisoarea în care te-au incuiat?

— Peter m-a pedepsit o lună întreagă, Dylan. Mai am încă două săptămâni.

— Nu mai stau pe aici încă două săptămâni, iubito. M-am săturat de orașul ăsta.

Inima Abrei a început să bată mai repede și cu putere.

— Nu pleca, te rog.

— Vino cu mine.

Degetele lui i-au apăsat degetele, cauzându-i durere.

— Și unde vom merge?

— Contează? Mă iubești, nu-i așa?

Când ea a incuviințat din cap, abia respirând, el a făcut un pas înainte:

— Vreau să fii a mea. Abia am început, în ziua când te-am dus acasă. Ne va fi bine împreună, iubito. Am putea merge la San Francisco, Santa Cruz, oriunde vrem noi.

Abra nu se îndoia că el o iubește.

— Știi bine că vreau să plec de aici, Dylan.

A dat drumul mâinii ei și s-a îndepărtat puțin de gard.

— Atunci ne întâlnim lângă pod la miezul nopții.

— *În noaptea asta?* Nu pot!

Nu putca gândi atât de repede.

— Nu poți sau nu vrei? Poate că m-am înșelat în privința ta.

Și a plecat.

— Dylan! Așteaptă! Voi fi acolo.

Atunci Dylan s-a întors și a zâmbit.

— Dacă nu vei fi acolo, îți vei petrece tot restul vieții întrebându-te ce ai pierdut.

A continuat să meargă, de data aceasta fără să mai privească înapoi.



Abra a mâncat, deși nu îi era foame. Era rândul lui Penny să spele vasele, așa că Abra a cerut voie să se retragă. Avea teme de făcut și era puțin obosită. Poate că se va culca mai devreme în seara asta.

Peter s-a uitat la ea cu o privire ușor întrebătoare:

— Ești sigură că nu vrei să vii cu noi în camera de zi? Să te uiți puțin la televizor?

— Aș vrea, dar am un raport de terminat până vineri.

Două minciuni una după alta, fără să clipească.

Cum toată lumea era jos, i-a fost ușor să se strecoare în dormitorul lui Penny și să fure un geamantan din setul pe care Priscilla i-l dăruise acesteia de Crăciun. Penny voia să meargă la Colegiul Mills. Ian Brubaker a sugerat că Abra ar trebui să meargă la Juilliard, dar acum ea voia un singur lucru: să fie cu Dylan.

Geamantanul n-a fost destul de mare ca să încapă totul în el, însă

PODUL SPRE CASĂ

Abra a împachetat ce a putut și l-a ascuns sub pat. Era trecut de nouă când Peter a urcat, iar o oră mai târziu a venit și Priscilla. Ea a bătut ușor la ușa lui Penny:

— Stinge lumina Penny. Măine dimineată trebuie să mergi la școală.

Casa întreagă s-a cufundat în tăcere. Abra s-a întins pe pat în întuneric. I-au venit în minte cuvintele lui Joshua și a fost cuprinsă de îndoială. Oare Dylan o iubea cu adevărat? Nu i-a spus niciodată lucrul acesta în mod clar. Dar ar fi putut s-o sărute cu atâta pasiune dacă n-ar fi iubit-o?

Ceasul ticăia în întuneric. Timpul se scurgea încet. S-a ridicat în picioare și a început să se plimbe de colo-colo, apoi s-a oprit de teamă că cineva ar fi putut-o auzi, ar fi bătut la ușa ei și ar fi întrebat-o ce se întâmplă. S-a așezat pe marginea patului, cu inima bătându-i sălbatic. Ar trebui cel puțin să lase un bilețel. S-a dus la birou și băjbăia după hârtie. Apoi a aprins lampa și a scris repede. S-a iscat o pală de vânt, arțarul din fața geamului a foșnit și a speriat-o. Clopoței de vânt au scos un sunet cristalin sub stâlpul de susținere al terasei. Ceasul de jos a bătut ora unsprezece. Abra a scos niște plicuri, a introdus într-unul un bilețel adresat *Domnului și doamnei Matthews*, altul către *Reverend Ezechiel Freeman* și unul mult mai duios de rămas bun pentru Mitzi. Ar fi vrut să-i scrie și lui Joshua, dar nu știa ce să-i spună. Cel mai bine era să nu-i scrie deloc. Apoi s-a răzgândit, a scos Biblia Mariannei din sertarul de jos și a mângălit rapid un bilețel pe care l-a introdus în Biblie: *Marianne ar fi vrut ca soția lui Joshua să aibă Biblia asta.*

A scos geamantanul de sub pat, a deschis încet ușa și a înaintat în vârful picioarelor pe coridor, cu inima tresărindu-i de fiecare dată când scările scoteau un scârțait. Apoi s-a grăbit spre ușa de la intrare și a închis-o încet în urma ei.

Când, în sfârșit, a ajuns la pod, o durea sub coastă din cauza efortului. Dylan era acolo, sprijinindu-se de mașină, dar și-a îndreptat poziția când a văzut-o. A băgat geamantanul ei în micul portbagaj și l-a trântit.

— Știam că vei veni.

A tras-o aproape și a sărutat-o până când ea n-a mai putut să respire.

FRANCINE RIVERS

— N-ai vrea să vezi mutrele lor dimineată?

— Încă mai porți asta? — A rupt lănțișorul de care atârna cruciulița de la Marianne și l-a aruncat la o parte. — N-ai nevoie de nimic care să-ți amintească de trecut, nu-i așa?

Nu i-a dat timp să se gândească și a sărutat-o iarăși. Măinile lui își luau libertăți care o șocau, dar acum îi era frică să protesteze.

— Mă voi distra minunat cu tine.

A tras-o într-o parte ca să poată deschide portiera.

— Treci înăuntru.

Ea a alunecat în scaun și și-a tras picioarele înainte ca el să închidă ușa.

Dylan a ocolit mașina și s-a așezat în scaunul șoferului.

— În seara asta începem să trăim.

A pornit motorul și a apăsă pe claxon în timp treceau podul.

— Ca să știe toată lumea!

El părea foarte încântat și ea a râs veselă.



Joshua ședea în bucătărie, încă zguduit de coșmarul pe care îl avusese. Cu capul în mâini, încerca să se concentreze la Psalmul 23: „*Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Tu mă mângâie.*”

A sunat telefonul și adrenalina i-a biciuit trupul; avea o presimțire și încerca s-o dea la o parte. Faptul că telefonul suna la ora patru dimineța nu însemna că s-a întâmplat ceva cu Abra. Tatăl lui primea de multe ori telefoane în toiul nopții. Joshua a dat scaunul în spate și s-a dus în camera de zi ca să ridice receptorul.

— Joshua, sunt Peter. A plecat.

Nu mai era nevoie să întrebe cine a luat-o.

— Când au plecat?

— Cândva după ora de culcare. Priscilla s-a trezit și i s-a părut că aude ceva. Am colindat prin tot orașul în ultimele două ore, dar n-am văzut-o.

Joshua a închis telefonul, a răsfoit în grabă cartea de telefoane și

PODUL SPRE CASĂ

a format numărul lui Cole Thurman. Telefonul a sunat de zece ori înainte ca o voce morocănoasă să răspundă cu o înjurătură urâtă.

— Domnule Thurman? Sunt Joshua Freeman. Unde-i Dylan?

Abia se reținea să nu țipe.

— De unde să știu? Sunt tatăl lui, nu paznicul lui.

— Abra Matthews este cu el. Fata are doar șaisprezece ani.

— Fata asta a fost un gunoi în ziua în care tatăl tău a găsit-o. Ar fi trebuit s-o lase acolo, sub pod.

Joshua a aruncat telefonul în furcă.

— Nu poți să faci nimic, Joshua.

Tatăl lui stătea în cadrul ușii, îmbrăcat deja pentru plimbarea de dimineață, cu o față mai palidă și mai obosită decât în ziua când i-a murit mama.

— Nu pot să stau și să nu fac nimic, tată! Trebuie să merg după ea!

Și-a luat repede jacheta și cheile de la mașină și s-a îndreptat spre ușă.



Abra simțea cum căldura o învăluie ca o catifea în mașina sport a lui Dylan. Băiatul conducea cu viteză și radioul urla o melodie rock-and-roll. Simțea furnicături de fiecare dată când el se uita la ea. Când reducea viteza și apoi accelera iarăși, stomacul i se strângea de încântare. Penny și prietenele ei au încercat să câștige atenția lui Dylan, dar el a ales-o pe ea. Și vor fi împreună pentru totdeauna. Era suficient să se uite la ea, că simțea cum o trec valuri de căldură.

Mâna lui a alunecat peste coapsă.

— Pari așa de încântată.

Abra se simțea devorată de o nevoie puternică.

— Mă delectez în fiecare clipă.

S-a uitat la el cu speranța că-i va spune că o iubește.

— Te delectezi cu ce?

Dylan avea zâmbetul cel mai frumos și cel mai strălucitor din lume. Ea a râs, cu respirația puțin întretăiată.

FRANCINE RIVERS

— Cu faptul că fug împreună cu tine, desigur.

El era atât de frumos, perfect ca într-o reclamă.

— Abia aștept să te am.

Oare atunci pământul se va învărti cu ea, așa cum se spunea în romanele pe care Penny le citea pe ascuns?

A simțit un fior de teamă. Nu știa despre relațiile intime, nimic altceva decât că sunt un mare mister.

Abra i-a studiat profilul.

— Unde vom merge ca să ne căsătorim?

— Să ne căsătorim? a râs scurt și batjocoritor. Ce te-a făcut să crezi că mă voi căsători cu tine?

Cuvintele lui au lovit-o ca o palmă.

— Mi-ai cerut să fug cu tine, Dylan. Ai spus că mă vrei.

— Oh iubito, te vreau. Te vreau foarte mult. I-a mângăiat cu dosul palmei obrazul fierbinte. Așa cum n-am mai vrut pe nimeni de multă vreme, a spus și s-a concentrat asupra drumului. — Cine știe? Poate că într-o zi mă voi căsători. N-ar fi grozav?

A râs ca și cum întreaga idee i se părea imposibilă.

— Hei, i-a zis cu un zâmbet batjocoritor, crezi că pastorul Freeman ar vrea să ne cunune?

— Mă îndoiesc.

El a râs:

— Am glumit.

Poate felul în care Dylan conducea — luând curbele atât de strâns încât cauciucurile scrâșneau, apăsând tare frâna, accelerând — o făcea să simtă că-i vine rău de la stomac.

— Dar îl vom invita oricum, nu-i așa?

Dylan vorbea sec și batjocoritor.

— Și pe fiul lui cel cucernic. Cum îl cheamă?

— Joshua.

— Ah da, Joshua. Ce nume frumos din Biblie. Poate că mă voi căsători cu tine doar ca să văd doi bărbați maturi cum plâng.

A râs iarăși.

O fracțiune de secundă, Abra ar fi vrut să-i spună să întoarcă mașina și s-o ducă acasă. Nu voia să vorbească despre pastorul Zeke sau despre Joshua. Și nu voia să se gândească ce dezamăgiți vor fi de

PODUL SPRE CASĂ

ea. Dar s-a gândit la bilețelele pe care le-a lăsat. Nu mai era cale de întoarcere acum.

Dylan s-a uitat la ea.

— Știi ce-mi place la tine, iubito? Ai căutat să obții ceea ce vrei. Nu te-ai speriat.

Abra a studiat unghiurile aspre dar frumoase ale feței lui pe care se reflecta lumina de la bordul mașinii. Oare ar mai putea găsi pe cineva ca el? Cineva care s-o facă să simtă o nevoie și o dorință atât de sălbatică?

— Te iubesc, Dylan.

Dylan a zâmbit.

— Știi asta, iubito. Am știut din prima clipă când te-am văzut că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Spera că declarația ei îl va încuraja pe Dylan să facă și el o declarație. Stomacul i se strângea, de data aceasta nu din cauza dorinței.

— Mă iubești, Dylan?

Și-a ținut respirația în așteptarea răspunsului. A întors spatele tuturor din Haven pentru a veni cu el, iar acum își sacrifică și mândria.

Dylan a ridicat nepăsător din umeri.

— Nu prea știu ce-i dragostea, iubito. A râs scurt și a continuat: Și nici nu sunt sigur că vreau să știu. Din câte am văzut, te face slab.

A încetinit și a luat o curbă, după care a accelerat iarăși.

— Un lucru pe care ar fi bine să-l înveți despre mine încă de pe acum – i-a spus cu o privire muștrătoare – este că nu-mi place să fiu presat.

Abra a înțeles aluzia. Dacă voia ca Dylan s-o iubească, trebuia să se străduiască din toate puterile să-l facă fericit. S-a uitat pe geam afară, luptându-se cu sentimentele contradictorii ce se zbăteau din ea. Ar trebui să se considere fericită. Toate fetele din Haven l-au vrut, dar el a ales-o pe ea. A ales-o chiar și în locul lui Penny. Asta era important, nu-i așa?

Rezemându-și capul de spătarul scaunului, a încercat să-și înăbușe sentimentul tot mai puternic de dezamăgire. Nu asta-și dorise. Nu așa și-a imaginat ea că se va întâmpla. Instinctul îi spunea să nu plângă în fața lui Dylan. Doar îi spusese că nu-i plac lașii.

Dylan a pornit radioul și melodia „Pretend” a lui Nat King Cole a umplut mașina. Apoi a cântat „That's Amore” împreună cu Dean Martin. Avea o voce frumoasă, dar nici pe departe la fel de frumoasă ca pastorul Zeke sau Joshua.

De ce se gândea iarăși la pastorul Zeke și la Joshua? Doar și-a impus să și-i scoată din minte. Era clar că i-a văzut pentru ultima dată.

— Dintr-odată ești foarte tăcută. Nu suport când o fată este bosumflată.

Fata s-a străduit să zâmbească:

— Savurez călătoria.

— Așa să fie?

A apăsător mai tare pedala de accelerație, zâmbindu-i, și nu a ridicat piciorul până când mașina a început să vibreze din cauza vitezei.

— Ai impresia că se dezintegrează, nu crezi?

Abra simțea cum inima îi bubuie în ureche, dar s-a forțat să rădă:

— Nu merge mai repede?

Dylan s-a uitat la ea surprins și încântat.

— Ce fată sălbatică ești! a zis și a încetinit. Voin încerca pe autostradă altădată.

— Unde mergem?

— La San Francisco. Am făcut rezervări acolo. A zâmbit larg, dezvelindu-și dinții albi, și a continuat: Va fi mai frumos decât în orice alt loc în care ai fost până acum.

Orele treceau una după alta și ceața pasiunii părea că se risipește. De fapt, ce știa ea despre Dylan? Singurul lucru la care se gândise în săptămânile trecute era felul cum se simțea când el se uita la ea. Chiar și acum, când își îndrepta ochii întunecați spre ea simțea cum i se taie puțin respirația. Dylan a încetat s-o mai întrebe cum se simte și de ce tace. Era prea ocupat să bată ritmul în volan.

„Dylan mă sperie” și-a amintit ca o batjocură cuvintele șoptite cândva de Penny.

Îndoieli supărătoare îi distrugeau încet-încet încrederea. Dar ce știa Penny? Ieșise cu Dylan doar o dată sau de două ori înainte ca el să-și piardă interesul pentru ea și s-o părăsească. Gândul că Dylan a fost cu Penny a făcut ca stomacul să i se strângă. De ce se gândea la

PODUL SPRE CASĂ

lucrurile astea acum? Dylan era tot ce conta. El a ales-o pe ea, nu pe Penny. Și va avea grijă de ea.

N-a spus chiar el asta?

Dar dacă n-a spus-o?

Șoseaua urca și Dylan a gonit spre vârful unui deal, apoi a coborât dealul și a intrat într-un tunel. La ieșirea din tunel a văzut în depărtare Golden Gate Bridge. Ceața grea a dimineții atârna peste munte și peste șosea ca o spumă albă. Orașul de lângă golf era luminat puternic, îmbuind-o. Când a ajuns pe pod, Dylan a încetinit ca să plătească taxa și pulsul Abrei a luat-o razna. După ce au gonit nebunește până acum, la viteza de peste 70 de kilometri pe oră părea că abia se târăsc pe întinderea de aproape 2 kilometri a podului. După aceea Dylan a condus de-a lungul Aleii Doyle spre port, apoi a cotit spre Van Ness. A trecut de două semafoare și a luat iarăși curba spre California, tășnind în susul dealului.

— Aproape am ajuns, iubito.

O catedrală se înălța deasupra lor. Visase că într-o zi va îmbrăca o rochie albă de mireasă. Și-a promis să-l facă fericit pe Dylan la noapte, pentru ca dimineată el să vrea să se căsătorească cu ea. A strâns din pumni până când unghiile i s-au infipt în palme. Va face în așa fel încât el să nu vrea niciodată s-o părăsească. Mașina a zburat în sus pe Nob Hill. La câteva străzi de catedrală, Dylan a luat o curbă strânsă și a parcat în fața Hotelului Fairmont. Abra a căscat gura surprinsă. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de mareț.

— Am ajuns. Pune-ți asta pe deget.

A scos din degetul mic un inel și i l-a dat.

— Întoarce-l, ca să arate ca o verighetă. Dacă întreabă cineva, spune că suntem în luna de miere.

A deschis ușa și a ieșit. Aerul umed de afară a izbit-o.

Abra și-a pus repede inelul cu coama unei fiare înaripate înainte ca bărbatul în uniformă să deschidă portiera.

— Bine ați venit la Fairmont.

Zâmbetul lui s-a topit când s-au uitat mai bine la ea, iar Abra a roșit. Fără îndoială că omul acesta știa că ea și Dylan nu erau căsătoriți. Știa de ce erau aici. Și-a coborât pleoapele și a ieșit din mașină.

— Hei, tu! — Dylan a aruncat cheile bărbatului — Parchează-o!

A ocolit mașina și, luând-o pe Abra de braț, s-a aplecat ca să-i șoptească:

— Încearcă să nu arăți ca o școlăriță. Apoi a tras-o în hotel.

Abra ar fi vrut să se ascundă când a intrat în hol, deși la ora aceea nu era înăuntru decât personalul hotelului.

— Așază-te aici și așteaptă-mă. Și nu vorbi cu nimeni. Mă întorc imediat.

A făcut ce i-a cerut și s-a cufundat într-un scaun îmbrăcat în catifea din spatele unui palmier. Dylan s-a îndepărtat.

Era așa de încrezător în el de parcă ar fi fost obișnuit cu asemenea locuri. Cu inima bubuindu-i puternic în piept și cu palmele transpirate, Abra s-a uitat în jurul ei la stâlpii de marmură, la scara poleită, la covoarele roșii, la sculpturile ascunse în colțuri și la tablourile de pe pereți. Arăta ca un palat! Și-a adus aminte ce a învățat-o Mitzi când avea emoții înainte să cânte la pian în biserică. „*Inspiră adânc și expiră încet pe nas. Asta te va calma imediat.*” Abra nu s-a mai gândit că lumea se uită la ea bănuitoare și și-a imaginat că este o prințesă. Dylan era prințul care o adusese în palatul lui.

L-a auzit râzând. Uitându-se pe după palmier, l-a văzut flirtând cu recepționera atrăgătoare. Femeia i-a zâmbit și a continuat să lucreze în timp ce Dylan se apleca peste pupitru. Ceea ce i-a spus a făcut-o să se tulbure și să roșească. A simțit în tot trupul ei împunsătura geloziei și o durere teribilă. A uitat deja că a lăsat-o ascunsă într-un colț izolat?

Ce-ar face Dylan dacă s-ar ridica și ar ieși pe ușă chiar acum?

Dar unde ar putea să meargă dacă ar pleca? Afară era frig și nu se gândise să-și ia o haină mai groasă cu ea. Ar fi trebuit să-i sune pe Peter și pe Priscilla și să-i implore să vină s-o ia de aici.

Oare ar veni?

Dylan a apărut zâmbind.

— Floare la ureche. Am filtrat puțin cu ea și nici nu s-a mai obosit să se uite la tine.

I-a studiat fața:

— Doar nu crezi că sunt atras de ea, nu-i așa? Este cu cel puțin zece ani mai bătrână ca mine. Totuși, ar putea fi interesant.

Și-a trecut brațul pe după talia ei și a tras-o spre el.

PODUL SPRE CASĂ

— Relaxează-te. Sunt numai al tău. Ne vor trimite șampanie în cameră ca să celebrăm prima noapte.

Apoi a sărutat-o pe frunte.

— Ți-e frică.

— Da. Puțin.

Dylan știa exact unde erau lifturile. Oare a mai fost aici?

— Nu știu nimic, Dylan.

— Oh, dar vei ști, iubito.

După ce ușile liftului s-au închis, Dylan a tras-o în brațele lui.

— Îmi place cum mă privești. Parcă soarele răsare și apune la porunca mea.

Liftul s-a oprit. Dylan a luat-o de mână. Trebuia să facă doi pași în timp ce el făcea unul pe covorul holului. A descuiat ușa și a deschis-o.

— Casă, dulce casă.

Inima i s-a oprit în gât și nu s-a mai putut mișca până când el și-a pus mâinile pe șoldurile ei și i-a împins-o înainte.

Cineva a bătut la ușă. S-a repezit frenetic să se acopere.

Dylan a înjurat, cu o respirație fierbinte și grea.

— Du-te în baie și rămâi acolo până când îți spun să ieși.

Abra a fugit și a închis ușa după ea, tremurând. Când s-a uitat în oglindă, nu a recunoscut fata răvășită cu fața roșie și cu ochii de plumb ce o privea de acolo. Îl auzea pe Dylan prin ușă vorbind cu cineva. Părea stăpân pe sine, chiar amuzat. Celălalt vorbea cu o voce scăzută și plină de respect. Apoi s-au auzit pași îndreptându-se spre ușă, și ușa închizându-se cu o pocnitură.

Dylan a intrat în baie.

— Avem bagajele. Acum suntem numai noi, iubito.

Cu obraji fierbinți în palme, a rămas lângă fereastră uitându-se la luminile orașului, la străzile înguste, la Podul Golfului. Se simțea la o mie de kilometri depărtare de Haven.

Panicată, a deschis geamantanul lui Penny și și-a căutat pijamaa frumoasă. Când Dylan a ieșit din baie, s-a strecurat pe lângă el și a intrat iarăși în baie, încuind ușa după ea de data aceasta.

Dylan a râs și a bătut cu degetele în ușă

— Doar nu ești una din fetele alea care se încuie în baie toată noaptea, nu-i așa?

FRANCINE RIVERS

O altă bătaie în ușa apartamentului a salvat-o de la un răspuns. Dylan a deschis și a vorbit cu alt bărbat. A auzit zgomotul unui cărucior, clinchet de pahare, vocile șoptite ale celor doi bărbați, pocnetul unui dop care sare și ușa închizându-se. Dylan a bătut iarăși la ușa ei.

— A venit șampania.

A deschis ușa prudentă.

— Mai vine cineva?

— Nu, până când vom comanda micul dejun în pat.

I-a întins un pahar de cristal cu șampanie și l-a ridicat pe al lui.

— Să ciocnim pentru viața trăită din plin.

A izbit paharul lui de al ei și a continuat:

— Bea-l, iubito. După cum arăți, ți-ar prinde bine puțin curaj lichid.

A urmărit-o pe sub gene cum își umezește buzele prudentă în pahar. Bulele i-au gădilat nasul și nu i-a plăcut gustul.

— Încearcă asta.

I-a întins o cășună și i-a umplut iarăși paharul. După două pahare, Abra era amețită.

Dylan și-a trecut degetele de-a lungul brațului ei gol, timp în care prin trupul ei trecea un fior.

— Acum pari mai relaxată.

I-a luat paharul de șampanie și l-a pus pe căruciorul de room-service.

— Ajunge cu șampania, a zis și a tras cu ochiul șmecherește: Vreau să fi conștientă.

Abra nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcându-se și s-a întors cu spatele. Dylan a chicotit:

— Nu fi sfioasă.

A întors-o cu fața spre el și i-a luat mâna.

Când ea s-a dat înapoi, a apucat-o de pijama și i-a rupt-o în față. Abra a ridicat mâna încercând să se acopere, dar el a prins-o de încheieturi și i-a dat mâinile la o parte.

— Am știut că ești frumoasă.

— Mă doare, Dylan.

— Tu ești de vină pentru asta. Nu te mai împotrivi.

PODUL SPRE CASĂ

— Te rog. Așteaptă.

— De ce?

Ochii lui erau ca doi cărbuni încinși, dar avea un zâmbet batjocoritor:

— Iubito.

A înfipt un genunchi între genunchii ei.

Cum putea cineva atât de frumos să devină atât de urât și de înspăimântător?

Zbateră caldă din stomacul Abrei a devenit rece și inertă din cauza fricii. Nimic nu era cum ar fi trebuit să fie.

Dylan era puternic și necruțător. Nu era nici tandru, și nici blând.

Incapabilă să scape, Abra s-a retras în ea însăși, amorțită. Avea impresia că plutește pe deasupra, fiind doar martoră la întreaga devastare. *Asta înseamnă a face dragoste? Acest act de violență ticălos și pângăritor? Despre asta spun romanele că face ca lumea să se învântească în jurul tău?*

În sfârșit, s-a terminat. Dylan s-a tras înapoi abrupt, lăsând-o să simtă frigul. Oare degetele lui i-au lăsat vânătăi pe trup? Se simțea dărămată lăuntric. Ar fi vrut să-și acopere fața de rușine.

Dylan s-a întins pe spate și a adormit imediat. Sforăia ca un bătrân.

Abra a rămas nemișcată, de teamă să nu-l trezească iarăși. Și-a ațintit privirea în tavan cu lacrimile curgându-i din ochi și prelingându-se pe tâmpile și în păr. În întuneric, și-a amintit: „*Nu vreau să suferi, Abra.*” Joshua a încercat s-o avertizeze. Dar ea a fost întotdeauna o proscrisă, o străină. Acum era și pângărită.

Oh Domne, ce se va întâmpla acum?

O voce întunecată din capul ei i-a șoptit: *Ce crezi? Cum îți așterni, așa vei dormi. Ai uitat? Tu ai vrut asta. N-ai decât să te descurci cât poți mai bine în situația dată.*

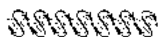


Ai grijă ce-ți dorești. S-ar putea să ți se împlinească.

REGELE MIDAS

Joshua a condus în noapte la San Francisco. A găsit o stație de benzină și și-a alimentat mașina, încercând să se gândească ce să facă mai departe. Ar trebui să caute în labirintul de străzi care străbăteau coastele dealului? Habar nu avea de unde să înceapă, cum s-o găsească. Oare Dylan a dus-o la un hotel elegant sau la un motel ieftin? Sau a condus mai departe, fără să oprească? Greu de crezut. Cu siguranță că va vrea să ia cât mai repede posibil ceea ce a urmărit tot timpul. Și apoi? O va lăsa pe Abra undeva în drum, să se descurce singură? O va lua cu el acolo unde va vrea să meargă mai apoi?

Au venit zorile și Joshua a parcat undeva pe plajă. A oprit lângă oceanul nesfârșit, urmărind valurile cum se izbesc de plajă. Oamenii veneau și se plimbau, unii dintre ei cu câini. Joshua și-a plecat capul pe volan și s-a rugat: „Doamne, Te rog, fă-o să sune acasă.” Înfrânt, a pornit motorul și s-a îndreptat spre Podul Golden Gate.



Abra și-a umplut plămânii și a expirat toate speranțele și visurile ei. S-a ridicat încet din pat, a intrat în baie și a încuiat ușa. Cu mâinile tremurând, a pornit robinetul de la duș. A pășit sub șuvoiul de apă și a mărit din ce în ce mai tare temperatura apei până când pielea i s-a

PODUL SPRE CASĂ

înroșit ca un homar fiert. Încăperea s-a umplut cu un nor gros de abur și a inspirat aerul lichid. S-a spălat bine, dar tot se simțea murdară.

Dylan s-a trezit când ea s-a întors în pat.

— Hmmm, miroși foarte bine.

A vrut-o iarăși. Și după ce el a terminat, Abra a tras pătura peste ea și s-a ghemuit în poziție fetală.

Abra, i-a șoptit o voce interioară. Scoală-te. Du-te jos și sună acasă.

Nu pot.

Sună-l pe pastorul Zeke.

Și-a apăsat tare mâinile peste urechi.

Ești doar un copil.

Nu, nu mai era copil. Lui Peter și Priscillei le va fi așa de rușine din cauza ei, că nici măcar nu vor mai vrea să se uite la ea, cu atât mai puțin să-i vorbească. Penny va povesti în toată școala că a fugit cu Dylan, că au petrecut noaptea într-un hotel și că s-a întors acasă cu coada între picioare, ca un câțel bătut. Pastorul Zeke îi va spune că va merge în iad. Și Joshua... Oh, ce i-ar spune Joshua? S-a cutremurat la gândul de a mai da ochii cu el.

Sună –

Și-a astupat urechile ca să nu mai audă vocea aceea. *Nu pot să merg acasă. Nu mai am casă. Unde merge Dylan, voi merge și eu.*

Epuizarea a învins-o până la urmă. A visat că e iarăși copil, atât de slabă că nu se putea ridica; puterile-i mai ajungeau doar ca să plângă. Un bărbat s-a aplecat peste pod. Speranța i-a renăscut și și-a ridicat mâna, cu degetele răsfirate, cerând ajutor. Ar fi vrut să strige, dar nu mai avea voce. Bărbatul s-a aplecat mai tare și s-a uitat la ea peste balustradă, dar o fiară cu aripi întunecate s-a apropiat de ea. Tot ce mai putea vedea acum Abra era forma neagră care se apropia amenințător de ea. Avea ochi roșii și un zâmbet larg și batjocoritor.



Tatăl a deschis ușa din spate când Joshua a urcat treptele. Nu mai era nevoie să-l întrebe dacă a reușit s-o găsească. Joshua a intrat în camera de zi și s-a afundat pe canapea.

FRANCINE RIVERS

— N-am știut nici măcar de unde să încep căutările.

— E în mâinile lui Dumnezeu, fiule.

— E în mâinile lui Dylan, tată! O va sfâșia în bucăți, rosti cu o mânie crescândă, până când simți că se înăbușă de furie. Dacă n-a sfâșiat-o deja.

— Poate că de asta va fi nevoie să ajungem la inima ei.

Joshua s-a uitat mirat la el:

— Sper că nu vorbești serios.

— Nici mie nu-mi place ideea asta mai mult decât ție, fiule, dar dragostea, bunătatea și rațiunea nu au mișcat-o deloc. Și-a închis inima față de oricine, cu excepția acestui băiat.

— Nu-i un băiat, un nenoro...

— Dacă ne împotrivim, se va simți ca o martiră.

Joshua s-a ridicat în picioare.

— Atunci spune-mi ce să fac!

— Ai făcut tot ce-ai putut. Acum îți mai spun un singur lucru. A venit vremea s-o lăsăm în pace.

— Să renunțăm la ea? a întrebat Joshua cu o voce aspră, spartă.

— A renunța la ea nu înseamnă a o abandona, ci a ne încrede că Dumnezeu va lucra așa cum crede El de cuviință. Nu uita ceea ce știi că este adevărat. Dumnezeu o iubește mai mult decât tine. O iubește mai mult decât o iubesc eu, sau Peter, sau Priscilla; mai mult decât o iubim toți la un loc.

A oftat și a continuat:

— Uneori Dumnezeu trebuie să distrugă pentru a mântui. Trebuie să rănească pentru a vindeca.

— Să distrugă? Să rănească? Nu pot lăsa să se întâmple una ca asta.

— Deja se întâmplă, Joshua. Tu nu ai niciun cuvânt de spus aici. Este alegerea ei. Tot ce poți face este să te încrezi în dragostea veșnică a lui Dumnezeu.

— Trebuie să fac *ceva*, altfel o iau razna.

Joshua s-a afundat iarăși pe canapea, și-a acoperit fața și a plâns.

A simțit pe umărul lui mâna fermă a tatălui său.

PODUL SPRE CASĂ

— Vom face ceva, a spus strângându-l mai tare. Ne vom ruga pentru ea.



Abra s-a trezit când Dylan a tras păturile de pe ea.

— Haide, iubito. Scoală-te.

Au mâncat micul dejun în cameră și Dylan i-a cerut să aștepte afară până când va preda camera. A spus că vor mai rămâne o noapte sau două în San Francisco, într-un hotel de lângă North Beach. Nu va fi așa maiestuos, dar tot ce le trebuia era un pat, nu-i așa?

A dus-o la Fisherman's Wharf. A povestit despre ultima dată când a fost în oraș împreună cu prietenii din frăția lui. Când a spus că s-au distrat, ea a știut la ce se referă. Abrei îi plăcea mirosul mării. Dylan a cumpărat crab proaspăt într-o cupă mică.

— Deschide ciocul, păsărică, și i l-a introdus cu furculița în gură. A spus că vrea să-i cumpere un suvenir și s-au decis împreună la un hanorac ieftin de culoare roz și cu fermoar, care avea imprimat pe el *Fisherman's Wharf*. Rozul era culoarea favorită a lui Penny.

— Se zvonește că Joe și Marilyn* se vor căsători în curând. Locuiesc pe aici, pe undeva. Dacă avem noroc, s-ar putea să-i întâlnim.

— Vrei să-mi spui că-i cunoști?

— Am întâlnit-o pe Marilyn.

A zâmbit când a văzut-o că rămâne cu gura căscată de uimire.

— A fost la noi acasă. Mama cunoaște pe toată lumea din Hollywood.

— Mama ta este actriță?

Abra n-a auzit niciodată despre Lilith Stark.

— Este editor la o revistă. Ea le face și le desface pe actrițe. Și dă cele mai bune petreceri din branșă. Dacă vrei să devii cineva vii la petrecerile ei. Știe toate lucrurile murdare pe care alții încearcă să le ascundă. Toți vor să intre în grațiile ei. Când invită ea pe cineva, invitația ei este primită fără întârziere

Și a continuat cu un zâmbet sardonice:

* Este vorba despre Marilyn Monroe și Joe DiMaggio [n.trad.].

— Marilyn are reputația de blondă naivă, dar este mai deșteaptă decât pare.

Dylan a dus-o la cină în Cartierul Chinezesc și apoi la un club de noapte din North Beach.

— Îți voi arăta o lume cu totul nouă.

Bărbatul de la intrare s-a uitat la ea și a clătinat din cap, dar Dylan s-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva la ureche în timp ce i-a vârat niște bani în mână. Omul s-a dat la o parte și i-a lăsat să intre.

Înăuntru era întunecos și mult fum. Abra a rămas cu gura căscată când a văzut două fete dezbrăcate învărtindu-se pe o mică scenă. Locul era plin de oameni, în majoritate bărbați. Dylan a tras-o după el până când a găsit un loc unde să se așeze. Bărbații se uitau la ea și a simțit cum i se face pielea de găină. O ospătăriță dezgolită a venit să le ia comanda și Abra și-a plecat repede privirile. Dylan a comandat ceva, apoi s-a rezemat de spătarul scaunului pentru a urmări spectacolul.

— Pot să plec, a întrebat Abra, speriată de moarte.

— Nu te mai purta ca o fată de la școala duminicală. Urmărește și tu numărul.

A prins-o de bărbie și i-a întors capul spre scenă.

— Poate înveți și tu câte ceva.

Când Dylan s-a ridicat de la masă, a intrat în panică, iar el s-a aplecat spre ea și i-a spus:

— Nu te îngrijora. Mă întorc imediat.

L-a urmărit cum își croiește drum printre mese și se oprește să stea de vorbă cu un bărbat din capătul celălalt al sălii. Bărbatul a scos ceva din buzunar și i-a dat lui Dylan. Dylan i-a dat și el ceva. Abra n-a respirat ușurată până când Dylan s-a așezat iarăși pe scaun lângă ea. Atunci i-a făcut cu ochiul.

— Ai crezut că te părăsesc deja?

Chelnerița s-a întors și a adus o tavă cu băuturi. Dylan a luat un pahar și i l-a dat Abrei.

— Bea-l.

Ea a luat o înghițitură și a simțit imediat o împunsătură, apoi o căldură i-a învăluit stomacul. Dylan a scos un pliculeț din buzunar și a luat din el o pilulă.

— Ia-o. Ai fost tensionată toată ziua. Asta te va ajuta să te destinzi.

PODUL SPRE CASĂ

L-a ascultat supusă, ca să-i facă pe plac. Când el i-a făcut semn cu capul spre pahar, a mai băut o înghițitură din el.

Și Abra s-a relaxat într-adevăr. Bătăile tobei i-au înfierbântat sângele. Dylan a tras-o de pe scaun și a început să danseze cu ea. Dar când el și-a luat mâinile de pe ea, nu s-a oprit. Se simțea exaltată, mișcându-se în ritmul muzicii. Bărbații strigau, încurajând-o. Lumini colorate îi dansau în față. A închis ochii și s-a răsucit, cu brațele în aer și cu trupul bățându-i-se în ritmul muzicii. Gălăgia s-a amplificat. Apoi a auzit niște strigăte furioase, a văzut agitație, dar nu i-a păsat. Nu voia să se gândească la nimic și nimeni.

Cineva a prins-o de încheieturile mâinilor și a tras-o. S-a împiedicat în timp ce a coborât niște scări. Oare a fost pe scenă?

— Haide.

O femeie aproape că a târât-o pe un hol slab luminat. Ambra s-a împietricit și s-a izbit într-un perete. Femeia a lovit-o peste față ușor o dată, de două ori.

— Vomit-o, draguță. Ce ți-o fi dat?

Abra l-a auzit pe Dylan. Femeia a strigat. El a apucat-o pe Abra. Femeia a protestat, l-a înjurat, dar Dylan i-a cerut să-și vadă de treaba ei. Abra s-a clătinat, sprijinindu-se cu mâinile de pereți ca să-și găsească drumul. Totul era cețos în jurul ei. Dylan a ajuns-o din urmă și a prins-o ferm de talie:

— Hai să mergem.

A deschis ușa de la capătul holului. Arul era rece și cerul întunecos, foarte întunecos. A amețit și totul s-a întunecat în jurul ei.

Când s-a trezit cu o durere bubuitoare de cap, a auzit apa de la duș. O durea peste tot, în afară și înăuntru. Unde era? Nu își aducea aminte de camera aceasta. Avea un dulap vechi, o oglindă, un fotoliu uzat așezat lângă un geam acoperit cu o perdea și un tablou înfățișând Podul Golden Gate atârnat pe un perete.

Dylan a ieșit din baie cu un prosop înfășurat în jurul taliei și cu altul uscându-și părul.

— Ce noapte!

I-a zâmbit ca o pisică feroce pregătită să apuce un șoarece:

— Ai dat un spectacol pe cînte aseară.

— Ce s-a întâmplat?

FRANCINE RIVERS

— Ce nu s-a întâmplat? a râs el. Te-ai dezlănțuit total!

Nu își amintea prea bine ce s-a întâmplat după ce Dylan i-a dat acea pilulă. S-a ridicat în șezut și și-a presat tâmplele cu mâinile.

— Mă doare capul.

— Îți dau ceva ca să-ți treacă, a rânjit Dylan. M-ai surprins, iubito. N-am știut că o creștină cuminte ca tine poate să danseze așa.

Așa, cum? Își amintea suficient de multe ca să nu dorească detalii.

— Ce mi-ai dat?

— O chestie mică, să te elibereze de tensiune.

S-a așezat pe pat și i-a dat părul pe spate, dezgoliindu-i umerii, apoi a sărutat adâncitura gâtului ei.

— M-ai dat gata, iubito.

Și după ce i-a ciupit lobul urechii:

— Am aranjat să eliberăm camera târziu, așa că putem rămâne până la două. Asta înseamnă că ne-au mai rămas treizeci de minute ca să ne pregătim de plecare.

Pe Abra a cuprins-o frica:

— Și unde mergem?

— Ne continuăm călătoria.

Au pornit pe Autostrada 101, până la Santa Cruz și s-au oprit la promenada de la gura Râului San Lorenzo. Dylan era foarte bine dispus. A întrebat-o ce-ar vrea să facă. A vrut să se dea în carusel și a apucat strâns inelele de aramă. Apoi Dylan a dus-o cu Giant Dipper, un montagnes-russes vopsit în roșu și alb, și a trecut dintr-un minut într-altul de la teroarea cea mai abjectă la un râs isteric. După aceea, și-au încercat norocul la jocurile de la gheretele aliniate pe promenadă. Dylan a cumpărat două prosoape colorate și costume de baie:

— Ai ce arăta, iubito. Deci arată.

Au înnotat spre platformă. Dylan i-a zis că înoată prea încet și a iuțit ritmul, lăsând-o în urmă. Apa era rece. Abra a simțit un fior de frică, imaginându-și ce s-ar întâmpla dacă ar înota până la o adâncime mai mare. A înotat mai repede și a obosit când a ajuns la ponton. Dylan se întinsese deja la soare, dar s-a plictisit repede și a intrat iarăși în apă. Ea l-a urmat și a cuprins-o exasperarea când l-a văzut că ajunge la mal și pleacă fără să se uite înapoi. Băiatul și-a șters apa de pe umeri și și-a scuturat capul ca un câine mișos. Abra

PODUL SPRE CASĂ

s-a întrebat dacă Dylan e conștient că zeci de fete se uitau la el. O blondă zveltă într-un costum de baie roz dintr-o singură bucată se uita ținută la el. Dylan s-a întors spre ea și savura din plin atenția care i se acorda.

Când Abra a ajuns pe țărm, a ieșit din apă fără să se uite în direcția lui. Luând o poză bine studiată, și-a trecut mâinile prin păr și l-a stors de apă, apoi și i-a dat drumul, răsfirându-l. Până și Dylan s-a oprit să se uite la ea. Când un tânăr a pornit spre ea, Dylan a ajuns lângă Abra înaintea lui.

— Cară-te! Nu-ți aparține.

Și-a trecut un braț după umerii ei în timp ce plecau de pe plajă.

— Am fost invitați la o petrecere.

Mașinile erau parcate în susul și în josul unei străzi înguste, muzica urla dintr-o casă de pe plajă și locul era plin de tineri. Blonda de pe plajă l-a strigat pe Dylan, și Abra a rezistat impulsului de a se agăța de brațul lui. El a dat drumul mâinii ei de îndată ce a intrat pe ușă și și-a croit drum prin mulțime în fața ei, ținând deasupra capului o sticlă de whisky și stârnind urale. Toate fetele păreau să poarte bluze transparente peste costumele de baie. Dylan a fost repede înconjurat. Când a sărutat-o pe blondă, Abra a simțit o lovitură în stomac.

Ea a ieșit pe ușa glisantă unde erau adunați alți tineri în jurul unui foc de tabără, având fețele arămii din cauza luminii reflectate de flăcările lui. Valurile se izbeau de țărm și se cățarau pe povârnișul alb, își pierdeau din avânt și se retrăgeau înapoi în mare.

Abra o văzuse de multe ori pe Penny flirtând ca să șie cum se face. Dar i se părea mai firesc să-i lase pe băieții care se apropiau de ea să vorbească. Ea zâmbea, prefăcându-se că ascultă, dar sperând că ușa glisantă se va deschide și Dylan va ieși pe ea. Ce făcea în casă cu blonda aia? Când – în sfârșit – a ieșit, a râs din senin și a spus ceva atât de încet, încât băieții de lângă ea trebuiră să se apropie mai mult.

— Aici erai, iubito. Te-am căutat peste tot.

Mincinosule. Abra nu a luat paharul cu băutură pe care i l-a oferit el, ci a ridicat alt pahar, pe care i-l dăduse altcineva. Când Dylan i l-a luat și l-a pus deoparte, punându-i în mână paharul pe care îl adusese el, s-a întrebat dacă nu cumva a pus în el o altă pilulă. A auzit țipete și râsete când un băiat și o față complet goi au ieșit din casă și au fugit

FRANCINE RIVERS

spre ocean. În timp ce Dylan se uita și râdea, Abra a vărsat băutura în nisip. El a văzut-o.

— Să vii înăuntru după ce termini de vărsat.

Când a intrat, Dylan stătea în picioare înconjurat de băieți și fete mai apropiate de vârsta ei. Arăta matur și sofisticat în comparație cu ei. Toți îl priveau cu adorație.

— Nu mă așteptam să te văd aici.

Kent Fullerton stătea lângă ea cu o bere în mână.

— Te-am văzut pe plajă. Am crezut că ai venit cu Penny Matthews.

— Nu mai locuiesc cu ei.

— De când?

Kent părea îngrijorat.

— De câteva zile. Acum sunt cu Dylan.

A ridicat berea în timp ce-l studia pe Dylan.

— Alt tip mai în vârstă.

Abra s-a uitat la el.

— Ce vrei să spui?

Kent a zâmbit îndurerat.

— Penny mi-a spus că ești îndrăgostită de Joshua Freeman. Că de aceea nu vrei să-mi dai nicio șansă.

— Joshua a fost un prieten de familie. Și ți-aș fi dat o șansă dacă nu ți-ai fi pierdut interesul așa de repede.

— Nu mi-am pierdut interesul. De fiecare dată când mă uitam la tine, tu întorceai capul în altă parte. Penny mi-a spus că ești timidă. Odată te-am așteptat în fața clasei. Te-ai uitat o clipă la mine, apoi ai zbughit-o la toaleta pentru fete. M-am simțit ca un idiot, urmărind o fată care nu voia să vorbească cu mine.

— Nimeni n-a băgat de seamă că exist, până atunci. Nu știam ce să spun.

Kent i-a studiat chipul.

— Ei bine, acum vorbim.

— Acum e prea târziu.

Kent și-a mutat privirea de la ea la Dylan:

— Ești sigură că nu faci o greșală?

Cum ea n-a răspuns, s-a uitat iarăși la ea.

— Vrei să te scot de aici?

PODUL SPRE CASĂ

După ce ore întregi l-a urmărit pe Dylan cu alaiul lui de admiratoare, își dorea asta mai mult decât orice.

N-au parcurs mai mult de câțiva pași, când Kent a fost tras de lângă ea. Privirea lui Dylan înainte să-l lovească pe Kent a îngrozit-o pe Abra. Când Kent a încercat să se ridice, Dylan l-a lovit ca o fiară. Toți s-au dat înapoi și au început să strige. Kent a reușit să-i dea câteva lovituri înainte ca Dylan să-l călărească și să-l lovească puternic cu amândoi pumnii. Atunci au intervenit câțiva, apucându-i brațele și trăgându-l înapoi.

Muzica urla în continuare în timp ce Dylan se zvârcolea să scape din strânsoarea lor, cu dinții rânjiți, cu venele umflate pe frunte și cu fața lividă.

— Bine. Bine! Dați-mi drumul, a zis și s-a scuturat de mâinile care-l țineau.

Kent a gemut și a încercat să se ridice în șezut. Abra a făcut un pas în față, dar Dylan a apucat-o de braț.

— Noi doi plecăm de aici!

Când a împins-o spre ușă, toată lumea s-a dat la o parte ca să le facă loc. Chiar și fetele care fuseseră înnebunite după el cu o clipă în urmă, acum se trăgeau înapoi speriate. A întâlnit privirea blondei, și a văzut în ea îngrijorare, nu invidie.

Degetele lui Dylan s-au înfipț în brațul ei în timp ce se îndreptau spre mașină. Abra era nevoită să facă doi pași pentru unul de-al lui. A deschis dintr-o smucitură portiera din dreapta și aproape a împins-o înăuntru. Fata abia a avut timp să-și tragă picioarele înăuntru înainte ca el să trântască ușa. Apoi și-a fixat bine palma pe capotă și a sărit peste ea, a deschis portiera din dreptul șoferului și a intrat în mașină. Motorul a prins viață. Înjurând, Dylan a băgat mașina în viteză și a demarat după curbă. A gonit pe stradă, evitând cu greu mașinile parcate. Cauciucurile scrâșneau când lua curbele.

— Ai vrut să pleci cu tipul ăla?

Abra a închis ochii, îngrozită. Dylan a schimbat iarăși viteza. Cu două zile în urmă, mișcarea aceasta făcea ca sângele să-i pulseze mai tare. Acum îi oprea inima în loc.

— Este un vechi prieten de-al lui Penny.

— Ce-ați avut de gând să faceți?

— Nu mai mult decât ceea ce făceai tu cu fetele alea care te înconjurau.

Dylan a răs, dar râsul lui nu era deloc vesel. Nu a mai spus nimic, iar Abra a tăcut și ea, căci dorea ca el să se concentreze la condus, altfel ar fi putut să-și frângă gâtul.

Abra habar n-avea câți kilometri au parcurs până când Dylan s-a relaxat.

— I-am spart nasul. Aș fi vrut să-i scot și dinții.

Cu un răs crud, a continuat:

— Poate că i-am scos.

Apoi și-a bătut joc de fetele pe care le întâlnise pe plajă. Blonda a vrut să-i arate casa, dar când a venit clipa, și-a pierdut curajul. Abra s-a uitat într-o parte, înțelegând foarte bine ce vrea să spună.

Dar Dylan s-a uitat la ea și a rânjit:

— Exact ca Penny.

A corit brusc, tăindu-i respirația. Pietrișul a lovit cu zgomot burta mașinii când a oprit la marginea unei stânci. După aceea a apucat-o pe Abra de păr și a tras-o spre el:

— Aș putea să te arunc acolo jos, printre stâncile alea, și nimeni nu ți-ar simți lipsa.

Privirea din ochii lui a făcut inima Abrei să tremure ca a unui iepuraș.

— Ce spui despre asta?

Va avea grijă să lase urme pe corpul lui, dacă va încerca.

Expresia feței lui s-a schimbat.

— Cele mai multe fete ar plânge acum, implorându-mă să le cruț, a spus, sărutând-o pedepsitor. Ești culmea, știi asta?

Zâmbind, a clătinat din cap și s-a întors pe șosea.

— Nu cred că mă voi plictisi de tine prea curând.

Au pornit iarăși la drum în întunericul nopții.

Sprîjinindu-și capul de spătarul scaunului, Abra l-a studiat pe Dylan. Era așa de frumos. Și fusese gelos pe Kent. Poate că asta era un semn că o iubea, dar încă nu-și dădea seama. I-a adresat iarăși zâmbetul acela care o făcuse să se îndrăgostească de ea – sau cel puțin să-și imagineze acest lucru.

— La ce te gândești, iubito?

PODUL SPRE CASĂ

— La nimic. Admir priveliștea. Unde mergem, Dylan?

— Contează?

A clătinat din cap în întunericul nesfârșit.

— Nu.

— Vreau să mai fiu cu tine câteva zile, înainte să mă întorc acasă și să înfrunt balaurul.

Abra a clătinat din cap.

— Nu trebuie să-ți faci griji, Dylan. Nimeni nu se va obosi să mă caute.

— Nu m-am referit la tine.

A râs disprețuitor, de parcă locuitorii din Haven erau ultima dintre grijile sale.

— Să zicem că am lăsat-o pe mama să rezolve o mică problemă. De aceea am venit la Haven, ca să las lucrurile să se mai liniștească puțin.

— Ce lucruri?

— Unele fete pur și simplu nu știu când să renunțe. Mama spune că porumbița rănită a zburat și acum petrece câteva luni pe Riviera italiană.

I-a atins coapsa cu mâna.

— Așa că zona e liberă.

Și-a retras mâna și a continuat:

— Problema este că imediat ce mama te va vedea, va vrea capul meu pe o tavă.



Zeke s-a apropiat de pod și și-a odihnit brațul de balustradă. Împreunându-și mâinile, s-a rugat cu ochii deschiși, calmat de susurul apei care cobora din munți și își urma drumul spre mare. Amintirile despre Abra l-au copleșit – i-a auzit plânsul de nou-născut, a văzut-o neajutorată, a simțit bătaia inimii ei sub vârful degetelor sale, suflarea de viață pe care a expirat-o peste ea, carnea ei rece lipită strâns de pieptul lui. A cunoscut frica și în trecut, dar niciodată ca în noaptea în care a ținut-o pe Abra, udă încă după naștere, aflată la un pas de moarte.

FRANCINE RIVERS

Îmi amintesc cum se uita la mine, cu deplină încredere și dragoste. Și îmi amintesc ziua când toate astea s-au schimbat.

A apucat strâns balustrada.

Doamne, nu pretind să înțeleg ce faci prin toate astea, dar mă încred în Tine. Joshua se luptă. O bătălie se dă acum în el. Abia a venit dintr-un război, că acum se confruntă cu altul. Ascultă de mine, Doamne, dar inima lui e frântă. Înconjoară-l și protejează-l, Tată. Ancorează-l. Încercuiește-l.

Zeke și-a îndreptat poziția și a privit către răsărit. Abra era plecată deja de o săptămână, și nu știau încă nimic de ea. La orizont a apărut o geană de lumină, anunțând zorii unei noi zile. Vârându-și mâinile în buzunare, a pornit înapoi spre casă. Însă o licărire pe trotuar i-a atras atenția. Curios, s-a aplecat și a luat ceva de pe jos. Era cruciulița Mariannei, cu lăntșorul rupt. A oftat și l-a vârat în buzunarul de la cămașă.

Când a intrat în casă, Joshua ședea la masa din bucătărie, cu cearcăne întunecate în jurul ochilor și cu o cană de cafea fierbinte cuibărită în palme. Vederea lui l-a făcut pe Zeke să zâmbescă trist. A strâns umărul fiului său și s-a dus la bufet ca să-și toarne și el o cană cu cafea, înainte să se așeze în fața lui.

Joshua a închis ochii.

— Mă întreb unde-i acum.

Ar fi inutil să-i spună să nu se mai gândească la Abra și la Dylan. Ar fi fost ca și cum i-ar fi cerut să nu mai respire.

— Astăzi te duci la lucru?

Joshua a clătinat din cap.

— Nu cu echipa, fiindcă încă nu ne-a venit lemnul. Dar m-am gândit să-l ajut pe Gil să repare hambarul.

— Bună idee.

Munca grea avea să-i țină mintea ocupată. Va trebui să învețe singur că numai timpul ușurează durerea.



Banii lui Dylan au început să se împruțineze și a tras la moteluri din ce în ce mai ieftine. Au ajuns să mănânce cu tacâmuri unsuroase. Odată, i-a dat Abrei ceva bani și i-a cerut să cumpere pâine și brânză,

PODUL SPRE CASĂ

În timp ce el a rămas la standul de reviste ca să se uite prin ele. Dar când s-au întors la mașină, a scos de sub jachetă o sticlă furată de whisky și a aruncat-o în poala ei. A găsit un loc unde să parcheze peste noapte și a făcut un pat cu ajutorul celor două pături pe care le furase de la ultimul motel. A băut whisky-ul în timp ce se uita la cei ce făceau surfing. Abrei i-a fost teamă să adoarmă, ca nu cumva el să plece înainte să se trezească ea. Dar epuizarea i-a învins hotărârea.

Soarele a răsărit și a simțit mâinile lui Dylan trecându-i prin păr. Îi cerceta fața cu o expresie amuzată:

— De obicei mă plictisesc de fete după atâta timp. Dar pe tine încă te vreau.

Și Abra a înțeles ceea ce el n-a spus: *E doar o chestiune de timp înainte să termin cu tine.* Dylan va face exact ce va vrea. Ironic, tocmai asta a atras-o cel mai mult la el.

Cu pleoapele coborâte, n-a mai scos niciun cuvânt după aceea. Abra a devenit din ce în ce mai neliniștită cu fiecare milă pe care o parcurgeau pe autostrada de pe coasta Pacificului, deși făcea tot ce-i stătea în putință să nu-și trădeze starea. Dylan a ieșit pe drumul ce ducea de la San Vincente la Wilshire și la South Beverly Glen a cotit spre Sunset Boulevard. Cartiere imaculate, cu peluze verzi ca niște covoare și cu garduri vii bine tunse alergau pe lângă ei. Brutării și magazine de îmbrăcăminte, magazine de pantofi și croitorii de lux, buticuri de bijuterii și restaurante, apoi alte case, apoi o altă curbă spre Benedict Canyon Drive. A mărit viteza și Corvette-ul a continuat să înainteze. Acum casele erau amplasate mai departe de șosea, mai grandioase și mai ascunse vederii.

A luat brusc curba spre Tower Road, a accelerat, apoi a redus viteza, a cotit iarăși spre dreapta, și cauciucurile au scrâșnit când a oprit în fața unei gherete de lângă doi stâlpi de piatră și o poartă masivă din fier, frumos ornată. A apăsat un buton și o voce a cârâit într-un difuzor. Dylan i s-a adresat pe nume bărbatului și i-a cerut să deschidă poarta, apoi a așteptat cu mâna pe schimbătorul de viteze. Un mușchi i-a tresărit pe obraz când minutele au început să se scurgă unul după altul. Abra știa că nu numai ea avea emoții.

Dylan a turat motorul și a lovit poarta.

— Haide, mamă. Am așteptat destul.

FRANCINE RIVERS

Cauciucurile au scrâșnit când a dat înapoi și a apăsat frâna. Apoi a turat iarăși motorul. Poarta s-a deschis încet.

— În sfârșit!

Când poarta s-a deschis suficient de mult pentru ca mașina să poată intra, a țâșnit înăuntru.

Un bărbat mânuia printre copaci o mașină de tuns iarba de dimensiunile unui autoturism. Proprietatea îi amintea de Golden Gate Park – iarba perfect tunsă, copacii, tufișurile, florile. Drumul a cotit și s-a înfățișat vederii un enorm conac mediteranean cu acoperiș roșu de țiglă. Dylan a mărit viteza, a făcut un cerc strâns și a oprit în fața casei. Lăsând cheia în contact, a deschis portiera din dreptul lui și a ieșit. A ocolit mașina și s-a purtat ca un gentleman desăvârșit. I-a luat mâna și i-a sărutat-o în timp ce o ajuta să coboare.

— Mama a insistat mereu pe bunele maniere.

I-a tras cu ochiul și a continuat:

— Probabil că ne urmărește din turnul ei.

Trecându-și brațul pe după talia ei, i-a sărutat obrazul:

— Fii curajoasă. Dacă începe să scuipe foc, stai în spatele meu. Voi prelua asupra mea toată furia.

O slujnică a deschis ușa din față și i-a salutat pe Dylan cu respect, apoi i-a făcut Abrei un semn politicos cu capul. Dylan a condus-o peste prag într-un hol de marmură roșie, cu stâlpi albi și palmieri în ghivece de teracotă colorată. Un living enorm și elegant mobilat se deschidea în fața lor, cu geamuri ce dădeau într-o curte cu o piscină uriașă. De cealaltă parte erau grădini care se pierdeau în valea din depărtare.

— Unde-i, a întrebat-o Dylan pe servitoarea care le-a deschis ușa.

— În biroul de sus, doamnă Stark. A sunat când poarta a anunțat-o că ați venit. Vrea să urcați la ea.

Dylan a apucat-o pe Abra de cot. Picături minuscule de sudoare i-au apărut pe frunte. Să fi fost din cauza căldurii californiene, sau chiar se temea de mama lui? Strânsoarea lui s-a întetit când au străbătut un coridor de-a lungul căruia erau aliniate picturi în ulei și statui de marmură ascunse în nișe. Se simțea ca într-un muzeu. Când s-au oprit în fața unei uși mari, sculptate, degetele lui i s-au înfipt dureros în carne.

— Să nu spui nimic. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

PODUL SPRE CASĂ

Dinăuntru se auzeau voci înăbușite.

Dylan i-a dat drumul Abrei și, fără să mai bată la ușă, a deschis ușa larg și a intrat.

— Bună, mamă.

Un bărbat în costum și cravată și o femeie tânără cu ochelari, fustă neagră, bluză încheiată cu nasturi de sus până jos și pantofi negri ușori s-au retras printr-o ușă din dreapta.

O femeie subțire ca o trestie, într-un costum roz elegant, stătea în picioare lângă geam și se uita pe platforma din fața casei. Părul blond îi era aranjat într-un coc perfect. S-a întors și și-a plecat capul într-o parte.

— Dylan, dragă. Fiul rătăcitor s-a întors în sfârșit acasă.

I-a întins obrazul ca să i-l sărute.

— Ce plăcere să te văd.

Vocea ei trăda orice, dar nu plăcerea.

S-a îndepărtat de el și ochii ei albaștri și reci s-au fixat asupra Abrei, care stătea încă în ușă, unde o lăsa Dylan.

— Și ai adus o prietenă cu tine. Ce minunat!

Tonul ei mustea de sarcasm.

Dylan a făcut o prezentare formală, iar Abra a salutat-o pe mama lui în mod cuviincios, temându-se în același timp să nu pară un copil speriat.

Lilith s-a întors spre Dylan:

— Ți-ai pierdut complet mințile? Câți ani are asta? Cincisprezece? Asta?

Dylan a râs și a ridicat din umeri.

— Am uitat s-o întreb.

S-a uitat spre Abra și i-a adresat o privire interogativă.

— Șaptesprezece.

Nu era o minciună chiar așa de mare, căci ziua ei avea să fie peste două săptămâni.

Mama lui Dylan se uita la ea așa cum un laborant cercetează sub microscop un microb cauzator de ciumă. A scos un sunet exprimând dezgustul.

— Încă o încurcătură de rezolvat. Îmi place să scriu despre scandaluri, nu să fiu în vârtejul lor.

FRANCINE RIVERS

- Ea nu interesează pe nimeni.
- A sunat tatăl tău și a spus că a fost poliția la el. Apoi mi-a telefonat un bărbat care voia să știe unde ești.
- Când s-a întâmplat asta?
- Acum două săptămâni.
- De atunci a mai sunat cineva?
- Nu.
- Dylan i-a zâmbit arogant:
- Precum ți-am spus. Nimănui nu-i pasă de ea.
- Abra a simțit ochii reci ai lui Lilith fixând-o din nou.
- De ce nu-i nimeni îngrijorat de tine?
- A răspuns Dylan în locul ei:
- Fiindcă nu are părinți.
- Lilith Stark l-a ignorat pe fiul ei:
- Ce-ai spune dacă ți-aș da niște bani? Dylan te pune pe autobuz și te trimite înapoi de unde ai venit.
- O clipă, Abra a fost cuprinsă de panică și s-a uitat la Dylan. Oare ar face una ca asta? Cum va putea să-i privească în față pe cei din Haven, după ce a făcut ce a făcut? Toți vor spune: „Ți-am zis eu!”
- Vreau s-o țin, mamă.
- Dylan părea furios.
- Da' ce-i ea? Un animal de companie?
- Lilith l-a studiat:
- De obicei îți plac blondele suple, Dylan. Ce vezi la fata asta?
- Ceva ce nu pot să pun în cuvinte. Are... ceva.
- Și cât va dura acest *ceva*?
- Cât vreau eu.
- Așa răspunzi de fiecare dată, Dylan.
- Lilith și-a pus ochelarii de citit încrustați cu diamante.
- Dau acestei aventuri o lună.
- A răsfoit o carte.
- Bine. Ține-o. Poate să stea în dormitorul albastru.
- Eu vreau să stea în casa de oaspeți.
- Lilith și-a coborât ochelarii pe nas.
- Fie. Casa de oaspeți. E verișoara ta, fiica surorii mele.
- Dar tu n-ai soră.

PODUL SPRE CASĂ

— Și cine știe asta?

S-a încruntat la el.

— Nu vreau ca cineva să creadă că aprob aventuri ieftine sub acoperișul meu.

Dylan a râs cu poftă.

— N-am să-ți amintesc de bancherul din New York sau de artistul din Mexic sau...

— Vezi ce spui, Dylan!

Ochii i s-au îngustat.

— Asta-i casa *mea*.

— Și știi cât de mult te ador și te admir, mamă.

Apoi a râs impertinent:

— Cu aventuri ieftine îți câștigi pâinea. Apropo, am nevoie de niște bani. Nu mai am deloc.

— Am să-ți dau bani. După ce vei fi muncit pentru ei.

Lilith s-a lăsat pe spătarul scaunului și i-a zâmbit mulțumită:

— Pe sâmbătă am programată o petrecere. Mă aștept să participi și tu.

— Cine va veni de data asta?

— Toată lumea, desigur.

Dylan a rânit către Abra:

— Vei avea parte de un regal, iubito. Toate păpușile alca din Haven s-ar da de ceasul morții să fie acum în pielea ta.

— Ah da...

Lilith s-a uitat dezgustată la Abra a scris ceva într-un carnetel. Apoi a rupt pagina și i-a dat-o lui Dylan.

— Sun-o pe Marisa și spune-i să facă ceva cu micuța ta prietenă.

A făcut o grimasă, după care a urmat:

— Arată de parcă ar fi fost fătată de o mătă.

— Am venit cu capota lăsată.

— Asta-i scuza ta cea mai bună?

— Cât pot să cheltui pentru ea?

— Limita-i cerul.

Zâmbetul ei semăna de data aceasta foarte bine cu al fiului ei:

— Factura va fi oricum trimisă tatălui tău.

Atenția i-a fost distrasă pentru o clipă și apoi s-a uitat iarăși la el.

— Oh, și încă ceva, dragule. Du-o la doctor și ai grijă să fie protejată.

Chipul ei avea o expresie gravă.

— Dacă mai crezi o altă mică problemă, Dylan, tu vei fi cel care vei face toate aranjamentele necesare și vei plăti pentru rezolvarea ei.

Telefonul a sunat. Lilith a apucat receptorul cu mâna ei împodobită cu bijuterii și vocea i s-a schimbat când a răspuns:

— Dragă, ce știre picantă ai pentru mine?



Zeke ședea pe canapeaua lui Mitzi când ea i-a adus pe o farfurioară o ceașcă de ceai.

A urmărit-o pe femeia în vârstă în timp ce se așeza în capătul colălat al camerei. Slăbise mai mult decât ar fi fost cazul. S-a așezat cu grijă în fotoliul roșu din catifea decolorată din apropierea ferestrei. Avea genunchii umflați și degetele răsucite de la artrită. Ian Brubaker îi luase locul Abrei în biserică, și deși își folosea toată priceperea de pianist de concert, lui Zeke îi era dor de tonalitatea mai delicată pe care Abra o învățase de la Mitzi. Mitzi avea felul ei propriu de a strecura din când în când câte o notă umoristică – spre consternarea lui Hodge și a altor câtorva.

— Cum mai ești, Mitzi?

Mitzi l-a privit amuzată.

— Sunt bine mersi, pastore Zeke. Peter și Priscilla au primit vreo veste despre Abra?

Când el a clătinat din cap, a oftat și s-a rezemat de spătarul fotoliului.

— M-am temut de asta. Adolescente pot fi așa de naive.

Și l-a privit îndurerată.

— Ar fi trebuit să știu. Și eu am fost așa odată.

— S-ar putea ca Abra să te sune pe tine înaintea altora.

— Dacă mă sună, am să te anunț, dar nu pot să promit că-ți voi dezvălui ce-mi spune sau unde este, dacă îmi va cere să nu spun.

— Ea are încredere în tine, Mitzi. Și eu la fel.

PODUL SPRE CASĂ

Îi plăcuse întotdeauna Mitzi, deși Hodge părea să fie sfâșiat între o frică de moarte și mândrie. Își adora mama, dar spunea că uneori îl aducea la exasperare. Odată a recunoscut că nu a înțeles niciodată cum a cunoscut-o tatăl lui, un muncitor oarecum timid, sclivisit și cuviincios, și cu atât mai puțin cum de s-a căsătorit cu ea. Nu că n-ar fi fost bucuros de acest lucru, dat fiind că era unicul rod al acelei uniuni.

Zeke știa că Mitzi era o femeie isteasă și înțeleaptă, deși unora li s-ar putea părea ușor frivolă, dacă n-ar ști cât de puternic ancorată în credință este ea. O experiență de viață ca ai ei nu ducea întotdeauna la înțelepciune. Dar ei i-a adus foarte multă. A spus că fusese cufundată în păcat, dar acum era cufundată în har de pocăință. Drept dovadă era compasiunea ei pentru cei marginalizați.

— Nu-ți voi cere niciodată să trădezi încrederea Abrei, Mitzi.

— Știu. Știu o listă întreagă de calitative pe care i le-aș putea adresa acestui Dylan Stark, dar n-o voi face. Totuși, cine-i băiatul acesta? A apărut de nicăieri și a adus cu sine o răbufnire de sulf din străfundurile iadului. De unde a venit? Știi ceva despre el?

Mitzi preparase un ceai tare și fierbinte, pe care îl îndulcise din belșug cu miere.

— E fiul lui Cole Thurman.

Ea s-a uitat la Zeke cu ochii ei bătrâni și înțelepți.

— Biata Abra!

A clătinat din cap și s-a uitat în ceașca ei cu ceai.

— O așteaptă o trezire îngrozitoare.

Și după ce a sorbit puțin ceai, a întrebat:

— Cum e Joshua?

— Suferă. Muncește din greu. Face plimbări lungi pe dealuri. Și nu doarme prea mult.

— Pare o așchie sărită din trunchiul proverbial. Chiar dacă știi că vine trenul, nu știi întotdeauna cum să te ferești din calea lui, Zeke.

Părea gata să izbucnească în plâns:

— Îmi fac griji pentru băiatul tău.

— Are o credință puternică.

— Va avea nevoie de ea. S-ar putea să dureze mult, știi.

— Eu sper totuși.

— Nu renunța la speranța aia a ta. Dumnezeu n-a încheiat încă socotelile cu Abra, chiar dacă ea vrea s-o termine cu El.

Zâmbetul ei mai păstra încă o urmă din vechea ghidușie:

— Mă voi ruga să-și aducă aminte toate versurile din toate cântările pe care am pus-o să le învețe.

A râs și a continuat:

— Sunt sigură că va vrea să le uite, dar cred că Dumnezeu îi va aduce aminte de ele când va avea cea mai mare nevoie.

Și-a atins tâmpla cu degetul:

— Toate sunt în capul ei, Zeke. Dumnezeu poate să le folosească.

Zeke s-a întins pe spate, relaxându-se în pernele vechii canapele.

— Se pare că ai știut că va veni ziua aceasta.

Mitzi a băut iarăși din ceai.

— Chiar dacă între mine și Abra este o diferență de zeci de ani, avem multe lucruri în comun. În plus, nu tu mi-ai spus că nimeni nu se naște creștin? Războiul pentru sufletul omului începe încă înainte ca el să se nască.

A pus ceașca de ceai și fârfurioara pe măsuta de canapea.

— Eu nu pot să mă plimb prin tot orașul ca tine sau să colind pe dealuri ca Joshua, dar pot să șed aici în fotoliu și să mă rog cât e ziua de lungă. Diavolul n-are decât să încerce cât vrea. Oi fi eu cea mai bătrână din oraș, Zeke, dar nu mi-am scos armura din ziua în care am îmbrăcat-o.

Fața ei s-a încrețit într-un zâmbet cald:

— Și să-ți mai spun ceva. Nu sunt singura din orașul ăsta care vrea să vi se alăture, ție și lui Joshua, în lupta pentru Abra. Și nu mă refer numai la celelalte două ființe îndurerate, Peter și Priscilla. Nici nu știe Abra câți prieteni are aici în oraș.

Zeke spera să fie e așa.

Un ceas de vreme a stat de vorbă cu Mitzi.

Venise să mângâie, și pleca mângâiat.



*Zidurile de piatră nu fac o închisoare,
Nici barele de fier nu sunt o colivie.*

RICHARD LOVELACE

1955

Fiul lui Jack Wooding a intrat pe șantierul de construcții, cu geamurile mașinii coborâte și cu radioul urlând slagărul lui Doris Day, „Dacă îți dau inima mea”. Brusc Joshua și-a adus aminte de Abra, și gândul la ea i-a produs o împunsătură de durere.

Era plecată deja de un an și încă nu avea nicio veste de la ea. Peter contactase poliția după prima săptămână. Șeful poliției, Jim Helgerson, s-a dus la Shadow Hills și a vorbit cu Cole Thurman, care a zis că nu știe unde era fiul lui sau cu cine s-a dus când a plecat. Ce-ar fi s-o sune pe mama lui Dylan, Lilith Stark? I-a dat numărul de telefon. Lilith Stark a declarat că nu și-a mai văzut fiul de câteva luni. Era adult, responsabil pentru viața lui, dar se îndoia că ar lua cu el o față dacă ea nu voia să meargă cu el. Cine știe? Poate că deja s-au căsătorit.

Șeful poliției Helgerson i-a spus lui Peter că nu mai putea face nimic. De obicei fugarii dispăreau atâta vreme cât voiau ei. Probabil s-au căsătorit într-un alt stat. El n-avea nici timpul, nici resursele necesare ca s-o caute.

— Dacă vrea să vină acasă, va veni.

Cuvintele lui nu erau îmbucurătoare pentru cei ce o iubeau pe Abra. Până și Penny era îngrijorată pentru ea.

Ultimele lucruri aflate despre Abra au venit de la Kent Fullerton. Vedeta din echipa de fotbal a liceului s-a întors de la colegiu în vacanța de Crăciun și a sunat-o pe Penny și i-a spus că o văzuse pe sora ei la o petrecere pe plajă în Santa Cruz. Trebuie să fi fost la doar câteva zile după plecarea ei din Haven. Când Joshua a aflat această veste, a făcut o vizită la familia Fullerton ca să stea de vorbă cu Kent.

— Am întrebat-o dacă vrea să plece, dar nici măcar n-am apucat să-mi dau seama ce se întâmplă că m-am și trezit la pământ cu nasul spart. Cred că tipul m-ar fi ucis pur și simplu dacă prietenii mei nu l-ar fi tras de pe mine. Asta mi-a rămas ca amintire de la el.

Spunând asta, și-a atins o cicatrice de la pomeți.

Coșmarurile lui Joshua au revenit cu și mai mare intensitate.

„*Îmi vei da toată dragostea ta? Juri că-mi vei fi credincios?*” răsuna vocea lui Doris Day din camioneta condusă de fiul lui Jack, în timp ce acesta intrase să predea niște acte. Joshua a strâns din dinți auzind versurile și și-a șters sudoarea de pe frunte. Oare ce i-a promis Dylan Abrei? Și a respectat vreuna din promisiuni? Mai avea Abra față de Dylan aceleași sentimente, ori pasiunea i s-a stins până acum? Mai erau împreună, sau a abandonat-o pe undeva? S-a gândit la Coreea răvășită de război, la fetele înfometate lăsate să se descurce singure și la soldații cărora le-a pierdut numărul pe care îi tratase de boli venerice. A rostit încă o rugăciune, implorându-L pe Dumnezeu să vegheze asupra Abrei și s-o protejeze.

Joshua a fixat o scândură pe care o tăia se cu fierăstrăul și a scos ciocanul de la centura cu unelte. Îi plăcea mirosul de rumeguș, textura lemnului și felul în care fiecare piesă își găsea locul potrivit, ca într-un puzzle. Cântecul lui Doris Day s-a terminat și acum Rudy Eckhart, care lucra câțiva metri mai încolo, cânta împreună cu formația Chordettes: „Omule de nisip, sunt atât de singur/Nu am pe nimeni pe care să-l numesc al meu...” Din fericire, buldozerele de pe șosea au început să huruie, înecându-l în larma noilor șantiere deschise pentru următoarea fază a construirii orașului Pleasant Hills.

Camioanele intrau huruind, încărcate cu ciment și pregătite să toarne plăcile de fundație. În săptămânile următoare, Joshua și colegii lui vor avea mult de lucru fixând cercevelele caselor, apoi instalând ușile și geamurile, în vreme ce o altă echipă va lucra la acoperișuri,

PODUL SPRE CASĂ

la rețeaua de electricitate și de canalizare. Izolațiile și finisajul vor urma abia după aceea, și apoi vor veni băieții care vor gletui și vor zugrăvi. Electricienii și instalatorii își vor termina munca înainte să se instaleze mobilierul de baie și de bucătărie. O altă echipă va pune parchetul și mochetele. După ce racordurile la apă și la canalizare vor fi făcute, șefii de echipe vor face verificările pentru a se asigura că nu mai există deficiențe sau alte probleme de rezolvat. Dar înainte să vină ziua aceea, Joshua își va fi făcut propria inspecție.

Un fluierat ascuțit a oprit zgomotul ciocanelor.

— Ajunge pentru astăzi, oameni buni!

Jack flutura în mână cele câteva cecuri pe care fiul lui tocmai le adusese de la sediul firmei.

Rudy a scos un chiuit.

— Hei, băieți! Ce-ar fi să mergem la Wagon Wheel ca să ne cinstim? Vii și tu cu noi de data asta, Freeman?

— Am promis deja că merg în altă parte.

Joshua și-a vârât ciocanul în centura pentru unelte cu grija cu care un pistolar s-ar fi încins cu un Colt 45.

— Știre de ultimă oră, băieți! a strigat Rudy către băieții care își împachetau uneltele și se pregăteau să meargă la Jack.

— Joshua are întâlnire în seara asta!

Joshua a râs.

— Da, am întâlnire cu un acoperiș mâine diminează.

Biserica avea nevoie de un acoperiș nou deja de mai mulți ani, dar nu avuseseră banii necesari. Acum, însă, el avea relațiile necesare și suficienți bani puși deoparte ca să se apuce de treabă. Tata, Gil MacPherson și Peter Matthews aveau să facă și ei parte din echipa de lucru.

— Tu nu te oprești niciodată din lucru, Joshua? a strigat Rudy.

— Am liber în fiecare duminică.

— Și îți petreci ziua aceea în biserică. Tot cântatul ăla îmi dă dureri de cap.

Unul dintre bărbați i-a strigat:

— Mie îmi dă dureri de cap când te aud pe tine cântând „Earth Angel“.

Ceilalți au râs.

Atunci Rudy a început să cânte „That's All Right” și a imitat mișcările lui Elvis Presley.

Bărbații au început să huiduie și să protesteze:

— Ce s-a întâmplat Eckhart? Ai furnici în pantaloni?

Râzând, Joshua și-a luat cecul și a pornit cu colegii lui spre locul unde își aveau parcate mașinile. Toți aveau planuri pentru sfârșitul de săptămână. Doi dintre ei mergeau la pescuit. Unul avea programată o întâlnire cu o fată pe care o cunoscuse într-un bar. Altul a spus că soția îi pregătise o listă lungă de lucruri pe care trebuia să le facă înainte să sosească socrii lui, altfel l-a amenințat că va dormi în cușca câinelui. Alți doi au găsit atrăgătoare ideea lui Rudy de a se întâlni la Wagon Wheel pentru a sărbători ziua de salariu.

Joshua s-a oprit la biserică în drum spre casă. Voia să se asigure că materialele pentru acoperiș fuseseră deja livrate. Vechiul Plymouth al Irenei Farley, secretara bisericii, era parcat în față. Irene era secretara bisericii de când Joshua se știa. Tatăl lui spusese despre ea că este merou în Prima Linie a Misiunii – fiindcă vocea ei caldă la telefon aducea multe suflete frânte duminica în biserică, dacă nu din alt motiv, măcar ca s-o cunoască pe doamna cu vocea așa de plăcută. Și mașina lui Mitzi era parcată în față, ceea ce însemna că tatăl lui avea de gând să facă vizite în afara orașului.

Grămezi cu țigle din bitum, o cutie plină de cuie, baloturi de hârtie gudronată neagră și semnalizatoare de cupru fuseseră lăsate pe pcluza dintre biserică și sala de părtășie. Și două scări extensibile stăteau rezemate de zidul bisericii. Partea cea mai dificilă avea să fie scoaterea vechiului acoperiș. Resturile lui aveau să fie încărcate în camioneta lui și cărate de Hodge Martin la groapa de gunoi.

Ușa de la biroul bisericii era deschisă și ochii lui Irene s-au luminat când el a intrat.

— Ia te uite. Bună, Joshua!

A zâmbit când el s-a întins spre ea și a pupat-o pe obraz. Ușa de la biroul tatălui era puțin crăpată, astfel că a auzit vocea nedeslușită a unei femei. Tatăl lui nu se întâlnea niciodată cu o femeie fără ca Irene să se găscască în biroul din față însă, chiar și atunci, nu închidea niciodată ușa de la biroul său.

PODUL SPRE CASĂ

Așezându-se pe un scaun, Joshua a sporovăit cu Irene, așteptând ca tatăl lui să termine consilierea. A fost surprins când a văzut-o ieșind pe Susan Wells, cu ochii umflați și cu obrazul răvășit de la plâns. Susan s-a îmbujorat când l-a văzut pe Joshua. L-a salutat scurt, îndurerată, i-a mulțumit lui Irene și s-a îndreptat spre ușa exterioară a biroului. Apoi a ieșit tatăl lui. Acesta și-a așezat mâna pe umărul lui Susan înainte ca ea să iasă și i-a vorbit cu voce scăzută. Susan a rămas nemișcată sub atingerea lui, dar nu și-a ridicat capul. A încuviințat o dată din cap și plecat.

Irene s-a uitat la pastorul Zeke.

— Se simte bine?

— Susan învață cum e să te încrezi în Dumnezeu.

Tatăl lui Joshua i-a mulțumit lui Irene că a rămas până la ora aceea târzie. După ce Irene și-a luat poșeta și câteva dosare, și-a luat la revedere până duminică dimineța.

Joshua l-a urmat pe tatăl lui în biroul acestuia.

— Pari epuizat, tată.

— Și tu la fel.

Tatăl lui a zâmbit.

— Ian Brubaker a trimis materialele. Avem tot ce ne trebuie?

— Da, dar promite-mi că nu te urci iarăși pe acoperiș.

Aproape că a căzut data trecută, reușind cu greu să-și sprijine călcâiul de streășină.

— Planul meu este să mânuiesc scripetele.

După ce și-a luat haina, a întrebat:

— Ce-ar fi să luăm masa la Bessie?

Joshua a ridicat capul și a studiat chipul tatălui său. Irene i-a spus că tatăl lui stătuse mai mult de o oră cu Susan în birou.

— Îți place Susan, nu-i așa?

— Da, îmi place.

I-a răspuns cu atâta hotărâre, că Joshua a vrut să-l întrebe dacă o plăcea într-un mod personal, dar tatăl lui i-a întrerupt speculațiile:

— Lasă lucrurile așa cum sunt.

Joshua și-a înăbușit curiozitatea.

— Trebuie să trec pe acasă înainte să mergem la masă.

FRANCINE RIVERS

S-a întrebat ce părere ar fi avut mama lui despre interesul tatălui său pentru o altă femeie.

Acesta și-a luat șapca de baseball din cuierul de lângă ușă.

— Eu merg înainte și rețin o masă.

— Mă întorc repede. Comandă meniul zilei, oricare ar fi.

— Fii liniștit, fiule, am să te aștept până ajungi.

Joshua s-a dus acasă și a intrat sub jetul de apă rece pentru a scăpa de toată sudoare unei zile grele de muncă. A continuat să se gândească la tatăl lui și la Susan Wells. Tatăl lui era încă un bărbat tânăr. Se gândea oare să se recăsătorească? Joshua și-a îmbrăcat blugii și o cămașă cu nasturi de sus până jos și cu mâneci scurte, s-a încălțat și a decis să fie mai atent la relația dintre ei.

A parcat mașina după colț. Clopoțelul a sunat și Bessie l-a salutat de la distanță când a intrat.

— Cei doi Freeman! Ce zi norocoasă! Și amândoi cu o foame de lup!

Tatăl ședea în locul lui obișnuit, aproape de ușile batante care dădeau în bucătărie. Susan stătea în picioare lângă masă, cu mâinile în buzunarele de la șort, și vorbea cu el. S-a întors spre Joshua când băiatul s-a apropiat. Nu mai avea ochii umflați de plâns, dar părea încă supărată.

— Bună, Joshua. Ce să-ți aduc de băut?

Nu era prima dată când cineva se simțea stânjenit din cauză că a fost surprins în biroul pastorului

— Limonadă cu multă gheață, te rog.

S-a așezat la masă.

— Și voi comanda ce a pregătit Oliver special pentru seara asta.

— Carne de vită la cuptor, piure de cartofi și legume. Meniul vine și cu sos de roșii sau salată verde.

— Salată cu oțet și ulei.

Chicotind, tatăl lui i-a întins lui Susan mapa cu meniul și i-a zis:

— Și eu doresc același lucru, Susan.

— Mă întorc imediat, pastore Zeke.

Era o căldură în vocea lui Susan și avea o expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci. Joshua s-a uitat pe furiș la tatăl lui, dar nu a văzut la el nimic neobișnuit. Părea relaxat și mulțumit. De fiecare dată

PODUL SPRE CASĂ

când ușa se deschidea și clopoțelul suna, saluta zâmbind. Cunoștea pe toată lumea din oraș. Unii îl salutau de la distanță, alții veneau la masă și schimbau cu el câteva cuvinte. Joshua crescuse cu asemenea întreruperi.

Tatăl și-a pus șapca de baseball la o parte și a zis.

— Am auzit că mâine dimineață vine și Gil ca să ne ajute.

Joshua îl considera pe Gil unul dintre prietenii lui cei mai apropiați, în ciuda diferenței de vârstă. Amândoi trecuseră prin iad și se luptau să găsească o explicație pentru carnajul la care fuseseră martori. Amândoi știau ce înseamnă să fii urmărit de regrete pur și simplu din cauză că tu ai supraviețuit, pe când alții nu. Plecarea Abrei a agravat stresul post-traumatic al lui Joshua. Gil suferea și el de ani buni. Cumva, discutând între ei aceste lucruri i-a ajutat pe amândoi să se elibereze de povara a ceea ce nu au putut face și să renunțe la stafiile celor pe care nu au reușit să-i salveze.

Tatăl lui încerca de multă vreme să reaprindă flacăra mocnită a credinței lui Gil. Dar când l-a trimis pe Joshua să-l întâlnească, ceva s-a schimbat în omul acela. Iată că cineva care a trecut prin aceeași experiență ca el avea nevoie disperată de ajutorul lui. Au găsit putere unul în celălalt. Și Joshua a văzut cum flacăra credinței s-a reaprins în Gil. Amândoi aveau lângă ei pe Cineva mai aproape ca un frate, pe Cineva care a murit ca să-i salveze pe toți, pe Cineva care știa ce înseamnă să plângi pentru cci pierduți în bătălia pentru sufletele oamenilor.

În prezența lui Gil, Joshua și-a amintit ceea ce fusese învățat.

— Am uitat regulile, a recunoscut el în fața lui Gil într-una dintre primele lor conversații.

— Ce reguli? l-a întrebat Gil.

— Regula numărul unu: bărbații tineri mor. Regula numărul doi: nu poți să schimbi regula numărul unu. Le-am auzit în tabăra de instrucție, dar le-am uitat în timpul războiului.

Joshua și Gil puteau vorbi deschis despre ce au văzut și ce au trăit pe câmpul de luptă. Puteau să-și împărtășească lucruri pe care nu ar fi avut cum să le spună altora. Cu trecerea timpului, au început să vorbească din ce în ce mai puțin despre ceea ce pierduseră și din ce în ce mai mult despre ceea ce trebuia dăruit și reconstruit.

FRANCINE RIVERS

Susan a intrat prin ușile batante și le-a adus salatele. Tatăl lui a plecat capul și a rostit binecuvântarea.

— Și, Doamne, Te rugăm pentru draga noastră Abra. Fă-o să-și aducă aminte cine este.

Iar Joshua a adăugat:

— Și cui îi aparține.

— Și să se întoarcă acasă, a zis Susan, care era încă suficient de aproape ca să-i audă.

Când Joshua a ridicat privirea spre ea, Susan s-a scuzat:

— Îmi pare rău. Nu trebuia să mă bag.

— Este în regulă, i-a zâmbit tatăl lui.

A plecat și s-a întors ca să le umple iarăși paharele cu limonadă.

Tatăl lui Joshua a urmărit-o îndepărtându-se, apoi a surprins privirea lui Joshua fixată asupra lui:

— Dumnezeu lucrează, fiule.

Joshua a zâmbit:

— Așa se pare.

— El lucrează întotdeauna, a adăugat el, amestecând salata.

Joshua credea asta. Dar dorea ca Dumnezeu să lucreze ceva mai repede cu Abra.



Abra stătea culcată pe spate, cu ochii ațintiți în tavanul căsuței de oaspeți. Dylan plecase deja la club, îmbrăcat într-un costum de tenis de un alb imaculat. Nu o lua niciodată cu el acolo. Și nu spunea cu cine se va întâlni sau când se va întoarce.

La o săptămână după ce o instalează în căsuța de oaspeți, Abra a izbucnit în lacrimi și reproșuri când a plecat fără ea. Atunci Dylan a acuzat-o că-i cicălitoare. Ea a strigat la el, iar el a prins-o de brațe și a scuturat-o. În ochii și în strânsoarea lui a simțit o furie abia reținută, care a făcut-o să-și aducă aminte ce i-a făcut lui Kent Fullerton când și-a pierdut cumpătul. În seara aceea, când a mers la conac pentru o petrecere, Lilith i-a observat vânățile și a trimis-o înapoi în camera ei. Înainte să ajungă la ușă, Abra a auzit-o pe Lilith răstindu-se la

PODUL SPRE CASĂ

Dylan. Când el s-a întors în seara aceea, nu i-a cerut scuze. Și cu mult înainte de răsăritul soarelui Abra a înțeles că nu trebuie să-l mai înfrunte niciodată. Că el va face orice vrea, oricând vrea, chiar și în relația cu ea. Ba chiar era capabil să facă mai mult rău cu vorbele decât cu mâinile.

Lilith aștepta de la Abra să fie atrăgătoare, rafinată și prietenoasă – dar nu prea prietenoasă – și să tragă cu urechea.

— Plimbă-te prin cameră și ascultă conversațiile.

Ceea ce Abra a făcut. Și a auzit tot felul de lucruri.

— Ar trebui să transforme studioul acela într-un adăpost nuclear, fiindcă n-a mai dat lovitura de ani buni.

— Din câte am auzit, nu au mai produs nimic; doar au închiriat televiziunii drepturile de autor ale filmelor vechi.

— Dar televiziunea nu va rezista.

— Te înșeli crezând asta. Televiziunea va rămâne. Nimeni n-o poate opri. Așteaptă și-ai să te convingi. Ai să vezi că am dreptate.

— Bine, bine.

Lilith o trata pe Abra ca pe o nepoată favorită la petreceri și o ignora în restul timpului. Abrei îi plăceau petrecerile lui Lilith – îi plăcea să se îmbrace în rochii scumpe și să fie în aceeași încăpere cu cei bogași și celebri, chiar dacă ei n-o prea băgau în seamă. Lilith prefera asta. I-a cerut Abrei să se plimbe prin cameră, să tacă și să treacă neobservată. Bărbaților le plăceau femeile care se agățau de fiecare cuvânt pe care-l spuneau.

— Încurajează-i să se laude. Și fi numai ochi și urechi.

Penny ar fi dat orice să se afle printre oamenii ăștia. S-ar fi lăudat în fața tuturor dacă ar fi fost în aceeași cameră cu Natalie Wood și Robert Wagner, și Debbie Reynolds, și Gene Kelly.

Uneori Abra se gândea să-i trimită o scrisoare, doar ca să-i spună pe cine a întâlnit. I-ar spune că era încă cu Dylan, că locuia într-o casuță cochetă de pe proprietatea imensă a mamei lui, o celebră editoare de revistă din Hollywood. Ar fi vrut ca Penny să știe că trăia la un nivel mai înalt și mai bine decât va trăi Penny vreodată. Ce conta că nu era adevărat? Penny nu trebuia să știe că Dylan putea fi crud, că mama lui abia o tolera și că niciuna dintre celebritățile din cameră nu o cunoștea sau nu vorbea cu ea, fiindcă era un nimeni.

Totuși, erau politicoși cu ea fiindcă era „nepoata“ lui Lilith. Fusesse un nimeni în Haven, și era un nimeni aici. Ce era nou în asta? Prietenii lui Dylan, aceia pe care-i întâlnise, nici măcar nu știau că ea e prietena lui. O dată aproape că s-a dat de gol la o petrecere lângă piscină când, beat fiind, și-a trecut brațul pe după talia ei, a sărutat-o și a numit-o râzând verișoara lui cea pupăcioasă.

Lilith o invita de fiecare dată pe Abra la o cafea în dimineata de după o petrecere. De obicei Dylan rămânea în pat, mahmur. Lilith o întreba ce a auzit discutându-se și își lua notițe în timp ce ea vorbea. Dylan zâmbea superior când citea editorialele. Odată, când el era plecat, Abra le-a citit și ea, și a înțeles ce rol juca în răspândirea bârfelor și scandalurilor, cum o fărâma de informație inofensivă putea să fie denaturată și folosită ca să răsplătească sau să pedepsească pe cineva.

A fost nevoie de numai câteva petreceri ca să-și dea seama că „starurile“ nu se deosebeau prea mult de ceilalți oameni. Erau nesiguri pe ei, geloși, uneori drăguți, alteori timizi. Erau mai frumoși și aveau mai mulți bani decât alții, dar viața lor nu era așa de perfectă cum își imaginaseră întotdeauna Abra, Penny, Charlotte și alte fete.

În cele din urmă Abra a încetat să-i mai spună lui Lilith toate lucrurile pe care le auzea. Cum putea să fie parte în răspândirea zvonurilor, când propria ei viață a început ca un scandal? Nașterea ei a ajuns pe primele pagini ale ziarelor, și istoria aceea încă o mai bântuia. Nu voia s-o ajute pe Lilith să sape în mizerie, dar știa că nu era cazul s-o informeze despre criza ei de conștiință.

Totuși, Lilith a sesizat schimbarea, și a devenit mai puțin tolerantă, ba chiar mai puțin înclinată să-i dea bani lui Dylan ca s-o întrețină, cum s-a exprimat ea.

— Dacă vrei să vină la petrecere, cumpără-i tu rochia de data asta.

— Tot timpul te lauzi că ești generoasă, mamă, i-a răspuns el. Ce va zice lumea dacă „nepoata ta favorită“ trebuie să stea în casă fiindcă nu are o rochie decentă de îmbrăcat? Vor zice că ești mama vitregă din *Cenușăreasa*.

El a râs, dar Lilith nu a părut deloc amuzată.

— Mă îndoiesc că cineva îi va simți lipsa.

Abra avea impresia că Dylan a insistat ca ea să vină aici doar ca

PODUL SPRE CASĂ

s-o irite pe mama lui. Cea mai mare parte a timpului o lăsa singură în timp ce el se era ocupat să cucerească sau să flirteze cu actrițele tinere sau să bea cu managerii lor. În primele luni ardea de gelozie și suferea enorm. Trebuia să-și aducă de ficcare dată aminte că joacă un rol, că lucrează în camera aceea, după dorința mamei sale. Câtă vreme își făcea bine partea, banii continuau să curgă.

Cu cât Abra petrecea mai mult timp cu Dylan, cu atât i se părea mai puțin atrăgător. Frumusețea și carisma care o atrăseseră au început să se evapore. Dylan și-a exprimat nemulțumirea față de schimbarea produsă în ea și a făcut tot ce a putut ca să-o țină înrobătă. Acum nu mai era așa de dur. Se purta ca un adevărat gentleman, dar ea nu se mai lăsa amăgită. Se prefăcea doar.

— Nu știu niciodată ce zace dincolo de ochii tăi verzi. Nu știu dacă te am cu adevărat sau nu.

Poate că asta era singurul lucru care îl mai ținea interesat. Faptul că nu știa. O dată i s-a lăudat că s-a culcat cu cineva, ba chiar a început să-i dea toate detaliile. Ea l-a ascultat detașată și apoi l-a întrebat dacă l-ar deranja dacă ar face și ea unele mici experimente. A văzut un bărbat la petrecerea mamei lui —

A fost suficient. De atunci înainte nu i-a mai spus niciodată așa ceva.

Încă îi mai creștea pulsul când el intra în casă. Oare dragostea sau teama o făcea să tremure când o lua în brațe? Era mai bine să se convingă singură că era dragostea.

Neliniștită, Abra s-a ridicat și a deschis sertarul unui șifonier. Dylan îi spusese să se pregătească să meargă la cumpărături. Avea s-o ducă la Marisa. Lilith pregătea o altă petrecere și voia ca Abra să-și joace rolul. Marisa Cohen era mai puțin elegantă decât Dorothea Endicott din Haven, dar femeia aceasta de vârstă mijlocie știa cum să îmbrace starurile.

De obicei Dylan rămânea să savureze parada modei. Astăzi, însă, a oprit în colțul străzii și, lăsând la o parte aparența bunelor maniere, s-a întins peste Abra și a deschis portiera din dreptul ei.

— Spune-i Marisei să cheme un taxi după ce ați terminat. Eu trebuie să merg undeva.

Alarmele s-au declanșat imediat în capul Abrei, dar a făcut ce i-a

cerut. A trebuit să-și adune toată voința ca să nu se întoarcă pentru a-l urmări plecând.

— Dylan vrea ceva special pentru mâine seară, a anunțat-o Marisa. A fost foarte clar în privința asta. Ceva frumos și de bun gust.

Marisa arăta ca o directoare de școală cu ochelarii ei cu ramă neagră și cu părul negru prins într-un coc îngrijit. Numai pantofii simpli cu toc jos, bluza crem din mătase și șiragul dublu de perle trădau bogăția.

Avea pregătite mai multe rochii pe care Abra să le încerce. Cea albă era prea feciorelnică; cea roșie era drăguță, dar puțin prea decoltată. O rochie cădea ca un nor vaporos peste formele Abrei. Marisa i-a cerut să se plimbe puțin prin cameră.

— Ține capul sus și trage umerii. Imaginează-ți că ești o regină. Șifonul acesta verde ca marea îți vine superb! Se potrivește perfect cu ochii tăi minunați și cu părul roșu.

Amuzată, Abra i-a mărturisit:

— Întotdeauna am urât părul meu. Aș fi preferat să fiu blondă.

— De ce? a întrebat-o Marisa curioasă. Sunt o mulțime de blonde în Hollywood, mai ales de când a venit Marilyn Monroe.

— Lui Dylan îi plac blondele.

Nu-și putea aminti o petrecere a lui Lilith în care el să nu graviteze în jurul unei blonde. Uneori se întreba de ce și-a pierdut interesul pentru Penny și s-a îndreptat spre ea.

— Lui Dylan îi plac femeile. Să nu te schimbi niciodată ca să plăci unui bărbat. Probabil că Dylan te-a ales fiindcă ești diferită. Și nu s-a săturat de tine cum s-a săturat de celelalte. Majoritatea prietenelor lui n-au rezistat mai mult de o lună sau două. Tu ai rezistat mai mult de un an. Asta spune foarte multe. Precis că te iubește.

Oare? Nu cumva o ține lângă el din alt motiv? Nu a rostit niciodată cuvintele acelea, și nu a văzut în ochii lui privirea tandră pe care o remarcase între Peter și Priscilla.

Marisa i-a atins delicat umărul.

— Nu fi așa tristă. Ești o fată frumoasă, Abra. Chiar dacă el își pierde interesul, marea-i plină de pești.

I-a întors fața spre oglindă:

— Uită-te ce ai de oferit.

PODUL SPRE CASĂ

Abra și-a cercetat reflecția din oglindă. Rochia era într-adevăr frumoasă.

— Acum poți să te schimbi. Și ridică-ți părul la petrecere.

N-au trecut nici zece minute de la sosirea ei acasă, că Dylan a ieșit ca o vijelie din casa mamei sale, cu ea pe urmele lui. Dylan s-a oprit și s-a întors spre Lilith cu fața lividă. Vocile lor au răzbătut până la ea prin ferestrele deschise.

— Veronica mă plictisește de moarte.

— Anul trecut ți-a plăcut de ea.

— A fost un joc mamă, și l-am câștigat. Acum s-a terminat.

— Nu, nu s-a terminat. Nu-mi pasă ce simți pentru Veronica. Ai noroc că tatăl ei nu știe ce trebuie făcut. Și încă și mai norocos că fata nu are curajul să-i spună. Îți vei cere scuze de la ea și o vei ruga să te ierte. Vei recurge la tot farmecul tău personal. Te vei purta ca un adevărat gentleman.

— Nu sunt întotdeauna un gentleman?

— Nu poți s-o tratezi pe fiica președintelui unuia dintre cele mai mari studiouri din Hollywood ca pe o stricată ieftină!

— Dar *este* o stricată —

— Taci, Dylan! Are o origine cu mult mai bună decât corcitura aia pe care o ții în cameră. Să nu crezi că nu știu de unde vine. Când ai de gând să scapi de ea?

— Când sunt pregătit!

A făcut un pas înainte, privind-o în față.

— Nu te băga în treburile mele, mamă. Am terminat-o cu Veronica încă înainte să plec spre nord.

— Da, dar m-ai lăsat pe mine să rezolv treaba. Dacă te porți urât cu ea, s-ar putea să se plângă tatăcului ei. Și el va vrea să știe ce i-ai făcut.

Dylan a înjurat-o.

Lilith Stark l-a înjurat și ea.

— Ai norocul ca Veronica să mai țină încă la tine, băiete. Găsește o cale să scapi de ea cu blândețe, sau cuplează-o cu vreun prieten de-al tău, *altfel tatăcul își va trimite ciracii să-ți rearanjeze fața frumoasă. Acum m-ai înțeles?*

— Bine!

FRANCINE RIVERS

Dylan s-a întors și s-a scărpinat la ceafă. Apoi s-a uitat iarăși la maică-sa.

— Voi fi draguț cu ea. Acum ești mulțumită? a rostit cu sarcasm.

Când el a pornit spre căsuță, Abra a fugit în dormitor, s-a aruncat în pat, s-a ghemuit pe partea ei și s-a prefăcut că doarme. Ușa s-a trântit cu zgomot. Dylan a înjurat iarăși și a spart ceva de peretele din camera de zi. De data aceasta nu se mai putea preface că nu aude.

Când Abra a ieșit în camera de zi, Dylan ședea pe marginea sofalei cu un pahar de băutură în mână. Simțea focul mâinii lui și vedea tensiunea care-i încorda umerii. S-a uitat la ea și a băut conținutul paharului. El o învățase cum să transmită mesaje, dar știa că nu era momentul potrivit să-l atingă în acea stare de spirit.

— Cum a fost astăzi la Marisa?

— Bine.

I-a răspuns cu un ton neutru, dar adrenalina îi pompa în sânge. S-a uitat la urna grecească și s-a întrebat dacă data viitoare nu-și va revărsa furia asupra ei. A măsurat distanța până la ușă.

Dylan a golit al doilea pahar și l-a pus jos cu o izbitoră puternică.

— Vino aici.

Ochii lui negri ardeau sub pleoape. Când s-a așezat lângă el, i-a făcut loc și și-a găsit iarăși o poziție comodă. A întins mâna pe spătarul canapelei și s-a uitat la ea în felul acela care o făcea să tremure.

— Fă-mă fericit.

Când Dylan a ieșit, o oră mai târziu, Abra a rămas în casă. Nu s-a dus la cină, și nimeni n-a întrebat de ce.



În noaptea aceea Dylan nu s-a întors acasă și a doua zi dimineata pe tava cu micul dejun Lilith a pus un bilețel în care îi spunea că soferul o va duce la salonul lui Alfredo, locul unde Lilith își aranja părul. Era un bărbat frumos, oarecum palid, care o asigura pe Abra că o va face o zeiță. A vorbit și a pus întrebări, majoritatea retorice. S-a oferit să-i ofere și ceva de mâncare. Nu era mare lucru să-i comande

PODUL SPRE CASĂ

ceva de la restaurantele exclusiviste din zonă sau chiar la restaurantul favorit al lui Lilith. Dar Abra a spus că nu-i era foame.

Când Alfredo i-a terminat coafura, senzația ei era că a exagerat puțin, dar nu i-a zis nimic. Marisa a spus să poarte părul ridicat la rochia ei din șifon de culoarea mării. Șoferul lui Lilith s-a uitat la ea cu admirație înainte ca să-i deschidă portiera. Servitoarea mexicană a venit la ora cinci cu o singură farfurie pe tavă. Nu era prima dată când Abra cina singură. Dylan și-a făcut și el apariția în timp ce ea se îmbrăca. S-a rezemat de stâlpul ușii, urmărind-o. Arăta ca un star de cinema când era îmbrăcat în smoching. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le știa despre el, uneori era izbită de frumusețea lui fizică.

— Am venit doar pentru câteva minute.

Își uitase portofelul și cheile.

— Trebuie să aduc pe cineva.

Pe Veronica. Fata care încă mai ardea după el, deși a suferit din cauza lui.

Oare câte suntem în lumea asta? s-a întrebat Abra.

— Ne vedem la petrecere, dar nu voi putea să stau cu tine.

Era pe punctul de a-i reaminti că rareori făcea acest lucru.

— Apropo, arăți minunat.

S-a apropiat de ea și i-a ridicat bărbia, sărutând-o. Apoi a privit-o în ochii și i-a zis:

— Voi fi cu ochii pe tine.

Lilith arăta uluitor în rochia ei neagră. Sprâncenele i s-au ridicat puțin când a dat cu ochii de Abra.

— Ai într-adevăr ceva special.

Cuvintele ei sunau ca o ușoară concesie.

— Să nu-l deranjezi pe Dylan. Are ceva important de făcut în seara asta. Te previn, ca să nu fie o surpriză prea dureroasă pentru tine. Va aduce o altă față la petrecere. Și este foarte important să nu-i stai în cale.

Când oamenii au început să apară, Lilith a devenit efervescentă, caldă și veselă. Trimitea bezele tuturor. Toți îi zâmbeau și vorbeau cu ea voioși. Dar în ciuda politeturilor și dovezilor de afecțiune, Abra simțea că puțini din camera aceea o plăceau cu adevărat pe Lilith Stark. Toți cunoșteau puterea peniței sale și nimeni nu voia ca din ea

să picure otravă pe socoteala sa. Dylan a intrat cu o blondă suplă care se agăța de brațul lui. Mulți o cunoșteau și o salutau. Au fost aduse tăvile cu aperitive și paharele de șampanie au fost umplute iarăși. Abra s-a ferit cât a putut din calca lui Dylan și a Veronicăi, dar simțea că el o caută. Până la urmă a văzut-o și i-a șoptit ceva fetei de la brațul lui, apoi au traversat împreună camera. Lilith a văzut intenția lui Dylan și a încercat să-i rețină. Dar el a ocolit-o, iar Lilith i-a adresat Abrei o privire ucigătoare de avertisment. Atunci Abra s-a îndreptat spre ușa deschisă ce dădea spre curtea exterioară. Când Dylan i-a strigat numele, n-a mai avut de ales. S-a întors și i-a zâmbit.

Veronica, vreau să ți-o prezint pe verișoara mea. Abra, ea este Veronica.

S-a aplecat și a sărutat-o pe obraz. Ea s-a înroșit de plăcere și s-a uitat la el cu ochi plini de adorație. Inima Abrei bătea cu putere. Diavolul acela încă mai avea puterea s-o rănească. Un servitor în smocking negru s-a apropiat și le-a oferit șampanie. Dylan a luat două pahare de pe tavă, întinzând unul Veronicăi și celălalt Abrei. Apoi a luat unul și pentru el.

— Se pare că nu te prea distrezi, Abra.

Fata i-a zâmbit stângaci.

— Mă simt destul de bine.

— Este o actriță aspirantă, a spus el și un colț al gurii i s-a ridicat puțin.

— Ești norocoasă că Lilith e mătușa ta, a adăugat Veronica sorbind din șampanie. Ea cunoaște pe toată lumea din domeniu.

Și-a întors privirile dinspre Abra spre Dylan.

Lilith a strigat-o pe Abra și i-a făcut semn că vrea să-i prezinte pe cineva.

Dylan a râs:

— Spune-i că toate eforturile ei sunt zadarnice.

După ce s-a îndepărtat, Abra a auzit-o pe Veronica spunând:

— Asta nu-i prea frumos. Verișoara ta e foarte drăguță.

Lilith a făcut prezentările și a întreținut conversația. Deși stătea în mijlocul a șase oameni, Abra se simțea foarte singură.

— Arăți puțin palidă, dragă, a zis Lilith, prefăcându-se îngrijorată. De ce nu te retragi în camera ta? Dar Abra nu voia să se retragă. Dylan

PODUL SPRE CASĂ

era singura speranță pe care o avea. A mai luat un pahar cu șampanie și s-a oprit lângă fereastră, de unde putea să-l urmărească fără să fie observată. Dylan își juca rolul cu Veronica, și fata era evident prinsă în mreaja lui. Abra se simțea deznădăjduită.

— Și cine cști tu?

Tresărind, a observat un bărbat șezând pe un scaun de lângă perete. Era atrăgător și puțin mai în vârstă. După aprecierea ei, avea în jur de patruzeci de ani. Când acesta s-a ridicat, a remarcat că era mai înalt decât Dylan și avea umeri largi și musculoși de bărbat matur. La tâmpile sclipeau câteva fire argintii în părul lui șaten. A ridicat o sprânceană și a întrebat iarăși:

— Ți-a mâncat pisica limba?

— Mă numesc Abra.

El a repetat numele, ca și cum l-ar fi testat.

— Ce nume interesant. Ei bine, Abra, cum te integrezi aici?

A făcut cu semn cu capul către întreaga încăpere.

— Nu mă prea integrez.

Aproape că a uitat rolul pe care trebuia să-l joace.

— Sunt verișoara lui Dylan. Am venit din nord.

— Chiar așa? a întrebat amuzat. Verișoara lui Dylan. Din nord.

Nu mai ai și alte detalii? Din ce parte a familiei?

— Franklin Moss!

Lilith s-a desprins dintre invitați și se îndrepta spre ei.

— Dragul meu! Aici erai! Te-am căutat toată seara.

— Cine îndrăznește să se ascundă de Lilith Stark?

— Îmi pare rău pentru Pamela.

— Ah, Pamela. Știu că-ți pare rău.

Vocea lui suna amuzată:

— Fetele drăguțe vin și pleacă.

Lilith s-a uitat scurt la Abra înainte ca să clatine din cap și să-i zâmbească lui Franklin Moss cu reproș:

— Sper că nu tulburi apele, nu-i așa? Toată lumea are aici manager.

Domnul Moss și-a ridicat capul și s-a uitat iarăși la Abra.

— Chiar și verișoara lui Dylan?

Lilith a ridicat mâna pentru a-și ascunde iritarea. Atunci un servitor a apărut ca un spiriduș dintr-o sticlă și le-a oferit șampanie.

Domnul Moss a scuturat din cap și a spus că el bea whisky cu gheață, și Lilith a cerut ospătarului să-i aducă un whisky. Apoi luat paharul de șampanie din mâna Abrei și i-a spus:

— Fetiță rea ce ești! E prea tânără ca să bea, Franklin, și prea tânără pentru tine.

— N-am știut că ești așa de protectoare.

— E nepoata mea favorită. Și da, e drăguță, și îndrăznesc să spun că are puțin talent, dar se va întoarce curând acasă.

A sorbit din șampanie, fixând-o pe Abra.

— Familia sa îi simte lipsa.

— Și care-i familia ei?

Ochii lui Lilith s-au îngustat.

— Ne cunoaștem de multă vreme, Franklin. Sunt sigură că înțelegi.

Și-a atins bărbia cu mâna și a întrebat:

— Ei bine, acum povestește-mi despre Pamela. Nu voi fi mulțumită până când voi ști toate detaliile. Știi că prefer să aflu adevărul de la tine în loc să mă bazez pe bârfe.

— Nu prea pare a fi stilul tău, Lilith.

Buzele ei roz s-au strâns:

— Se zvonește că te-a concediat și a plecat la o altă agenție. Dar eu nu cred că-i adevărat. La urma urmelor, tu ai creat-o.

Abra a simțit curenții subterani și s-a retras. Dylan era cufundat într-o conversație cu Veronica și cu alți câțiva. Se simțea ca o nălucă, mișcându-se nevăzută prin mulțimea strălucitoare. Puțini se uitau la ea, încruntându-se ușor, încercând parcă s-o categorisească. A luat un sandvici cu o felie de ou fiert și caviar.

Elizabeth Taylor era răpitor de frumoasă alături de soțul ei, Michael Wilding, așa cum era și Debbie Reynolds, și Eddie Fisher. Robert Wagner era chiar mai atrăgător în realitate decât pe celuloid sau în afișe.

Abra a ocolit diferitele grupuri, ascultând frânturi de conversație: actorii discutau între ei despre audiții reușite sau eșuate, despre rolurile pe care le-au interpretat, unii își prezentau omagiile în fața unor bărbați în costume de culoare închisă, alții cereau audiții. Reușea aproape de fiecare dată să-i identifice pe directorii de studiouri.

Dylan râdea la gluma cuiva. Încă o mai ținea de talie pe Veronica.

PODUL SPRE CASĂ

Deprimată, Abra s-a strecurat pe furiș afară și s-a întors în camera ei. Și-a atârnat rochia în stil grecesc în dulap, și-a pus tricoul și a intrat în pat. Dar nu putea dormi.

Dylan s-a întors după miezul nopții.

— Am nevoie de pat. O ultimă distracție cu Veronica înainte s-o părăsesc.

Un val de gelozie și de durere a străbătut-o.

— N-a fost de ajuns că a trebuit să te văd toată seara cu ea?

— Ridică-te

— Nu!

— Să nu spui „nu“ în fața mea.

Dylan a tras cearșafurile de pe pat. Emoțiile pe care Abra le reprimase luni întregi au pus stăpânire pe ea și a sărit la el cu mâinile încheștate ca niște gheare. Nu mai simțise niciodată atâta mânie sau ură.

Dylan a apucat-o de încheieturi și a ținut-o de saltea:

— De mult nu te-ai mai purtat ca o iubită geloasă.

Zâmbind, a sărit pe ea.

— Știam eu că focul încă mai arde în tine.

Abra a reușit să-și elibereze o mână și l-a palmuit peste față. Căutătura lui s-a schimbat brusc. A apucat perna și i-a acoperit fața cu ea. Îngrozită, Abra s-a arcuit și s-a luptat să scape. Cu puțin înainte ca ea să-și piardă cunoștința, Dylan a aruncat perna la o parte și a apucat-o de păr:

— Dacă mă mai palmuiești o dată, te omor. Știi bine că-s în stare s-o fac. Nimeni nu-ți va simți lipsa.

Zbătându-se după aer, a început să plângă înspăimântată. El s-a așezat pe șoldurile ei. Toți mușchii i s-au încordat când el și-a trecut mâna peste trupul ei, dar nu s-a împotrivit.

— Te prefaci că ești indiferentă, iubito, dar inima ta încă mai bate pentru mine. Încă mă iubești. Încă mai pot să te am oricând vreau.

Greutatea lui s-a ridicat de pe ea. S-a așezat pe marginea patului, gâfâind. A mângâiat-o blând pe păr și sclipirea de cruzime din ochi i-a dispărut.

— Totul arde deja în tine. Eu n-am făcut decât să întetesc focul.

S-a ridicat în picioare, cu o expresie prudentă.

— Uneori nu sunt sigur ce simt pentru tine. Simt ceva, mai mult decât m-au făcut altele să simt. Poate că de aceea nu sunt încă pregătit să-ți dau drumul.

A oftat, ca și cum recunoașterea acestui lucru l-ar fi infuriat. Apoi a făcut un semn cu capul.

— Du-te și înoată puțin.

Abra s-a ridicat, încă tremurând.

— Veronica știe că nu sunt verișoara ta.

— Poate că de aceea vrea să-mi facă pe plac în seara asta.

Și-a scos hainele în fața lui și a îmbrăcat costumul de baie pe care i-l cumpărase el la Santa Cruz.

— Distracție plăcută, Dylan.

— Eu întotdeauna mă distrez bine.

Abra s-a așezat pe marginea bazinului, tremurând, în timp ce Veronica ieșea din umbră. Cât a auzit din conversația lor? Dar ce importanță avea, în afară de faptul că putea să-și schimbe părerea despre Dylan? Poate că el spusese și făcuse totul tocmai ca ea să audă.

Luptându-se cu lacrimile, Abra a alunecat în apa caldă. Dând drumul la aerul din piept, s-a cufundat până la fundul bazinului și s-a așezat cu picioarele încrucișate pe granitul alb, simțindu-i porozitatea pe pielea ei fină. Părul roșu plutea în jurul ei ca iarba de mare. Oare i-ar fi păsat lui Dylan dacă ea s-a fi înecat? Dând drumul furiei care o copleșea, a început să strige sub apă, cu pumnii strânși.

Dar trupul ei, trădând-o, s-a ridicat la suprafață. A lovit apa de câteva ori și a simțit că cineva o urmărește. Și-a întors privirea spre capătul bazinului, unde un bărbat stătea în umbră, fumând o țigară. Acesta a aruncat țigara pe ciment și a stins-o cu piciorul, înainte să se întoarcă în casă. Când a fost pe punctul de a intra, însă, s-a întors puțin și lumina a căzut pe fața lui. Era Franklin Moss.

Atunci Abrei i-a venit în minte chipul lui Joshua și cuvintele pe care el i le șoptise în timp ce-i ținea fața în palme, în briza nopții: „Păzește-ți inima.“

Acum era prea târziu. Când fugise cu Dylan, era atât de sigură că îl iubea pe Dylan și că Dylan o iubea pe ea. Dar adevărul i s-a relevat într-un mod dur, chiar în prima noapte la San Francisco. Ceea

PODUL SPRE CASĂ

ce simțea el pentru ea nu era dragoste. Sperase că pofta lui se va transforma într-un sentiment mai frumos, mai tandru și mai durabil. Îi dăduse totul, în speranța că acest lucru se va întâmpla.

Spunea că încă mai simte ceva pentru ea, dar ce? Spunea că nu e pregătit s-o lase să plece. Așadar putea să mai reziste puțin, să spere puțin mai mult.

A plutit pe spate, cu picioarele și brațele desfăcute ca o moartă, cu ochii larg deschiși, fixând stelele. Aerul era răcoros, luna era plină. Apa îi acoperea urechile, așa că nu putea auzi nimic altceva decât ceea ce se petrecea în mintea ei.

Nu se putea întoarce în Haven. Fusese atât de proastă. Își aminti ce-i spusese Mitzi odată: „*Niciun bărbat nu cumpără o vacă dacă poate bea lapte pe gratis.*” Până și ospătărița de la Cafeneaua lui Bessie a încercat s-o avertizeze în legătură cu Dylan.

Am fost oarbă, dar acum văd, i-au venit în minte cuvintele din „Mărețul har”. Cântase la pian de zeci de ori cântarea aceasta, încât versurile i s-au înălțuit în memorie fără voce. Dar nu voia să-și aducă aminte de ele. Nu voia să se gândească la Dumnezeu.

Gândul la Dumnezeu înrăutățea și mai mult lucrurile.



Zeke s-a trezit în întuneric cu o durere în dreptul inimii. S-a ridicat încet în șezut, frecându-și pieptul. Întorcând ceasul, a văzut că era două și un sfert. A ciulit urechile și a auzit țipătul unei bufnițe în curtea din spate, dar știa că nu aceasta l-a trezit. Și-a trecut palmele peste față, și-a încălțat papucii de casă și a lipăit spre bucătărie. Biblia lui Joshua zăcea deschisă pe masă, însemnată cu scrisul lui îngrijit. Zeke și-a apăsât iarăși degetele pe stern, ca și cum ar fi vrut să înlăture o durere veche.

Încă n-a venit vremea, Doamne? A trecut deja un an și jumătate.

Tăcere.

Ce-aș mai putea să fac, Doamne?

Joshua a intrat în bucătărie desculț.

— Te-am auzit sculându-te. Ai avut un coșmar?

— Nu. Dar tu?

Joshua s-a lăsat pe un scaun și și-a trecut degetele prin părul tuns scurt.

— Peste zi e mai ușor. Atunci pot să mă concentrez la ceea ce muncesc.

— Muncești și noaptea, dar altfel. Munca noastră este să-L credem pe Dumnezeu.

A scos cafeaua din dulap.

— Bătălia se dă întotdeauna pentru minte, fiule.

— Crezi că ea se gândește vreodată la noi?

— Probabil că încearcă să nu se gândească.

— Pur și simplu nu înțeleg, tată. L-a cunoscut pe Domnul toată viața ei.

— A cunoscut ce i s-a spus despre Domnul, Joshua. Asta-i nu-i totuna cu a-L cunoaște pe El.

A pornit robinetul de apă.

— Nimeni nu poate auzi vocea Lui atâta vreme cât nu ascultă.



Dylan venea și pleca fără să dea nicio socoteală. Uneori lipsea toată noaptea.

— Ți-a fost dor de mine, iubito?

Cel puțin se putea prefăce pentru câteva ore că cineva o iubește. Lilith îl ținea ocupat cu cererile ei permanente. Era tot timpul pe picior de plecare „ca să facă cercetări”, cum spunea el batjocoritor. Nu exista loc fierbinte sau ascunzătoare despre care să nu știe. Nimeni nu putea îngropa suficient de adânc un secret pentru ca el să nu-l poată găsi. Avea spioni în spitale private, care îl sunau ca să-i șoptească ce star se interna acolo și de ce. Lilith câștiga o mulțime de bani. Abra se întreba dacă cei mai mulți nu-i veneau tocmai ca să nu publice anumite lucruri. Dar Lilith era generoasă și-i dădea lui Dylan un procent din venit.

— Mama va da o nouă petrecere.

Trecea vreun sfârșit de săptămână fără să dea ea o petrecere? De

PODUL SPRE CASĂ

data aceasta însă Dylan avea ceva în gând, și Abra știa că nu-i va face plăcere să afle ce.

— Marisa va avea grijă de tot. Vreau să-i eclipsezi pe toți.

— De ce?

— Am motivele mele.

A făcut un duș și și-a îmbrăcat echipamentul alb de tenis.

— Voi avea întotdeauna grijă de tine.

I-a atins bărbia și s-a aplecat ca s-o sărute.

— Îți promit asta.

Apoi și-a trecut degetele reci peste obrazul ei și a plecat.

Dylan îi dăduse Marisei Cohen instrucțiuni precise, și Abra s-a trezit purtând o minunată rochie albă Chantilly cu bretele în jurul gâtului.

— Îți pune foarte bine în valoare tenul.

Abra petrecuse multă vreme singură la piscină; avea o piele catifelată.

— Este o ținută neprotocolară pentru petrecerile de scară, ceea ce te va scoate în evidență și mai mult. Și lasă-ți părul pe spate.

Telefonul a sunat chiar când Abra a intrat pe ușă.

— Maria îți va aduce cina. Fii pregătită la ora șapte, dar să nu vii aici până când te chem eu.

Era aproape opt când a primit un semn de viață de la el.

A trecut prin porțile franțuzești din curte și a găsit salonul plin cu persoane în ținută formală. Femeile purtau rochiile până în pământ și bijuterii strălucitoare, iar bărbații smoching. Rochia ei informală albă a atras imediat atenția. L-a reperat repede pe Dylan și s-a întrebat ce joc pune la cale de data aceasta, când o voce familiară i s-a adresat din spatele ușii.

— O porumbiță printre păuni.

Franklin a vârat o țigară între buze, a inhalat adânc din ea și a stins-o într-o scrumieră de marmură. A eliberat fumul încet din plămâni în timp ce îi studia chipul.

— Arăți feciorelnic.

Când a văzut-o că strânge din buze, a adăugat repede:

— N-am vrut să te jignesc. După câte am înțeles de la Lilith, erai pe punctul de a pleca ultima dată când ne-am văzut. Nu mă așteptam să te revăd.

Abra a ridicat un umăr.

— Sunt încă aici.

— Ești o norocoasă!

A scos un port-țigaret de argint și i-a oferit o țigară. Ea a clătinat din cap și i-a spus că nu fumează.

— Ești o fată deșteaptă. E un obicei dăunător.

A scos una pentru el, a scuturat-o ușor pe port-țigaret, a introdus port-țigaretul în buzunar și a scos de acolo o brichetă, uitându-se în direcția lui Dylan.

— Cum a ajuns o fată drăguță ca tine să se încurce cu Dylan Stark?

Fată drăguță? I-a venit să râdă.

— E verișorul meu.

— Iar eu sunt unchiul tău.

Și-a rotit privirea prin încăpere și apoi s-a uitat iarăși la ea.

— Există mulți unchi pe lumea asta. Acesta nu-i un loc potrivit pentru tine.

— Probabil fiindcă eu nu sunt actriță.

— Oh, dar eu cred că ești, și încă mai bună decât cele mai multe din această încăpere, chiar și decât acelea care primesc roluri principale. Te deranjează dacă-ți spun ceva?

— Depinde ce anume?

— Pentru o fată deșteaptă ca tine, ești cu adevărat prostuță.

Abra a întors capul.

— De ce rămâi? Pentru că-i un băiat atrăgător? E foarte atrăgător, trebuie să recunosc asta.

— Din dragoste? veni răspunsul ei întrebător.

A zâmbit când a sesizat sarcasmul din întrebarea ei.

— Da, *din dragoste*. Nu cumva pentru că e atrăgător sexual?

Cum ea nu i-a răspuns, a scos un oftat plictisit.

— Chiar dacă dai jos maimuța din spate, ciroul se întoarce mereu în oraș.

Ea nu a înțeles ce vrea să spună.

Dylan a pornit spre ei, croindu-și drum prin mulțime.

— Franklin, mă bucur să te văd, ca de obicei.

A prins-o pe Abra după talie și i-a privit pe rând, ca și cum între ei s-ar fi întâmplat ceva ascuns.

PODUL SPRE CASĂ

— Nu știam că vă cunoașteți.

— Nu ne cunoaștem.

Domnul Moss a stins o altă țigară, gata să plece.

Dylan a strâns talia Abrei.

— Franklin a lucrat la una din cele mai bune agenții din oraș, până când o anumită actriță a plecat. Atunci a fost concediat.

— Așchia nu sare departe de trunchi. Te bagi în treburile tuturor.

— Nu-i nimic secret în faptul că o actriță cunoscută are o aventură cu directorul filmului în care joacă. E cam greu să bagi mizeria sub preș după aia, nu-i așa?

— Pamela va ajunge departe.

— Crezi?

Expresia de pe chipul lui Dylan s-a schimbat, arătând o simpatie profundă. Dar Abra știa că se prefacă.

— Am auzit că soția ta a băgat actele pentru divorț. Ceea ce mă face să mă întreb dacă zvonurile despre legătura dintre tine și clienta respectivă...?

Ochii bărbatului mai în vârstă au scăpărat mânioși, dar exprimau în același timp durere. Și-a ascuns repede simțămintele și a răspuns, ridicând în umeri:

— Așa cum i-am zis și mamei tale: femeile vin și pleacă.

— Omul ăsta-i o legendă, Abra. Se spunea că-i în stare să ia o fată de pe stradă și s-o transforme într-o vedetă de cinema.

— Pot s-o fac și acum, dar în ultima vreme am devenit mai selectiv.

— Ai găsit pe cineva?

— Încă mai caut.

S-a uitat spre Abra.

— Cât de selectiv? Ce cauți? O altă bombă blondă?

— Loialitate. Asta caut. Din nefericire, azi nu mai există loialitate.

— Te înșeli. Abra-i loială ca un labrador, a zis el zâmbind în direcția fetei. Nu-i așa, iubito?

Abra a înțeles ce urmează să se întâmple, și nu vedea nicio cale ca să împiedice inevitabilul.

Franklin Moss s-a uitat iarăși la ea, și de data aceasta nu doar la chipul ei.

— Are și alte talente pe lângă loialitatea de câine?

FRANCINE RIVERS

— Sora ei mi-a spus că știe să cânte la pian.

— Cât de bine?

— Habar n-am, dar trebuie să fi fost destul de bună, a râs Dylan.
A cântat în biserică.

I-a dat drumul Abrei, când cineva l-a chemat din partea cealaltă a încăperii. A ridicat mâna în semn de răspuns și a strigat că vine imediat.

— Ia-o cu tine acasă și vezi ce poate face.

I-a făcut cu ochiul și a adăugat:

— S-ar putea să te surprindă.

— Crezi? Eu nu pot fi surprins așa de ușor.

— Cine nu riscă, nu câștigă, spune vechiul proverb.

— Dylan!

Abrei îi era rușine cât de slabă și de disperată suna chemarea ei. S-a întins și s-a agățat de brațul băiatului. Acesta s-a aplecat spre ea și i-a șoptit:

— Du-te. E mai bine decât să fii urcată în autobuz și trimisă acasă.

Și-a frecat buzele de părul ei:

— Ți-am promis că voi avea grijă de tine, nu-i așa?

A luat un pahar de șampanie de pe tavă și s-a alăturat unui grup de fete frumoase.

Trupul Abrei s-a cutremurat. Asta a fost tot. L-a pierdut. Știa că acest lucru se va întâmpla. Dar mai târziu. Într-o zi.

Nu în seara asta. Nu aici. Nu acum.

Își spusese de nenumărate ori că ziua aceasta va veni, dar acum — că clipa a sosit — era șocată, devastată.

— Intri în joc?

— Poftim, a întrebat, adresându-i lui Franklin o privire absentă.

El a ridicat o sprânceană:

— Ca să-mi arăți ce poți face.

Avea de ales? A ridicat din umăr și a răspuns:

— Cred că da.

— Atunci haide. Cine nu riscă, nu câștigă.



*Toate își au vremea lor,
și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.*

ECLESIASTUL 3:1

Franklin Moss ținea o mână sub cotul Abrei când au ieșit pe ușa din față a lui Lilith Stark. Abra bănuia temerea lui că ea ar putea s-o ia la fugă. I-a trecut într-adevăr prin minte, dar unde ar fi putut să meargă? Să dispară în întuneric? Să doarmă undeva pe-o bancă? Și apoi? Să se întoarcă și să-l implore pe Dylan s-o primească înapoi? I-ar fi plăcut s-o vadă făcând asta. Stomacul i s-a strâns din cauza tensiunii. Oare lua o altă decizie greșită? Ar trebui să-i spună bărbatului de lângă ea că s-a răzgândit?

— Știi că ți-e frică. Te simt tremurând, i-a zis domnul Moss zâmbind. Dar permite-mi să te avertizez cu toată seriozitatea că dacă te întorci înapoi în casă, Lilith îl va pune pe Dylan să te ducă la prima stație de autobuz. Amândoi vor să scape de tine.

— De unde știți asta?

Nu îndeplinea Dylan pur și simplu instrucțiunile mamei lui?

— Știi și tu prea bine că e așa.

A oftat dezgustat.

— A fost cel mai rece rămas-bun pe care l-am văzut, și am văzut destule.

Lacrimile au început să-i împânzească și să-i ardă ochii. Respirația i s-a înțepit. Dylan a aruncat-o în mâinile acestui bărbat fără niciun avertisment și, din pură bravadă, ea a acceptat. Domnul Moss a cuprins-o după talie și s-a aplecat spre ea:

— Nu le da satisfacția de a te uita înapoi sau de a vărsa vreo lacrimă atâta vreme cât te pot vedea. Ține capul sus.

Aceasta era o poruncă, și ea l-a ascultat.

— Nu știi dacă fac bine că plec cu dumneavoastră, i-a zis cu voce tremurătoare.

— În clipa de față nu există niciun bine pe care să-l faci. Trebuie doar să scapi de aici.

Apoi a urmat cu un ton mai blând:

— Rezistă până ieșim pe poartă. Apoi poți să urli, să tuni și să fulgeri cât vrei. Dar nu acum. Nu aici. Uită-te la mine și zâmbeste. Prefă-te că ești sinceră. Așa, foarte bine, fetiço.

Un Cadillac negru și strălucitor a tras în fața porții și din el a coborât un tânăr în uniformă neagră și cu chipiu pe cap.

Caleașca te așteaptă, Cenușăreaso.

Abra a intrat repede în mașină, tremurând mai tare ca oricând. Tot trupul îi era cuprins de frig. A închis și a deschis pumnii, abia reprimându-și impulsul de a apuca mânerul de la ușă. *Mergi până la capăt, lașo. Cine nu riscă, nu câștigă.*

L-a urmărit pe domnul Moss ocolind mașina prin față, vorbind scurt cu tânărul, întinzându-i o bancnotă îndoită și așezându-se în scaunul șoferului.

— De acum îl vei vedea în acțiune pe vrăjitor, pe minunatul vrăjitor din Oz.

A cântat încet, respectând fiecare notă, și i-a tras cu ochiul în timp ce a pornit motorul. După ce a trecut pe sub poartă și a cotit spre stânga pe Tower Road, i-a spus încet:

— Acum poți să plângi.

Abra și-a întors fața ca el să nu vadă lacrimile curgându-i pe obraz și a strâns cu putere din dinți. Atunci salvatorul ei i-a aruncat în poală o batistă albă imaculată, cu monograma brodată într-un colț. Ea a luat-o recunoscătoare.

— Îl urăsc.

— Nu acum, dar într-o zi îl vei vedea pe Dylan așa cum este în realitate. Ai totuși o consolare: ai rezistat mai mult decât celelalte fete despre care am auzit și, din câte știu, pentru nimeni n-a mai făcut aranjamente.

PODUL SPRE CASĂ

— Ce norocoasă sunt!

Domnul Moss s-a uitat la ea:

— Îți sare țandăra. Asta-mi place.

Abra a închis ochii strâns: *Ce proastă sunt!*

— Recunoaște-ți meritul, atunci când el există: ai supraviețuit scorpiei și fiului ei. Amândoi înșfacă și împung fără milă. Lilith trăiește din vieți ruinate. Pentru ea-i o afacere să cunoască cel mai recent și mai mare scandal.

Oare ce i-a spus mamei sale despre ea, s-a întrebat Abra. Dar ce mai conta acum?

— Am crezut că Dylan mă iubește.

Dorea cu disperare să creadă că cineva ar putea-o iubi.

— Dylan Stark este incapabil să iubească. Uită-l!

— De parc-ar fi chiar așa de ușor!

— Nu, nu-i ușor. Dar e necesar.

— Și dacă n-am niciun talent? Ce va fi atunci?

Oare o va arunca și el în stradă?

Privirea lui s-a plimbat ostentativ peste trupul ei:

— Vom începe cu ce ai, și care e foarte frumos – chiar foarte frumos.

I-a zâmbit măhnit:

— Nu fi așa speriată. Nu urmăresc ce crezi tu.

Emoțiile încă o mai tulburau. Va fi la fel de dur ca Dylan? Oricum, era mai înalt și mai lat în umeri. Nu avea chef să pună întrebări. Din fericire, nici Franklin Moss nu a întrebat nimic. Și nici n-a dat drumul la radio. Cu Dylan, n-a mers nicăieri fără ca radioul să urle.

Și-a întors privirea și s-a întrebat: a iubit-o Dylan vreodată, fie măcar o secundă? N-a văzut din partea lui decât poftă, sarcasm și furie. Stătuse cu el fiindcă-i era prea rușine să ceară ajutor. Stătuse ca să nu fie nevoită să audă că va trebui să doarmă așa cum și-a așternut. Stătuse de frică. Stătuse fiindcă nu știa unde să meargă. Stătuse dintr-o sută de motive care nu aveau niciun sens, nici măcar pentru ea. Iar acum se simțea pierdută. Și sentimentul acesta n-avea nimic de-a face cu situarea în spațiu.

Bărbatul acesta conducea calm, cu totul altfel decât Dylan. Nu mergea cu viteză amețitoare, nu lua curbele înclinându-se într-o

parte și nu evita celelalte mașini la centimetru. Conducea repede, dar stăpânind perfect mașina. Nu bătea ritmul în volan, ci îl ținea ferm.

— Îi oferea cu adevărat șansa de a se salva, sau schimba doar paturile? Un fior rece de înțelegere a străbătut-o. Avea vreo importanță?

— Au trecut pe culoarea galbenă a semaforului.

— Vrei să te întorci?

— La Dylan?

— La viața sau la familia ta de dinainte să-l întâlnești.

— Nu.

Chiar dacă cineva s-ar fi deranjat să o caute, nu s-ar fi întors. Nu se va întoarce niciodată în Haven.

— Eu nu am avut o viață a mea.

— De niciun fel? a întrebat-o neîncrezător.

— În orice caz, nu una despre care să merite să vorbești.

— Dar familia ta?

— N-am familie. N-am un loc căruia să-i spun acasă.

I-a ascultat mirat cuvintele și i-a aruncat o scurtă privire, apoi s-a concentrat iarăși asupra drumului.

— Unul din primele lucruri pe care le-am remarcat la tine a fost aerul de mister. Te deosebeai net de ceilalți. Stăteai, acolo în spate, observând și fiind observată.

— Fiind observată?

A chicotit văzându-i privirea surprinsă.

— Nu mă crezi? Nimeni nu s-a apropiat de tine fiindcă Lilith a zis că ești nepoata ei, asta-i singurul motiv. Nimeni nu voia să riște furia ei.

— Ar fi dansat în stradă dacă cineva m-ar fi luat de lângă Dylan.

— Înseamnă că nu înțelegi nimic.

I-a adresat o privire rece:

— Nici măcar ea nu vrea să i se împotrivescă lui Dylan.

Au încetat să-și mai vorbească. Distant, gânditor, domnul Moss gonia pe străzile Los Angelesului. Nu știa unde o duce, și nici nu-i păsa. Ce mai conta acum? Clădirile erau mai impozante și mai înalte; luminile erau mai strălucitoare. Mașinile se înghesuiau pe bulevard. La un teatru în stil art deco străluceau lumini de neon și pe marchiza

PODUL SPRE CASĂ

lui scria pompos: *Doamna și vagabondul*. Se părea că spectacolul s-a terminat, fiindcă trotuarele erau pline de oameni. Viața ei se dezintegrase, dar lumea înconjurătoare își continua cursul ca de obicei. Dacă dispărea de pe fața pământului, nimeni nu-i va simți lipsa. Dar putea la fel de bine și să supraviețuiască.

Au oprit în fața unei clădiri cenușii cu opt etaje și cu basoreliefuri înfățișând bărbați și femei din Egipt. Un portar în uniformă a ieșit afară când domnul Moss a ocolit mașina ca să-i deschidă Abrei portiera.

— Bună seara, domnule Moss.

— Da, așa este, Howard.

Domnul Moss i-a dat cheile și i-a spus că nu va mai avea nevoie de mașină în seara aceea. Abra a simțit sângele năvălindu-i în obraji. Trebuia să-i fie recunoscătoare că o lăsa să petreacă noaptea la el, chiar dacă audiția nu avea să decurgă așa cum spera. A simțit palma lui mare pe spate, împingând-o înainte prin ușa ținută deschisă de Howard pentru ei.

— UMLE rezervorul și verifică uleiul, te rog.

— Da, domnule.

Abra s-a simțit mai stânjenită decât în noaptea când Dylan a dus-o la Hotelul Fairmont. Domnul Moss avea vârsta lui Peter Matthews, sau pe-aproape.

Ascensorul Otis i-a urcat până la ultimul etaj. Domnul Moss a pășit înainte și a descuiat o ușă. Pe hol mai era o singură ușă, undeva departe, în celălalt capăt.

— Casă, dulce casă.

I-a făcut un semn din cap, și ea a pășit înainte într-o lume în alb și în negru. Camera de zi avea un design spartan; mobilierul era utilitar, scump și modern. Geamurile mari lăsau să se vadă noaptea întunecoasă de afară și clădirea de apartamente cufundată în somn de peste drum. Singurele pete de culoare în încăpere erau trei postere înrămate pe peretele alb: trei imagini diferite înfățișând un bărbat îmbrăcat într-o robă scurtă și îmbrățișând o siluetă de marmură ce părea că tocmai a prins viață.

Domnul Moss și-a dezbrăcat haina neagră, a împăturit-o umăr la umăr și a așezat-o cu grijă pe spătarul unui scaun alb din piele. Și-a

lărgit nodul de la cravată și și-a desfăcut butonierele de la cămașa albă.

— E lucrarea lui Jean-Léon Gérôme. Ce părere ai?

Un mic semnal de alarmă s-a declanșat în ea, dar l-a redus la tăcere. Părea un tablou foarte potrivit pentru un agent care se îndeletnicea cu recrutarea talentelor.

— Pygmalion și Galatea.

Ești o fată deșteaptă.

Întorcându-și privirea de la postere, s-a îndreptat spre pianul așezat într-un colț.

Cântați la pian?

— Puțin, dar nu ai venit aici ca să mă auzi pe mine cântând.

Zicând asta, s-a îndreptat spre bar.

— Dar mai întâi să bem ceva. Ia loc. Asta, fiindcă ești prea tensionată. Fii pe pace, n-am de gând să-ți compromit virtutea.

De parcă ar mai fi avut virtute pe care s-o compromită. S-a așezat pe marginea canapelei albe. Cum putea să se relaxeze, când următoarea oră avea să hotărască ce se va întâmpla cu restul vieții ei? A auzit clincherul sticlei și zgomotul unui dop care se desface. Domnul Moss a venit spre ea, cercetând-o cu atenție în timp ce i-a dat paharul cu o băutură întunecată și scânteietoare.

— Ce-i înăuntru?

— Ce suspicioasă ești! Presupun că vine din experiență.

A luat băutura rece în mâinile ei reci.

— Odată Dylan mi-a dat să beau ceva ce m-a făcut să dansez pe o scenă.

— Unde?

— North Beach. San Francisco.

A scos un sunet disprețuitor și a zis:

— Dylan a fost întotdeauna un băiat rafinat.

Apoi expresia i s-a schimbat, reflectând curiozitatea:

— Și te-ai priceput?

— Destul de bine ca să instig la o bătaie cu pumnii și ca poliția să năvălească înăuntru.

Cel puțin așa i-a spus Dylan. Ea nu-și amintea prea bine ce s-a întâmplat în seara aceea.

PODUL SPRE CASĂ

Domnul Moss a făcut un semn cu capul spre paharul din mâna ei:

— E rom amestecat cu Coca Cola. Nu pari a fi o fată care bea scotch cu gheață. Și nu-ți voi da niciodată droguri fără să știi sau fără ca medicul să ți le prescrie.

Vorbea de parcă totul era deja stabilit. Abra a sorbit prudent din pahar. De obicei nu-i plăcea alcoolul, dar acesta era bun.

Domnul Moss s-a așezat la capătul celălalt al canapelei, cu o expresie plăcută pe chip. Părea că se simte sigur pe el și foarte comod. În ciuda distanței dintre ei, Abra îi simțea tensiunea, un curent subteran de exaltare și așteptare. Îi spusese că audiția nu avea nimic de-a face cu sexul, dar nu putea să fie sigură de asta. El și-a întins brațul pe spătarul canapelei.

— Trebuie să știi câteva lucruri despre mine înainte ca să începem audiția.

I-a zâmbit complice, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Apoi a început să-i povestească pe scurt istoria vieții sale. Absolvise Școala de Afaceri de la Harvard, își făcuse ucenicia la o agenție din New York care administra carierele actorilor de pe Broadway, apoi a venit în vest și s-a angajat la cea mai prestigioasă și cea mai puternică agenție de talente din Hollywood. S-a descurcat foarte bine, construind cariera câtorva staruri celebre. N-a fost concediat niciodată în viața lui – în ciuda zvonurilor lansate. A câștigat o grămadă de bani, și îi avea încă pe majoritatea. De când a plecat de la agenție, a semnat contracte cu mai mulți actori, și toți aveau acum continuu de lucru, ceea ce însemna un venit stabil. Îi plăcea să riște, și era în căutarea unui nou proiect. Da, avusese o aventură cu strălucitoarea Pamela Hudson și, da, asta i-a adus multe necazuri, dintre care nu cel mai neînsemnat era că soția l-a părăsit și i-a luat cu ea pe cei doi copii ai lor. Nu că acest lucru l-ar fi deranjat prea mult. Se căsătoriseră de tineri și cu timpul au pornit în direcții diferite.

— Divorțul nu-i niciodată simplu și nici ieftin. Cel mai mare regret al meu este că aventura i-a îndepărtat pe copii. Nu m-au iertat că am înșelat-o pe mama lor.

— Și soția dumneavoastră?

— Ea are casa din Malibu, ceea ce o face fericită, pe ea și pe copii.

Lor le plac plajele. Iar eu am apartamentul ăsta, ceea ce mă face pe mine fericit. Mie îmi place să fiu aproape de acțiune.

I-a spus totul atât de repede, încât Abra nu a avut răgazul necesar să absoarbă noile informații.

— Câți copii aveți?

— Un băiat și o fată, de cincisprezece și treisprezece ani.

Și-a terminat whisky-ul din pahar și s-a ridicat să și-l umple iarăși.

— Fiica mea ar fi gata să-mi taie capul și să i-l ofere maică-si pe o tavă. Iar fiul meu nu vrea să-mi vorbească. Asta a lăsat Pamela în urma ei.

— O mai iubiți încă?

— O regret mai mult pe soția mea decât pe ea. Ei, — a continuat cu un râs aspru — în clipa de față mă interesează femeile numai din punct de vedere profesional. A fost nevoie ca găscă de aur să-și ia zborul în cuibul altuia ca să-mi bag mințile-n cap. Bine măcar că am investit comisionul de la Pamela înainte să-și deschidă aripile și să dispară în zare.

A zâmbit trist:

— Să nu crezi c-a ajuns prea departe. Acum e gravidă. Până când va naște și își va reface silueta, va fi uitată. Și pun pariu că mariajul ei va dura doi ani, maxim trei. În urma divorțului va rămâne cu câteva milioane, dar nu va avea cariera pentru care l-a înhățat pe director. N-ar fi avut-o nici dacă ar fi rămas pe drumul cel bun.

A continuat, ridicând din umeri:

— Cel puțin va avea destui bani ca să nu mai fie nevoită să lucreze ca ospătăriță la vreun drive-in*.

— Deci e-adevărat?

Ea și Penny citiseră acest lucru despre Pamela Hudson într-o revistă de cinema.

— Chiar ați întâlnit-o într-un drive-in?

Zâmbetul lui era acum plin de cinism.

— S-a întins prin geamul deschis ca să-mi ia comanda. Să zicem că i-am studiat bine calitățile și mi-am pierdut capul.

* Restaurant care își servește clienții în mașină.

PODUL SPRE CASĂ

S-a ridicat și a luat paharul pe jumătate gol al Abrei.

— Se pare că te simți mai bine acum.

Poate din cauză că el vorbea atât de deschis și de profesional.

— Vreți să cânt acum, domnule Moss?

— Dă-i drumul, a zis și și-a umplut iarăși paharul. Sunt numai urechi.

Și-a trecut mâinile peste clape și a văzut că pianul era perfect acordat. Apoi s-a așezat comod pe scăunel și a început să cânte gama și acordurile pentru a se încălzi. Trecuse o viață de când cântase ultima dată la pian. Acum se simțea mai bine ca niciodată de când plecase din Haven.

S-a relaxat și muzica i-a invadat mintea, iar ea a cântat cât a știut de bine un potpuriu de cântări bisericești. Fiecare notă îi aducea aminte de Mitzi, de pastorul Zeke, de Joshua, de biserica plină cu oameni pe care îi cunoscuse toată viața. Brusc, și-a ridicat mâinile înleștate în aer.

— Este ceva în neregulă cu pianul?

— Nu.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Nu cred că cineva ar dori să audă ce cânt eu acum. Asta-i tot.

El s-a așezat pe scaunul de la bar, urmărind-o îndeaproape.

— Ce-ați vrea să cânt?

— Mă pui pe mine să aleg? a întrebat-o surprins. Cântă orice vrei.

A început cu Tocata și cu Fuga în Re minor a lui Bach. Apoi „Claire de Lune” s-a scurs de sub degetele ei. S-a gândit la Dylan în timp ce a cântat „Your Cheatin’ Heart” și „Crying in the Chapel” a lui Orioles. După ce și l-a alungat din minte, a căutat o altă sursă de inspirație, și în minte i-a răsărit Mitzi. Abia stăpânindu-și lacrimile, a început să cânte cu pasiune „Maple Leaf Rag”. Când domnul Moss a izbucnit în râs, Abra s-a oprit. A ridicat mâinile, cu degetele răsfrate și cu inima bătându-i puternic. Ce era așa de amuzant?

— Ei bine, chiar ești o surpriză! Și crede-mă când spun că nu mi se întâmplă prea des să fiu surprins.

A băut ce-a mai avut în pahar și a pus sticla pe bar. Apoi s-a apropiat de pian.

— Dylan habar n-avea că știi să cânți așa bine, nu-i așa?

FRANCINE RIVERS

— Știa că am cântat în biserică.

— Cu siguranță că nu asemenea melodii. Ai spus deja că știi să dansezi. Știi să cânti și cu vocea?

Ea l-a corectat:

— Am dansat după ce am băut ceva, și nu știam ce fac. Presupun că știu să cânt și cu vocea – ei bine, nu mai rău ca alții. Poate că aș putea și să chiui, dacă m-ar învăța cineva.

A ridicat mâna, parcă pentru a o opri să continue:

— Nu contează. Te miști ca o dansatoare. Și ai o tonalitate plăcută a vocii. Știi ceva? Ești o adevărată comoară.

Părea încântat și ochii îi străluceau.

— Putem s-o facem.

— Ce să facem?

— Să te transformăm într-un star.

Abra s-a uitat surprinsă la el.

— Vorbiți serios?

Inima era pe punctul să-i spargă pieptul.

— Vom avea amândoi foarte mult de lucru, dar eu vreau să încerc.

Tu vrei?

S-a molipsit imediat de la entuziasmul lui.

— Dar unde voi locui?

— Aici. Cu mine. Și nu te uita așa la mine. Am două dormitoare în plus, și amândouă au încuietori la ușă. Haide.

I-a făcut un semn cu capul.

— Hai să vezi.

Încă emoționată, Abra l-a urmat pe hol. A intrat printr-o ușă deschisă într-o cameră decorată masculin în albastru și maro, cu un pat dublu și postere cu autograf înfățișându-i pe Yogi Berra, Bob Grim și Joe DiMaggio. Domnul Moss a deschis apoi o altă ușă, dezvăluind un dormitor decorat într-un stil mai feminin în culori pastelate: roz, verde și galben. Mobilierul era în stil provincial francez – un pat lat, un dulap, noptiere și lămpi. Avea chiar și o baie proprie, cu o cadă sprijinită pe suport în formă de labă și duș separat, totul din cahle în roz și alb, oglinzi cu ramă poleită, prosoape și covoare de un verde pal. Penny ar fi fost fascinată.

— Dincolo este biroul meu.

PODUL SPRE CASĂ

Domnul Moss a deschis o altă uşă din cealaltă parte a holului, lăsând să se vadă o încăpere mai mare cu un scaun rotativ impunător, îmbrăcat în piele maro, şi un birou din mahon pe care se găseau teancuri de dosare şi un telefon. Alături se găsea un seif din fier, iar lângă un perete erau amplasate patru fişete pentru documente. Peste tot erau expuse afişe ale unor filme şi decupaje din reviste *glossy*. Era uşor de sesizat lipsa Pamelei Hudson. O maşină de scris era aşezată într-un capăt al biroului, şi alături de ea un teanc de hârtie. I-a lăsat puţin timp ca să cerceteze totul, apoi a condus-o la o uşă din capătul holului.

— Aici e camera mea.

A deschis uşa ce dădea într-o încăpere mult mai spaţioasă decât camera de zi a lui Peter şi a Priscillei. Era plină cu mobilier de culoare închisă şi ţesături grele, şi emana o identitate masculină. Când domnul Moss a intrat, Abra nu l-a urmat. Acesta s-a uitat de la ea la patul dublu şi înapoi, apoi i-a zâmbit sardonice:

— Nu?

Abra s-a întrebat dacă nu cumva totul depindea de un „da” al ei. A înghiţit în sec. Dar el nu a forţat nota şi nu părea dezamăgit. A ieşit din cameră şi a închis uşa după sine.

— O altă premieră, i-a zis zâmbindu-i. Bravo.

Ea l-a urmat înapoi în camera de zi.

— A venit clipa deciziei, Abra.

S-a aşezat iarăşi în capătul canapelei, relaxat şi atent.

— Poţi să te întorci pe Tower Road şi să-l implori pe Dylan să te primească înapoi, deşi ştii bine că n-o va face. Sau poţi să rămâi aici ca să lucrezi cu mine şi să devii o stea. Ce alegi?

Era chiar aşa de sigur că va ajunge o stea? Stătea la marginea unei prăpăştii, tremurând.

— Nu te teme, i-a spus râzând uşor. Orice altă fată în locul tău ar fi sărit în sus la oportunitatea pe care o ofer. Dar tu nu eşti ca alte fete. Te urmăresc deja de ceva vreme.

Şi-a amintit că l-a văzut lângă piscină în noaptea aceea.

— Dylan ştie?

— Foarte probabil.

Zâmbetul lui nu mai era deloc amuzat.

FRANCINE RIVERS

— Ce vrei, Abra?

— Vreau să fiu...

Un nod în gât a împiedicat-o să continue.

— Bogată și celebră?

— Cineva.

Nu mai voia să fie invizibilă. Nu mai voia să fie un copil ușor de dat la o parte. Nu mai voia să fie iubita izgonită a lui Dylan. Dylan avea să regrete că a alungat-o. Penny și trupa ei o vor invidia. Va fi *cineva*.

— Te voi face cineva, și mai mult de atât.

S-a ridicat cu un aer mulțumit, ca și cum totul ar fi fost decis.

— Vino înapoi în biroul meu.

Pășea foarte sigur pe el. A deschis un fișet, a răsfoit printre dosare și a scos două documente. După ce le-a lăsat să cadă pe mapa din piele neagră de pe birou, a scos dintr-un sertar un stilou negru cu argintiu și l-a pus peste foi. Apoi a tras un scaun și a zis:

— Șezi și citește. Nu te grăbi și întreabă-mă orice nu înțelegi.

— Nici măcar nu știu ce să întreb.

S-a uitat la ea nespus de trist.

— De unde-ai mai apărut și tu, fetițo?

— M-am născut sub un pod și am fost lăsată să mor.

N-a vrut să spună asta.

El și-a plecat capul într-o parte, cercetând-o atent.

— Frumoasă poveste.

— E-adevărată.

— Dar fără îndoială că cineva te-a găsit.

— Și după aceea m-a părăsit.

Acum Dylan a părăsit-o și el. Și ce va face bărbatul acesta cu ea?

— Nimeni nu m-a vrut pentru multă vreme!

Domnul Moss s-a încruntat ușor, studiindu-i chipul și clătănând din cap:

— Dacă semnezi contractul ăsta, te pui în mâinile mele pentru multă vreme. Și te voi transforma într-o persoană pe care toată lumea o va vrea.

Putea într-adevăr să facă asta? L-a studiat pentru o clipă și a

PODUL SPRE CASĂ

văzut că el crede ce spune. Voia să creadă și ea. A luat stiloul, a răsfoit paginile și a semnat pe linia punctată.

— Tinerețe impetuoasă.

A rostit aceste cuvinte cu un ton enigmatic și a luat stiloul din mâna ei. Când s-a aplecat peste ea, Abra i-a simțit fierbințeala radiind din trup și căldura respirației pe păr. A semnat cu o înfloritură sub semnătura ei. După aceea a răsfoit al doilea exemplar și i-a făcut semn Abrei. Ea a semnat iarăși, apoi a semnat și el, a pus stiloul la loc în sertar, a deschis seiful de fier și a introdus o copie în el. A arătat spre exemplarul fetei, care era încă pe birou:

— Ar trebui să-l pui într-un loc sigur.

— Unde sugerați? În lenjerie?

Atunci a răs și a întins mâna.

— Dă-mi-l mie.

L-a pus în seif lângă exemplarul lui, a închis ușița și a format cifrul. Apoi a deschis o cutie cu cărți de vizită, s-a oprit la una, a notat un număr de telefon într-un carnețel, a ridicat receptorul și a format respectivul număr. Zâmbind încrezător, i-a făcut semn cu ochiul.

— Dylan. Dragul meu prieten. Te-am sunat ca să-ți mulțumesc. Cine? Franklin Moss la telefon. Cine altcineva?... Două dimineața? Nu m-am gândit că te-ai culcat așa devreme... Nu, nu sunt beat. Dimpotrivă. Mă simt bine, cum nu m-am mai simțit de multă vreme.

A ascultat puțin, apoi a răs.

— Ca să-ți răspund la întrebarea asta, da, m-a surprins. Tocmai am semnat contractul cu ea.

A atins biroul cu coapsa, zâmbind Abrei.

— Mai ești acolo, Dylan?... Da. Exact asta am zis.

A rupt foaia cu numărul de telefon din carnețel și a aruncat-o în coșul de gunoi.

— Eu știu întotdeauna ce fac... Nu. Nu te obosi să trimiți nimic. Va începe o viață nouă aici.

A pus receptorul în furcă.

— Finiș. Fetifo, ăsta a fost sfârșitul unei ere întunecate. Acum răsar zorii unei noi ere.

Dacă ar fi vrut să se răzgândească, deja era prea târziu.

— Ce-a zis Dylan?

FRANCINE RIVERS

— A vrut să știe cât de bine ai cântat.

— Sigur nu s-a referit la pian.

— Adevărat.

Ochii domnului Moss aveau o strălucire întunecată.

— Dar el nu știe asta.

I-a întins Abrei un alt pahar, după aceea i-a zis că era vremea să meargă la culcare. Câteva minute mai târziu a bătut la ușa ei și ea a tresărit alarmată.

— Soția mea a lăsat câteva lucruri.

I-a întins o grămadă de haine.

— Deocamdată asta-i tot. Măine vom merge să cumpărăm câte ceva.

S-a uitat ușor amuzat la ea.

— Încuie ușa, dacă asta te face să te simți mai în siguranță.

Abra n-a putut să doarmă. Se uita mereu la ceasul de pe noptieră. Trecea de la disperare, din cauza lui Dylan, la speranța că visurile pe care Franklin Moss le sădise în ea se vor împlini. Dacă muncea suficient de mult, putea să fi răsplătită?



— Eu am terminat! a strigat Gil de pe partea cealaltă a acoperișului. Tu?

— Mai am două. Joshua a bătut în cuie ultimele două țigle și s-a ridicat, vârându-și ciocanul în centura pentru unelte. Apoi și-a scos genuncherele și le-a împins jos.

— De aici se vede minunat! a strigat Harold Carmichael de pe trotuar, unde ședea în scaunul lui pe roțile. Ați făcut o treabă excelentă, băieți. Donna și cu mine vă suntem foarte recunoscători.

Soția lui în vârstă stătea în spatele său, ținând mânerul scaunului.

— În bucătărie vă așteaptă niște limonadă și prăjituri, când sunteți gata.

Gil a coborât de pe scară.

— Pe mine puteți conta, doamnă Carmichael.

Joshua l-a urmat. De îndată ce picioarele lui au atins pământul,

PODUL SPRE CASĂ

a demontat scara, a pliat-o și a dus-o în mașina lui. Acoperișul de la căsuța lui Harold și a Donnei era reparat acum. Nu avea să mai picure prin el la iarnă, când începeau ploile.

Domnul Carmichael părea preocupat de o grijă:

— Ar trebui să vă plătim, Joshua.

Joshua i-a strâns mâna cu blândețe, atent să nu provoace durere în degetele deformate de artrită ale bătrânului, și i-a răspuns:

— A fost felul nostru de a vă mulțumi amândurora pentru credințioșia dumneavoastră față de familia bisericii.

— Ți-am mulțumit vreodată pentru rampă?

Joshua a râs:

— Da, mi-ați mulțumit.

De vreo o sută de ori.

— Îmi iubesc mult casa, dar am început să mă simt în ea ca într-o celulă de închisoare.

Doamna Carmichael a împins căruciorul, spunând:

— Hai să mergem înăuntru pentru ca Joshua și Gil să ia o mică gustare.

Joshua s-a apropiat de cărucior:

— Dați-mi voie să vă ajut.

Femeia l-a privit recunoscătoare și le-a luat-o înainte, ținând deschisă ușa de la intrare, în timp ce Joshua împingea căruciorul cu domnul Carmichael în susul rampei. Gil i-a urmat la mică distanță.

Pe domnul Carmichael îl mai preocupa ceva:

— Va trebui să comand niște lemne pentru foc.

— Spuneți-mi câte vă trebuie, s-a oferit repede Gil. Vi le-aș putea aduce eu săptămâna viitoare. Mă pot dispensa fără probleme de un stângen: Oricum, putrezește acolo. Întotdeauna cade câte un pom în pădure, și îmi place să curăț cât mai bine pădurea, ca să previn pericolul de incendiu. Îmi faceți o favoare dacă îl luați.

— Aș vrea să-ți plătesc ceva pentru el.

— Bine. Vreau vreo douăzeci de prăjiturile și câteva borcane cu gem de rodii și gutui, din acela pe care îl face soția dumneavoastră.

Doamna Carmichael radia de bucurie:

— Borcanele de gem ți le pot da astăzi, dar pentru prăjiturile mă tem că va trebui să mai aștepți. Nici n-apuc să le fac bine, că Harold

le și mănâncă, a spus ea bătându-și dragăstos soțul pe umăr. Îi plac foarte mult dulciurile.

Gil a râs:

— Și mie îmi plac.

A mâncat o prăjiturică și a băut un pahar de limonadă.

— Îmi pare rău, oameni buni, dar trebuie să plec. Vă voi aduce o mașină cu lemne miercuri, e bine așa? Ce ziceți?

Oricând dorești, Gil, și-ți mulțumim încă o dată.

Domnul Carmichael și-a întors scaunul și l-a însoțit până la ușa de la intrare.

Donna a luat paharul lui Joshua și l-a umplut iarăși, fără să-l întrebe nimic. Se vedea limpede că voia să-i spună ceva. Joshua se aștepta să fie ceva în legătură cu starea de sănătate a soțului ei.

— De mai multe zile, Abra nu-mi iese din minte. Ai primit vreo veste de la ea?

Trecuseră deja doi ani de la plecarea ei, dar menționarea numelui ei încă îl mai umplea de emoție.

— Niciun cuvânt.

În tot acest timp, nimeni nu aflase nimic despre Abra. Oare i-a uitat pe toți cei care au iubit-o? L-a uitat și pe el?

Joshua a golit paharul de limonadă, l-a clătît și l-a așezat pe chiuvetă.

— Abra se va întoarce acasă când va fi pregătită. Dar rugați-vă în continuare.

A strâns ușor umărul doamnei Carmichael:

— Mulțumesc frumos pentru limonadă și prăjituri.

Domnul Carmichael se apropia de ușa bucătăriei.

— Pleci și tu? a întrebat, fără a încerca să-și ascundă dezamăgirea.

— Harold, l-a dojenit blând soția lui. Bietul băiat a lucrat toată dimineață la acoperiș. Și e sâmbătă azi. Poate că are și el o întâlnire.

Joshua mai ieșise cu fete doar de câteva ori după ce el și Lacey Glover decisese să se despartă. Poate că ar trebui să înceapă iarăși să se uite în jurul lui. În orice caz, nu întinerea.

— Ne vedem mâine la biserică.

În drumul spre casă, a observat pe trotuar o veche prietenă și a oprit. S-a întins peste scaunul din față, a coborât geamul și a strigat:

PODUL SPRE CASĂ

— Sally Pruitt! Când ai venit acasă?

Fata slăbise și îi stătea foarte bine cu părul tuns scurt. I-a zâmbit plăcut surprinsă.

— Ce mă bucur să te văd. Tocmai mă gândeam ce bine-ar fi să mă întâlnesc cu tine, Joshua.

S-a apropiat de mașină și și-a rezemat coatele de geamul coborât:

— Ești o bucurie pentru ochii îndurerați.

— Și tu arăți foarte bine. Vrei să te duc cu mașina?

— Mi-ar plăcea.

A deschis portiera și a urcat înăuntru.

— Știi ce-aș mai vrea? Un shake de căpșuni la Bessie. În ultimele două ore am colindat prin tot orașul și mi-ar prinde bine ceva răcoritor.

— Ceva probleme sentimentale?

— Copiii nu pot să vină acasă fără ca părinții să-și dorească să-i dădăcească, dar acum nu mai sunt copil mic. Am plecat de acasă la o săptămână după absolvirea școlii, în caz că nu-ți mai aduci aminte.

Nu-și mai amintea, dar a preferat să nu recunoască acest lucru. A băgat mașina în viteză.

— Ai venit doar pentru sfârșitul de săptămână, ori ți-ai propus să stai mai mult?

— Expresia luminoasă de bucurie de pe fața ei s-a întunecat.

— Sunt aici ca să... mă gândesc, a răspuns după o clipă de ezitare.

— Pot să te întreb la ce te gândești?

— La ce vreau de la viață.

— Și ai vreo idee?

Sally s-a uitat la el.

— Întotdeauna am avut o idee, dar nu mi-a mers cum aș fi vrut eu.

Joshua a parcat la colțul străzii și Sally a ieșit din mașină înainte ca el să aibă ocazia să-i deschidă portiera. Au mers umăr la umăr până la ușa cafenelei, dar când au ajuns la ea, Joshua i-a luat-o înainte ca să-i deschidă ușa.

— Îngăduie-mi să fiu un gentleman.

Fata a râs în timp ce intra înaintea lui pe ușă.

— Am locuit multă vreme într-un oraș mare, unde majoritatea bărbaților îți trânteau ușa în nas sau te loveau cu ea din spate.

FRANCINE RIVERS

— N-a fost întotdeauna așa.

— Vremurile se schimbă, Joshua. Și eu mă schimb odată cu ele.

— Nu prea mult, sper.

Susan și Bessie i-au salutat cu voce tare de la distanță. Bessie a îmbrățișat-o pe Sally și i-a spus că se bucură s-o vadă. A întrebat-o dacă și-a adus și caietele ca să-și facă aici temele. Amândouă au râs. Susan i-a transmis salutări și tatălui lui Joshua. Apoi Bessie i-a condus la o masă mai retrasă, amplasată în dreptul ferestrei: ce dădea spre strada unde își parcase mașina. I-a întins lui Sally mapa cu meniul și i-a zâmbit cu subînțeles lui Joshua înainte ca să-i dea și lui o mapă. El a clătinat din cap. Ce era în capul femeilor? Bessie dorise întotdeauna să-i găsească pe cineva.

Sally a pus la o parte mapa ei, și-a așezat coatele pe masă și l-a studiat.

— Arăți diferit, Joshua.

El și-a pus mapa peste a ei.

— Da, sunt mai bătrân.

— Mai bătrân, mai înțelept, puțin împovărat și rănit.

— Am fost sanitar în Coreea.

— Nu-i vorba numai de război, Joshua.

Joshua îi înțelegea aluzia. Auzise despre Abra și, la fel ca mulți alții, dorea să obțină mai multe informații.

Bessie s-a întors la masa lor.

— Ce să vă aduc?

Sally a comandat un shake de căpșuni și Joshua a cerut ca de obicei, cafea neagră. Sally a urmărit-o pe Bessie îndepărtându-se și apoi s-a uitat iarăși la Joshua.

— Bessie spune că tatăl tău vine des aici. Are un motiv anume?

Era evident că în mintea ei era un motiv.

— Tata preferă să mănânce mai degrabă ceea ce gătește Oliver decât ceea ce gătește el însuși.

Sally a ridicat din sprâncene și a întrebat:

— Vrei să spui că nu are nimic de-a face cu Sally Wells?

— Vreau să spun că nu poți să-i oprești pe oameni să aibă părerile lor.

Joshua știa că Susan nu făcea niciodată ceva care să ridice

PODUL SPRE CASĂ

suspiciuni în legătură cu comportamentul ei sau al tatălui său. Poate că de aceea tatăl lui o plăcea suficient de mult ca să-i caute atât de des compania. Uneori Joshua se întreba unde va duce prietenia lor tot mai strânsă. Totuși, tabloul mamei stătea încă pe noptiera ei din dormitor, iar portretul de la căsătorie mai atârna deasupra șemineului.

— Dar tu, Joshua? Te întâlnești cineva?

— Da, a râs el. Mă întâlnesc cu tine.

— Știi ce vreau să spun. Am auzit că o vreme te întâlneai cu Lacey Glover.

— Acum nu mă întâlnesc cu nimeni.

A întâmpinat cu o căutătură serioasă privirea insistentă a lui Sally.

— Lacey și cu mine am rămas amici.

— Bine, a oftat ea și a ridicat ușor din umeri. Vom face cum vrei tu.

Unele lucruri trebuiau să fie clare de la bun început.

— Eu nu mă joc, Sally, mai ales când este vorba de sentimentele cuiva. Nu m-am jucat niciodată cu ele. Și nu mă voi juca nici de acum înainte.

Fata a roșit și a mărturisit:

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine, Joshua.

Zâmbetul ei era atins de o tristețe ușoară.

— Dar nu a trebuit niciodată să mă întreb ce simți pentru mine.

Bessie le-a adus comanda și i-a spus lui Sally:

— Să-mi spui dacă-ți place shake-ul.

Apoi a umplut cana lui Joshua cu cafea aburindă, proaspăt măcinată. Sally a introdus îndatoritoare lingurița cu coadă înaltă în paharul rece din oțel, și-a dat ochii peste cap într-un gest dramatic și a spus că avea un gust ceresc, absolut ceresc. Apoi Bessie a întrebat-o încruntându-se ușor:

— Cum sunteți, tu și mama ta?

Sally a ridicat din umeri:

— Ne reobișnuim una cu alta. Încă ne mai ciocnim capetele, și al ei este încă mai tare decât al meu. S-ar putea să vin iarăși regulat aici.

— Vino oricând vrei, dragă. Ești întotdeauna bine-venită.

Apoi a plecat să verifice dacă ceilalți clienți au tot ce le trebuie.

Sally l-a întrebat pe Joshua despre Paul Davenport, Dave Upton sau Henry Grimm. Paul Davenport lucra la livada de mere a tatălui său și nu prea venea în oraș. Dave Upton plecase la Universitatea California de Sud cu o bursă sportivă. La scurtă vreme după absolvire, s-a căsătorit cu o majoretă. Joshua auzise că tatăl soției lui era director de studio. Paul îi spusese că Dave și soția lui se stabiliseră în Santa Monica. Henry și Bee Grimm avuseseră un început de căsnicie dificil, dar acum erau fericiți împreună și așteptau al treilea copil. Joshua n-a menționat că primul lor copil venise la doar șase luni de la căsătorie. Brady Studebaker preluase afacerea tatălui său de pe Strada Principală. Sally rămăsese în legătură cu Janet Fulsom. Aceasta era căsătorită acum, locuia în Central Valley și avea doi copii. Soțul ei avea o benzinărie pe Autostrada 99 în Bakersfield.

Sally și-a amestecat shake-ul cu un pai.

— Odată am fost pe punctul să mă căsătoresc. Știai că am fost logodită acum doi ani?

— Mi-a spus Lacey. E vorba de Darren, nu-i așa?

— Darren Michael Engersol. Ne-am despărțit cu două luni înainte de nuntă.

A ridicat ușor un umăr și a sorbit din shake.

— A invocat că nu e pregătit să se dedice cuiva toată viața, dar patru luni mai târziu s-a căsătorit cu altcineva.

— Ups! s-a strâmbat Joshua. Trebuie să te fi durut foarte tare.

— Nu chiar așa tare cum s-ar crede, a răspuns privindu-l seriosă. E mai bine să știi dinainte decât când e deja prea târziu. Și ca să-ți spun adevărul, Joshua, eu însămi aveam îndoieli. Darren era un băiat bun – un băiat cu adevărat bun – dar...

— Dar ce?

— Mă gândeam mereu la mama și la tata, și la veșnicele lor certuri. Credeam că nu se iubesc deloc. Tot timpul se ciondăneau. Apoi tata a murit și eu m-am întors acasă, și am înțeles cum stătuseră de fapt lucrurile. Fără el, mama a căzut complet. N-am văzut pe nimeni care să plângă ca ea.

Ochii lui Sally s-au umezit în timp ce a continuat:

— Surpriză, surpriză. De fapt, chiar l-a iubit.

PODUL SPRE CASĂ

A scos un oftat scurt și a clătinat din cap, ca și cum ar fi vrut să se scuture de emoțiile care se nășteau în ea:

— A fost o revelație, asta pot să-ți spun.

A lovit cu paiul în shake de sus în jos:

Darren și cu mine nu ne-am certat niciodată. Nu-mi aduc aminte să fi ridicat vreodată măcar vocea unul la celălalt.

După ce a râs scurt, a continuat:

— Nu exista pasiune între noi. Nu exista nici măcar o scânteie. Pe scurt, am avut o relație mai degrabă plicticoasă.

— Deci ești în căutarea unui partener bățaios?

— Nu! Ei bine, poate. Oh, nu știu.

I-a zâmbit trist.

— Asta-i de fapt ideea. Habar n-am ce fel de băiat caut.

— Poate că ar trebui să nu mai cauți tu și să-L lași pe Dumnezeu să ți-l aducă.

Sally i-a susținut privirea fără să clipească.

— Știi că am avut o mare pasiune pentru tine din grădiniță și până în ultimul an de liceu.

Fața lui Joshua s-a aprins imediat:

— Chiar așa?

Văzând asta, fața ei s-a luminat:

— N-am știut că și un bărbat poate să roșească.

— Mulțumesc. Mi-ești de mare ajutor.

Sally a râs și a continuat.

— Ai știut și tu. Prietenii tăi te șicanau fără milă din cauza asta, până când le-ai cerut să tacă din gură.

— Am fost flatat, Sally.

— Ai fost flatat, a repetat, uitându-se la el amuzată. Atât de flatat, că nu m-ai invitat niciodată în oraș. Nici măcar o dată, Joshua. M-am simțit așa de jignită.

A spus aceste lucruri cu un ton tachinator, dar el s-a întrebat dacă nu se mai simțea jignită și acum. Sally și-a înclinat capul într-o parte și i-a zâmbit ușor:

— N-ai vrut să mă induci în eroare, nu-i așa?

— Pe atunci nu eram interesat de fete.

Dar ea a râs:

FRANCINE RIVERS

— Ba da, ba da, erai, dar numai de Abra.

Replica ei a venit exact când credea că lucrurile nu puteau lua o turnură mai rea.

— Abra era doar un copil.

— Da. Ei bine, am auzit că te-ai certat cu ea într-o seară, când ați ieșit de la cinematograful Swan, și că nu la mult timp după aceea a dispărut cu un băiat rău din Sudul Californiei.

Sally îi cerceta atent fața, așteptând răspunsurile. Îl privea nerăbdătoare.

— Ai fost îndrăgostit de ea?

— Da.

— Mai ești și acum?

— Nu știu. A plecat de mult.

— Asta nu-i un răspuns, Joshua.

Conversația lor nu mai era una de rutină. Acum nu mai erau copii de liceu. Majoritatea prietenilor lor erau deja căsătoriți și aveau copii. Dacă ea voia să pună cărțile pe masă, așa să fie.

— Nu o mai aștept, dacă asta vrei să întreb.

Sally și-a terminat shake-ul și a așezat paharul pe marginea mesei. Bessie a venit numaidecât la masa lor.

— Cum a fost?

— Cel mai bun pe care l-am băut vreodată, Bessie, a zâmbit ea.

— Așa spui de fiecare dată, a comentat Bessie mutându-și privirea de la unul la altul. Mă bucur să văd că vă simțiți bine aici și că povestiți așa de frumos.

— Nu chiar atât de frumos, Bessie, i-a răspuns Sally cu o privire supărată. Mai înainte m-am repezit la el, și el s-a tras înapoi.

Joshua și-a scos portofelul.

— Și tocmai când voiam să te invit la film!

Sally a râs surprinsă.

— Vorbești serios?

— Dacă nu cumva vrei să mergem undeva să jucăm popice. Este o sală nouă în partea cealaltă a orașului.

Joshua a ieșit de la masă și a întins mâna ca s-o ajute pe Sally. De îndată ce fata a ieșit, a dat drumul mâinii lui și a ținut pasul cu el în

PODUL SPRE CASĂ

drumul spre ușa. I-a zâmbit lui Joshua în timp ce ieșea. Lui Joshua i-au plăcut întotdeauna gropițele ei.

— Măcar știi ce film rulează.

— Sigur, i-a zâmbit el. *Doamna și vagabondul*.

— Ohhh!

De data aceasta și-a deschis ochii larg:

— Sună interesant!

Au stat la coadă pentru bilete vreo jumătate de oră, povestind. Apoi Joshua s-a așezat la coadă ca să cumpere hot-dog, pop-corn, sucuri și bomboane de ciocolată cu mentă, înainte de a intra în sala de cinematograf. Sally și-a trecut mâna pe sub brațul lui. Sala se umplea repede, dar au găsit locuri în partea dreaptă, pe la mijlocul sălii. Joshua și-a adus aminte de seara când venise cu Abra la film, iar ea se uita tot timpul după Dylan, care la rândul lui îl țintuise cu privirea pe el, arogant și triumfător, provocându-l să o păstreze pe Abra dacă poate.

Unde era Abra acum și ce făcea, nu putea să-și lase imaginația să caute răspunsuri la aceste întrebări. Gândul la toate posibilitățile cumplite îl putea aduce la disperare.

Sally s-a uitat la el.

— Ești bine?

Joshua a lăsat ca trecutul și Abra să alunece din mintea lui. Toate își aveau vremea lor. Nu avca cum s-o salveze. Numai Dumnezeu mai putea s-o salveze.

— N-am mai fost de mult aici.

De când a fost cu Abra. De la ultima întâlnire prietenoasă cu Lacey, înainte ca ea să se mute din oraș. S-a forțat să revină în prezent.

— Nici eu.

Luminile s-au stins și a început muzica. Joshua s-a relaxat și s-a bucurat de compania lui Sally.



Abra s-a trezit când domnul Moss a bătut la ușa ei a doua zi dimineața.

— Deschide ușa.

FRANCINE RIVERS

Abra a îmbrăcat un halat și a deschis. Atunci el i-a dat o punguliță de hârtie.

— O perie de dinți, o pastă de dinți și lenjerie de burnbac. Sper să fie mărimea potrivită. În sertarul din baie găsești o perie de păr. Fă un duș dar nu te deranja să te speli pe cap. Apoi îmbracă-te și coboară în bucătărie.

Abra s-a spălat și s-a șters repede cu prosopul. Lenjeria nu i se prea potrivea. De asemenea, pantalonășii negri până la glezne îi atârnavă largi peste șolduri și papucii îi jucau în picioare. Și-a periat părul și l-a prins într-o coadă de cal, folosind un elastic pe care l-a găsit în sertarul din baie.

Domnul Moss a lăsat ziarul deoparte și s-a ridicat în picioare când ea a intrat. Era îmbrăcat în pantaloni largi cafenii și într-o cămașă albă. În timp ce a scos un scaun pentru ea, a zis:

— Nu avem prea mult timp. Ți-am făcut programare la Murray's Mane Event în dimineața asta. Vrajitorul însuși se va ocupa de tine, nu un spiriduș de-al lui.

I-a pus în față o cutie cu cereale:

— Mănâncă.

Abra a turnat cerealele într-un bol de ceramică albastru cu alb.

— Pot să-mi pun și puțin lapte cu zahăr?

Atunci el a pus o cutie de carton în față ei.

— Iaurtul e mai bun pentru tine.

Abra s-a încruntat:

— Ce-i ăsta?

— Pune-l peste cereale și mănâncă. Nu avem timp pentru o lecție de cunoștințe științifice.

El terminase deja și punea bolul în chiuvetă.

— Avem o zi plină înaintea noastră.

I-a prezentat programul, vorbind așa de repede, încât Abra se întreba dacă nu cumva ar fi fost bine să ia notițe. Programarea la coafor era doar primul pas.

— Deja i-am descris lui Murray look-ul pe care-l vreau.

O voia blondă, fără indoială. Se părea că bărbații sunt înnebuniți după blonde.

— Vom pune pe cineva să-ți facă manichiura și pedichiura.

PODUL SPRE CASĂ

O privea de parcă ar fi fost o insectă sub lentila unui microscop.

— Apoi vom face câteva cumpărături; mergem să cumpărăm niște haine înainte să luăm masa la Toluca Lake pentru a testa puțin apele.

Nu i-a dat timp ca să întrebe ce voia să spună. Când a sunat telefonul, el s-a ridicat, a traversat încăperea și a răspuns:

— Acum plecăm.

A închis și i-a zis ei:

— Haide.

Un taxi galben aștepta în curbă. Domul Moss a dat șoferului instrucțiunile necesare și l-a plătit în avans. Apoi și-a pus palma pe umărul Abrei și a instruit-o:

— Iei liftul până la etajul al șaselea și spui recepționerei că eu te-am trimis. Murray îți va pune o mulțime de întrebări, dar să nu-i mărturisești nimic din trecutul tău. Încă n-am inventat povestea vieții tale. De fapt, cu cât vei vorbi mai puțin, cu atât mai bine. Ține minte asta, căci e important.

I-a zâmbit ușor și a cercetat-o cu atenție. Apoi a lovit-o pe obraz cu un gest patern.

— Să fii curajoasă, micuțo. Pornești într-o călătorie la care alții doar visează.

Salonul lui Murray avea o sală de așteptare cu scaune de pluș, vrafuri de reviste și o recepționeră de o frumusețe uluitoare dincolo de pupitru. Abra i-a spus tinerei că venea din partea lui Franklin Moss.

— Am să-l informez pe Murray că ai venit, i-a spus aceasta zâmbind. Așază-te aici, te rog.

Abra s-a așezat și a început să răsfoiască prin *Photoplay*, *Silver Screen* și *Movie Spotlight*.

— Deci tu ești noua protejată a lui Franklin, a rostit un bărbat din ușă.

Acesta a intrat în sala de așteptare și i-a întins mâna.

— Murray Youngman.

Nu arăta așa cum se așteptase ea. Alfredo fusese efeminat, cu efuziuni prietenești; părul blond decolorat îl purta lipit pe cap, de parcă ar fi fost uns. În schimb, Murray avea un metru optzeci, purta blugi și o cămașă albă încheiat până sus, cizme de cowboy și părul

FRANCINE RIVERS

tuns scurt, cam ca Joshua. Degetele lui i le-au strâns ferm pe ale ei și a privit-o lung:

— Franklin mi-a spus ce vrea, dar n-aș putea spune că sunt de acord cu el. Tu ce părere ai?

Ea nu știa ce idei avea domnul Moss, așa că nu avea cum să se răzvrătească împotriva voinței lui.

— Franklin este șeful.

— Abia te vei recunoaște.

— Asta nu-i ceva chiar așa de rău, în unele cazuri.

În ochii lui Murray s-a ivit o expresie ciudată.

— Ești sigură că știi ce faci?

— Nu, dar Franklin știe.

Abra s-a uitat la dreapta, apoi la stânga, în timp ce el o conducea spre salon. Nu era o încăpere spațioasă, cu mese de lucru de fiecare parte, ci erau mai multe cabine mici, cu puține uși deschise.

Murray a răspuns la întrebarea ei nerostită:

— Clienții noștri preferă discreția, înainte de a fi pregătiți pentru a fi fotografiați sau filmați.

A condus-o într-una dintre cabine și primul lucru pe care l-a făcut după ce i-a cerut să se așeze a fost să-și treacă degetele prin părul ei:

— Frumos și bogat, cu un fir natural ca mătasea.

Zâmbetul lui era autentic și cald.

— Să-l spălăm mai întâi.

A răsucit scaunul și i-a coborât spătarul cu ajutorul unei pedale, în timp ce i-a ridicat părul de la baza gâtului și l-a introdus în chiuveră. Aplecându-se peste ea, a dat drumul la robinet și a verificat temperatura cu mâna în timp ce îi studia fața:

— Noi doi vom deveni prieteni foarte buni.

Ea nu era atât de sigură.

În timp ce lucra, Murray i-a pus o mulțime de întrebări, dar răspunsurile ei erau evazive.

Abra a aruncat o scurtă privire către ceasul de pe perete, iar el i-a surprins privirea.

— E-un chin, nu-i așa? Să ții secretele, vreau să spun.

Stătea în spatele ei, adunându-i părul și legându-l lejer. Apoi și-a pus mâinile pe umerii ei:

PODUL SPRE CASĂ

— Vom termina după ce cosmeticiana își va fi făcut treaba. Așteaptă puțin.

Și-a trecut degetul peste fruntea ei, prinzând o șuviță rebelă.

— Să nu te uiți în oglindă.

Îi spusese încă înainte de a pregăti amestecul magic că voia să vadă reacția ei sinceră la sfârșit. De aceea, întorsese scaunul în așa fel încât ea să stea cu spatele la oglindă. Apoi Murray a ieșit în hol.

— Spune-i lui Betty că-i gata.

O blondă superbă a intrat cu o cutie de cosmetice, care se deschidea supraetajat.

— Ai o piele perfectă.

A studiat-o pe Abra cu un aer profesional și a început să scoată tuburile și periile din trusă.

— Nu te îngrijora. Eu nu te țin așa de mult ca Murray.

Acesta s-a întors imediat ce femeia a început să-și strângă lucrurile, fără s-o întrebe ce părere are. Nici nu era necesar. Apoi Murray a lucrat puțin la părul Abrei.

— Franklin știe ce vrea. — Zicând aceste cuvinte, a răsucit scaunul. — Acum să vedem dacă ești și tu de acord.

Abra s-a uitat uimită la frumoasa cu păr de abanos care o privea din oglindă.

— Eu sunt asta?

Murray a zâmbit:

— Este prima ta reacție necenzurată de când te-ai așezat pe scaunul acesta.

Abra nu mai văzuse ceva așa frumos niciodată în viața ei.

— Am crezut că mă va face blondă.

— Eu te-aș fi lăsat roșcată.

Murray și-a pus palmele mari și puternice pe umerii ei, strângându-i în timp ce-i surprindea privirea în oglindă.

— Franklin n-a vrut să fi încă o blondă printre blonde. În opinia mea, un roșcat mai deschis ar fi fost foarte frumos, dar negrul te face exotică, mai ales cu ochii tăi verde-pal. Ești ca o sirenă dintre ceturi.

Și-a înfipt degetele în masa grea a buclilor și a ridicat-o.

— Bărbații vor vedea mai întâi ochii tăi, apoi restul.

FRANCINE RIVERS

A lăsat părul să i se reverse din mâini peste umerii și sânii Abrei, nelăsând nicio îndoială în legătură cu sensul cuvintelor sale.

Recepționera a apărut în ușă.

— Franklin Moss a sosit.

— Svengali* te așteaptă. — Murray a întors scaunul pentru a o întoarce pe Abra spre el. I-a luat amândouă mâinile și a ridicat-o din scaun. Apoi s-a dat la o parte pentru ca ea să poată trece pe lângă el. Expresia feței lui era gravă. — Ai grijă, i-a zis și i-a dat drumul. Ne vedem peste două săptămâni.

— Două săptămâni?

Zâmbetul lui nu i se reflecta și în ochi:

— Nu vrem ca rădăcinile roșii să iasă la iveală, nu-i așa?

Ochii domnului Moss s-au luminat când a văzut-o.

— Exact ce-am vrut.

După aceea i-a dat domnului Murray ceva ce a făcut ca acesta să înalțe din sprâncene.

Când au urcat în mașină, Abra era dornică de laude.

— Vă place?

— Văd că ție îți place.

— Niciodată în viața mea nu m-am simțit așa de frumoasă.

— Și acesta-i doar începutul.

Domnul Moss a dus-o la un butik, unde a prezentat-o lui Phyllis Klein. Femeia a privit-o la fel cum o privise și Dorothea Endicott în Haven.

— Văd strălucirea din ochii tăi, Phyllis, dar n-am adus-o ca model. Vreau ceva discret care-i va face pe oameni să se uite la ea, nu la hainele pe care le poartă.

— De parcă așa ceva ar fi posibil.

Domnul Moss și-a consultat ceasul lui de mână.

— Și nu avem prea mult timp.

— Nici nu am nevoie de mai mult de câteva minute. Știu exact la ce te gândești.

* O persoană care manipulează ori exercită un control exagerat asupra altcuiva. După un personaj din romanul *Trilby* (1894) de George du Maurier [n. trad.].

PODUL SPRE CASĂ

Phyllis a condus-o pe Abra într-o cabină de probă, i-a luat repede măsurile și a ieșit iarăși. Nu peste mult, s-a întors cu o rochie gri simplă și cu o pereche de pantofi cu tocuri înalte.

Abra a început să se dezbrace. Phyllis a aruncat o privire la sutienul ei, i-a spus să aștepte și s-a întors cu un alt sutien. A împins pantalonii ei negri, pantofii fără toc și bluza într-un colț, ca și cum ar fi fost niște zdrențe ce trebuiau aruncate la coșul de gunoi, apoi a ajutat-o să se îmbrace.

— Perfect.

Rochia i se potrivea perfect și cureaua îi accentua talia subțire. Tocurile înalte adăugau opt centimetri la înălțimea ei și îi puncau în valoare pulpele. Phyllis a deschis ușa și a zis:

— Să vedem ce părere are Franklin. Nu că aş avea vreo indoială.

Domnul Moss a ridicat ușor din sprâncene și i-a cerut să se învântească pentru a o putea vedea mai bine. Ca o marionetă trasă de sfori, Abra și-a desfăcut brațele și s-a învârtit ușor. Râsul lui Phyllis avea o nuanță de îngâmfare.

— Nu-i nevoie să te întreb dacă-ți place.

— Dar celelalte lucruri despre care am vorbit azi-dimineață? a întrebat el pe un ton profesional.

— I-am luat măsurătorile pentru a face modificările necesare. Putem să avem garderoba gata până vineri. Dar voi trimite câteva piese în după-amiaza asta. Vrei pantalonii negri și...?

— Aruncă-le.

Ochii nu i s-au dezlipit de la Abra.

— Rochia. Încă n-am vorbit despre culoarea ei.

— Ai încredere în mine, Franklin.

Phyllis a cercetat-o iarăși pe Abra și a zis:

— Culoarea lavandei, mă gândesc.

Domnul Moss o conducea deja pe Abra spre ușă.

Soarele puternic din sudul Californiei a orbit-o pe Abra, care și-a acoperit ochii cu cotul.

— Trebuie să-ți cumpărăm o pereche de ochelari, a spus el și a condus-o delicat.

— Unde mergem acum?

— La o mică plimbare.

— Nu sunt obișnuită cu tocurile.

— Apucă-te de brațul meu. Am parcat câteva străzi mai încolo.

Și-a pus palma protector peste palma ei.

— Stabilește tu ritmul. Nu-i nicio grabă.

— Nu întârziem nicăieri?

— Nu avem stabilită nicio întâlnire.

Abra i-a simțit încântarea.

— Nu te uita la picioare. Bărbia sus și uită-te drept înainte.

— Aș putea să mă împiedic.

— Nu, n-ai să te împiedici. Facem doar o mică plimbare. Nu te teme, că te țin eu. Inspiră adânc și expiră apoi încet.

Auzindu-l, Abra a râs nervos:

— Profesoara mea de pian îmi spunea același lucru.

Un bărbat în costum de afaceri s-a îndreptat spre ei. Când s-a apropiat, acesta a încetinit pasul, dar Abra l-a ignorat. Domnul Moss a aruncat o scurtă privire înapoi și a râs în sine. Au mai trecut doi bărbați. Abra s-a simțit ușurată când au ajuns la Cadillac și el a deschis ușa pasagerului. Nu a zis nimic până când au urcat amândoi în mașină.

— Te vei obișnui cu atenția din partea altora.

— Oare?

Simțea un amestec de mândrie și disconfort care îi tăia respirația.

Domnul Moss a intrat ușor în trafic.

— Când ajungem la restaurant, să mergi la fel cum ai mers adineauri, cu bărbia sus și cu umerii trași înapoi. Și să nu te uiți în jur. Să nu te uiți la nimeni în afară de mine. Ai înțeles? Dacă cineva ne abordează și te întreabă ceva, lasă-mă pe mine să vorbesc.

Restaurantul era mic, dar avea o sală de mese spațioasă, împodobită ici-colo cu ferigi în ghiveci. Administratorul hotelului l-a recunoscut pe Franklin.

— Pe aici, domnule Moss.

Abra a simțit iarăși mâna lui caldă călăuzind-o cu delicatețe. În trecere, el a salutat câteva persoane, dar nu a făcut nicio prezentare. După ce s-au așezat, Moss a comandat pentru amândoi. Ei nu îi plăcea pește, dar nu s-a împotrivit. Gâtul și umerii o dureau din cauza încordării.

PODUL SPRE CASĂ

Domnul Moss îi spunea mereu ce să facă:

— Întoarce-ți trupul puțin spre dreapta... Încrucizează-ți picioarele. Încet. Nu ne grăbim... Înclină-ți capul puțin spre stânga. Așa... Zâmbește de parcă aș fi spus ceva nostim... Apleacă-te înainte. Uită-te la mine... Respiră, micuțo.

Abra ar fi vrut să nu-i mai spună așa.

— Vom avea companie, i-a zis cu un ușor zâmbet conspirativ. Albert Coen e unul dintre cei mai mari producători din Hollywood. Se uită la tine de când am intrat înăuntru. Dar să nu spui nimic. Și rămâi așezată. Când te prezint, înclină capul cu grație și zâmbește. Și să nu te arăți surprinsă când spun Lena Scott. Țasta-i noul tău nume.

Ea a protestat ușor:

— De ce mi-ați schimbat numele?

— Este mai potrivit pentru noua ta identitate.

Ochii lui au emis un scurt avertisment, deși arăta calm și sigur pe el, ca un adevărat om de afaceri.

— Obişnuiește-te cu el.

A ridicat paharul lui cu șampanie și a zis:

— Pentru parteneriatul dintre Franklin Moss și Lena Scott.

Când ea a ridicat paharul de șampanie plin cu suc de portocale, el l-a atins ușor.

Au auzit o voce groasă de bărbat și Franklin s-a uitat în sus, prefăcându-se surprins:

— Albert, mă bucur să te văd.

Ridicându-se, a scuturat mâna unui bărbat chel cu o mustață neagră și îmbrăcat cu un costum elegant. Bărbatul s-a uitat spre celălalt scaun, dar domnul Moss nu l-a invitat să se așeze. Abra și-a netezit fusta peste genunchi și și-a așezat brațele moale în poală. A răspuns la prezentare cu o înclinare ușoară a capului și cu un zâmbet îndepărtat, apoi și-a încrucișat picioarele. Domnului Moss era amabil, dar a oferit puține informații. Când Coen a pus o întrebare în legătură cu ea, el a schimbat abil subiectul.

În ultimele douăzeci și patru de ore, fata care fugise din Haven cu Dylan Stark dispăruse complet. Abra arăta acum cu totul diferit. Și se simțea diferit. Avea un nume nou. *Cine sunt? Și cine voi fi?* Orice poveste ar fi inventat Franklin Moss despre viața ei, se îndoia că va fi

FRANCINE RIVERS

apropiată de adevăr. Dar îi va spune în curând ce a hotărât. Va trebui să-i spună, dacă voia ca ea să joace rolul ce avea s-o transforme în persoana la care amândoi aspirau. Un star de cinema. Cineva de dorit. Cineva de care oamenii să-și aducă aminte. Cineva pe care nimeni nu va mai vrea niciodată s-o uite. Sau s-o arunce.

Norma Jeane Mortenson a devenit Marilyn Monroe, nu-i așa?

A inspirat adânc în timp bărbații vorbeau peste capul ei, apoi a expirat încet aerul din piept. *Abra Matthews a murit. Trăiască Lena Scott.*

*Un pedestal este o închisoare,
ca orice spațiu îngust și limitat.*

GLORIA STEINEM

Abra i s-a alăturat domnului Moss la micul dejun, încercând să nu se strâmbe când a văzut pe masă cutia cu cereale Post Grape-Nuts și iaurtul care o așteptau. El îi spusese că lentilele optice adăugau patru kilograme și jumătate, de aceea era mai bine să fii sub greutatea normală, atâta vreme cât acest lucru nu afecta alte calități.

Domnul Moss a împăturit ziarul *Daily Variety* și l-a împins pe masă.

— Azi ne așteaptă o zi aglomerată: fotografii cu Al Russell, prânzul la Brown Derby și cina la Ciro. Mănâncă repede, i-a zis uitându-se la ceasul lui de mână marca Vacheron Constantin. Plecăm în cincisprezece minute.

— Nu știu în ce să mă îmbrac și părul doar mi l-am periat.

— Părul îți stă foarte bine. La studio va fi un cosmetician, iar Phyllis trimite acolo o garderobă întreagă. Să plecăm, așadar.

Abra și-a terminat bolul cu cereale. Domnul Moss a pus cutia cu cereale în dulap și iaurtul în frigider, în timp ce ea se gândea că va trebui să se mulțumească cu puținul pe care l-a mâncat înainte de a înfrunta o zi plină.

Al Russell nu arăta cu mult mai în vârstă decât domnul Moss și arăta la fel de zvelt și de bine făcut în pantalonii largi și în cămașa albastră, descheiată la gât, și cu cravata desfăcută lejer. Domnul Moss

FRANCINE RIVERS

a făcut prezentările. Abra a întins mâna și Al i-a luat-o cu un ușor zâmbet amuzat, reținându-i-o în mâinile lui în timp ce o cerceta din cap până în picioare.

— Are ceva special, nu-i așa?

Domnul Moss a răspuns detașat:

— Vom vedea. A sosit totul?

— Toate sunt puse deja pe umerase în garderobă. Shelly o va vopsi în culorile războiului în timp ce noi stăm de vorbă, dar nu cred că fata va avea nevoie de prea mult machiaj pentru a arăta bine în fotografii.

Domnul Moss a condus-o pe Abra pe lângă recepționera care îi privea, a însoțit-o de-a lungul unei galerii de fotografii înrămate înfățișând actori și actrițe celebre și a introdus-o într-un studio larg cu decoruri despărțite de paravane, cu aparate fixate pe trepieduri, lumini prinse în ravan, umbrele pentru reflexie, ventilatoare și suporturi. Era evident că cunoștea foarte bine drumul.

— Aici, a zis și a deschis o ușă ce dădea într-o încăpere mică, unde stătea în picioare o brunetă cu o față impecabilă, machiată perfect, îmbrăcată într-o rochie roșie cu bretele albe și încălțată cu tocuri înalte. O casetă cu mâner zăcea desfăcută, revelând o gamă largă de instrumente dedicate înfrumusețării.

Femeia a zâmbit larg:

— Franklin! Mă bucur să te văd iarăși.

— Și eu, Shelly.

A tras-o pe Abra în față, între ei.

— Ea este Lena Scott. Astăzi lucrăm la un portofoliu complet. Mergem pe un look de sirenă.

Femeia a studiat-o pe Abra cu un aer profesional.

— Are pomeții frumoși, nasul patrician, pielea curată, gura puțin plină și ochii nemicitori.

— Fă-o irezistibilă.

După ce el închis ușa și a plecat, Shelly a clătinat din cap:

— Eu aș fi sugerat un look ingenuu. Ai ochii mari și frumoși.

Când ai semnat contractul cu Franklin?

— Acum câteva zile.

De atunci, el i-a schimbat culoarea părului și numele

— Ei bine, Franklin pare să știe exact ce vrea să facă cu tine.

PODUL SPRE CASĂ

I-a făcut semn Abrei să se așeze pe un scaun înalt și a învelit-o într-o pelerină neagră strălucitoare.

— Unde te-a găsit? Serveai la mese într-un restaurant? Sau într-un drive-in?

— Ne-am întâlnit la o petrecere a lui Lilith Stark în Beverly Hills.

Shelly a părut surprinsă:

— Deci erai deja în branșă și aveai relații în locuri înalte. Nu este modul lui obișnuit de a lucra.

Shelly s-a uitat atent la ea în oglindă, așteptând mai multe informații.

Ce poveste voia domnul Moss ca Abra să spună despre Lena Scott? În orice caz, nu și-ar dori ca ea să recunoască faptul că fusese concubina lui Dylan și că Dylan îl momise cu un pariu pe care nu-l putea refuza. Ar putea să spună că a făcut parte din personalul angajat. Parțial, era adevărat. Primise masă și casă atâta vreme cât îl făcuse fericit pe Dylan și cât spionase pentru Lilith, asta până când conștiința a împiedicat-o să mai continue cu această practică. Abra a înțeles tăcerea lui Shelly și știa că trebuie să spună ceva.

— Eram doar în vizită.

Shelly a început să șteargă machiajul pe care și-l pusese Abra acasă.

— Ei bine, indiferent unde te-a descoperit Franklin, cu siguranță că știe cum să-ți comercializeze talentul.

— Nu sunt sigură că am vreun talent.

— O, draga mea, ai foarte mult talent.

A râs înainte ca să se întoarcă pentru a cerceta diferitele nuanțe de fond de ten.

— Uită-te ce a făcut Franklin cu Pamela Hudson, chiar dacă ea nu i-a apreciat niciodată eforturile.

— Ai cunoscut-o?

— Încă o cunosc. E frumoasă și ambițioasă, și am crezut că este și deșteaptă, asta până când l-a părăsit pe Franklin și s-a căsătorit cu Terrence Irving, unul dintre cei mai importanți directori din Hollywood. Pariez o mie de dolari că nu va mai juca niciodată în vreunul din filmele lui.

— De ce nu?

FRANCINE RIVERS

— Fiindcă el dă roluri numai celor mai bun actori, și ea este în cel mai bun caz mediocră.

Dar nu spusese Shelly mai înainte că domnul Moss putea detecta talentul de la o mie de kilometri distanță?

Shelly i-a aplicat fondul de ten, cu o expresie serioasă în timp ce lucra.

— Trebuie să spun că ai un ten foarte frumos. Nici nu-ți vine să crezi câte pete și imperfecțiuni au unele staruri.

A menționat numele câtorva dintre ele, apoi și-a concentrat întreaga atenție la periile, tuburile, pudrele compacte și creioanele ei dermatografe.

Timpu! trecea repede, cu istorisirile lui Shelly despre viața privată a actrițelor tinere și celebre pe care le cunoștea. Abra a decis că nu îi va spune lui Shelly niciodată nimic din ceea ce nu voia să afle toți.

— Ești norocoasă că ai un agent ca Franklin, zise Shelly. Nu vei sfârși niciodată prin a fi o fată de ora cinci.

— O fată de ora cinci?

— Sub contract cu un studio și sub un director executiv sau un producător de ora cinci după-amiază, dacă înțelegi ce vreau să spun. Sunt multe fete drăguțe la Hollywood. Sute dintre ele ajung aici visând că vor primi un rol în vreun film. Vin cu speranța că vor fi descoperite. Unele se trezesc la realitate și se întorc acasă. Altele sfârșesc prin a primi un contract, dar nu avansează dincolo de antecamera unui distribuitor. Foarte puține ajung să aibă un agent care știe ce face. Asta-i realitatea tristă în Orașul de Mucava.

Shelly a făcut un pas în spate ca să-și admire opera.

— Ești cu adevărat frumoasă. Nu mi-e deloc greu să-mi imaginez numele tău pe marele ecran și numele tău în generic.

— Dacă domnul Moss știe ce face.

— Primește un sfat de la cineva care este de multă vreme pe-aici și-a văzut o grămadă de lucruri. Dă-i lui Franklin frâu liber, și el te va duce unde vrei să ajungi.

I-a tras cu ochiul și a continuat:

— Este cel mai bun tăticuț pe care cineva l-ar putea avea.

A răs, după care a întrebat-o:

— N-ai să mă întrebi și ce înseamnă asta, nu?

PODUL SPRE CASĂ

A scos pelerina cu care o învelise pe Abra și i-a făcut un semn spre oglindă:

— Ia să vedem. Ce zici?

Abra s-a uitat la fata superbă din oglindă:

— Eu sunt aceea?

Shelly a râs:

— Tu ești, cu puțină magie din tolba mea.

Domnul Moss era cufundat în conversație cu Al Russell când Abra a ieșit din salonul de machiaj. Amândoi bărbații s-au uitat la ea uluiți, domnul Moss cu o mândrie paternă și Al cu un zâmbet îndrăzneț.

— Abia aștept să lucrez cu fața asta!

Shelly a atins brațul Abrei și a condus-o într-o cabină de garderobă în care se găsea o oglindă mare și un stand cu rochiile de seară, costume de baie și lenjerie vaporeasă, precum și mai multe cutii cu încălțăminte. Deasupra acestora se găsea o cutie învelită în folie aurie și legată cu fundă roșie. Domnul Moss a urmat-o în cabina de probă, a trecut pe lângă ea și a căutat printre hainele de pe umeraș, scoțând o rochie neagră din satin.

— Mai întâi asta, a zis în timp ce a agățat umerașul de oglindă.

Apoi a luat de jos cutia cu fundă și i-a oferit-o.

— Prima ședință foto ți-ar putea da o stare de neliniște. De aceea, ai aici un mic cadou din Paris ca să te pună în starea de spirit potrivită.

Dezlegând funda și desfăcând ambalajul, Abra a scos cu un deget un body roșu, și fața i s-a îmbujorat brusc.

— Vreți să port asta? În fața lui Al Russell?

Zâmbetul lui a fost aproape tandru.

— El nu-l va vedea, dar unei femei i se oglindește în ochi ce poartă sub haine.

I-a atins bărbia și a continuat:

— Asta va fi micul nostru secret.

— Dar...

A pus două degete pe buzele ei.

— Ai promis că vei avea încredere în mine. Deci ai încredere în mine. Hai, îmbracă-te.

După ce a spus aceste cuvinte, a plecat închizând ușa după el.

FRANCINE RIVERS

Murmurul vocilor de afară au amuțit când ea a ieșit din cabină. Rochia neagră de satin îi scotea în evidență toate formele trupului. Cu nervii încordați, Abra a simțit ochii lui Al și ai asistentului său, Matt, așintiți asupra ei. Atunci și-a amintit de sfatul lui Mitzi și a inspirat pe nas, apoi a expirat încet prin buzele ușor întredeschise. De ascemenea, s-a străduit să rămână dreaptă.

Domnul Moss a umplut un pahar cu șampanie.

— E încă devreme, dar te va ajuta să te relaxezi.

Când s-a apropiat de ea, i-a șoptit:

— Trage-ți umerii și ridică bărbia. Încă puțin. Așa. Nu uita să faci asta de acum înainte.

Șampania i-a gădilat nasul și i-a încălzit stomacul.

— Bea-o pe toată, Al e pregătit.

Abra a băut șampania de parcă ar fi fost suc și i-a înmănat domnului Moss paharul gol.

— Așteaptă, a oprit-o acesta. Arăți ca abia ieșită din salonul de înfrumusețare.

Spunând aceste cuvinte, și-a înfipt degetele în coafura ei.

— Vreau ca părul să-ți stea puțin răvășit, puțin sălbatic.

I-a ridicat părul și a tras ușor de el.

— Așa.

Al discuta cu Matt, care și-a pierdut concentrarea când Abra s-a apropiat. Când Al a observat acest lucru, s-a întors spre Abra.

— Pari gata de atac.

Abra a ridicat bărbia.

— Ce vreți să fac?

Matt s-a înroșit tot, iar Al a râs gutural:

— Ce întrebare periculoasă pentru o fată drăguță ca tine.

Iar după ce a cercetat-o de sus până jos, a adăugat:

— Și îmbrăcată așa.

I-a făcut semn spre o saltea acoperită cu valuri de satin alb.

— Vreau să te întinzi pe spate chiar în mijlocul ei.

Abra a încercat să nu pară panicată când s-a uitat în jur:

— Unde-i domnul Moss?

— Sunt aici, Lena. Este în regulă. Fă ce-ți cere Al.

Al a chicotit:

PODUL SPRE CASĂ

— Mai dă-i un pahar cu șampanie, Franklin.

— Mai bine să-mi dea toată sticla, a bombănit Abra, făcându-i pe bărbați să râdă.

— Bravo! a zis Al. Se va descurca foarte bine, Franklin. Acum poți să pleci.

Domnul Moss a vorbit din locul lui cufundat în întuneric:

— Rămân, ca să văd cum decurg lucrurile.

Auzindu-l, Abra a răsuflat ușurată, în timp ce Al urca pe o scară spre eșafodajul de deasupra. Adunându-și curajul, și-a ridicat rochia care îi venea până la glezne și s-a târât spre mijlocul saltelei. S-a culcat pe spate, cu picioarele încrucișate și cu brațele desfăcute. Apoi s-a uitat în sus spre Al și l-a întrebat:

— Așa?

— Arăți de parcă te-ai pregăti să fii răstignită, i-a răspuns Al și i-a dat câteva instrucțiuni rapide, profesionale: Îndoiaie-ți brațul; întoarce-ți capul spre dreapta și trupul spre stânga; întinde piciorul stâng și trece-l pe dreptul peste stângul. Relaxează-te. Întinde vârfurile degetelor de la picioare. Uită-te la mine. Acum zâmbește ca și cum ai spera că vin lângă tine pe saltea.

— Mă simt ca un covrig.

— Crede-mă pe cuvânt că nu arăți deloc așa. Ții pumnii strânși; Desfă-i! Așa.

În timp ce apăsa pe butonul aparatului de fotografiat, revărsa asupra ei un torent de complimente.

Șampania a început să-și facă efectul și Abrei a început să-i placă ședința foto. A încercat să imite mai multe actrițe pe care le-a admirat întotdeauna, abia îndrăznind să creadă că în curând avea să fie și ea una dintre ele.

— Închide ochii pe jumătate. Vreau o privire adormită, ca o Venus care tocmai se trezește. Așa! Foarte frumos!

Domnul Moss s-a apropiat și a dat și el instrucțiuni.

— Arcuiește-te în șezut, Lena. Ai fotografiat? Întinde-te într-o parte, Lena. Ridică-ți puțin trupul, cu palmele întinse pe saltea. Înclină capul. Asta am vrut.

Al a venit să-i facă un prim-plan.

Domnul Moss a îndrumat-o iarăși din umbră:

FRANCINE RIVERS

— Scutură-ți părul, Lena. Întinde-te pe spate și sprijină-te în coate. Lasă ca părul să ți se prelingă în cascadă. Așa.

Al l-a întrerupt:

— Îndoai un picior.

Abra a simțit alunecarea satinului și l-a auzit pe Al inspirând scurt:

— Betty Grable are o concurentă.

A rostit aceste cuvinte cu o voce scăzută și răgușită.

Frica și timiditatea au părăsit-o pe Abra. Acum era dezirabilă, stăpână pe ea, puternică. Iar încăperea părea înecată în zăpușeală. Se mișca seducător și privea direct în lentile.

— Mi se pare mie, sau e foarte cald aici?

Al a chicotit scurt:

— Mai cald cu fiecare minut ce trece. Hey, Matt, trezește-te. Pornește ventilatoarele.

Acestea au pornit brusc, suflând aer răcoros. Pielea Abrei s-a înfiorat, iar Al a continuat să apese pe butonul aparatului de fotografiat. Fata s-a eliberat de orice inhibiție și acum îi făceau plăcere atenția bărbaților, ploaia de complimente și senzația că trupul ei îi ținea captivi pe Al și pe Matt. Se mișca languros în orice poziție îi cereau ei, imaginându-și că e Marilyn Monroe, Elizabeth Tylor, Rita Hayworth. Zâmbea, se îmbufna și își ținea respirația plină de anticipație.

— Ajunge, a ajuns domnul Moss aspru din spatele reflectoarelor. A înaintat spre ea, i-a întins mâna și a ajutat-o să se ridice de pe saltea.

— Acum îmbracă rochița de balet fără bretele, i-a zis și aplecându-se spre ea a șoptit: Fără desuurile roșii.

Abrei i-a înghețat sângele în vine.

În timp ce Shelly îi refăcea machiajul, aceasta i-a spus:

— Matt este îndrăgostit de tine.

— Nici măcar nu am făcut cunoștință!

— De parcă asta ar conta! Când vei ajunge pe marele ecran, o grămadă de bărbați se vor îndrăgosti de tine.

Entuziasmul Abrei a crescut. Va deveni într-adevăr o stea de cinema iubită de toți? Vor veni fanii să-i ceară autografe? A râs în ea însăși și și-a zis că mai întâi trebuie să joace într-un film.

PODUL SPRE CASĂ

Și-a periat părul, l-a prins în coadă de cal și l-a fixat într-un coc în creștetul capului.

Când a văzut-o, domnul Moss s-a strâmbat:

— Ce-ai făcut cu părul?

— Port o rochiță de balet, deci părul trebuie să fie strâns într-un coc, nu-i așa?

El i-a scos agrafele și elasticul.

— Scutură-l, i-a cerut, apoi a condus-o spre o bancă joasă.

— Șezi și îndepărtează genunchii câțiva centimetri, cu vârfurile spre interior și atingându-se.

S-a apropiat de ea și a aranjat în jurul ei rochița vaporosă, asemenea unui noraș alb.

— Apleacă-te în față. Încă puțin.

Apoi a trecut în spatele reflectoarelor, i-a zis ceva în șoaptă lui Al și i-a mai dat câteva instrucțiuni:

— Strânge coatele lângă corp. Coboară puțin umerii.

Clic. Clic. Al i-a spus ceva lui Franklin.

— Înclină-ți capul, Lena, i-a zis Franklin îndreptându-se într-o parte, de unde ea îl putea auzi.

Lasă bărbia jos. Uită-te în aparat, nu la mine. Și umezește-ți buzele.

Shelly a râs de undeva din studio:

— Matt are nevoie de un duș rece.

Abra era tot mai conștientă de farmecul ei. Și îndeplinea orice rol pe care domnul Moss îl dorea, știind că este în siguranță atâta vreme cât el o veghea.

Când s-a decis că este vremea pentru o pauză, domnul Moss i-a cerut să se schimbe într-o ținută nouă, pe care Phyllis o pusese printre rochiile ei, și s-au dus la Brown Derby. Abra a crezut că el a glumit când i-a spus că mai exista un restaurant Brown Derby, care chiar arăta ca pălăria al cărei nume îl purta.

Proprietarul restaurantului l-a recunoscut pe domnul Moss, a privit-o admirativ pe Abra și i-a condus la masa rezervată pentru ei, unde o ospătăriță i-a oferit Abrei meniul. Domnul Moss i l-a luat și i-a spus că va comanda el pentru amândoi: un vin roșu franțuzesc pentru el și apă cu lămâie pentru ea.

FRANCINE RIVERS

Apoi s-a uitat peste meniul:

— Te-ai distrat puțin, nu-i așa?

— Da, m-am distrat. — S-a simțit suficient de curajoasă încât să recunoască: Dar am fost puțin prea îndrăzneță. Cred că m-a ajutat șampania.

El a privit-o amuzat:

— Și lenjeria franțuzească?

— Până când mi-ați spus s-o scot.

— Mi-ai dat exact imaginea pe care o voiam: teamă virginală și căldură înfocată, a zis punând meniul la o parte.

Trecuseră cinci ore de când mâncase micul bol cu cereale și iaurt. A simțit cum o roade stomacul și l-a apăsât stânjenită cu palmele.

— Mor de foame.

— Am să te hrănesc, fii pe pace, i-a zis și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Îl cunosc pe Al Russell de zece ani, dar nu l-am mai văzut niciodată transpirând ca în ultimele două ore. Dacă poți să faci asta unui fotograf cu experiență din Hollywood, ne vom descurca foarte bine cu cei câțiva directori pe care îi cunosc.

— Adevărat?

El a zâmbit și i-a răspuns:

— Adevărat.

— Nu știu cum voi putea să vă mulțumesc vreodată pentru tot ce faceți pentru mine, domnule Moss.

— Ai putea începe prin a-mi spune Franklin.

A avut o ușoară presimțire, dar s-a eliberat de ea.

— Franklin. N-aș fi avut curajul să pozez așa, dacă n-ai fi stat alături de mine.

Tensiunea a părăsit-o. Le-a sosit vinul și apa, și Abra a stors lămâia în pahar.

— Shelly a spus că sunt norocoasă să fi agentul meu.

Ochii lui s-au îngustat ușor în timp ce a sorbit din vin.

— Va trebui să țin minte să-i mulțumesc.

Abra și-a rotit privirea prin restaurant și a tresărit surprinsă:

— Cel de colo nu-i Cary Grant?

— Ba da, și nu te zgâi așa la el.

A încercat să se uite pe furiș și, cercetând mai departe, l-a

PODUL SPRE CASĂ

descoperit și pe Mockey Rooney râzând și discutând cu prietenii. John Agar, fostul soț al lui Shirley Temple, ședea câteva mese mai încolo împreună cu a doua soție, fotomodelul Loretta Barnett Combs. Abra se simțea în culmea fericirii. Ședea printre stele!

Chelnerița s-a întors cu comanda lor. Domnul Moss – Franklin – a comandat două salate, un antricot pentru el și pește pentru ea.

Văzându-l, Abra a strâmbat din nas și a spus încet:

— Nu mă dau în vânt după pește.

Dar Franklin nu a schimbat comanda, și chelnerița a plecat. Atunci el i-a spus:

— Peștele este bun pentru tine, fiindcă are mai puține calorii. Învăță să îți placă.

La fel ca cerealele și iaurtul. Și-a înăbușit dezamăgirea, muștrându-se singură. Ar trebui să fie recunoscătoare. El plătea, deci el avea dreptul să decidă. În plus, el știa mai bine cum ar trebui să arate ea și ce ar trebui să facă pentru a deveni un star. Dacă trebuie să slăbească două sau trei kilograme, așa să fie. Pe ea nu o va costa nimic. Oare?

— Cât vor costa fotografiile?

— Nu-ți face griji pentru asta. Toate cheltuielile le voi suporta eu până când vei avea un contract bun. Apoi vom găsi o cale ca să-mi dai înapoi banii.

Dar cum putea să nu-și facă griji?

— Și dacă dau greș?

— Nu vei da greș.

S-a întins înainte, într-un gest încrezător și paternal.

— Treaba ta este să te lași învățată. Pot să te ajut cu o mulțime de lucruri, iar pentru cele în care nu te pot ajuta eu, voi avea grijă să fii învățată de oamenii cei mai potriviți. Suntem o echipă. Relația noastră va fi reciproc avantajoasă.

— Îți petreci toată ziua cu mine. Cum rămâne cu ceilalți clienți?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru ei.

Apoi a schimbat subiectul. Reușise să facă rost de o invitație la premiera unui film important, iar Phyllis avea să-i trimită o toaletă potrivită – rochie lungă, pantofi și bijuterii. Cu cât vorbea el mai mult, cu atât Abra devenea mai încântată și mai plină de speranță. Poate că toate se vor întâmpla fiindcă așa voia Franklin Moss.

Abra s-a străduit să nu se uite poficioasă la antricotul lui Franklin. Peștele ei nu era rău, dar și o bucată de carton sote i-ar fi fost bună după ce atâtea ore a fost nevoită să se mulțumească cu așa de puțină mâncare.

— Câte kilograme trebuie să slăbesc?

— Nu mult, două-trei kilograme.

Oamenii se opreau la masa lor ca să-l salute pe Franklin și să fie prezentați Abrei. Cineva a menționat vacanța îndelungată a lui Franklin. Altul semnalase absența Pamelei Hudson din ultima vreme. La această remarcă, Franklin a ridicat din umeri și a spus că era treaba lui Irving ce va face Pamela în viitor. „Nu multe“, a venit răspunsul. Fiecare vizitator se uita la ea cu o curiozitate nedisimulată. Un director i-a zâmbit lui Franklin și i-a zis că încă mai avea ochi buni pentru ceea ce-și doreau studiourile.

Franklin i-a răspuns, zâmbind și el:

— Ai numărul meu. Sună-mă.

Bărbatul i-a adresat Abrei o privire peste umeri în timp ce se îndrepta spre ușă.

Franklin și-a pus șervețelul pe masă și a achitat nota de plată.

— E vremea să ne întoarcem la Al și să ne continuăm treaba.

A ajutat-o să se ridice de la masă și a păstrat o apropiere protectoare în drumul spre ieșire.

Ajunși la studio, Al a așezat-o lângă o timonă din lemn, în spatele căreia a coborât un ecran bleu cu norișori. După aceea Al și-a pus mâinile pe șoldurile Abrei și a împins-o spre timonă. Abra nu mai avea unde să se mai dea înapoi și a simțit în față căldura respirației lui mentolate.

— Vreau să stai chiar aici.

— Las-o în pace, Al.

Ochii lui Al au strălucit răutăcios și i-a zis Abrei:

— Este foarte protector cu tine, nu-i așa? Ai grijă.

Apoi i-a dat drumul și a pășit înapoi. Ce aveau de gând să-i facă? Franklin Moss se comporta ca un gentleman. Strict profesional, spunea el. Și nu văzuse nimic care să-i indice că ar fi dorit să schimbe aranjamentul.

— Prinde mânerule din spatele tău, Lena, au venit indicațiile lui Franklin.

PODUL SPRE CASĂ

Al a făcut o grimasă.

— Nu așa de strâns. Lasă mai moale degețelele.

Acesta i-a așezat mâinile pe mânere, după care s-a tras înapoi.

— Pune un picior lângă timonă. Acum întinde-ți degețelele frumoase de la picioare.

Franklin a vorbit iarăși:

— Ridică umărul stâng și lasă bărbia jos. Ceva mai mult. Fotografiază acum, Al.

Omul ăsta știe exact ce vrea de la tine.

Au lucrat toată după-amiaza, și pe drumul de întoarcere spre apartament Franklin i-a spus că vor avea timp doar pentru un duș și ca să se schimbe repede înainte de a lua cina la Ciro. Spera că de aceasta o va lăsa să mănânce mai mult decât salată și pește.

— Vei vedea multe fețe cunoscute acolo. Încearcă să nu arăți ca un fan entuziasmat. Când ajungem la apartament, ai cinci minute pentru duș. Dar ai grijă să nu te uzi pe față și pe păr.

— Ar trebui să-mi fac o pieptănătură cu părul ridicat?

Franklin s-a uitat la ea cercetător și i-a răspuns:

— Periază-l doar și lasă-l pe spate.

Abra i-a urmat întocmai instrucțiunile. Rochia neagră până la genunchi pe care el o alesese pentru ea i se potrivea perfect. Și-a periat părul repede și a intrat în camera de zi, unde Franklin aștepta lângă fereastră. Avea o înfățișare distinsă în pantalonii negrii și cămașa albă cu guler tare. Părul încă umed îi era pieptănat pe spate.

— Arăt bine așa? a întrebat rotindu-se.

Franklin a traversat încăperea încet, cu o expresie enigmatică pe chip. Abra a observat butonierele lui din aur cu cap de leu când s-a întins spre ea să aranjeze o șuviță rebelă de pe umărul ei. Un ac de cravată asortat îi era înfipț în cravata neagră. După ce i-a aranjat șuvița, a făcut un pas înapoi și a zâmbit:

— O ținută clasică și totodată elegantă, i-a răspuns cu o înclinare aprobatoare a capului.

Abra și-a atins părul.

— Este bine acum?

Șuvițele negre strălucitoare îi cădcau în valuri pe spate.

— Perfect.

Franklin i-a vorbit despre industria cinematografică și despre directorii de studiouri pe care probabil avea să-i întâlnească, despre cel pe care-l întâlniseră la Brown Derby și i-a explicat cum dorea să se comporte la Ciro. Abra îi sorbea fiecare cuvânt, dornică să intre în lumea fascinantă pe care el o cunoștea atât de bine. Dylan o ascunsese, dar Franklin Moss dorea s-o arate altora.

Aspectul simplu al localului văzut din afară nu sugera prin nimic interiorul baroc sau rafinamentul personalului. Inima Abrei a tresălat când i-a zărit pe pe Humphrey Bogart și pe Lauren Bacall. Și bărbatul cu Ava Gardner era oare Frank Sinatra? Oriunde își îndrepta privirile recunoștea chipuri ale celor bogați și celebri.

Franklin a condus-o prin sală, ca și cum ar fi aparținut acestui loc. Câtă vreme era cu el, și locul ei era aici. Când bărbații și femeile l-au salutat, el se oprea și le-o prezenta pe Lena Scott. În timp ce își croiau drum printre mese, Abra și-a ținut respirația și a privit pe furiș la Lucille Ball și Desi Arnaz. Mâna lui Franklin a apucat-o strâns când a fost cât pe ce să se împiedice de propriile-i picioare. Și în timp ce el o ajuta să-și recâștige echilibrul, ea a observat o blondă platinată îmbrăcată într-o rochie albă murlată pe corp și înfășurată într-o eșarfă boa. I-a fost suficientă o secundă ca s-o recunoască pe Lana Turner.

— Oh, bună!

Era chiar mai frumoasă în carne și oase decât pe marele ecran.

— Bună și ție!

Actrița a râs ușor și i-a zâmbit lui Franklin:

— O altă tânără drăguță.

După ce au schimbat câteva bezele rapide, a adăugat:

— Mă bucur să te revăd, Franklin.

— Ești superbă ca întotdeauna, Lana.

— Pamela a fost o proastă că te-a abandonat, dragă. Dar văd că ai înlocuit-o repede cu o fată încă și mai drăguță.

A examinat-o zâbind pe Abra:

— Are forme mai frumoase decât Pamela, păr negru nu blond și niște ochi verzi misterioși ca marea.

A râs și apoi i-a zâmbit conspirativ lui Franklin:

— Suntem gata? Am ales colțișorul ăsta fiindcă la douăzeci de pași mai încolo este Hedda. Fotografii ei se apropie.

PODUL SPRE CASĂ

— Îți rămân dator.

Abra s-a uitat la Franklin:

— Cine-i Hedda?

Râsul Lanei Turner părea autentic de data aceasta:

— Unde ai găsit-o pe inocenta asta? În stația de autobuz?

— Am răpit-o de sub acoperișul lui Lilith Stark.

Lana a comentat cu o strâmbătură:

— Nesuferita Lilith.

— Lana! a rostit un bărbat din spatele Abrei. Ce zici de o fotografie?

— Desigur.

Lana și-a strecurat brațul pe după talia Abrei și i-a zis:

— Zâmbește, frumoaso.

A întors-o pe Abra spre aparat și s-a apropiat de ea de parcă ar fi fost prietene foarte bune. O explozie de lumină strălucitoare aproape că a orbit-o pe Abra. După aceea, Lana și-a retras imediat brațul și a făcut cu mâna un gest prietenos de „la revedere“.

— Distracție plăcută amândurora.

Franklin a luat-o pe Abra și a condus-o spre masa lor, unde un chelner aștepta ca ei să comande băutura – whisky simplu pentru el și ceai cu gheață pentru ea. Abra a râs cu respirația tăiată și cu inima bătându-i puternic în piept:

— Nu-mi vine să cred că m-am fotografiat cu una din cele mai mari stele de la Hollywood!

Râzând la rândul lui, Franklin a bătut-o ușor pe mână:

— Ăsta-i abia începutul.

De data aceasta a comandat pentru ea somon, dar ei nu-i păsa. Era prea fericită și încântată că se află în Ciro, printre staruri, ca să se mai gândească la ce mănâncă. Și în timp ce luau masa, au urmărit un spectacol în mijlocul publicului. Când chelnerul a venit să debaraseze masa, orchestra restaurantului a început să cânte, și atunci Franklin i-a luat mâna.

— Hai să dansăm.

Abra s-a uitat îngrijorată la cuplurile care dansau rumba, dar Franklin a ajutat-o să se ridice de la masă:

— Relaxează-te și lasă-te condusă de mine.

FRANCINE RIVERS

A condus-o pe ringul de dans și a luat-o în brațe. O privea în față, dar Abra avea sentimentul că el știe exact ce se întâmplă în orice colț al încăperii. A tras-o mai aproape de el.

— Ești fericită acum? Chiar dacă locuiești într-un apartament, împreună cu un bărbat destul de bătrân ca să-ți fie tată, și nu într-o căsuță cocheta din Beverly Hills împreună cu Dylan?

— Glumești? a întrebat Abra, privind în jurul ei. Niciodată-n viața mea n-am mai fost așa de fericită! Încă mai încerc să-mi dau seama cum am ajuns așa de norocoasă.

Expresia de pe fața lui a devenit mai caldă:

— Mă bucur că simți asta.

S-a gândit la zilele și lunile ce-i stăteau înaintea, cu Franklin ca mentor și prieten al ei. De acum înainte, avea să se trezească așteptând să se întâmple ceva bun; s-a terminat cu încordarea permanentă, când nu știa în ce stare sufletească avea să fie Dylan când va intra pe ușă. Acum putea să facă ea însăși ceva.

— Nu cred că voi fi vreodată în stare să-ți mulțumesc destul pentru tot ce faci pentru mine.

Franklin i-a zâmbit rece:

— Toate spun așa la început.

— Eu vorbesc serios.

— Aștept de mult o fată ca tine. Am crezut că fata aceea e Pamela, dar ea a fost slabă și s-a lăsat prea ușor distrasă. Am nevoie de o fată deșteaptă, ambițioasă și doritoare să învețe. De o fată care să nu se plângă mereu când trebuie să muncească mult. Nu există limite pentru ce aș putea face cu o asemenea fată.

— Eu sunt fata aceea.

Franklin s-a uitat la ea, cu ochi strălucitori:

— Da, cred că tu ești fata aceea.



Joshua ședea lângă Sally într-un rând din mijlocul sălii de cinematograf Swan. Lacrimile lui Sally îl descumpăneau în mod evident. Cu o lună în urmă în presă a apărut știrea că James Dean

PODUL SPRE CASĂ

a murit în timp ce-și conducea cu viteză excesivă Porsche-ul 550 Spyder. Acum lumea se înghesuia să vadă filmul *Rebel fără cauză*. Judecând după oftaturile care se auzau peste tot în jurul lor, Sally nu era singura care plângea. Joshua abia aștepta să se termine filmul. Observând batista udă a lui Sally, i-a oferit-o pe a lui.

— Ești bine?

Fata și-a suflat nasul și a răspuns:

— Da, sunt bine.

Când s-a terminat filmul, s-au întors la Cafeneaua lui Bessie ca să ia o cină ușoară. De îndată ce Bessie a văzut ochii roșii ai lui Sally, a întrebat-o:

— Ai fost la film, nu-i așa?

Sally i-a replicat cu o grimasă:

— Sunt terminată! E ridicol, fiindcă de obicei nu plâng la filme.

— Și eu am plâns în neștire când am văzut filmul, acum două zile.

Bessie și-a pus mâinile în șoldurile ample și a vorbit tare, ca să se audă dincolo de ușa deschisă a bucătăriei.

— A trebuit să merg *singură*, fiindcă Oliver nu merge la filme, dacă nu sunt cu cowboy și cu împușcături.

În timp ce ei vorbeau, a intrat Brady Studebaker. Expresia de pe fața lui lăsa să se citească faptul că și-a fi dorit să fie el cel care șade la masă împreună cu Sally. Când Bessie l-a salutat pe nume și i-a urat bun venit, Sally s-a întors repede spre el, apoi și-a reluat iarăși poziția. Chipul ei era greu de deslușit, dar Joshua a simțit că se întâmplă ceva.

— Brady, l-a strigat el pe prietenul lor. Vino la masa noastră.

Brady a venit și s-a așezat în așa fel încât s-o aibă pe Sally în fața lui.

— Ai plâns? a întrebat-o și i-a aruncat lui Joshua o căutătură amenințătoare.

Joshua a ridicat nevinovat din sprâncene și l-a lămurit:

— L-am văzut două ore pe James Dean.

Sally a roșit și a spus că bărbații nu înțeleg deloc ce e dragostea, iar Brady a bombănit ceva și și-a întors privirile. Dar Sally s-a uitat țintă la el și a insistat:

— Ce știi tu?

Ar fi vrut să spună mai multe, dar s-a mulțumit să-și muște buzele. Brady a fixat-o la rândul lui și s-a ridicat de la masă.

FRANCINE RIVERS

— Arătați bine împreună, fiți fericiți. Cuvintele lui sunau mai degrabă ca o osândă, nu ca o urare din bine. Ne mai vedem, a zis apoi și i-a salutat. Dar în loc să se oprească la teigheaua din față, s-a îndreptat spre ieșire.

— Ce mă enervează Brady ăsta! a spus Sally printre dinți.

Bessie s-a uitat din ușă la Joshua.

— Ai spus ceva care mi-a alungat clientul?

— Eu, nu! a clătinat Joshua din cap. Cred că avea de mers undeva.

Sally părea gata să izbucnească iarăși în plâns, și de data asta simțea că plânsul ei nu mai avea nimic de-a face cu moartea tragică a lui James Dean. Și-a încrucișat brațele pe masă și s-a aplecat înainte:

— Ce se întâmplă, Sally?

— Nimic.

Fata a pălit sub privirea lui cercetătoare:

— Vorbim despre asta mai târziu.

Sally părea hotărâtă să uite că Brady a intrat în cafeneaua aceea.

Sally a tăcut pe drumul spre casă, dar Joshua s-a uitat spre ea:

— Acum ești pregătită să vorbești?

— De fapt, nu-i nimic. A scos un oftat și a continuat: Brady și cu mine ne-am întâlnit întâmplător la Eddie vinerea trecută.

— La Eddie? a răs el.

— Da, știu că acolo se întâlnesc liceenii, dar m-am simțit cuprinsă de melancolic. Brady m-a văzut și a intrat și el. Am vorbit, apoi am făcut o plimbare cu mașina lui. S-a uitat la Joshua cu o privire vinovată și a completat: N-am mai ieșit cu el din liceu, Joshua. Atunci am fost cu el la balul absolvenților, îți aduci aminte? Nu, cum ai putea să-ți amintești? Pe atunci erai înnebunit după Lacey — a adăugat ea cu un răs trist.

— Așa crezi?

Sally s-a uitat mirată la el:

— Vrei să spui că nu-i așa?

Joshua a răspuns râzând:

— Ne îndepărtăm de subiect. Discutam despre Brady.

— M-a sărutat și mi-a spus că mă iubește.

— În liceu sau vinerea trecută?

Aproape că putea simți arsura obrazilor ei îmbujorați.

— Și în liceu, și vinerea trecută, a răspuns încet și apoi s-a înfuriat

PODUL SPRE CASĂ

iarăși. Nu te mai uita așa la mine! I-am spus că mă întâlnesc cu tine, apoi a vrut să știe de ce l-am lăsat să mă sărute. De parcă ar fi fost vina mea! I-am zis că nu l-am lăsat. Și el a zis... Oh, ce mai contează ce-a zis el? E-un idiot!

În următoarele cinci minute Sally a pălăvrăgit despre Brady, că era un prost și că habar n-avea ce-i dragostea. Și ce băiat sărută o fată când aceasta nici măcar nu se așteaptă la asta și când ea se întâlnește cu un alt băiat?

Joshua a încercat să nu zâmbească. Se întâlnea cu Sally de aproape șase luni, fără să cunoască sentimentele lui Brady până în seara aceasta, când băiatul a dat peste ei în Cafeneaua lui Bessie. Bietul Brady! A oftat. Se simțea rușinat. Ce băiat se întâlnește cu o fată în timp ce se gândește la alta? Când Sally a văzut că nu mai e atent la ce-i spune, l-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva. Dar i-a fost frică să-i spună că se folosea de ea ca să uite pe altcineva.

Și-a adus aminte ziua în care s-a întors din Coreea și Abra l-a așteptat pe treptele casei. Imediat ce a văzut-o, pulsul i-a luat-o razna. Sally nu a născut niciodată o asemenea trăire în el. În seara aceasta și-a dat seama că nici el nu făcea inima lui Sally să bată mai repede. Însă Brady da.

Era vremea pentru o schimbare în relația lor. Era vremea să se întoarcă la vechea lor prietenie și să nu se mai înșele că aceasta ar putea duce la altceva.

— Ai roșit când l-ai văzut.

— Ba nu!

— Ai întors brusc capul când Bessie i-a rostit numele. Ți-am văzut fața, Sally.

— Nu-i nevoie să fii gelos pe Brady.

Tocmai asta era problema: Joshua nu era gelos. Dimpotrivă, se simțea ușurat.

— Poate că a venit vremea să vorbim despre ceea ce se întâmplă și nu se întâmplă între noi.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, a întrebat Sally, dar nu se simțea devastată, ci mai degrabă distrasă. Joshua i-a răspuns încet:

— Ba da, înțelegi foarte bine. Nu putem merge mai departe de atât. Sally s-a aprins imediat:

FRANCINE RIVERS

— Spui asta fiindcă Brady Studebaker a intrat la Bessie și a făcut o scenă?

O scenă?

— Spun fiindcă ești foarte tulburată acum, și nu din cauza mea.

— M-am îndrăgostit de tine încă din școala generală, Joshua Freeman. Dormeam cu fotografia ta sub pernă și visam că într-o zi mă voi căsători cu tine.

Părea să fie mai degrabă enervată decât îndurerată. Dar și Joshua putea să fie foarte direct.

— Știi bine, așa cum știi și eu, că nu suntem îndrăgostiți unul de altul. Am vrut să fim. Și am încercat. Dar problema este că amândoi suntem prea legați de alte persoane.

Sally și-a dat capul pe spate, exasperată.

— Brady mă irită îngrozitor. Cu tine mă simt confortabil.

— Așa vrei să te simți? Confortabil?

S-a apropiat de casa ei și a oprit.

— Sau ți-e teamă că vei avea o relație ca a părinților tăi?

Joshua a coborât din mașină și a condus-o până la ușă.

— Un prieten oferă confort, Sally, și incurajare.

S-a aplecat spre ea și a sărutat-o pe obraz.

— Sună-l.

Sally a clătinat din cap și i-a răspuns:

— Nu pot.

A doua zi, Joshua s-a dus la firma lui Studebaker, și Brady a format numărul lui Sally înainte chiar ca el să iasă din casă. În ziua următoare, când se întorcea acasă de la lucru, i-a zărit șezând împreună în piața orașului. A râs bucuros văzând că nu le-a trebuit prea mult ca să fie împreună.



1956

Abra a încercat să ignore bubuitul din tâmpile în timp ce Murray îi vopsea părul. A închis ochii din cauza durerii, știind bine că aceasta era cauzată de nesfârșita tensiune de a se da drept Lena Scott la

cererea lui Franklin. Seara trecută o dusesese la o altă petrecere. În ultima săptămână fuseseră în fiecare seară la câte o petrecere. Dar scopul acestor petreceri era să fie văzuți, nu relaxarea printre prieteni – nu că ar fi avut vreun prieten. Franklin folosea petrecerile la fel ca Lilith Stark, cu singura diferență că el nu săpa după scandaluri. El vâna oportunități.

Directorii și producătorii îl tratau cu respect. Chiar dacă se făcuse de răs cu Pamela Hudson, aceștia recunoșteau că știa să detecteze talentul. Se zvonea că avea o protejată nouă și voiau s-o cunoască. Franklin le-o prezenta pe Lena, și ea a primit chiar câteva oferte. Dar el i-a spus că nu era pregătită să lucreze. Încă mai avea multe de învățat, de aceea a băgat-o într-un program intens de douăsprezece ore pe zi cu lecții de actorie și de dicție. I-a luat și un antrenor personal care o storcea de puteri până cerea milă. Apoi mai erau probele pentru o nouă garderobă și sesiunile foto. Un medic i-a prescris vitamine, dar și energizante și calmante, pe care Franklin i le administra judicios.

În ultimul an, lustrul întâlnirilor cu starurile de cinema și cu potențaii studiourilor s-a tocit. Abrei nu i-a trebuit mult să-și dea seama că toată lumea căuta o cale de a se cățăra mai sus, să obțină mai multă publicitate, să primească un rol mai bun, un nou contract și, câteodată, un nou agent. O femeie i-a oferit lui Franklin „orice” pentru a deveni clienta lui. El i-a recomandat pe altcineva, dar nu înainte ca Abra să se simtă mai puțin sigură și mai ușor de înlocuit.

Încă mai făcea tot ce-i cerea Franklin, dar va fi vreodată îndeajuns? Nu se gândise niciodată ce preț trebuia să plătească pentru că-și punea viața în mâna altcuiva. Uneori cruzimea lui Dylan i se părea mai puțin înspăimântătoare decât cerințele tot mai numeroase ale lui Franklin la perfecțiune.

Murray a pus la o parte bolul cu vopsea neagră.

— Ești deosebit de tensionată astăzi, a zis în timp ce-și scotea mânușile. Este ceva în neregulă?

— Dimpotrivă, am avut deja un rol secundar și Franklin primește încontinuu telefoane. Am o audiție mâine pentru rolul principal într-un film nou.

N-a mai adăugat că abia va mai putea să se țină pe picioare dacă îl va primi.

— Asta-i o veste bună, a comentat Murray, dar tonul lui sugera cu totul altceva.

Ședea cu umerii căzuți, căci era prea obosită ca să se țină dreaptă, prea obosită ca să-i mai pese că nu se comporta exact așa cum voia Franklin. Când Murray și-a așezat mâinile pe umeri, a tresărit surprinsă.

— Lena, trebuie să te relaxezi, a sfătuit-o și i-a adunat părul în vârful capului pentru ca vopseaua să pătrundă bine în el. Și nu ți-ar strica un masaj.

— Nu am timp pentru asta.

— Spune-i lui Franklin să facă timp pentru asta în programul tău. Părea sincer îngrijorat.

Totul mergea bine. Așa i-a spus Franklin. Instinctele și cunoașterea lui au dat rezultate în cazul Pamelei Hudson. Abra putea să aibă încredere în el. Îi plăcea să îmbrace rochiile superbe de seară, să fie coafată și machiată. Îi plăcea să fie în aceeași încăpere cu celebrități din lumea cinematografiei și să întâlnească regizori reputați. Îi plăcea chiar și să ia lecții de actorie. Iar Franklin era mentorul ei. Ce îi spunea el să facă, ea făcea. Era foarte cooperantă, amintindu-și mereu târgul pe care îl încheiase și promisiunea ei de a lucra din greu.

Dar pe atunci nu știuse cât va fi de greu... și cât de mult din viața ei voia să preia el.

Îi controla programul zilnic. Era fie cu ea, așteptând-o, fie puneă pe cineva s-o ducă unde trebuia să ajungă. Îi spunea cum să se comporte când ajungeau într-un anumit loc. Petrecerile erau locuri unde puteau stabili contacte cu oameni care aveau puterea să-i propulseze cariera. Nu-și pierdeau vremea cu cei care nu contau. Înaintea fiecărei prezentări, o învăța ce să spună și ce subiecte să evite. De asemenea, avea grijă s-o introducă mereu în locurile unde se făceau fotografii.

— Contează să fii la locul potrivit, în momentul potrivit și printre oamenii potriviți.

Și avea grijă ca ea să fie. Poate că Penny va vedea o fotografie cu ea. Însă o va recunoaște?

Era un sentiment amețitor să te afli printre atâția oameni bogați și celebri, în acea atmosferă rarefiată, în acel mediu de competiție și precauție, visuri și dezamăgire. Toți păreau că se distrează de minune,

PODUL SPRE CASĂ

dar exista întotdeauna un curent subteran care sugera mai mult decât conversația lejeră și răsul cu inimă ușoară, strângerea de mâini și savurarea netulburată a băuturii din pahar.

Dacă nu exista o petrecere demnă de luat în seamă, Franklin o ducea într-un club frecventat de vedete, de stele strălucitoare care ar putea s-o placă și să-i menționeze numele în urechile cui trebuia. O ducea până în fața ușii, așa cum făcuse și Dylan, dar Franklin era mereu prin preajmă, veghind-o, protejând-o. Abra bea Coca Cola și el whisky sec. Dacă cineva îi cerea numărul de telefon, el îi dădea o carte de vizită.

— Nu ești aici pentru aventuri romanțate. Ești aici ca să lucrezi.

Uneori Franklin îi amintea Abrei de Lilith și de Dylan Stark. Se pricepea la fel de bine să manipuleze o încăpere plină cu oameni.

Murray i-a masat umerii fără să-i spună nimic; de fapt, nici n-avea de unde să știe dacă a spus sau nu ceva fiindcă nici n-a băgat de seamă când s-a ridicat și a început să-i spele părul. Acum Abra îi simțea privirea ațintită asupra ei, dar a evitat să se uite la el în oglindă.

— Pari deprimată, i-a zis Murray cercetându-i chipul. Ce te frământă?

A ridicat din umeri și i-a adresat un zâmbet studiat:

— Aș vrea să știu și eu.

Te gândești la viața ta din trecut? a întrebat-o în timp ce-i verifica rădăcinile părului.

Franklin îi inventase o poveste a vieții care se apropia într-un mod neplăcut de adevăr, pe motiv că „atunci când ești celebru, reporterii sapă întotdeauna în trecutul tău”. Așa că a transformat-o într-o Cenușăreasă: Un copil fără părinți, trecând de la o familie la alta, a crescut într-o comunitate mică de fermieri din nordul Californiei, fără ca nimeni să-i observe talentul și potențiala frumusețe. Un prieten i-a oferit o călătorie în sudul Californiei și Franklin a observat-o într-o mulțime. Frânturi de adevăr. Franklin a râs și i-a spus că o poveste ca a ei avea să aducă mii de fete în Hollywood, în speranța că vor fi remarcate de un agent sau de un regizor care va ști cum să le transforme în vedete. Le va face să creadă că nu contează dacă n-au pășit niciodată dincolo de porțile fermei lor ori n-au ieșit din Dakota de Nord. Vor crede că ar putea fi descoperite la o cină sau într-o stație de autobuz, sau pur și simplu plimbându-se pe trotuar.

FRANCINE RIVERS

Murray și-a pus iarăși mâinile pe umerii ei:

— Lena, să știi că poți să-mi spui orice. În ciuda a ceea ce poate că ți-a spus Franklin, sunt capabil să țin un secret.

— „Cel căruia îți încredințezi tainele devine stăpânul libertății tale.“

— Ben Franklin, nu-i așa? Moss te-a pus să memorezi acest citat?

— Am întâlnire cu manichiurista.

— Bine, atunci, a zis el ridicând mâinile de pe umerii ei. Cum vrei tu — a început să scoată învelitoarea de mătase care-i proteja hainele — Totuși, ar fi bine să găsești o cale de a te relaxa, altfel vei claca.

Abra s-a ridicat în picioare, netezindu-și rochia de firmă, care i se potrivea perfect pe trup.

— Poate că ar trebui să alerg cu vreo trei kilometri mai mult.

Cred că deja ai alergat prea mult.

A scuturat învelitoarea și a introdus-o în coșul așezat într-un colț.

— Ne revedem peste două săptămâni.

Dumnezeu ne șoptește în plăceri, ne vorbește în conștiință, dar ne strigă în dureri: durerea este megafonul Lui pentru a trezi o lume surdă.

C. S. LEWIS

1957

Zeke ședea în biroul lui de la biserică, având Biblia deschisă în fața lui și făcându-și notițe pentru predica de duminică. Din biroul exterior se auzea clămpănitul mașinii de scris, ceea ce-i dădea de înțeles că Irene Farley pregătea buletinul săptămânal. Și avea nevoie de un titlu pentru predica lui. Era un joc pe care îl jucau în fiecare săptămână. Ea nu se mulțumea cu referințele scripturale și uneori el trebuia să pună piciorul în prag. „Născut să distrugă iadul” nu era, din punctul lui de vedere, un titlu potrivit pentru o predică de Crăciun, deși trebuia să admită că avea un sâmbure de adevăr.

Mașina de scris a tăcut și Irene și-a vârat capul pe ușă:

— Încă n-ai terminat?

— Ioan capitolul 11.

— Oh – Lazăr, nu-i așa? Ce zici de „O trezire dură?”

— Dură? S-a mirat Zeke.

— Păi, gândește-te numai. Ție ți-ar plăcea să fii chemat înapoi din paradis ca să mai rămâi o vreme pe pământ? Mie nu. Eu aș fi protestat: „Doamne, lasă-mă să rămân aici.” Dar Isus îl cheamă și el iese din mormânt.

Irene s-a încruntat așteptând, și Zeke aproape că putea vedea cum se învârtteau roțile în mintea ei.

— Era înfășurat ca o mumie și a trebuit să sară pe ambele picioare până afară din mormânt.

Buzele ei s-au ridicat într-un zâmbet ușor:

— Îți poți imagina scena? Ți-ar fi greu să nu râzi dacă n-ai urla de groază. Vorbesc serios. Cine spune că Dumnezeu nu are simțul umorului?

— Nu încetezi niciodată să mă uimești. Dar nu sunt de acord cu „O trezire dură“.

— Dar „Dragoste de mumie“? l-a tachinat.

— Ar fi trebuit să te concediez cu mulți ani în urmă i-a zis râzând.

— „Isus a chemat, Lazăr a răspuns“?

— Te apropii.

— Am să mă gândesc la un titlu și îți voi cere părerea înainte ca să trimit buletinul la tipar.

— În regulă.

Studiau deja de mai multe săptămâni Evanghelia după Ioan, și încă nu a ajuns să pătrundă în toată profunzimea ei împreună cu turma sa în continuă creștere. În timp ce lua masa la Bessie, Susan Wells îi pusese mai multe întrebări decât era în stare să răspundă. Era evident că ea studia Biblia pe care i-o dăduse și că era dornică să învețe. Participa în fiecare săptămână la serviciile divine și s-a alăturat grupului de doamne care serveau după aceea gustările. Acum nu mai ședea în ultimul rând. Pentru asta, a fost nevoie ca Mitzi să se prefacă puțin că-i este rău. Mitzi i-a spus că n-ar vrea să plece acasă, însă ar avea nevoie de puțin ajutor. Susan a fost de acord s-o ajute și s-a trezit pe un rând în mijlocul bisericii, lângă soții Martin. După ce Mitzi a dus-o acolo, n-a mai lăsat-o să se întoarcă înapoi în spate. Hodge și Carla au primit-o pe Susan ca pe o soră regăsită, presupunând probabil că le-ar prinde bine ajutorul încă unui adult pentru a o supraveghea pe Mitzi. De atunci, Susan a continuat să șadă acolo.

Zeke putea să vadă pe toată lumea de la amvon – pe cei visau cu ochii deschiși, abia așteptând ca serviciul divin să se termine ca să poată merge la pescuit, pe șușotitorii care mereu aveau o poveste nouă de spus, pe artiștii care mângăleau formularul de cereri pentru rugăciuni, pe cei ce păreau concentrați la ce spunea el dar care îl fixau cu priviri goale, în timp ce mintea le rătăcea în alte părți, și pe cei mulți flămânzi

PODUL SPRE CASĂ

și însetați care se înfruptau din Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu să-l ierte, dar îi avea pe favoriții lui: pe Mitzi, Peter și Priscilla; pe Dutch care se încrunta de concentrare în timp ce Marjorie îl ajuta să găsească textele în Biblie; și pe Fern Daniels, sora scumpă cea mai în vârstă din congregație. Aceasta ședea întotdeauna în față, atentă și zâmbindu-i la fel ca atunci când a predicat pentru prima dată în biserica din Haven. Iar la ieșirea din biserică, avea întotdeauna ceva de spus pentru a-i da de înțeles că aprecia timpul și efortul pentru pregătirea predicii.

— Bună, tată, a salutat Joshua după ce a bătut în ușă, intrând în biroul tatălui său. Pari foarte grav.

— Mă gândesc.

— În seara asta merg cu câțiva prieteni să ne dăm cu rolele. Vin cu noi și Sally cu Brady, iar după aceea probabil că voi ieși puțin în oraș. Așa că nu mă aștepta prea devreme acasă.

— Mulțumesc că mi-ai spus.

După plecarea lui Joshua, s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a întrebat dacă dragostea băiatului pentru Abra pălea, veștejită de timp și distanță. Dacă acest lucru se întâmpla, era o binecuvântare a Domnului. El încă mai simțea durerea pierderii, dar nu mai era la fel de ascuțită ca atunci când a dat-o în grija lui Peter și a Priscillei. Durerea de acum era una surdă, resimțită în adâncul pieptului. Învățase să se încreadă în Dumnezeu în orice împrejurare. Dumnezeu avea un plan, și planul acesta cuprindea totul. Se agăța de promisiunea aceasta așa cum iedera se agăța de un zid de piatră.

Irene a intrat la el și i-a spus că buletinul era gata și că pleca acasă. Zeke i-a mulțumit și i-a zis că se vor revedea a doua zi, apoi s-a uitat la ceasul de la mână. Îi era foame. Poate că va merge iarăși la Bessie ca să comande un alt meniu special. Acolo îi era mai ușor să vorbească cu Susan. Ce avea să-l întrebe de data aceasta? Îl făcea să-și pună mintea la contribuție și să cerceteze. Îi plăcea provocarea aceasta. Însă ar fi dorit ca ea să se hotărască odată.

Susan încă oscila. I-ar fi dat un bobârnac, dacă ar fi ajutat la ceva, dar de cele mai multe ori îmboldirea îi făcea pe oameni mai degrabă să fugă și să se ascundă decât să primească darul oferit. În mintea lui, alegerea era simplă: vrei să fii ținut în ghearele Satanei sau în mâinile străpunse ale lui Isus?

FRANCINE RIVERS

Ce ar zice Marianne despre Susan? Ar fi de acord cu sentimentele lui pentru ea?

Cineva a bătut la ușă, scoțându-l din reverie cu o tresărire.

— Priscilla.

S-a ridicat și a ieșit de la birou ca s-o îmbrățișeze părintește, apoi i-a făcut semn să se așeze pe unul din scaunele confortabile.

— Cum se descurcă Penny la Mills?

— Foarte bine. Nu-mi vine să cred că e deja studentă. Și-a schimbat specializarea, știi?

A râs scurt și a adăugat:

— Pedagogie.

Zeke a zâmbit plăcut surprins:

— Deci va fi și ea învățătoare ca Peter.

— În ciuda protestelor ei din trecut. Vrea o slujbă chiar aici, în Haven.

— Eu știam că vrea să rămână în regiunea golfului.

— Ea și Robbie Austin s-au logodit.

Cu un zâmbet șăgalnic, a continuat:

— Penny îmi atrage mereu atenția că numele lui e Robert, că acum a crescut, nu mai e copil.

— E uimitor cum cresc, nu-i așa?

Văzuse tânărul cuplu în biserică după ce se întorsese Penny de la colegiu. Îi văzuse de asemenea în piața orașului în serile calde de vară. Păreau foarte îndrăgostiți.

— El nu a terminat colegiul, dar are o slujbă bună la o companie de asigurări. A economisit bani pentru o casuță ca acelea construite de Joshua în Vineyard Avenue.

— Robert e un tânăr cu planuri mari.

Toți din familia Austin erau oameni harnici și muncitori.

— E inutil să mai spun că Peter și cu mine suntem foarte fericiți că Penny se stabilește în Haven.

Strălucirea din ochi i s-a stins, dezvăluind o durere pe care Zeke o putea înțelege. Amândoi se gândeau la Abra. Priscilla s-a grăbit să spună:

— Atâția tineri se grăbesc în ziua de azi să plece de acasă, nu-i așa? Încep să-mi dau seama ce au simțit părinții mei când eu și Peter

PODUL SPRE CASĂ

ne-am mutat în California. Acum îi văd numai o dată pe an. Ne străduim să-i convingem să se mute aici, mai aproape de noi, dar le place în Colorado. Dacă Robert și Penny se căsătoresc, îi vom putea vedea ori de câte ori vrem. Și când vor veni nepoții...

A clătinat din cap râzând:

— Dar să n-o iau pe arătură...

De obicei, Priscilla vorbea așa mult numai dacă o frământa ceva. Zeke bănuia ca are legătură cu Abra.

Priscilla a oftat adânc și și-a deschis poșeta.

— Am vrut să-ți arăt ceva.

A scos o revistă de cinema.

— Nu obișnuiesc să citesc asemenea lucruri, a explicat roșind în timp ce dădea paginile căutând ceva. Dar în timp ce așteptam să-mi vină rândul la băcănie am răsfoit-o pe aceasta ca să-mi treacă timpul.

I-a întins revista și a arătat spre o fotografie.

— Asta nu-i Abra? I-a întrebat cu o voce răgușită.

Zeke a luat revista și a recunoscut-o imediat, chiar dacă avea părul negru ca smoala și pieptănat pe spate. O rochie până la genunchi, cu bretele și cu flori mari brodate și bătute în ștrasuri îi accentua toate formele trupului. Stătea în picioare lângă un tânăr înalt și arătos îmbrăcat în smocking și ținând-o după talie. Zâmbetul lui părea sincer; în schimb al ei era reținut și enigmatic.

— Da, e Abra.

Nu-i venea să creadă cât de schimbată era. Adolescenta roșcată și zveltă s-a transformat într-o tânără șocant de exotică și provocatoare. Asta i-a făcut Dylan?

— Și-a schimbat numele, a zis Priscilla reținându-și lacrimile. Acum n-o mai cheamă Abra. E Lena Scott și se învâрте printre staturile de cinea.

A cotrobăit prin poșetă:

— Iartă-mă, Zeke, n-am vrut să plâng iarăși.

Zeke a așezat o cutie cu șervețele pe masă, la îndemâna ei.

— Ți se pare fericită? a întrebat Priscilla, suflându-și nasul.

El a cercetat ochii Abrei. Amândoi cunoșteau zâmbetul acela.

— Se străduiește să fie.

Priscilla a scos un alt șervețel.

FRANCINE RIVERS

— Parc-o văd iarăși micuță și cu părul legat în codițe. Ea și Penny erau atât de apropiate! Când erau mici, am crezut că vor rămâne toată viața inseparabile.

Vocea îi era înecată în lacrimi.

— Toți am iubit-o, Zeke. Ne-am dorit așa mult să ne iubească și ea.

Și-a suflat iarăși nasul și a adăugat:

— Penny va fi invidioasă când va afla că Abra îl cunoaște pe Elvis Presley.

— Elvis Presley?

Nu se deranjase să citească ce scrie sub poză. Elvis cel cu „Hound Dog”? Cel care dădea mereu din șolduri și făcea să urle frenetic mii de fete?

— El e foarte la modă zilele astea. E grozav, nu-i așa? Micuța noastră Abra printre staruri.

Strângând în pumn șervețelul umed, a arătat spre revista de cinema.

— Și se pare că a jucat într-un film. „Un debut remarcabil” scrie — orice-o fi însemnând asta.

A lăsat șervețelul în poală.

— Trebuie să-i arăt lui Peter și lui Penny. Fără îndoială că cineva ar putea să vadă fotografia și să-și dea seama că e ea. N-aș vrea să fie luați pe nepregătite.

Zeke s-a gândit la Joshua.

Lacrimile s-au prelins pe obrajii Priscillei.

— Mi-aș dori să-i pot spune că-mi pare rău c-am greșit.

— Tu n-ai greșit cu nimic.

— Peter și cu mine am fi sărit imediat în mașină și am fi gonit oriunde s-o aducem acasă.

— Ea a știut asta.

— Nu sunt sigură c-a știut, Zeke. A luat așa puține lucruri cu ea, și bilețelul acela oribil pe care ți l-a lăsat. Parc-ar fi vrut să-ți înfigă un cuțit în inimă.

A scos mai multe șervețele din cutie.

— Încă mă doare inima de fiecare dată când mă gândesc la ea. La fel simt și Peter, și Penny...

PODUL SPRE CASĂ

S-a uitat la Zeke cu ochii înotând în lacrimi și în același timp plini de speranță:

— Joshua a primit vreo veste de la ea?

— Ne-ar fi spus dac-ar fi primit ceva, Priscilla.

— M-am gândit că îi va scrie măcar lui. Au fost așa de apropiați. Aștepta cu atâta nerăbdare să primească scrisori de la el când era în Coreea. Peter și cu mine am crezut întotdeauna că se vor căsători într-o zi.

Priscilla a strâns batista umedă în pumn:

— Dylan ăla! Am știut că va fi o belea de când l-am văzut pentru prima dată. De ce a trebuit să se îndrăgostească de cineva ca el? Ședea la masa noastră și ne accepta ospitalitatea, dar în același timp le învrăjbea pe cele două fice ale noastre. Era într-adevăr un bărbat fermecător și frumos ca un — a făcut un semn cu mâna spre revistă — star de cinema. Știa foarte bine ce face. Ar fi trebuit să ne străduim mai mult s-o protejăm.

— Avea șaptesprezece ani, Priscilla. Și putea decide singură pentru ea.

Mama lui Zeke era deja căsătorită la vârsta aceea.

Mânia Priscillei se mai domolise și a rostit cu umerii căzuți:

— Nu îl văd nicăieri în fotografie. Și nu știu dacă asta-i bine sau rău.

A întins mâna și Zeke i-a dat înapoi revista, pe care pus-o în poșetă de parcă ar fi fost un scutec murdar ce trebuia aruncat la pubela de afară.

— Cel puțin știm că trăiește și e bine. Poate că acum Peter nu va mai avea coșmarurile acelea.

Peter visase că Dylan a violat-o și a ucis-o pe Abra, dar de când a auzit relatarea lui Kent Fullerton, îl visa mereu pe Dylan împingând-o pe Abra de pe o stâncă în ocean.

Priscilla s-a ridicat:

— Și tu va trebui să-i spui lui Joshua, presupun.

Zeke s-a ridicat, de asemenea.

— Știi asta.

A condus-o până în anticameră. Ar trebui oare să se ducă până în centru ca să cumpere un exemplar? Vânzătorul se va mira când îl va auzi și va face tot felul de comentarii. Ce-ar putea să-i spună?

FRANCINE RIVERS

— Ce putem să facem noi, Zeke?

Vocea Priscillei suna plină de speranță și de disperare în același timp.

— Putem să ne rugăm.

La auzul acestei sugestii, a răspuns nerăbdătoare:

— M-am rugat și până acum. M-am rugat până m-au durut genunchii de n-am mai putut.

— Rugăciunea ne introduce în sala tronului dumnezeiesc, Priscilla. Și o aduce acolo și pe Abra, indiferent dacă ea știe sau nu acest lucru. Nu uita niciodată ceea ce știi că-i adevărat. Abra nu-i niciodată prea departe de El. Niciodată.

Priscilla l-a îmbrățișat:

— Cred că aveam nevoie să aud asta.

A ținut-o aproape de el, într-un gest părintesc și înainte de a se retrage, Priscilla și-a plecat o clipă capul la pieptul lui.

— Mulțumesc Zeke, i-a zis zâmbindu-i șovăielnic și a plecat.

Zeke a găsit un bilețel deasupra buletinelor informative pentru duminică: *Am văzut-o pe Priscilla intrând și n-am avut să vă deranjez. Sper să nu te superi că am ales eu titlul. Mesajul pe care îl transmite este unul de care avem mereu nevoie.*

Zeke a luat un buletin și l-a deschis. Titlul ales era *Învierea credinței*.



Abra a încercat să se relaxeze în timp ce Murray îi vopsea și îi spăla părul, dar o durea gâtul din cauza tensiunii. A închis ochii, sperând că o va ajuta. Dar n-a ajutat-o. Mai avea o singură programare astăzi, cu noua manichiuristă, apoi se va duce acasă la Franklin. Poate că îi va da ceva pentru durere înainte ca să iasă în oraș. Unde trebuia să meargă în seara asta? Nu-și mai amintea.

Măine seară aveau să participe la premiera filmului *Zorii zombilor*. Le va plăcea criticilor? Sau nu le va plăcea? Vor spune lucruri îngrozitoare despre interpretarea ei? Franklin lucrase cu ea pe parcursul filmărilor, ajutând-o să învețe replicile, spunându-i cum să

PODUL SPRE CASĂ

se uite și ce să facă. I se făcea rău de la stomac de fiecare dată când trebuia să intre pe platou. Toate camerele acelea, ca niște ochi care o fixau imobili, și regizorul, și echipa de filmare! Franklin i-a spus să nu se mai gândească la ei. Cum n-a putut să facă acest lucru, i-a cerut să se obișnuiască cu ei. Dar n-a putut face nici asta. Atunci a întrebat-o cum reușea să cânte la pian în biserica plină, și i-a răspuns că în biserică nu trebuia să se teamă că Mitzi va sări de pe scaun strigând „Taie!” și să-i ceară s-o ia de la început.

Murray a prins-o ferm de partea din spate a gâtului când i-a ridicat capul din chiuvetă.

— Se pare că ai o durere puternică de cap.

Și-a pus mâinile pe umerii ei și a privit-o în oglindă.

— E greu să debutezi în carieră. Dar asta-i un loc unde poți să te relaxezi și să-ți cobori masca, dacă înțelegi ce vreau să spun. Aici nu te vede nimeni, Lena.

— Mă vezi tu.

El i-a răspuns cu un zâmbet blând:

— Dar nu cu un ochi critic. Eu nu urmăresc altceva decât să te fac să arăți și să te simți mai bine.

A început să-i maseze gâtul și umerii.

— Inspiră adânc și expiră apoi încet.

A simțit imediat arsura lacrimilor. Mitzi avea obiceiul să-i spună același lucru. A plecat capul și a închis ochii. Oricine ar fi văzut-o ar fi putut crede că se roagă, dar ea nu se mai rugase din seara când pastorul Zeke ieșise pe poarta casei lui Peter și a Priscillei.

Optsprezece luni de muncă grea i-au adus un rol secundar, un portofoliu de fotografii *glossy* și un rol de debut într-un film încă nelansat. Franklin susținea că acesta avea să-i propulseze numele pe orbită. Însă ea nu vedea cum ar putea-o face. Totul depindea de răspunsul criticilor la ceea ce va fi prezentat mâine seară, în ciuda zvonurilor care circulau prin oraș – zvonuri pe care tot el le generase. Abra resimțea entuziasmul în continuă creștere al lui Franklin ca pe un tren care gonea de-a lungul șinelor. Unde o ducea? Câteodată vedea pe chipul lui ceva ce o tulbura. Încerca să nu se gândească la asta, dar în ultimile câteva săptămâni simțise răscolirea unei neliniști nelămurite.

Câteodată nu-și dorea altceva decât să fie singură. Ar fi dorit să găsească un loc unde să se poată ascunde de ambiția devoratoare a lui Franklin, de hotărârea lui, de îmboldirile lui ce o împingeau mereu înainte, fiindcă nu avea să rămână veșnic tânără și exista o fereastră foarte îngustă de timp când putea să-și promoveze numele. Dar ea voia să stea liniștită. Voia un loc retras. Ca dealurile unde se ducea cu Joshua.

Joshua.

A izgonit imediat trecutul din minte.

Câteodată voia să fie lăsată singură în apartament. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, ar deschide capacul pianului și ar cânta toată ziua.

Măinile lui Murray erau puternice și ea a gemut la atingerea lor, deși el nu-i cauzase nicio durere. Murray i-a spus încet în timp ce își continua masajul:

— Lumea crede că-i un loc plin de strălucire, dar în realitate-i vorba de muncă multă și grea.

— Pentru unii mai grea decât pentru alții.

Ea nu simțea că aparține acestui loc. Chiar dacă acum era acceptată în lumea aceasta, nu făcea parte din ea.

— Te simți mai bine acum?

Durerea încă o mai săgeta.

— Cred că-i din cauza foamei.

— Asta se poate rezolva. Ce-ai vrea să mănânci?

Abra i-a zămbit trist:

— Un hamburger mare și succulent!

— Asta-i destul de simplu. Pot să trimit pe cineva peste drum și...

— Nu, nu trimite. Nu pot să mănânc.

Franklin ar face o criză de nervi

— Trebuie să mai slăbesc două kilograme.

Murray s-a încruntat.

— Toate femeile pe care le cunosc țin cură de slăbire, mai ales acelea care n-au nevoie de ea.

— Asta spune-i-o lui Franklin, nu mie. Pe ecran arăt mai grasă cu trei kilograme.

— Și ce dacă? Măinile lui au încetat să-i mai maseze mușchii și

PODUL SPRE CASĂ

s-au odihnit ușor pe umerii ei. Celor mai mulți bărbați le plac femeile cu puțină carne pe oase.

— Din păcate nu și aparatului de filmat.

— Mie mi s-a părut că arăți foarte bine când ai intrat pentru prima dată aici.

Abra a surprins o privire nedisimulată în ochii lui înainte ca el să se îndepărteze și să se așeze pe un scaun de lângă perete. Abra și-a întors scaunul ca să-l privească în față. În ultima vreme petrecuse suficient timp în preajma bărbaților ca să știe când un bărbat era atras de ea. Dar în loc ca Murray să flirteze cu ea, acesta s-a tras înapoi. El o tratase întotdeauna cu respect, fără să facă vreun efort ca să adâncească relația lor într-un fel sau altul. Abra știa că ea era de vină pentru asta. Franklin îi spusese încă din prima zi cum să se poarte cu Murray, și ea a procedat întocmai cum i-a cerut el. Murray respectase linia pe care ea o trăsesse și se limita la conversații generale. Uneori el nu vorbea deloc și Abra se întreba dacă nu cumva aștepta ca ea să cedeze.

— Nu m-am purtat prea frumos cu tine, nu-i așa?

Franklin o avertizase să nu aibă încredere în nimeni, dar ea simțea nevoia să se încreadă în Murray.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa cu tine, dar nu a fost ideea mea.

El nu s-a prefăcut că nu înțelege:

— Franklin nu vrea să te implice în relații personale.

Privirea lui era tristă și părea că se întreabă dacă e bine să încalce regulile.

— Îmi aduc aminte prima zi în care te-am întâlnit. Aveai un păr roșu minunat. Și mi-am zis că Franklin e nebun fiindcă vrea să-l vopsești.

Ea n-a zâmbit și n-a încercat să flirteze cu el, așa cum o învățase Franklin să procedeze cu alți bărbați:

— Acum ce zici?

— Greu de spus. Roșul părea să ți se potrivească foarte bine, dar până la urmă de unde să știu dacă e așa sau nu. Nici nu te cunosc prea bine.

A simțit iarăși arsura lacrimilor și a înghițit în sec. Nimeni n-o

cunoștea pe ea, Abra Matthews. A ridicat întotdeauna ziduri în jurul ei, așa cum o învățase Franklin. Dar era așa de obosită să fie mereu Lena Scott. De ce nu mai putea să fie Abra din când în când, măcar o oră sau două?

Murray tăcea și el. Era conștientă că viitorul relației lor depindea de ea. A oftat nesigură pe ea și a pășit peste linie:

— Nu sunt multe de spus. Am cunoscut un băiat rău și m-am îndrăgostit de el. El m-a adus în sud și am locuit cu el într-o căsuță din Beverly Hills. A făcut tot ce a vrut cu — și fără — mine. Cred că am fost un fel de sclavă a lui. Când s-a săturat de mine, a pus un pariu pe care Franklin nu l-a putut refuza.

— Ce pariu?

— Franklin a spus că poate să facă un star din oricine. Atunci prietenul meu l-a provocat: „Încearcă să faci din ea.” Asta-i viața mea în versiune scurtă.

Murray nu părea șocat sau dezgustat. Poate că un coafor este ca un preot. Aude tot ce se poate auzi.

— Te va face cu siguranță un star, dacă asta-ți dorești.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș putea fi, până când mi-a băgat Franklin ideea asta în cap.

A ridicat din umeri și a urmat:

— Ar fi frumos să fiu cineva.

— Dar ești cineva, Lena.

Ea a clătinat din cap și s-a uitat într-o parte.

— Ei bine, ești pe cale de a deveni un star, nu-i așa.

— Lena Scott e pe cale de a deveni un star.

I-a părut rău că a spus asta de îndată ce cuvintele i s-au desprins de pe buze. Dezvăluia prea multe despre ea însăși. Și-a dus degetele la tâmpile și a închis ochii. Lui Franklin nu i-ar plăcea să știe că vorbește așa liber cu Murray. Se aștepta ca el să îi pună întrebări indiscrete. Dar cum nu a făcut acest lucru, Abra a simțit o durere ciudată. Poate că nu era interesat de ea. Totuși, când a deschis ochii a văzut că era interesat. Orbită de lacrimi, i-a spus ceea ce voise să-i spună de multă vreme:

— Numele meu adevărat e Abra.

— Abra, a repetat el numele încântat. Îmi place numele ăsta.

Și, juguindu-și buzele, a adăugat:

PODUL SPRE CASĂ

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai avut încredere în mine să mi-l spui.

— Îmi pare rău că nu ți l-am spus mai devreme.

— Dar mi l-ai spus acum.

Inima ei a început să bată mai puternic.

— Să nu-i spui lui Franklin...

— Nu-i nevoie să-mi spui asta, Abra. Ce-mi spui rămâne între noi.

Precauția obișnuită o mai reținea încă. Spera că nu greșea încrezându-se în el. A schimbat subiectul:

Tu cum ai ajuns la Hollywood?

— M-am născut în Burbank, unde mama era coafeză. Tatăl meu ne-a părăsit când eu aveam doi ani. Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții în salonul unde lucra ea. La început, femeile mă ridicau din pătuț sau mă țineau în poală în timp ce mama le aranja părul. Când am crescut mai mare, jucau jocuri de societate cu mine sau îmi citeau povești în timp ce stăteau sub cască. Aveam două duzini de mătuși, surori mai mari și bunici.

— Sună draguț.

— Așa și era. Mama avea visuri mari pentru mine. Voia să merg la colegiu și să devin medic sau avocat. Ca toate mamele, cred. M-am descurcat bine în școală, dar cel mai mult îmi plăcea s-o urmăresc pe mama lucrând și să văd schimbarea pe care câteva ore petrecute într-un salon de coafură o putea aduce unei femei.

A ridicat din umeri și a povestit mai departe:

— Viața mea era alcătuită din școală, salonul de coafură și biserică în diminețile de duminică. Asta până când am intrat la liceu. Atunci au ajuns pe primul loc baseballul și fetele. Notele mele nu mai erau la fel de mari. Mama era deosebit de severă în această privință și a avut grijă ca lucrurile să nu rămână așa. Îmi petreceam timpul cu prietenii, mergeam la petreceri și-mi dădeam întâlniri cu fetele, dar n-am mers niciodată mai departe de atât.

Când Murray a tăcut, cu emoția încheștându-i maxilarul, Abra a așteptat răbdătoare, fără să-l preseze:

FRANCINE RIVERS

— Eram în anul al doilea la colegiu când mama a fost supusă unei duble mastectomii și unui tratament cu radiații pentru cancer. Nu mai avea energie nici măcar să-și aranjeze propriul păr.

Apoi Murray s-a întristat și a zis cu mânie:

— Plângea și-mi spunea că nu se mai simte femeie, de parcă sânii și părul pieptănat perfect sunt cele mai perfecte lucruri din lume.

Și nu sunt? aproape că a întrebat Abra. A simțit durerea și mânia din cuvintele lui și a fost impresionată. Oare lui Franklin sau altcuiva din lumea asta i-ar mai păsa de ea dacă n-ar mai avea săni frumoși și păr negru și lucios?

— I-am cumpărat mamei o perucă și i-am coafat-o. Atunci a arătat și s-a simțit mai frumoasă. Una dintre clientele ei a venit în vizită și i-a spus că arată foarte drăguț. După aceea m-a trimis să cumpăr mai multe peruci. M-a învățat cum să le coafez, și această ocupație a ajutat-o să nu se mai gândească la cancer. Într-o zi era blondă, în următoarea roșcată, într-alta brunetă cu părul lăsat pe spate și într-alta blondă platinată cu părul tuns scurt.

A chicotit amintindu-și acele întâmplări.

— Am avut și momente plăcute împreună înainte să moară.

— Câți ani ai avut când a murit?

— Șaptesprezece. Eram încă în liceu. Una dintre clientele în vârstă ale mamei m-a luat la ea până am terminat școala. Iar eu am renunțat la baseball și m-am angajat într-un fast-food. Așa am economisit bani pentru școala de cosmetică. Evident că nu am spus nimănui ce planuri am.

A răs:

— Cei mai mulți dintre prietenii mei credeau că bărbații care lucrau în saloanele de coafură preferau bărbații, nu femeile – dacă înțelegi ce vreau să spun. Băieții se înscriau în general la colegii sau la școli comerciale, sau se înrolau în armată ori marină.

A clătinat din cap, afișând o expresie amuzată:

— Am fost unul dintre cei patru băieți din școala de cosmetică, și singurul care le iubeam cu adevărat pe femei, ceea ce m-a făcut destul de popular. Asta ar fi putut să mă ducă de multe ori în ispită, dar din fericire viitoarea mea soție era colegă cu mine.

PODUL SPRE CASĂ

Abra a tresărit surprinsă:

— Ești căsătorit?

Murray nu purta verighetă și ea crezuse întotdeauna că e neînsurat.

— Sunt văduv. Am pierdut-o pe soția mea la fel ca pe mama.

Abrei i s-a tăiat răsufierea:

— Asta nu-i drept.

— Viața nu-i niciodată dreaptă.

— Îmi pare rău, Murray.

— Da, și mie. Janey era...

A tăcut puțin, apoi a continuat:

— Nu există cuvinte care să poată descrie cum cra. O vreme L-am învinovățit pe Dumnezeu, am crezut că El îmi juca o festă urâtă.

S-a ridicat și a întors scaunul Abrei, întâlnindu-i privirea în oglindă:

— Și apoi mi-am amintit că am petrecut cinci ani minunați împreună. Sunt recunoscător pentru timpul pe care l-am trăit alături de ea.

— Ai copii?

— Nu. Deschisese salonul de doar doi ani. Doream să ne asigurăm că avem o afacere solidă înainte să începem o familie. Părea o alegere logică, având în vedere că ne așteptam să ne stea înainte mulți ani, dar amândoi am regretat-o când timpul ni s-a scurs printre degete.

A pus balsam pe părul Abrei:

— Mi-ai adus aminte de Janey când ai intrat pentru prima dată aici.

— Cum așa?

— Din cauza părului tău roșu.

Murray zâmbea melancolic. Măinile lui se mișcau viguroase prin părul Abrei, cu toate acestea atingerea lui era blândă.

— S-a ținut tare pe poziție când i-am făcut curte. Habar n-avea că după ce-am văzut-o pentru prima dată nu m-au mai interesat alte femei. Nici acum nu mă interesează.

Și-a trecut degetele prin părul Abrei și a privit-o în ochi:

— Nu-l lăsa pe Franklin să te transforme complet, Abra. Și

încearcă să-ți aduci aminte că nu ești numai un chip și un trup. Ești și un suflet.

— Hollywoodul spune invers.

— Hollywoodul și Franklin nu sunt toată lumea. Și nu au întotdeauna dreptate.

A pornit iarăși robinetul și a verificat temperatura apei.

— Ești cine ești, tânăra mea prietenă. Și erai foarte frumoasă și înainte.

— Dar acum sunt și mai frumoasă, nu crezi?

— Acum Lena Scott este frumoasă. Vrei să fi Lena Scott?

— Lena Scott este cea care va deveni o stea de cinema.

Murray ar fi vrut să mai spună ceva, dar a renunțat. A clătit părul Abrei, a ridicat spătarul scaunului și i-a învelit capul într-un prosop cald. A masat părul ușor înainte să scoată prosopul și să-i lase părul lung, bogat și ud să cadă pe învelitoarea care îi proteja spatele. Și-a înfipț degetele în el, ridicându-i buclele și lăsându-le să cadă ușor. Apoi s-a întins după uscător.

Abra s-a uitat la el prin oglindă.

— De când îl cunoști pe Franklin?

— De zece ani.

Ținea uscătorul în mână, dar nu l-a pornit.

— Își cunoaște meseria și e dedicat profesiei lui, asta pot să confirm.

— Nu-ți place de el, nu-i așa?

— Dar nici nu-mi displace. Pur și simplu nu sunt de acord cu el în unele lucruri.

— Ca de exemplu?

— Scopul meu a fost întotdeauna să pun în evidență o femeie așa cum e ea. Pe când Franklin...

A strâns din buze și a ridicat din umeri. Dar Abra a terminat propoziția în locul lui:

— Franklin le face să fie altcineva.

Murray a pornit uscătorul și s-a apucat să-i usuce părul. Abra nu mai putea să-i spună nimic cât timp mergea aparatul, așa că a rămas tăcută, cu ochii plecați, întrebându-se dacă el ar fi vrut să pună capăt discuției. Poate că nici n-ar fi trebuit s-o înceapă. S-a uitat în sus spre

PODUL SPRE CASĂ

el, dar de data aceasta el nu i-a întâmpinat privirea. Părea grav din cauza concentrării și tulburat. Dura întotdeauna mult până îi usca părul. Când în sfârșit a oprit uscătorul, l-a aruncat neglijent pe măsută.

— Murray?

A așteptat până când el s-a uitat la ea prin oglindă:

— Mi-ai spus odată să am grijă. Ce-ai vrut să spui?

— Să nu te pierzi pe tine însăși.

— Crezi că m-am pierdut pe mine însămi?

— Nu contează ce cred eu. Tu ești cea care trebuie să decizi cine ești și cine vrei să fii.

— Dar dacă nu știu?

Murray și-a pus mâinile pe umerii ei și i-a strâns ușor:

— Încearcă să te rogi pentru asta.

Abra s-a uitat cu ochi triști la el:

— Dumnezeu nu vrea s-aibă nimic de-a face cu mine. Și n-a vrut niciodată.

— Ce te face să crezi asta?

— M-am rugat odată din toată inima și din tot sufletul meu. Dar Dumnezeu a făcut exact pe dos de cum i-am cerut.

Murray i-a luat mâinile de pe umerii ei, a desfăcut capsele de la inelitoare și i-a scos-o.

— Poate că El a avut un plan mai bun.

Abra s-a ridicat fără să se mai uite în oglindă la rezultatul muncii lui. Franklin îi spusese că Murray era cel mai bun din branșă și, în plus, nu voia s-o vadă pe Lena Scott.

— Ne vedem peste două săptămâni... Abra.

Fata s-a oprit în ușă și s-a întors înapoi spre Murray:

— Ai cunoscut-o pe Pamela Hudson?

— Încă o cunosc.

Franklin îi spusese că Pamela Hudson fusese o stea în ascensiune, dar acum era terminată și aproape uitată.

— Îi pare rău că l-a părăsit pe Franklin?

Murray s-a uitat la ea, dar nu i-a răspuns. Abrei i-a trebuit puțin ca să înțeleagă de ce, apoi i-a zâmbit:

— Orice-ți spune cineva, rămâne între tine și persoana respectivă, nu-i așa?

— Sună-mă dacă simți nevoia să vorbești cu un prieten.



Abra a intrat în salonul de manichiură, dar manichiurista care o îngrijea de obicei nu era acolo; recepționera și-a cerut scuze și a condus-o la o brunetă atrăgătoare care purta uniforma salonului.

— Domnișoară Scott, ea este Mary Ellen. Mary Ellen, domnișoara Scott.

Abra s-a întrebat dacă va putea să se relaxeze cu o persoană nouă intrată în viața ei. Se obișnuise deja cu inofensiva Ellie, care era prea îndrăgostită de propria ei viață ca să mai pună întrebări curioase despre viața Abrei.

Mary Ellen a privit-o direct în ochi și i-a strâns mâna întinsă. Majoritatea manichiuristelor arătau ca niște manechine din lumca modei, dar Mary Ellen avea o înfățișare normală, cu păr șaten și o tunsoare paj simplă. Abra a observat că avea unghiile tăiate scurt și drept, nu rotunjite, așa cum le purtase și ea când cânta la pian. Dar Franklin îi spusese că unghiile lungi arată mai senzual, mai ales dacă sunt vopsite în roșu.

Mary Ellen a zâmbit și i-a ținut mâinile. De obicei Ellie ținea pregătit un bol cu apă și săpun și vorbea în timp ce își înmuia vârful degetelor în el. Mary Ellen a studiat mâinile Abrei, întorcându-le cu palmele în sus și apoi invers. I-a masat mai întâi o mână și apoi pe cealaltă.

— Poți să deduci multe lucruri despre o persoană privindu-i mâinile. Mâinile tale sunt reci.

Abra s-a simțit tot mai inconfortabil:

— Deci eu am o inimă caldă.

— Sau ai o circulație proastă. Sau ești emoționată, i-a răspuns Abrei cu un zâmbet rapid. Sau poate că mâinile mele sunt reci, fiindcă asta-i prima mea zi de lucru. Îmi simți mâinile reci?

Abra n-a răspuns. Mary Ellen a scos un bol cu apă caldă și săpun și Abra și-a introdus o mână în el, în timp ce Mary Ellen îi îndepărta oja de pe cealaltă. Aceasta purta o verighetă simplă de aur.

PODUL SPRE CASĂ

— Ai mâini frumoase, domnișoară Scott. Dacă ai cânta la pian, ai putea cuprinde o octavă fără probleme.

— Am cântat la pian.

Ellen și-a mutat privirea la ea.

— Și cu.

După care a adăugat cu un râs autodepreciativ:

— Nu prea bine, mă tem.

Și-a terminat lucrul la mâna dreaptă a Abrei, apoi a trecut la mâna stângă.

— Muzica este bună pentru suflet. Ai cântat muzică clasică sau șlagăre? a întrebat-o ridicându-și iarăși privirea spre Abra.

— Câte puțin din toate. Dar mai ales cântări creștine.

I-a scăpat fără să vrea.

— Ai cântat în biserică?

— Cu mult timp în urmă.

Ochii căprui ai lui Mary Ellen au scăpărat cu o străfulgerare caldă de umor:

— Dar nu ești chiar așa de bătrână, domnișoară Scott. De fapt, cred că eu sunt cu câțiva mai în vârstă ca tine.

Abra a vrut să schimbe subiectul:

— Deci astăzi e prima ta zi de lucru...

— Am ajuns aici printr-o întâmplare. De fapt, mersul la biserică a făcut să mă aleg cu slujba asta. Sau mai bine zis, venitul de la biserică. În timp ce ne îndreptam spre casă, am văzut în parcare Arroyo Seco o mașină și un bărbat încercând să schimbe un cauciuc. Charles a oprit imediat mașina.

A râs ușor stânjenită:

— Trebuie să recunosc că am încercat să-l conving să n-o oprească. Era îmbrăcat în costum, și singura mea grijă era cât va costa dacă va trebui să-l ducem la curățat.

S-a uitat amuzată la Abra și a zis:

— Trebuie să-l cunoști pe Charles ca să înțelegi. Dacă vede pe cineva în nevoie, vrea imediat să-l ajute. Ei bine, bărbatul de lângă mașină era Murray. Cei doi au început să vorbească, și Charles i-a spus că suntem nou-veniți în regiune. Am venit fiindcă lui Charles i se oferise o slujbă mai bună, dar nu cunoșteam pe nimeni. Eu

avusesem câteva cliente la San Diego. Și iată că acum o iau iarăși de la capăt. Murray mi-a zis că aş putea să vin aici, fiindcă are nevoie de o manichiuristă. Deci iată-mă.

A terminat de curăţat și de pregătit unghiile Abrei.

— Lac transparent sau colorat?

— Roșu, a răspuns Abra indicând spre culoarea care îi plăcea lui Franklin.

Ellen a luat sticluta și a scuturat-o.

— Este o nuanță frumoasă.

— Ca sângele.

Abra și-a desfăcut degetele pe prosopul făcut sul.

— Sau ca rubinele.

Mary Ellen fredona o melodie în timp ce lucra. Abra a recunoscut imediat melodia și și-a amintit cuvintele: „Scumpe Isus“ era una din cântările preferate ale lui Mitzi. Gândul la Mitzi i l-a adus în minte pe pastorul Zeke, și apoi pe Joshua. Atunci a copleșit-o dorul de casă. Mary Ellen și-a ridicat ochii spre ea și și-a cerut scuze.

— Îmi pare rău. Am obiceiul să fredonez tot timpul. Cântarea asta mi-a rămas în minte de duminica trecută. Înainte fluieram, dar Charles mă tachina tot timpul din cauza asta. „Femeile care fluierează și găinile care cotcodăcesc sfârșesc întotdeauna la fel“ îmi spunea.

— Nu-i nimic. Nu-i din cauza ta.

Mary Ellen și-a plecat iarăși capul și și-a văzut mai departe de lucru.

— Unde mergi la biserică? a întrebat-o ea.

— Nu merg. Nu *mai* merg.

— Ți-ai pierdut credința?

Privirea lui Mary Ellen exprima îngrijorare, dar Abra i-a zâmbit melancolic:

— Nu sunt sigură că am avut vreodată.

De teamă că Mary Ellen ar putea să se lanseze într-un mesaj de evanghelizare, a adăugat încercând să păstreze un ton calm:

— Și, te rog, nu începe să-mi citezi versete din Biblie. Am crescut cu ele.

Ochii lui Mary Ellen erau căprui deschis, ca ciocolata topită în lapte.

PODUL SPRE CASĂ

— Mă voi strădui să nu mai fredonez.

— Fredonează cât vrei. Nu mă deranjează.

Dar o deranja. Auzind cântarea aceea, i-au năvălit în minte și altele – însoțite de amintiri care o trăgeau spre un curent subteran. Joshua plimbând-o în mașina lui ruginită, pastorul Zeke la amvon, Priscilla în ușa camerei de zi invitând-o să se uite împreună cu ci la *Viața cu Elisabeth*, Joshua cumpărându-i un shake de ciocolată și cartofi prăjiți, Peter vizionând *Victorie la mare*, Joshua ducând-o într-o excursie pe dealuri, Mitzi pregătind cacao în bucătărie, Penny întinsă pe pat și citind din ultimul număr al unei reviste de cinema, și Joshua...

Joshua.

Abra a închis ochii. Ultimele două dați când îl văzuse sfârșiseră prin a se certa din cauza lui Dylan. Câteodată voia să-i scrie și să-i ceară iertare pentru vorbele pe care i le spusese la mânie. Ba chiar îi trântise ușa în nas la ultima lor întâlnire. Probabil că acum era căsătorit cu Lacey Glover sau cu vreo altă fată. De ce gândul acesta îi aducea o durere ascuțită în inimă? Poate că îi va scrie până la urmă. Ar trebui să-și inghită mândria și să-i spună că a avut dreptate în legătură cu Dylan. Avea tot dreptul să-i răspundă: „Ți-am zis eu!“ Ar putea, de asemenea, să-i spună că a întâlnit pe altcineva mult mai drăguț decât Dylan, care credea în ea, care avea să o transforme în cineva important, în cineva pe care oamenii vor recunoaște și vor invidia, în cineva pe care oamenii vor putea iubi.

Dar știa că nu-i va scrie.

Dacă îi va scrie înapoi?

Recepționera s-a apropiat de masa lui Mary Ellen și i-a zis Abrei:

— A sunat domnul Moss și a spus că a fost reținut și că vă așteaptă jos șoferul.

Abra i-a mulțumit.

Mary Ellen a terminat de aplicat stratul final de oă.

— Să fixez următoarea întâlnire?

Se uita la Abra cu atâta speranță, că aceasta n-a putut-o refuza. Da, va avea nevoie de o nouă programare cândva, săptămâna viitoare. Mary Ellen și-a notat totul în caietul ei de programări. S-a ridicat și ea în picioare când s-a ridicat Abra și i-a zâmbit cald:

— Abia aștept să ne vedem iarăși, domnișoară Scott.

— Spune-mi Ab...

S-a îmbujorat la gândul că era cât pe ce să facă o gafă.

— Lena.

În drum spre lifturi, Abra a cedat unui impuls de moment. În loc să se ducă la șoferul care o aștepta afară, a coborât la etajul al doilea, a găsit scările și s-a strecurat afară pe ieșirea de urgență. Alarma s-a declanșat, dar ea a fugit spre capătul aleii și a aruncat o privire rapidă în urmă înainte de a dispărea după colț. Știa că va regreta mai târziu, dar trebuia să fie singură pentru o vreme. Dacă s-ar întoarce la apartament, acolo avea să fie Franklin.

A încetinit pasul și a hoinărit pe străzi. Avea cu ea doar o poșetută în care purta o batistă, rujul și cheile de la apartamentul lui Franklin. N-avea nici măcar douăzeci de cenți ca să dea un telefon, cu atât mai puțin bani pentru un taxi. Franklin îi spusese că nu era nevoie să umble cu bani la ea.

Soarele strălucca cu putere și ea și-a pus ochelarii de soare. Nu trebuia să se îngrijoreze că ar putea-o recunoaște cineva pe stradă. Se îndoia că ar putea fi recunoscută chiar și după premiera de mâine. Era un film așa de ridicol! O altă melodramă în alb și negru.

După ce a parcurs câteva străzi au început s-o doară picioare din cauza tocurilor înalte. Simțea cum i se prelinge transpirația pe spinare și se întreba dacă îi va uda și jacheta albă de in. Disperată să își odihnească picioarele pentru câteva minute, a intrat într-un magazin și a căutat toaleta pentru femei. După ce s-a odihnit puțin pe canapea, și-a spălat mâinile și și-a stropit obrajii cu apă rece. Mary Ellen făcuse o treabă foarte bună. Vârfurile degetelor păreau înmuiate în sânge. *Franklin mă va omori când voi ajunge acasă.*

Era deja după-amiaza târziu când a ajuns la blocul cu apartamente. Howard s-a uitat îngrijorat la ea:

— Te simți bine, domnișoară Scott?

Capul îi zvâcnea de durere și ar fi vrut să-și scoată pantofii.

— Franklin este încă acasă?

Howard nu știa, fiindcă abia se întorsese din pauză. A ținut ușa deschisă ca ea să intre înăuntru.

PODUL SPRE CASĂ

După ce ușile liftului s-au închis, și-a scos pantofii cu tocuri înalte și a răsuflat ușurată. A descuiat ușa de la apartament, cu senzația că a umblat pe jos zile întregi. Poate că un duș fierbinte va face să-i treacă durerea de cap.

— Lena!

A auzit pașii lui pe hol.

— Unde ai fost? Ai dispărut de câteva ore!

Expresia feței i s-a schimbat de la îngrijorare la suspiciune.

Abra a încercat să-și amintească ce a învățat la cursurile de dicție pe care le luase și i-a răspuns cu o voce calmă și demnă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-i spun șoferului că vreau să fac o plimbare.

— O plimbare?

— Da.

Curajul pe care și-l adunase din răsputeri se risipea cu fiecare pas pe care el îl făcea spre ea.

— Am făcut o plimbare.

Franklin băuse. Nu prea mult, dar suficient ca să-i aprindă emoțiile pe care ea le întrezărise în ultimele câteva săptămâni. Ochii lui albaștrii păreau de oțel.

— Cu cine ai fost?

Ea l-a privit surprinsă:

— Cu nimeni.

Atunci a înțeles la ce se gândea.

— Am fost singură, Franklin. Nu-am avut bani, altfel aș fi luat un taxi până acasă.

Cuvintele ei sunau ca o acuzație, așa că a îndulcit tonul.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi.

L-a ocolit și a trecut mai departe. Respirația rece i se prelingea pe coloană în jos.

— Unde de duci?

— În bucătărie. Mi-e sete, vreau să beau apă.

Umblase două ore prin soare, cu opriri frecvente, dar scurte, în magazine. Acum capul o durea de parcă ar fi fost pe punctul să explodeze.

Franklin a urmat-o în bucătărie. Îi simțea privirea sfredelind-o în ceafă.

— Chiar te aștepti să cred că ai fost singură în tot timpul ăsta?

Cu mâinile tremurând, Abra a dat drumul la robinet.

— Nu te-am mințit niciodată, Franklin.

După ce a băut apa cu înghițituri mari, s-a simțit mai înviorată. A așezat paharul în chiuvetă și s-a întors spre el.

— Nu mă întâlnesc niciodată cu cineva dacă nu aranjezi tu întâlnirea aceea.

A simțit o ameteală și s-a sprijinit de masă, temându-se să nu leșine.

— Ai fost cu Dylan, nu-i așa?

— Nu vreau să-l mai văd pe Dylan niciodată. Dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi asta.

Ce minunat că Dylan își făcuse apariția la o petrecere din Hollywood la care participaseră și ei. Franklin fusese cel care îl văzuse primul și o avertizase. Când s-a întors, l-a văzut zâmbindu-le și le-a spus că se bucură că-i vede și că arată amândoi atât de bine. Într-un fel, Abra s-a simțit ușurată, fiindcă și-a dat seama că-l disprețuiește mai mult decât îl iubise vreodată.

— Să nu îndrăznești să mă minți vreodată, Lena.

Doar semnase un contract cu Franklin. Ar trebui să aibă încredere în ea. Dar ea știa de ce nu are încredere. În ultimele două luni încetase s-o mai vadă ca pe o clientă. Cum obișnuia să spună Mitzi, trenul gonca spre ea, și ea nu știa cum să sară de pe șine.

Lena. Abra și-a dus mâinile umede la tâmpilele care-i zvâcneau. Așa o vedea acum. Nu mai era Abra. Abra a dispărut de pe suprafața pământului din punctul de vedere al lui Franklin, fiindcă așa voia el. Cioplitorul de staruri credea că a înlăturat așchiile vechii Abra. Își realizase opera cu ajutorul daltei și a ciocanului de lemn. De ce nu putea fi Abra în intimitatea acestui apartament? De ce insistă ca ea să joace rolul Lenei pretutindeni?

I-a pus odată această întrebare și el a râs. I se părea că numele Roy Scherer sună sexy? Sau Archibald Leach? În schimb, Rock Hudson și Cary Grant sună cu mult mai bine. Lena Scott era un nume potrivit pentru o stea. ăsta era numele ei acum. Ar fi bine să se obișnuiască cu el.

Ceva în ea s-a revoltat. Voia să fie cunoscută pentru ea însăși. Abra

PODUL SPRE CASĂ

era o ființă din carne și sânge, pe când Lena Scott era o plăsmuire a imaginației lui Franklin. Sau cel puțin așa fusese la început. Dar știa că nu folosește la nimic să se certe cu el. Era clar că luase deja o decizie definitivă în privința ei. Lena Scott, nu Abra Matthews, era femeia pe care o putea transforma într-un star.

Totuși, se părea că viziunea lui în privința a ceea ce putea fi se schimbaseră în ultimele câteva săptămâni. Simțise schimbarea subtilă din el. Lena devenea în Franklin mai reală decât Abra. Și el o voia pe Lena.

Franklin o cerceta încă îndeaproape:

— Spune-mi unde ai fost.

Simțea flacăra ce iradia dinspre el. Era furie sau altceva?

— Nici măcar nu știu, Franklin. Pur și simplu am vrut să mă plimb și să fiu puțin singură.

— Ești singură în fiecare seară, în patul tău.

Ceva din felul cum spusese aceste cuvinte îi întinsese nervii la maxim.

— Poate că am vrut să mă răzvrătesc împotriva ta, măcar o dată.

Voise să încalce restricțiile lui alimentare draconice și să cumpere un hamburger, cartofi prăjiți și un shake, dar n-avusese bani. Așa că s-a mulțumit să se plimbe. Fusese într-un parc și se așezase într-un leagăn. Apoi hoinărise iarăși și în cele din urmă se întorsese acasă.

— Uneori am impresia că apartamentul ăsta-i o închisoare.

Dar nu intenționase să spună că el e un gardian.

— Îți sunt recunoscătoare, Franklin, sincer îți sunt recunoscătoare. Dar uneori...

A clătinat din cap și a adăugat:

— E-așa de greu.

Lacrimi de epuizare au umplut ochii Abrei. Nu avusese nicio zi liberă în ultimul an și jumătate. Dar nici el nu avusese.

— Nu înțeleg cum de tu nu obosești niciodată, Franklin.

— Vom avea timp să ne odihnim într-o zi.

Într-o zi.

— Fac tot ce-mi ceri. Totul. Și sunt așa de obosită. Nu pot nici să dorm.

Trăise cu nervii întinși la maxim în ultimele săptămâni, tresărind la orice zgomot din apartament.

— Atât de obosită, încât vrei să cred că ai umblat ore întregi pe jos în loc să vii acasă.

O fisură în platoșa ei protectoare a plesnit, și ea a irupt:

— Am obosit să mi se spună ce să fac în fiecare secundă din fiecare zi! Am obosit ca fiecare minut al existenței mele să fie controlat de tine!

— Calmează-te, a spus Franklin și s-a apropiat de ea.

— Am făcut tot ce-ai vrut, și tot mă presezi.

Rostise aceste cuvinte cu voce ridicată și imediat după aceea a conștientizat stridența țipătului ei. Lena Scott n-ar fi vorbit așa. A tăcut. Tremura iarăși ușor din cauza nervilor. *De ce nu-i niciodată suficient ceea ce sunt eu?*

Franklin a luat-o în brațe.

— Știu care-i problema cu tine. Asta-i problema cu amândoi. Nu putem să mai continuăm așa, Lena. Căci dacă o facem, înnebunim.

Abra l-a privit și a oftat ușor.

O întâlnise în sfârșit pe Pamela Hudson la ultima petrecere, cu o lună în urmă. Franklin fusese prietenos cu ea și cu soțul ei, semn sigur că nu o mai iubea. Când cineva îi abătuse atenția lui Franklin, Pamela i-a șoptit repede: „Trebuie să ai grijă cu Franklin.” Abra a întrebat-o ce vrea să spună, și ea i-a răspuns cu o înruntare: „N-ai observat cum se uită la tine? Toată lumea credea că e îndrăgostit de mine, dar adevărul este că era îndrăgostit de ceea ce făcuse din mine. Primește un sfat de la cineva care îl cunoaște pe Franklin mai bine decât se cunoaște el însuși. E încordat la maxim. Este în starea asta de multă vreme.” Apoi Pamela i-a atins ușor brațul și a avertizat-o: „Ai grijă să nu te tragă și pe tine după el.”

Cinci minute mai târziu, apăruse fostul iubit al Abrei. Franklin nu păruse tulburat la vederea Pamelei la brațul soțului ei, dar vederea lui Dylan îl înfuriasc. Văzuse asta în ochii lui și o simțise în fermitatea cu care îi strângea brațul. Parcă ar fi vrut să-i spună lui Dylan: *E a mea. Nu te apropia de ea, dacă vrei să n-o încurci.*

Dar Dylan se distra de minune, etalându-și șarmul și recurgând la măguleli. Văzuse deja noul film. Cum? Avea relații la studiouri, nu știa asta? „Bravo, Lena” Ochi lui negri își băteau joc de noul ei nume. „Vei deveni o proprietate valoroasă, iubito. Bravo, Franklin. Încă mai ești teribilul vrăjitor din Oz.

PODUL SPRE CASĂ

Abra nu zise nimic. Rolul ei în *Zorii zombilor* nu solicitase o virtuozație artistică deosebită. La audiție, regizorul îi ceruse doar să îmbrace un costum de epocă și apoi un neglijeu. Și vruse s-o audă tipând.

După venirea lui Dylan, Franklin fuscse gata să plece de la petrecere.

Din seara aceea, tensiunea a crescut din ce în ce mai mult în apartamentul lor. Amândoi știau motivul. Ochii albaștri ai lui Franklin își pierduseră intensitatea de oțel.

— Te doresc, i-a spus simplu, aproape ca pe o scuză. Te doresc de multă vreme.

Astăzi, în soarele strălucitor din sudul Californiei, Abra știuse cu ce avea să se confrunte la întoarcere. Franklin o pregătise pentru rolul pe care se aștepta ca ea să-l joace în filmul ce se derula în mintea lui.

Sfășiată între recunoștință și frustrare, familiaritate și frică, a clătinat din cap. Îi datora totul. Unde ar fi acum, dacă n-ar fi luat-o el? Ar fi ajuns pe stradă, vânzându-și trupul ca zecile de fete pe care le văzuse în lungul drum spre casă. Îi era recunoscătoare pentru asta, sincer îi era. Dar de ce trebuia s-o împingă întotdeauna cu atâta forță din spate?

Și-a presat tâmpilele cu degetele.

— Mă doare capul îngrozitor, Franklin.

S-a îndepărtat de el, vrând să câștige distanță și timp.

— Și crezi că pe mine nu mă doare capul după ce m-am îngrijorat toată după-amiaza? Crezi că nu m-am îngrijorat cu cine ești și ce faci?

S-a apropiat iarăși de ea și Abra s-a simțit ca prinsă într-o capcană.

— Uită-te la mine.

Ea l-a ascultat și privirea lui i-a mângâiat chipul.

— Tu ești Lena Scott. Nu poți să mergi așa, pur și simplu, la o plimbare. Nu ești în siguranță.

— Dar nimeni nu mă cunoaște.

A văzut sângele pulsând în gâtul lui Franklin, și atunci i s-a accelerat și ei pulsul, dar nu din cauza dorinței.

— Măine seară-i premiera. Pariez că peste o săptămână fanii

isterizați vor încerca să te găsească. Și vei primi nenumărate scrisori de dragoste prin poștă.

Cu o mână o ținea de braț, iar cu cealaltă îi dădea părul la o parte de pe fruntea umedă. Atingerea lui nu era nicidecum platonice.

— Vreau să te protejez

Și-a trecut încheieturile degetelor peste obrazul ei și a continuat:

— Ți-am promis un început nou în viață, nu-i așa? Îmi respect promisiunea. Ai văzut cum se uită oamenii deja la tine? Când intri într-o încăpăre, toți bărbații observă. Până și Dylan părea vrăjit de tine. Ți-a plăcut asta, nu-i așa?

Da, îi plăcuse. Răzbunarea fusese dulce – preț de aproape două secunde, până când în ochii lui s-a ivit privirea aceea batjocoritoare. Era evident că nu o iubise niciodată. Și nici n-o va iubi. Dylan era incapabil de iubire. În clipa aceea s-a simțit ușurată, înțelegând că nici ea nu-l iubise. Încă făcea ca inima ei să bată mai puternic, dar nu din dragoste. Simțea instinctiv că Dylan este periculos, că îi făcuse plăcere s-o rănească și că ar vrea s-o rănească iarăși. Dar nu-i va mai da ocazia s-o facă, niciodată.

Primele semne de gelozie din partea lui Franklin s-au manifestat încă din seara în care îl întâlnise pe Elvis Presley. Desigur, ea fusese în extaz, dar i-au ajuns zece minute în compania lui ca să-și dea seama că era doar un băiat drăguț căruia îi plăceau fetele și savura atenția ce i se acorda. Nici el nu era fericit să-i spună alții tot timpul ce să facă. Abrei îi plăcuse accentul lui sudic trăgănat și totodată aprig, dar observase că ochii lui treceau rapid de la o fată drăguță la alta. Era ca un băiețel într-un magazin de bomboane. Când a apărut un fotograf, a prins-o imediat de talie. Atunci l-a văzut pe Franklin încruntându-se și a crezut că îi cerea să zâmbească. Așa că a zâmbit. Două secunde mai târziu, o altă aspirantă la celebritate, însoțită de un manager băgăreț, a împins-o la o parte. Franklin a glumit că era cât pe ce să leșine, dar Abra i-a amintit că el o împinsese atât de aproape de Elvis încât să poată purta o conversație personală cu el.

Și acum Franklin o atingea. I-a luat fața în palme și i-a spus:

— M-am îndrăgostit de tine.

Abra i-a apucat strâns încheieturile de la mâini.

— Te-ai îndrăgostit de Lena, Franklin.

PODUL SPRE CASĂ

— Tu ești Lena.

— Măinile lui tremurau ușor când i-a netezit părul.

— Știi că n-am mai fost cu o femeie de când te-ai mutat tu aici?

Oare dacă-i ceda va avea mai multă încredere în ea? Avea să mai relaxeze puțin lanțurile acelea de fier care o țineau legată? A încercat să mai câștige timp.

— Uneori mi-e frică de tine.

— De ce? Niciodată nu ți-aș putea face vreun rău.

Abra a plecat capul:

— Știu, dar...

El i-a atins bărbia și i-a zis:

— Toți din blocul ăsta cred că dormim deja împreună.

— Și ăsta-i un motiv ca s-o facem?

— Sunt bărbat, Lena, nu eunuc.

Abra a simțit cum nevoia crește în el. O voce blândă din inima ei îi șoptea: *Fugi*, dar o voce mai puternică îi spunea să se gândească ce preț ar trebui să plătească dacă ar ieși pe ușă. Voia să rămână săracă și să umble pe Bulevardul Hollywood ca atâtea fete care veniseră în orașul acesta devorator de umanitate pentru a-și împlini un vis? Franklin îi oferise totul, cu condiția să îndeplinească rolul ce-i revenea ei.

A simțit imboldul de a fi onestă:

— Nu te iubesc, Franklin.

— Nu încă, i-a răspuns el cu multă convingere.

Poate că se va îndrăgosti de el. Îl respecta. Și îl plăcea de cele mai multe ori. A gemut din cauza durerii de cap. Atunci Franklin a spus că-i va da ceva ca să-i treacă. A condus-o pe hol până în camera ei și i-a zis:

— Odihnește-te. Mă întorc imediat.

A plecat ca să-i aducă o pastilă și un pahar cu apă, și când a revenit, s-a așezat pe marginea patului.

— În scara asta nu mergem nicăieri.

I-a atins fruntea cu degetele și a comentat:

— Să nu te îmbolnăvești, căci mâine trebuie să mergem la premieră.

A mai zăbovit o clipă și ea s-a temut că se va apleca peste ea și o va săruta. Dar i-a zis:

— Te las să dormi acum.

Apoi s-a ridicat și a închis încet ușa în urma lui.

*M-am hotărât să-L urmez pe Isus,
Nu-i drum 'napoi, nu-i drum 'napoi.*

S. SUNDAR SINGH

În ciuda temerilor Abrei, o mulțime mare de oameni aștepta la Cinematograful Fox Village ca să vadă premiera. Ea și Franklin au ajuns într-o limuzină neagră și au pășit printre străfulgerările blițurilor și microfoanele întinse. Abra a pozat în rochia ei de satin verde închis în timp ce Franklin îi ținea șalul de nură, după aceea a pozat iarăși alături de Tom Morgan, actorul principal. Apoi a intervenit Franklin și i-a spus că trebuie să intre în sală.

Filmul nu era o capodoperă, dar părea să placă celor mai mulți spectatori. Un critic s-a întors în spate și i-a zis lui Franklin:

— Filmul este o prostie.

— Dar...? a zâmbit Franklin încrezător.

Bărbatul a râs.

— Ai dat iarăși lovitura, Franklin. Fata are stofă de vedetă.

După ce i-a tras Abrei cu ochiul, s-a întors ca să urmărească filmul în continuare.

Franklin era foarte fericit pentru succesul ei. La sfârșitul premierei s-au dus la petrecerea dată de producător pentru a celebra evenimentul. Acolo a ciocnit cu Abra un pahar cu șampanie:

— Bravo, Lena.

Abra fusese prea emoționată ca să poată mânca ceva toată ziua, de aceea Franklin s-a dus la bufet și i-a pregătit un mic platou. Ea a mâncat ce era pe platou, apoi a mai băut un pahar de șampanie.

PODUL SPRE CASĂ

Când orchestra a început să cânte, a dorit să danseze. Ea ar fi vrut să mai stea, dar Franklin i-a zis că era deja târziu și că a doua zi aveau programată o întâlnire. Amândoi erau bine dispuși când au ajuns înapoi la apartament.

După ce Franklin a descuiat ușa și a deschis-o, Abra și-a ridicat brațele și a intrat în pași de dans, cântând „Aprilie în Paris...”

Franklin a râs și a închis ușa la loc:

— Va trebui să mai lucrăm la partea cu cântatul.

Abra s-a întors spre el, agățându-se de reverele lui ca să nu cadă:

— Am avut succes, nu-i așa?

— Da.

Când Franklin s-a aplecat și a sărutat-o, a oftat surprinsă și s-a clătinat într-o parte, însă el a sprijinit-o.

— Lena.

Apoi a luat-o în brațele lui și și-a lipit buzele de ale ei. După o clipă s-a oprit, a prins-o de mână și a tras-o după el pe hol. Abra s-a oprit lângă dormitorul ei, dar s-a simțit trasă înainte.

— Franklin.

— Șșșș!

— Nu te va durea, îți jur.

Și s-a ținut de cuvânt. N-a durut-o. Dar nici n-a mișcat-o în vreun fel.

— Am vrut să aștept. Am vrut să-ți dau mai mult timp.

Apoi a oftat relaxat:

— Data viitoare va fi mai bine.

Data viitoare. Abra știa că nu mai era cale de întoarcere.

Când Franklin a adormit, Abra a încercat să se ridice, dar el s-a trezit și a tras-o iarăși aproape.

— Unde te duci?

— În camera mea.

— Asta-i camera noastră de acum înainte.

Și-a trecut brațul pe sub gâtul Abrei și a pus un picior peste picioarele ei.

— Te iubesc, i-a zis frecându-și nasul de gâtul ei. Miroși foarte bine.

După ce a oftat scurt, a adăugat:

— Culcă-te la loc, Lena.

Ea și-a stăpânit impulsul de a se elibera din îmbrățișarea lui și s-a forțat să se relaxeze. Franklin și-a relaxat strânsoarea pentru ca ea să se poată întoarce într-o parte și să-i folosească brațul ca pernă, iar cu cealaltă mână a îmbrățișat-o posesiv.

Abra a rămas trează în întuneric, ascultându-i respirația și simțindu-i căldura trupului lipită de spatele ei.

Viața ar fi perfectă dacă ar putea să se îndrăgostească de el.

Va încerca să facă asta.

Dar mai întâi de toate trebuia să uite că Abra Matthews a existat vreodată.



Viața a revenit la vechea rutină pentru Joshua -- munca, timpul petrecut cu prietenii, citirea Bibliei, excursiile pe dealuri în zilele libere -- dar simțea cum crește în el neliniștea, sentimentul că viața și planul lui Dumnezeu pentru el nu se reduceau la atât.

Tatăl lui îi lăsase un bilețel prin care îl anunța că avea ședință de comitet și va ajunge târziu acasă. Și-a încălzit pentru cină mâncarea rămasă de la prânz și, frământat, a decis să meargă la film. Habar n-avea ce rula, dar s-a dus oricum la cinematograful. Piața orașului era plină de mașini parcate, așa ca a trebuit să își lase mașina după colț. Reclama luminoasă de pe marchiza cinematografului anunța cu litere mari și roșii filmul *Zorii zombilor*. S-a strâmbat nemulțumit și a pornit spre Cafeneaua lui Bessie, uitându-se în treacăt la afișul filmului din spatele unui geam de sticlă. Când l-a văzut, l-a trecut un val de căldură, apoi un fior de gheață. A făcut un pas înapoi și s-a uitat mai atent.

Joshua nu se așteptase niciodată s-o vadă pe Abra pe afișul unui film de groază. Acum avea părul lung și negru, nu roșcat ca înainte. Afișul o prezenta țipând și fugind îngrozită de un zombi care o urmărea cu brațele întinse.

A citit genericul. *Lena Scott*. Tatăl lui îi spusese că Abra își schimbase numele. Îi spusese că Priscilla i-a văzut fotografia într-o

PODUL SPRE CASĂ

revistă de cinema. Joshua s-a îndreptat spre casa de bilete, unde a recunoscut o adolescentă din biserică.

— La cât începe *Zorii zombilor*?

Fata s-a uitat la el șocată:

— A început acum zece minute.

— Un bilet, te rog.

— Ești sigur? Nu-i genul tău de filme.

— Tu l-ai văzut?

— Da... păi... de trei ori, a răspuns ea roșind.

Era vineri seara și cinematograful era aglomerat. A găsit un loc în spatele sălii, între două cupluri de tineri care nu păreau fericiți că ședea lângă ei. Dar el i-a ignorat și și-a ațintit privirile asupra marelui ecran. Era într-adevăr Abra, îmbrăcată în crinolină, cu talia încorsetată și cu un decolteu adânc care dezvăluia prea mult.

Acțiunea se desfășura în New Orleans, înainte de Războiul Civil. Logodnicul ei avea o plantație și sclavi care practicau voodoo. A fost o nuntă, unde Abra a dansat fericită cu frumosul ei mire, care câteva zile mai târziu a căzut de pe cal și a murit. În timp ce îi plângea dispariția, soacra ei s-a dus la sclavi și aceștia au îndeplinit un ritual care garanta că fiul ei se va ridica din mormânt. Și s-a ridicat într-adevăr, sub forma unui zombi care i-a sugrumat pe potențialii pețitori ai tinerei sale văduve, după care a dispărut într-o mlaștină. Mai târziu s-a întors cuprins de o furie criminală, furișându-se prin întuneric ca să înșface victimă după victimă. Din fericire, producătorii îi lăsau pe spectatori să-și imagineze singuri festinul monstrului, deși de fiecare dată când cineva țipa pe ecran câteva zeci de fete din sală țipau și ele.

Apoi muzica s-a schimbat, avertizând publicul că frumoasa mireasă a scleratului mort – îmbrăcată într-o cămașă de noapte vapoasă de șifon și dantelă și adormită în patul ei cu baldachin – era în pericol. Înaintea acestei scene, zombiul s-a oprit de două ori pe peluza din fața casei uitându-se tragic la fereastra ei. De data aceasta, a deschis poarta scârțâitoare a mausoleului și s-a îndreptat cu mersul lui încet, stângaci și greoi spre conac. Fata s-a zvârcolit în pat, apoi s-a ridicat în șezut, cu cămașa de noapte abia acoperindu-i sânii grii.

Joshua a simțit o zvâcnire văzând-o așa, în neglijeu. L-a trecut

un val de căldură când ea a dat cearșafurile la o parte expunându-și picioarele lungi și delicate. Câți bărbați din sala de cinema simțeau ceea ce simțea el?

Fata și-a strigat servitoarea, care tocmai atunci era atacată jos. După ce a îmbrăcat un capot transparent, a fugit la fereastră și a privit în noaptea luminată de lună. Un lup hăulea în depărtare.

Joshua și-a dat ochii peste cap, întrebându-se dacă nu cumva din pădure avea să iasă un vârcolac ca să salveze întreaga situație.

Zombiul a urcat scările, a deschis ușa și s-a târât în lumina lămpii. Fata ar fi trebuit să fie surdă ca o cizmă ca să nu audă tropăitul și hârșăitul pașilor lui pe podeaua de lemn a dormitorului, dar ea stătea liniștită, aplecându-se pe fereastra deschisă, tânjind după ceva sau cineva, cu părul căzându-i în valuri pe umeri. În cele din urmă s-a întors dar, desigur, a fost prea târziu.

Țipătul Abrei a străpuns inima lui Joshua. Părea atât de autentic, încât i s-a făcut pielea de găină.

Înmormântarea a avut loc într-un cimitir vechi. Sicriul era deschis și Abra zăcea moartă în el îmbrăcată într-o rochie de mireasă, cu vâl și cu flori de *bougainvillea* împrăștiate pe piept ca niște stropi întunecați de sânge. Frații ei au plâns în timp ce au introdus sicriul în mausoleul familiei și apoi au încuiat poarta în urma lor, dispărând în noaptea care se lăsa. Copacii erau acoperiți de mușchi și ceața învăluia pământul pe măsură ce luna se ridica pe cer. Zombiul s-a oprit la poarta mausoleului, a rupt lacătul cu mâinile goale și a intrat înăuntru. În scena următoare, reușise cumva să-și scoată mireasa din sicriu, care se transformase și ea într-un zombi, firește, dar spre deosebire de macabrul ei soț, ea era sublimă, deși expresia feței și ochii îi arătau fără viață și chipul vădea paloarea morții în lumina lunii. Când monstrul a luat-o în brațele lui descărnate, ea a gemut extaziată. În ultima scenă, cei doi se pierdeau ținându-se de mână în cețurile mlaștinii. Împreună. Pentru tordeauna.

Joshua I-a mulțumit lui Dumnezeu când filmul s-a terminat.

Un băiat care ședea cu două rânduri mai în fața lui a râs zgometos:

— Omule, ce film prost!

— Probabil că îi vor face și o continuare.

— Filmul a fost penibil, dar tipa a fost grozavă, nu-i așa?! Uau!

PODUL SPRE CASĂ

— O, da. Merită să mai cumpărăm un bilet ca s-o vedem încă o dată.

— Când s-a întins peste fereastră am crezut că o să-i cadă cămașa cu totul de pe ea.

Băiatul a răs și a concluzionat:

— Hai să-l mai vedem o dată.

Simțind că i se face silă, Joshua a ieșit afară, la aer curat. Soarele apusese deja. A urcat în mașină și a ieșit afară din oraș. A parcat la locul lui obișnuit și a început să hoinărească pe dealuri. S-a așezat jos, cu spatele sprijinit de un bolovan, și s-a uitat în sus la stele. Ar fi vrut să meargă la Hollywood și s-o caute. Ar fi vrut s-o convingă să se întoarcă acasă. Și apoi? Putea s-o lege?

Inima i s-a mai domolit, dar capul îi vâjăia încă. Abra arăta atât de diferit. Numai cineva care o iubea și o cunoștea bine ar fi putut-o recunoaște. Ceilalți ar fi putut crede că Lena Scott seamănă remarcabil cu Abra Matthews, însă ar fi refuzat să creadă năstrușnica idee că o fată din Haven ar fi putut ajunge actriță de cinema, cu atât mai mult una care să emane senzualitate asemeni unei curtezanе experimentate.

Poate că Lena Scott era alter-egoul Abrei.

Joshua și-a trecut degetele prin păr și și-a sprijinit capul în mâini. Era bărbat, și nu era orb. Abra se maturizase și se împlinise la trup în ultimii trei ani. Nu mai era adolescența roșcată și inocentă, ci o brunetă erotică, pricepută să mimeze inocența cu ochi lumești. Nu numai adolescenții o priveau pofticioși. Și băieții aceia nu erau singurii care voiau să vadă filmul de mai multe ori.

Abra era o actriță care juca în filme de categoria B.

Dar țipătul acela. Și privirea din ochii ei. Erau și acestea prefăcătorie?

Joshua a luat o piatră și a aruncat-o pe deal în jos în umbrele ce învăluiau versantul. Oftând, și-a ridicat privirile și a contemplat cerul nopții, pe care stelele străluceau ca niște particule incandescente de praf. Va aștepta. Va aștepta până când va simți imboldul să facă ceva mai mult de atât. Chiar dacă prilejul pentru acel ceva nu va sosi niciodată.

Joshua și-a parcat mașina pe strada din fața casei. Tatăl lui era încă

FRANCINE RIVERS

treaz și lumina din bucătărie era aprinsă. A intrat pe ușa din spate și l-a găsit șezând la masă.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu-i nimic. N-am fost îngrijorat.

— Ai mâncat?

Joshua a deschis frigiderul și a scos ingredientele necesare pentru un sandvici.

— Aș putea să-ți pregătesc ceva.

— Am mâncat la Bessie.

Tonul lui mohorât l-a făcut pe Joshua să se uite mai atent la el.

— Ai văzut afișul filmului?

— Da.

— Eu am văzut filmul.

A scos un cuțit pentru unt, a deschis un borcan cu muștar și a întins puțin din conținutul lui pe o felie de pâine.

— Și?

— E o actriță bună.

— Așa a fost întotdeauna.



Franklin și-a turnat un pahar de whisky și s-a așezat pe canapea cu un scenariu în mână.

— Cântă ceva.

Abra s-a îndreptat spre scăunelul de la pian.

— Numai să nu fie gama.

Franklin părea iritat. În ultimele zile citise mai multe scenarii căutând eternul perfect care s-o propulseze pe Lena Scott în următoarea etapă a călătoriei sale prin lumea virtuală a celuloidului.

— Ceva ușor.

A început să-și plimbe încet degetele pe clape și să fredoneze ca Mary Ellen: *„Mai sus, tot mai sus, zi de zi mă-nalț mai sus, și mă rog pe calea mea mereu: «Doamne, întărește-mi pași pe cale mai sus, mai sus.»”*

Nu și-a dat seama că a început să cânte până când Franklin i-a zis:

PODUL SPRE CASĂ

— Văd că lecțiile de canto îți sunt de folos. Îmi place piesa asta. Ea rezumă foarte bine căutarea noastră, nu-i așa? Încercăm să urcăm tot mai sus.

Abra și-a ridicat mâinile de pe pian când a conștientizat că tocmai cântase un potpuriu de cântări creștine pe care Mitzi îl alcătuisese pentru ea ca preludiu. S-a ridicat, s-a dus la geam și s-a uitat în jos la strada aglomerată. Lui Franklin nu-i plăcea *rag*-ul, ei nu-i plăcea *blues*-ul. Nu avusese intenția să fredoneze cântări creștine, acestea i-au venit în minte din senin. Oare Dumnezeu îi juca o festă crudă?

— Putem să mergem la un magazin de articole muzicale ca să cumpăr niște partituri?

— N-ai timp de așa ceva. Încercăm din greu să te facem actriță, nu pianistă de concert.

Franklin a luat scenariul pe care mai înainte îl lăsase din mână, l-a aruncat pe măsuta de cafea și i-a făcut semn cu mâna.

— Vino aici.

Tonul cu care rostise aceste cuvinte a făcut să-i înghețe sângele în vine, dar s-a supus ca un câine chemat de stăpân. Franklin și-a trecut un braț după umărul ei și i-a zis:

— Ești undeva departe astăzi. La ce te gândești?

Franklin controla deja prea mult din viața ei. Nu voia ca el să-i cunoască și gândurile.

— Scenariul acela e bun sau prost?

— Lasă scenariul.

I-a ridicat bărbia și a sărutat-o. Abra a luptat cu dorința să se tragă înapoi, să se ridice și să plece de lângă el. Știa că asta l-ar jigni sau l-ar înfuria; una ducea întotdeauna la cealaltă. Și atunci va spune ceva ce o va face să se simtă și mai vinovată.

— Hmmm, miroși bine.

— Murray încearcă niște produse noi pe mine.

— Spune-i că sunt de acord.

Ea nu avea dispoziție pentru ceea ce voia el, de aceea a încercat să-i abată atenția asupra afacerilor.

— Spune-mi cum e scenariul.

— Destul de bun. Un *western*.

— Poți să mă vezi călărind și trăgând cu pușca?

FRANCINE RIVERS

Probabil că va aranja să ia câteva lecții ca să învețe și una și alta, dacă credea că scenariul era potrivit pentru ea.

— Vei interpreta rolul unei prostituate cu o inimă de aur ca Miss Kitty Russell din *Gunsmove*.

Drăguț.

— Miss Kitty este proprietara unui *saloon*, nu o prostituată.

— Deși ai stat doi ani cu Dylan și cu Lilith, tot naivă ai rămas.

S-a ridicat și s-a îndreptat spre bar. Ea l-a urmat și l-a urmărit cum umple paharul lui cu Chivas Regal, iar pe al ei cu rom și Coca Cola și îl împinge spre ea. Îi dădea întotdeauna ceva de băut înainte să-i vorbească despre ceva neplăcut. Ca de exemplu despre actorie. Începuse să-și dea seama că nu avea să se simtă niciodată confortabil în fața camerelor de luat vederi. Filmarea la *Zorii zombilor* a durat două luni, și în fiecare zi i-a fost rău din cauza emoțiilor. Nu avea să se obișnuiască niciodată să fie privită prin lentile. O făcea să se simtă ca un microb sub un microscop. Tot ce făcea și spunea era studiat, criticat.

— Ai văzut vreodată *Diligența*? a întrebat-o în timp ce și-a ciocnit paharul de al ei. Este în același stil.

Abra a sorbit din băutură. I-o preparase prea tare.

— Nu-mi place să joc în filme, Franklin.

— Toți oamenii sunt actori într-un fel sau altul, Lena, dar tu ai un talent nativ.

Auzca vreodată ce-i spunea ea?

— Mi se face rău de cum intru pe platou.

— Tracul ține de meseria de actor. Mulți actori au trac. Câteodată acesta dă interpretării un anume dramatism.

N-avea rost să se certe cu el. Oricum n-avea să accepte un refuz din partea ei. A lăsat paharul. Numai gândul că va mai juca într-un film o tensiona la maxim. Toți oamenii aceia care stăteau dincolo de reflectoare și îi urmăreau orice mișcare. Era și mai neplăcut când trebuia să poarte o cămașă de noapte transparentă.

Franklin a luat scaunul de lângă ea și a început să-i vorbească despre scenariu. Abra și-a terminat băutura și s-a ridicat. El i-a mai preparat una în timp ce ea se plimba agitată de ici-acolo. Și vorbea fără încetare.

— N-am putea face o plimbare, Franklin. Simt că mă înăbuș aici.

PODUL SPRE CASĂ

Franklin a pus paharul cu rom și Coca Cola pe masă și i-a zis să se așeze și să-l bea. Asta avea s-o ajute să se relaxeze și să gândească limpede.

Abra a luat paharul, l-a golit și l-a pus înapoi pe masă.

— Acum ești mulțumit?

După aceea s-a întins pe canapea. Mușchii i s-au relaxat și a simțit în interiorul ei o căldură și o moliciune plăcută. Franklin i-a vorbit despre afaceri, despre recenzii cinematografice, despre competitori și despre audițiile ce se apropiau. Abra ura audițiile.

El s-a așezat pe marginea canapelei și i-a dat părul înapoi de pe frunte.

— Nici măcar nu mă ascuți, nu-i așa?

— Nu-mi place actoria, Franklin.

— Știu.

Mâna lui s-a plimbat în jos pe trupul ei.

— Dar te pricepi foarte bine.

Abrei nu i-a plăcut felul cum a spus acest lucru.

— Mă pricep la ȕipat.

Recenzorii au apreciat partea aceea din rolul ei, dar nu tot atât de mult ca felul cum arăta în cămașa de noapte transparentă.

— Nu voi fi niciodată ca Susan Hayward sau Katherine Hepburn.

De ce n-o spui cu voce tare?

— Sau ca Pamela Hudson.

El și-a luat mâinile de pe ea:

— N-ai citit ziarele? Ultimul ei film a fost o catastrofă. Cariera ei e terminată.

— Nu cred că-i pasă, Franklin.

— Ba da, îi pasă. Crede-mă că-i pasă. O cunosc bine. Uiți că am trăit cu ea un an întreg înainte ca să-și ia zborul ca o vrăjitoare pe mătură. S-a măritat pentru a-și mări șansele în carieră.

Abra i-a zis lunguroasă:

— Așteaptă al doilea copil.

— Da. Nu s-a gândit înainte că Romeo al ei de vârstă mijlocie vrea o familie.

Soțul Pamelei nu era cu mult mai în vârstă decât Franklin, dar Abra a înțeles că-i mai bine să nu menționeze acest fapt.

FRANCINE RIVERS

— Copiii sunt sărutarea morții pentru o carieră în industria aceasta, a zis și a răs malițios. Nu-mi imaginez ce-a fost în sufletul ei când soțul i-a sugerat că tu vei juca rolul principal în următorul lui film.

Abra l-a privit surprinsă:

— E-adevărat?

De data aceasta s-a simțit flatată.

— Ah, a zâmbit el. Văd o mică scânteie de încântare în ochii tăi.

S-a îndepărtat puțin de ea și s-a ridicat:

— L-am refuzat, desigur. Tu ești în ascensiune, nu în declin.

— Am crezut că-i unul dintre cei mai buni regizori din branșă.

— Un regizor nu e mai bun decât ultimul lui film. Greșeala lui a fost că i-a încredințat rolul principal lui Pam. Ea a crezut întotdeauna că aspectul fizic o va duce departe.

— Și tu ai crezut odată în ea.

— Atâta vreme cât m-a ascultat și a învățat, fiindcă avea potențial. Acum nu mai are nimic.

— Are un soț. Are copii. Are o viață.

— O viață? Numești spălatul scutețelor și alăptatul copiilor viață? Viața ta este incitantă. Vei ajunge mai sus decât a visat ea vreodată că ar putea ajunge.

A pregătit Abrei o altă băutură. Ea s-a așezat și i-a luat paharul din mână. Curaj lichid.

— Toată munca asta grea pe care o faci nu este numai pentru Lena Scott, nu-i așa Franklin? Este ca să te răzbuni pe Parnela Hudson.

A cercetat-o cu ochi glaciali, dar și-a revenit repede:

— Poate că ai puțin dreptate. Tu n-ai vrea să i-o plătești lui Dylan, să-l faci să regrete că te-a părăsit? a întrebat-o râzând și-a băut whisky-ul. Suntem o pereche pe cinste, nu-i așa?

„*Deșertăciune a deșertăciunilor, toate sunt deșertăciune.*“ Bătrânul rege Solomon a știut foarte bine ce spune.

Franklin a schimbat subiectul. Noul ei maestru de actorie îi spusese că învață foarte repede. Franklin știa că-i bună, dar voia s-o facă și mai bună. Abra era conștientă de faptul că el avea țeluri înalte. Avea s-o îmboldască și s-o împingă din spate până când avea să devină numărul unu în *box office*, și atunci va ținti și mai sus. De ce nu

PODUL SPRE CASĂ

la un Premiu Oscar? De ce nu la un rol pe Broadway și la un Premiu Tony? Nu va fi niciodată mulțumit.

— Am douăzeci de ani și nu știu nici măcar să conduc o mașină.

Franklin a privit-o surprins:

— Unde să mergi cu ea?

— Oriunde. Nicăieri. Undeva afară din apartamentul acesta!

Și de tine, ar fi vrut să adauge. Și-ar fi dorit să fugă de pretențiile lui necontenite, de ambiția lui nesățioasă, de foamea lui fizică.

El s-a apropiat de ea.

— Iarăși ești tensionată.

I-a atins trupul ca sculptorul din tablou, admirându-și opcră. Ea s-a ridicat și s-a așezat la bar.

Franklin s-a ridicat și el, vizibil enervat:

— Ți-am spus că nu va fi ușor. Ai zis că vei putea să faci față. Ți-am spus foarte clar ce te așteaptă, și tu ai semnat contractul. Nu fac decât să-mi îndeplinesc partea mea din înțelegere.

S-a oprit în fața ei, tăindu-i calea.

— Știu, Franklin.

Uneori se simțea așa de obosită. Alerga într-o cursă pe care n-o putea câștiga.

— Deci iată că suntem de acord. Este nevoie de timp și de dedicare din partea amândurora. Am încheiat un pact. Mi-am dedicat viața ție.

— Dar ai și alți clienți, nu-i așa?

— Niciunul dintre ei nu-i ca tine. Toți sunt interpreți, actori specializați în construirea personajelor, și se descurcă foarte bine, trebuie să adaug.

— I-a luat fața între mâini și a continuat:

— Dar tu ești specială, Lena. Te iubesc. Fac toate acestea numai pentru tine.

S-a uitat la ea cu atâta onestitate, cu atâta sinceritate, încât a știut că el crede fiecare cuvânt pe care îl spune.

Abra a tresărit când a sunat telefonul. A sărutat-o ușor și i-a zis:

— Este oferta pe care o așteptam.

— S-a ridicat și în timp ce se îndrepta spre telefon i-a tras cu ochiul. A lăsat ca telefonul să sune de câteva ori înainte să răspundă.

— Tom! Mă bucur să te aud.

Abra s-a întors la pian. Era singurul loc în lumea aceea în alb și negru unde se simțea acasă. A cântat câteva note, dar Franklin i-a făcut semn cu mâna și a clătinat din cap. Ar fi vrut să cânte „Maple Leaf Rag“, dar a coborât capacul pianului ca o fetiță cuminte și a pornit spre dormitorul ei. Dar Franklin a acoperit receptorul cu căușul palmei și i-a spus:

— Așază-te pe canapea.

În loc să se așeze pe canapea s-a întins pe ea și a închis ochii, dorind să fi fost posibil să-și închidă și urechile. Atunci n-ar mai fi fost nevoită să-l audă pe Franklin vânzând-o ca pe o mașină uzată. *Lena poate să facă asta; Lena poate să facă și asta; Lena poate să facă orice dorești.* Și dacă nu putea, Franklin avea grijă ca ea să învețe cum să facă respectivul lucru.

— Știe să înoate?

Nici nu s-a uitat la ea înainte să răspundă:

— Ca un pește.

A ascultat câteva minute, apoi a râs:

— O sirenă? Sună interesant. Trimite-mi scenariul. Nu poate săptămâna asta, Tom, sub nici o formă. Programul ei e foarte aglomerat. Trimite-mi scenariul printr-un mesager dacă vrei să-l citească în viitorul apropiat, căci primim o grămadă de oferte.

Era o mică exagerare. Pe masă erau numai șapte senarii. Sirenă? Cât timp voia regizorul să stea sub apă? Deja simțea că se îneacă.

— Glumești?

Râsul lui Franklin suna autentic. A ascultat și a chicotit cinic.

— Nu mă așteptam la asta. Pare a fi ceva în genul lui. Presupun că mămica a tras câteva sfori pentru asta.

După ce a închis telefonul, a zis strâmbând din gură:

— Dylan va apărea într-un joc televizat. Acum încearcă să găsească sponsori.

Apoi Franklin i-a prezentat acțiunea despre o sirenă care salvează un pescar căzut peste bord în timpul unei furtuni.

Abra a oftat:

— Deci acum voi fi sirenă, nu prostituată cu inimă de aur.

Franklin a râsfoit printre scenarii și i-a aruncat unul înspre ea:

PODUL SPRE CASĂ

— Şezi şi citeşte-l. Ăsta va scoate în evidenţă o altă latură a talentului tău.

Abra a recunoscut titlul şi l-a lăsat să cadă jos:

— Nu ştiu să cânt şi să dansez step.

— Vei învăţa.

— Franklin!

A simţit că o cuprinde panica.

— Mai înainte i-ai spus lui Tom Nu-Ştiu-Cum să-ţi trimită scenariul lui printr-un mesager!

Franklin a ridicat scenariul pe care ea îl lăsase să cadă ca pe un cartof fierbinte şi l-a fluturat în faţa ei:

— Ăsta-i mai bun pentru cariera ta, şi producţia lui Tom nu va fi pusă în lucru decât peste vreo patru luni. Vei avea timp să joci în ambele filme, cu condiţia ca scenariul lui Tom să fie bun, aşa cum se laudă.

Inima Abrei a bătut cu putere, ca şi cum ar fi fost o pasăre imobilizată în palmele lui. Cu cât se zbătea mai mult, cu atât degetele lui o strângeau mai tare.

— Nu sunt Debbie Reynolds.

— Nici ea n-a ştiut să danseze când a semnat contractul pentru *Cântând în ploaie*. A învăţat pe platou, după ce Fred Astaire a găsit-o plângând sub pian, după o scenă de dans cu Gene Kelly.

— Nu sunt nici Esther Williams!

— Nu te mai îngrijora tot timpul! Vei învăţa!

— Nu pot!

Franklin şi-a pierdut răbdarea:

— Poţi şi o vei face! Îţi aduc replicile şi va trebui să le înveţi. Asta-i partea ta din înţelegerea noastră. Ai uitat? a zis, aruncând scenariul pe canapea. Citeşte-l! Este un film bun, câştigul e bun, şi nu-l vom refuza!

Câştigul e bun? A tremurat din toată fiinţa, de frică şi de furie.

— Încă n-am văzut un dolar după filmul acela cu zombi.

Franklin s-a întors spre ea, cu ochii aproape închişi.

— Sugerezi că te înşel la bani?

— N-am spus asta?

— Nici să n-o spui. Ca să fie totul clar între noi, am investit deja mulți bani în tine. Puținii bani pe care i-ai câștigat deja sunt în siguranță. Într-o zi vei avea un venit frumușel.

— Nu aș avea nimic împotriva să mă bucur de o părticică din bani chiar acum.

El a zâmbit abia perceptibil:

— Și pe ce i-ai cheltui? Pe pantofi?

— Pe lecții de șofat!

Când a auzit-o, a râs ca de o glumă bună.

— Mai am de dat câteva telefoane, a zis îndreptându-se spre biroul lui. Citește scenariul! Cine știe? S-a putea să descoperi că-ți place să dansezi step.

Părea că decizia lui era luată deja. Abra a simțit distinct greutatea lanțurilor ce-o legau de el. Nu putea arunca scenariul chiar dac-ar fi vrut. Era acum proprietatea lui Franklin.

Dar cel puțin o iubea. Sau așa credea el. Cel puțin n-o lăsa singură și nu alerga după alte femei, ca Dylan. Nu părea hotărât să-i zdrobească inima și să-i distrugă viața. Dimpotrivă. Frustrată, și-a spus să nu-și mai plângă atâta de milă. Și-a trecut degetele prin păr, strângându-l într-o coadă de cal, s-a ridicat și a căutat prin sertarul din bucătărie o banderolă de cauciuc din acelea cu care venea împachetat ziarul de dimineață. Apoi s-a așezat pe canapea cu picioarele încrucișate sub ea și a deschis scenariul.

Franklin s-a întors în cameră.

— Ce...

A traversat încăperea și s-a aplecat spre ea. Speriată, Abra s-a tras înapoi. Atunci el a apucat bucata de cauciuc cu un deget și a tras de ea, smulgându-i mai multe fire de păr. Abra a strigat de durere în timp ce părul i s-a revărsat peste umeri.

— Ce joc mai e și ăsta? a strigat Franklin furios.

Abra s-a uitat ținută la el, șocată de intensitatea furiei lui.

— Nu-i nici un joc.

Era pentru prima dată după multă vreme când fusese pur și simplu Abra.



Absolvenții promoției 1950 de la liceul Thomas Jefferson erau adunați la Hotelul Haven. Șaptezeci și opt dintre ei au reușit să vină la reuniunea organizată de Brady și Sally Studebaker, de Henry și Bee Bee Grimm și de Joshua, care timp de mai multe săptămâni au făcut pe detectivii în efortul de a da de urma foștilor colegi. Trecuseră numai șapte ani de la absolvire, dar ei fuseseră de părere că ar fi bine să facă o reuniune. Sally și Bee Bee ar fi vrut un banchet formal, în timp ce Brady, Henry și Joshua preferau un picnic informal la Riverfront Park. Făcuseră un compromis și se hotărâseră pentru un bufet dansant la hotel, unde un DJ local avea să se ocupe de muzică.

Majoritatea dintre cei ce nu locuiau în oraș sosiseră cu câteva zile înainte, unii cazându-se la hotel, iar alții, care mai aveau încă părinții în Haven, acasă. Janet Fulsom și soțul ei Dean veniseră din Central Valley. Steve Mitchell își adusese familia din Seattle. El și soția lui spuneau că de când aveau gemenii nu mai ieșiseră în oraș, dar acum erau recunoscători părinților lui Steve care acceptaseră să aibă grijă de micuți pentru o seară. Lacey Glover se căsătorise cu un agent imobiliar din Santa Rosa și era însărcinată în șapte luni.

Joshua l-a văzut pe Dave Upton sosind cu soția lui. El nu trimisese confirmare la invitație, și petrecerea era deja în toi când ei au intrat pe ușă. Dave arăta ca un om de afaceri prosper în costumul de culoare închisă, cămașa albă și cravata asortată. Nu-i lipsea decât servieta din piele neagră. O avea la braț pe soția lui, o blondă zveltă îmbrăcată într-o rochie neagră. Dave s-a uitat în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Când privirile lor s-au întâlnit, Joshua i-a zâmbit și a ridicat mâna pentru a-l saluta. Dar Dave s-a aplecat ca să-i spună ceva soției sale și a condus-o în colțul opus.

Vechile ranchiune pier greu, și-a spus Joshua. Spera să aibă ocazia să vorbească totuși cu Dave. A vorbit, în schimb, cu Lacey și cu soțul ei, în timp ce Sally și Brady se iubeau ca niște adolescenți.

Râsul lui Sally l-a făcut pe Joshua să zâmbească. De când era împreună cu Brady, Sally se înțelegea mult mai bine cu mama ei.

FRANCINE RIVERS

Brady și Sally o aduseseră pe Laverne la biserică și apoi merseră la ea pentru masa de prânz. Sally spunea că începe să înțeleagă cum este posibil ca doi oameni să se certe și totuși să se iubească. Mitzi o invitase pe Laverne la un prânz al femeilor, unde aceasta s-a trezit atrasă într-un club de artizanat. Acum avea o mulțime de îndeletniciri care să-i ocupe timpul, ceea ce făcea ca viața lui Sally să fie mai puțin complicată.

Imediat după ce Joshua s-a așezat la o masă liberă a auzit o voce puternică în spatele lui.

— Am auzit că tu și Sally ați ieșit împreună pentru o vreme.

Joshua s-a uitat în sus și l-a văzut pe Dave în picioare, alături de soția lui. Respectuos, s-a ridicat și el în picioare. Dave a ridicat paharul pe care îl ținea în mână și a zis:

— Îmi pare rău că lucrurile n-au ieșit bine.

Din tonul lui se desprindea orice, numai părere de rău nu. Soția lui s-a uitat la el surprinsă și apoi la Joshua, urmărindu-i reacția.

— Eu aș spune că lucrurile au ieșit foarte bine, a răspuns Joshua arătând cu capul spre Sally și Brady care arătau fericiți împreună.

— Vrei să te așezi lângă mine? a întrebat-o zâmbind pe soția lui Dave. Apropo, eu sunt Joshua Freeman.

— Kathy, s-a prezentat blonda mlădioasă și i-a întins mâna cu un zâmbet deschis. Se pare că Dave a uitat bunele maniere.

Avea o strângere de mână fermă și lui Joshua i-a plăcut imediat de ea.

— Este o plăcere să te cunosc, Kathy.

— David mi-a vorbit mult despre tine în decursul anilor.

Dave s-a uitat nemulțumit la Kathy, însă ea n-a observat. Când Dave i-a atins cotul, Joshua a înțeles că el ar fi vrut să fie oriunde, dar nu acolo. Însă Kathy s-a eliberat din strânsoarea lui și s-a așezat pe scaunul oferit de Joshua.

De data aceasta Dave nu și-a mai ascuns mânia.

— Am crezut că vrei să dansezi.

Uitându-se în sus la el, soția lui i-a răspuns:

— Dar tu ai zis că nu vrei.

— M-am răzgândit.

— Atunci du-te și dansează, doar ai o mulțime de prietene aici.

PODUL SPRE CASĂ

Dansează cu o prietenă de-a ta. Eu vreau să-l cunosc mai bine pe Joshua.

Apoi s-a uitat iarăși la Joshua:

— David a spus că ați fost împreună la Cercetași.

Livid, Dave a râs scurt și rece, a tras un scaun și s-a așezat:

— Joshua s-a implicat fanatic în activitatea Cercetașilor. Trebuia să câștige toate insigne. Nu-i așa? Înainte de absolvirea liceului a devenit Vultur, și pentru asta a construit la bibliotecă o rampă ca handicapații să poată împrumuta cărți.

A făcut o pauză și l-a întrebat pe Joshua cu ochii pe jumătate închiși:

— N-ai mers la colegiu, așa-i?

— Nu mi-am permis.

— Păcat. În ziua de azi nu poți ajunge prea departe fără o diplomă de colegiu.

Dave n-a luat în seamă stânjeneala tot mai evidentă a lui Kathy. Aceasta s-a uitat dezaprobat la el, dar a continuat să vorbească:

— N-ai ieșit niciodată din Haven, nu-i așa?

— Am petrecut patru ani în armată.

— Oh da, am uitat. Te-ai oferit voluntar, nu?

— Am fost înrolat.

— Am crezut că te-ai dus voluntar ca să repara ce a făcut tatăl tău.

Joshua a simțit că-și pierde cumpătul, dar s-a străduit să rămână calm.

— David, a zis Kathy, punându-și mâna pe genunchii lui. Ce-i cu tine?

David i-a acoperit mâna cu mâna lui și s-a încruntat la Joshua:

— Tâmplar, asta ești?

— Da, tâmplar.

Dave a râs batjocoritor și a zis:

— Toți credeau că Joshua va ajunge departe. Și acum construiește casele alea care se întind ca mătura peste tot. Mai locuiești încă la tatăl tău? Pun pariu că nu ți-ai cumpărat încă o casă a ta.

Kathy și-a tras mâna de sub mâna lui Dave și s-a uitat la el ca și cum nici măcar nu l-ar fi cunoscut, cu atât mai puțin l-ar fi plăcut. O scuză fugară s-a așternut pe fața lui Dave când a zis:

— Haide.

A pus paharul gol pe masă și a prins-o pe Kathy de mână:

— Hai să dansăm.

Ea s-a eliberat cu o smucitură:

— Prefer să șed aici și să vorbesc cu Joshua.

— Fă cum vrei, i-a răspuns el, după care s-a ridicat și a plecat.

Kathy l-a urmărit plecând:

— Nu știu ce-l frământă.

S-a uitat în ochii lui Joshua și a continuat:

— Îmi pare rău că David a fost atât de necioplit. De obicei nu se poartă așa.

— Nu-i nevoie să te scuzi.

Joshua a văzut că Dave s-a dus la bar și a început să converseze cu doi foști colegi din echipa de fotbal. Spera că lucrurile nu vor degenera și mai mult.

Kathy l-a văzut și ea la bar.

— Am mai fost în Haven de doar două ori ca să-i vizităm pe părinții lui. I-am cunoscut pe Paul Davenport și pe Henry Grimm, i-a zis lui Joshua zâmbind. Amândoi vorbesc mult despre tine. Paul mi-a spus că toți patru ați fost prieteni buni în școala generală. Mi-a povestit că tu și Dave v-ați bătut, dar nu mi-a spus de ce. Îmi spui tu?

— Ar fi mai bine să-l întreb pe Dave.

L-am întrebat și mi-a răspuns că nu-și mai aduce aminte. Dar sunt sigură că-și amintește, a continuat ea încruntându-se. Ce-a vrut să spună când a zis că ar fi trebuit să repari ce a făcut tatăl tău?

— Tatăl meu s-a împotrivit închiderii japonezilor americani în lagăre, iar unchiul lui Dave a fost pe *USS Arizona*.

Joshua a înțeles că ea nu și-a dat singură seama despre ce era vorba.

Kathy părea încă tulburată, însă nu i-a mai pus și alte întrebări pe această temă. L-a întrebat, în schimb, despre Haven și despre Riverfront Park. Voia să-l audă povestind despre escapadele cu bicicleta. După aproximativ o jumătate de oră, Dave li s-a alăturat iarăși. Kathy i-a zâmbit și l-a prins de mână, iar el s-a așezat lângă ea. Acum părea ceva mai liniștit.

— Joshua tocmai îmi povestea despre frumoasele vremuri de

PODUL SPRE CASĂ

odinioară când tu, el, Paul și Henry colindați dealurile împreună. Mi-a zis că o dată s-a luat un taur după tine.

David parcă ar fi vrut să spună ceva și Kathy l-a încurajat să spună, dar el a renunțat.

Joshua a încercat să îl ajute într-un fel:

— Tatăl tău i-a dat tatălui meu adresa ta. Așa am știut unde să-ți trimit invitația.

— Tații noștri se cunosc?

— Sunt prieteni de ceva vreme. Amândurora le place să meargă la pescuit.

Tatăl lui îl întâlnise pe tatăl lui Dave pe malurile râului Russian la scurt timp după ce Dave plecase la colegiu. Michael Upton știa că Dave îl bătușe pe Joshua, dar nu îl încurajase în niciun fel s-o facă. Îi vorbise tatălui său despre fratele lui care murise pe *USS Arizona*, iar tatăl lui îi vorbise despre hărnicia și dedicarea familiilor Tanaka și Nishimura, despre felul cum Bin Tanaka servise țara cu onoare în Europa. Și în timp ce ei fuseseră închiși în lagăr, proprietățile le fuseseră confiscate și vândute lui Cole Thurman. Cei doi bărbați petrecuseră mult timp împreună în ziua aceea și câteva săptămâni mai târziu merseseră împreună la pescuit. Tatăl lui și Michael Upton deveniseră prieteni buni.

Joshua i-a dat lui Dave câteva secunde ca să proceseze informația înainte să-i aducă la cunoștință propriile lui sentimente:

— Am sperat că vei veni în seara asta, Dave. A trecut mult de când nu ne-am mai văzut, băiete.

Cum David n-a zis nimic, Joshua s-a ridicat:

— Mă bucur că te văd.

Apoi a înclinat capul în direcția lui Kathy și a adăugat:

— A fost o plăcere să te cunosc, Kathy.

*De ce n-aș ucide, de m-ar lăsa inima,
Ca pe hoțul egiptean în pragul morții,
Ceea ce iubesc? – O gelozie sălbatică
Ce uneori are gust nobil.*

SHAKESPEARE (A douăsprezecea noapte, Actul 5, Scena 1)

Joshua a adormit de îndată ce a pus capul pe pernă și s-a trezit când încă era întuneric. Suna telefonul, dar acest lucru nu era deloc neobișnuit. Apelurile la miezul nopții erau parte din slujba de pastore a tatălui său. S-a răsucit în pat și și-a pus perna pe cap. Dar abia a adormit la loc că a simțit atingerea tatălui său pe umăr.

— Pe tine te caută, fiule.

— Cine-i?

— Nu mi-a spus.

Amețit de somn, Joshua s-a ridicat în șezut și și-a frecat ochii. Apoi a tras un tricou pe el și a mers în camera de zi.

— Alo?

— Eu sunt.

Era Dave,

— Ești bine?

— Sunt beat, dar vreau să vorbesc cu tine.

Tonul lui nu trăda beligeranță.

Joshua încercase să discute cu el de-a lungul anilor, dar Dave nu voise niciodată. Acum voia să stea de vorbă cu el, beat fiind și în toiul nopții?

PODUL SPRE CASĂ

— Unde ești?

— Într-o cabină telefonică din apropierea gării. Măine e bine? Deja-i mâine, nu-i așa? — s-a corectat el înjurând. Astăzi. Kathy și cu mine plecăm în dimineața asta fiindcă luni dimineață trebuie să fim în Los Angeles.

Apoi a întrebat cu limba împleticită:

— Dar cât e ceasul, că la al meu nu pot să văd nimic?

Joshua i-a spus și Dave a mai înjurat o dată, după care a întrebat:

— Este undeva deschis la ora asta?

— Cafeneaua lui Bessie. Precis că are deja cafeaua pregătită. Kathy știe unde ești?

— Da. Mi-a zis că nu mai vorbește cu mine dacă nu stau de vorbă cu tine.

Grozav. Joshua ar fi preferat ca întrevederea aceasta să fi fost ideea lui Dave.

— Ne vedem peste o jumătate de oră la Bessie.

Așa Dave avea suficient timp ca să ajungă acolo pe jos și probabil că aerul răcoros al nopții îi va limpezi mintea.

Clopoțelul a sunat când Joshua a intrat în cafenea. L-a văzut pe Dave șezând la o masă, cu umerii lăsați și ținând în palme cana fierbinte de cafea, de parcă ar fi fost un elixir al vieții. Era încă îmbrăcat în costumul lui scump, dar nu mai avea cravata italiană și butonierele elegante erau desfăcute. Joshua s-a așezat și el la masă. Susan a pus în fața lui o cană și a turnat în ea cafea proaspăt făcută, apoi a umplut iarăși cana lui David, fără să-l mai întrebe. Dave a bâiguit un mulțumesc morocănos și nu și-a ridicat capul până când Susan a ajuns după teighea, destul de departe ca să nu audă ce-și spun.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Josh?

— Spune-mi tu, Dave.

Dave a clătinat din cap, cu ochii tulburi și roșii.

— Ai fost prietenul meu cel mai bun din lume.

— Încă sunt prietenul tău.

— Nu, nu ești, a spus trist.

— Ce te face să crezi asta?

A observat că ochii lui Dave se uitau ținând la cicatricea de pe obrazul lui stâng, pe care anii au făcut-o să dispară aproape total.

— Am spus despre tatăl tău că-i trădător. Te-am bătut mă, în fața tuturor, și tu n-ai vrut să lovești înapoi. Aș fi vrut să te fac una cu pământul, dar după primele lovituri, te-ai lăsat jos și te-ai mulțumit să parezi loviturile. Ți-am strigat că ești un laș, dar nu ai dat înapoi. *De ce?*

Dave părea mânios și frustrat, dar Joshua știa că rușinea îl chinuia cel mai mult. Nu fusese o luptă dreaptă, și toți cei ce fuseseră martori la ea știau acest lucru, iar Dave plătise prețul pentru asta.

— Știam că tata nu e trădător. Și nu am vrut să mă bat cu prietenul meu cel mai bun, mai ales că suferai încă din cauza morții unchiului tău.

Lui Dave nu i-a plăcut răspunsul acesta.

— Tu ai fost întotdeauna mai rapid decât mine. Ai fi putut să termini bătaia cu un pumn bine plasat.

— Un pumn ți-ar fi schimbat părerea?

David și-a dus mâna la spate și s-a scărpinat la baza gâtului.

— Nu. Poate.

A înjurat în barbă și apoi a mormăit:

— De fapt, nu știu — și s-a uitat într-o parte.

— Toate astea s-au întâmplat tare demult.

Dave și-a trecut degetele prin păr:

— Nu știu ce să zic.

— Ba da, știi, a zis Joshua sorbind din cafea, dar nu ai curajul s-o spui.

Când Dave a ridicat capul, Joshua i-a zâmbit:

— Spune-o și să terminăm cu asta. — Mândria a fost întotdeauna o piedică pentru Dave. — N-ai să mori din asta.

David l-a înjurat, dar fără răutate.

— Bine, fie. Îmi pare rău.

Privirea și tonul vocii lui trădau sinceritate.

— Scuza este acceptată.

Joshua și-a dat cana la o parte, a pus cotul pe masă și a întins brațul cu palma deschisă. Când erau copii le plăcea să se întreacă în Skandenberg.

— Tu câștigi de obicei, îți aduci aminte? Cred ca acum aș putea să te bat.

PODUL SPRE CASĂ

— Chiar crezi? a întrebat Dave acceptând provocarea.

Înfruntarea s-a terminat repede și Dave a râs:

— Cred că tâmplăria dezvoltă mușchii.

— Iar tu ai stat toată ziua în birou și te-ai moleșit.

Și-au amintit răsând de toate festele copilărești pe care și le jucaseră unul altuia și de locurile unde fuseseră împreună cu Paul și Henry. Au băut cafea până când Dave s-a trezit și i s-a făcut foame, apoi au comandat un mic dejun consistent.

În timp ce Dave mânca din friptură, a întrebat:

— Te-ai gândit vreodată să pleci din Haven, Joshua?

— O dată sau de două ori.

În primele luni după fuga Abrei cu Dylan, ar fi vrut să meargă să-i caute.

Dave a tăiat o bucată mare de carne și a zis:

— Socrul meu lucrează în industria cinematografică. E un mare mahăr acolo și cunoaște pe toată lumea. Studiourile angajează tâmplari ca să construiască decorurile. Dacă vei fi vreodată interesat să lucrezi la Hollywood, anunță-mă.

A înmuiat bucățița de friptură în sos și a continuat:

— Aș putea să-ți fac rost de o slujbă.

Joshua a simțit o zvârcolire interioară. Oare Dumnezeu îi deschidea o ușă?

— Am să mă gândesc la asta.

— Îmi pare rău pentru ce am spus despre casele alea pe care le construiești. Tot ce construiești tu e foarte trainic. Până și rampa aceea.

A mai muiat o bucățiță de carne în sos.

— Eu nu sunt în stare să bat niciun cui drept. Întreab-o pe Kathy.

— Dar ai știut cum să lovești mingea.

Sportul îl ajutase pe Dave să obțină bursa la colegiu.

Acesta s-a încruntat ușor și a zis:

— Ai fi putut să mergi la colegiu după ce te-ai întors din Coreea. De ce nu te-ai dus?

— Cred că Dumnezeu vrea să fiu unde sunt.

— Ești sigur de asta? Vreau să spun că nu câștigi prea mult din munca ta.

Joshua a râs:

— Sunt mai bogat ca Midas, Dave.

Și-a dat seama că Dave nu pricepe ce vrea să spună.

În seara aceleași zile, Joshua i-a povestit tatălui său că își petrecuse dimineața cu Dave, înainte ca acesta să-și ia familia și să se întoarcă acasă. Fără îndoială, Kathy avea să conducă în cea mai mare parte a drumului până când Dave avea să fie în stare s-o înlocuiască la volan.

Tatăl lui și-a scos ochelarii și l-a întrebat:

— V-ați împăcat?

— Da, în sfârșit.

— Mai ai ceva să-mi spui?

Joshua nu i-a zis tatălui său nimic despre oferta lui David de a-i găsi o slujbă în Hollywood. Trebuia să se roage mai întâi în legătură cu asta. S-ar putea să nu fie o idee bună să înceapă iarăși s-o caute pe Abra. Dar își va găsi vreodată pacea dacă n-o va căuta?



Abra fusese frământată toată săptămâna din cauza scenei de dragoste din film, știind bine că Alec Hunting, personajul principal, făcuse o pasiune pentru ea.

Franklin o tachina pentru asta, dar se vedea bine că nu-i plăcea. Scenariul cerea ca Alec să fie îndrăgostit de Helena, actrița care interpreta personajul principal, în timp ce Abra interpreta rolul prietenei care îl iubea în taină. Sărutul trebuia să fie platonice, și rolul scenei era să le facă pe viitoarele telespectatoare să plângă. Franklin îi spusese de sute de ori că scena sărutului o putea ajuta să avanseze foarte repede în carieră. Dacă reușea s-o ducă la bun sfârșit. Franklin repetase cu ea ore întregi ca să se asigure că interpretarea ei avea să fie ireproșabilă.

A venit și momentul intrării pe platou. Își rostise replicile și mai urma sărutul și privirea lungă, profund emoțională, în timp ce Alec se îndepărta. A icnit când Alec a luat-o în brațe, știind că vor urma necazuri. Regizorul a strigat „Tăiați!”, dar Alec nu s-a oprit.

— Tăiați!

PODUL SPRE CASĂ

Râsul celorlalți a durut-o mult, dar apoi l-a auzit pe Franklin înjurând. Ceva s-a spart. Glasuri strigând surprinse. Aproape că a leșinat când Alec a fost tras de lângă ea. S-a dat înapoi împiedicându-se și respirând precipitat. Regizorul a strigat iarăși. Doi bărbați l-au apucat pe Franklin și l-au tras înapoi, înainte să apuce să-l lovească pe Alec. Acum înjura și Alec. Amândoi erau ținuți de mâini și trași înapoi pentru a fi despărțiți.

Exasperat, regizorul a strigat:

— Scoateți-l de aici!

Cei doi bărbați care-l țineau pe Franklin l-au tras spre ieșire în timp ce el amenința că-i va sparge dinții și-l va face pe Alec să și-i înghită dacă se va mai atinge vreodată de Lena.

Alec s-a scuturat pentru a se elibera de mâinile care-l țineau și a râs:

— Ăsta-i nebun de-a binelea!

— N-ar fi trebuit să mă săruți așa!

— Crede că ești proprietatea lui. Ar trebui să-l părăsești și să-ți găsești pe cineva mai sănătos la cap.

O cosmeticiană a venit și i-a tamponat lui Alec transpirația de pe față.

— Norocul lui că nu m-a lovit, că l-aș fi dat în judecată.

Regizorul s-a așezat iarăși și a strigat la ei să se întoarcă la locurile lor pentru o nouă dublă.

— De data asta sărut-o frumos și cast, Hunting, altfel îți trag eu una fiindcă mă faci să risipesc banda!

Apoi Abra a fost cea care a compromis scena. Alec a crezut că sărutul lui o tulburase. S-a uitat la ea cu celebrul lui zâmbet care le făcea pe femei să leșine și să-i trimită scrisori de dragoste cu miile, și i-a zis: „Nu te îngrijora. Voi fi prietenos.”

Abra era prea zăpăcită ca să-l mustre și îngrijorată din cauza lui Franklin care spumega afară. Au fost nevoie cinci încercări pentru ca scena să iasă bine. Când Alec s-a întors, Abra a trecut pe lângă el, iar el a prins-o de talie. Ea s-a luptat să se elibereze și regizorul l-a chemat pe Alec la el și au avut un schimb de replici. Apoi Alec a ieșit de pe platou ca o furtună.

Helena a scos un oftat dramatic:

FRANCINE RIVERS

— Bărbații! Nu poți trăi cu ei dar nu poți trăi nici fără ei.

I-a făcut Abrei cu ochiul și a încurajat-o:

— Nu te îngrijora, Lena. A devenit un clișeu că actorul principal se îndrăgostește de actrița principală.

— Tu ești îndrăgostită de el?

— Eu? Glumești? M-am referit la tine.

— Poți să-l ții pentru tine.

Helena a răs:

— Nu mulțumesc. Eu sunt bine mersi și căsătorită.

— Căsătorită?

— Șșșș! Studioul vrea să țină secret căsătoria noastră. Știrea asta ar ruina fantezia fanilor mei bărbați, dar mă ferește de coioții imaturi ca Alec Hunting.

Franklin o aștepta în garderoba ei, încordat ca un tigru gata să atace.

— Te-au pus să repeți scena?

— Da.

Nu i-a spus și de câte ori. Dar expresia de pe chipul ei i-a dezvăluit că știa deja.

— Pe Helena o tratează cu respect.

— Asta fiindcă nu-i îndrăgostit de Helena.

— Nici de mine nu-i îndrăgostit, Franklin, dar Helena-i căsătorită.

Asta-i diferența. Poate că dacă i-am spune că suntem căsătoriți nu va mai considera că poate să-ntindă coarda cât vrea.

Expresia de pe chipul lui Franklin s-a schimbat.

— Vrei să ne căsătorim?

Abra s-a așezat. Chiar voia asta? S-a uitat în oglindă și s-a jucat cu părul. Franklin i-a pus mâinile pe umeri:

— Tremuri.

— Era cât pe ce să-l lovești!

Degetele lui s-au crispat:

— L-aș fi lovit, dacă nu m-ar fi împiedicat ei.

Apoi degetele i s-au destins și a început să-i maseze Abrei mușchii tensionați ai gâtului.

— Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui să ne căsătorim. Atunci nimeni nu va mai crede că poate să depășească limita.

— Vorbești serios?

PODUL SPRE CASĂ

A întâlnit privirea lui în oglindă și a văzut că vorbea serios. Deja luase o hotărâre.

— Ești programată la studio abia vineri.

Vorbea iarăși cu tonul lui profesional.

— Asta înseamnă că avem trei zile la dispoziție. Putem să mergem la Vegas pentru o ceremonie privată într-o capelă și să ne întoarcem la timp pentru filmarea de vineri.

— Ce romantic.

Și-a lipit mâinile de corp și s-a ridicat. Ar fi vrut să urle. Ar fi vrut să plângă. Dar Lena Scott n-ar face nici una, nici alta.

— A fost idcea ta, Lena. De când locuim împreună? De peste doi ani. De ce să nu legalizăm relația noastră?

— Ce propunere frumoasă, a zis și s-a întors cu spatele la el.

El a întors-o spre el și a apucat-o ferm de talie:

— Știi deja că te iubesc.

Nu a întrebat-o dacă îl iubește și ea. Dacă s-ar căsători, n-ar mai fi așa de gelos, așa de bănuitor, așa de posesiv? L-a întrebat dacă e sigur că-și dorește asta. El i-a răspuns că da și a sărutat-o.

S-au întors la apartament și Franklin a împachetat pentru ea două garderobe, niciuna potrivită pentru o nuntă. A continuat să sperde că el se va răzgândi. Franklin a observat tăcerea ei și i-a zis:

— Vom merge în luna de miere mai târziu.

În drum spre Las Vegas i-a spus că relația lor va fi mai bună după ce se vor căsători. Poate că el într-adevăr voia să-i ofere și o viață, nu numai o carieră.

Reclame de neon anunțau capelele unde se oficiau nunți. Franklin a ales una care semăna în miniatură cu biserica din Haven, atâta doar că pe turlă avea lumini strălucitoare în loc de cruce. Proprietarul avea o debara plină cu smochinguri negre și rochii albe de mireasă, de unde putea să aleagă: unele simple, altele cu dantelă și cu perle, altele cu straturi suprapuse de material. Abra ar fi vrut să se îmbrace în negru, dar a ales una din satin alb. Soția proprietarului a insistat să-i pună și un voal și i-a înmănat un buchețel de flori din mătase pe care probabil îl purtaseră înainte sute de alte mirese venite acolo pentru o nuntă rapidă. Franklin o aștepta la altar, arătând cuceritor într-un smoching închiriat. Ochii lui au strălucit încântați când ea s-a oprit

lângă el. Poate că totul va fi bine. Când el a zâmbit, ea și-a pus mâna în mâna lui și i-a zâmbit la rându-i.

— Ești foarte frumoasă. Ar fi trebuit să facem asta mai demult.

Ceremonia a durat doar câteva minute. Franklin i-a trecut pe deget o verighetă de aur simplă. Aveau la capelă și verighete de vânzare? Au semnat actele și au primit certificatul de căsătorie. În culmea fericirii, Franklin a dus-o la un cazinou pentru masa de nuntă și a comandat șampanie. Clinchetul automatelor cu fise și al clopoștelor care-i anunțau pe câștigători o enerva pe Abra, așa că i-a spus lui Franklin că vrea să mcargă sus. Voia liniște, dar Franklin și-a închipuit că vrea altceva. Abra și-a jucat rolul ca Lena Scott. Poate chiar prea bine.

— Nu înțelegi cât de mult te iubesc, Lena. Spune-mi că mă iubești și tu.

— Te iubesc, Franklin.

Adevărul este că i-a spus acest lucru ca să-l liniștească. Dar l-a rostit cât a putut de convingător. Își dorea să-l iubească. L-a repetat fiindcă el n-o credea. Și a continuat să-l repete fiindcă voia cu disperare să fie adevărat.



Joshua s-a trezit devreme și a făcut cafeaua. Nu dormise prea mult în timpul nopții. O visase iarăși pe Abra, fusese un vis foarte viu și obsedant.

Tatăl lui s-a întors pe ușa din spate din plimbarea de dimineață.

— Te-ai trezit devreme azi.

— Am avut o noapte agitată, i-a zis frecându-și fața cu mâinile.

Tatăl lui și-a turnat cafea într-o cană și și-a tras un scaun la masă.

Joshua s-a ridicat imediat în picioare:

— Vrei să-ți pregătesc și ție omletă cu șuncă?

— Șezi, fiule.

Joshua s-a lăsat iarăși în scaun.

— S-a întâmplat ceva?

Tatăl lui s-a uitat la el peste rama ochelarilor.

PODUL SPRE CASĂ

- Michael mi-a spus că Dave ți-a oferit o slujbă vara trecută.
- Da. M-am rugat în legătură cu asta.
- N-ar fi rău să-i suni. Dacă se ivește o slujbă, ai răspunsul.



Când Franklin a adormit în cele din urmă, Abra a alunecat din îmbrățișarea lui și s-a închis în baie. A stat multă vreme sub jetul de apă fierbinte, frecându-se cu putere. Amorțită, s-a sprijinit cu palmele de faianță și a lăsat ca apa să-i biciuiască trupul. Cuvintele au țâșnit din ea spontan, limpede și deslușit: „*Oh fluviu minunat, ce spală de păcat...*” Parcă o auzea pe Mitzi spunându-i: „*Ți le vei aduce aminte pe toate într-o zi. Crede-mă pe cuvânt.*”

Toate cântările acelea vechi o urmăreau neîncetat.

Ochii i s-au umplut de lacrimi, dar știa că dacă va începe să plângă, Franklin avea s-o audă, și atunci va vrea să știe ce s-a întâmplat. Ce ar fi putut să-i spună? Că s-a căsătorit cu el fiindcă nu a avut curajul să-i spună *nu*?

Versurile cântării îi răsăreau în minte nechemate, și nu putea să se elibereze de ele: „*Numai sângele lui Isus...*” Și-a astupat urechile cu mâinile și a strigat: „Lasă-mă în pace.” Dar nu putea să scape de ceea ce era în capul ei.

Uncori voia să se întoarcă acasă, dar era prea târziu. Dylan îi spusese că Haven e un oraș mort și că nu avea nimic de oferit. Trebuia să creadă și ea același lucru, altfel și-ar fi petrecut toată viața regretând.

Abra a oprit robinetul de la duș și s-a șters cu prosopul.

Lena s-a întors în dormitor lângă Franklin.



1958

Când Dave a sunat ca să-i spună despre slujbă, Joshua aproape că uitase de această posibilitate.

— Îmi pare rău că mi-a luat așa mult timp, dar lucrurile astea pot fi imprevizibile. Dacă mai ești interesat, am o slujbă pentru tine la o

companie cinematografică. Posibil să fie doar pentru două luni, însă poate fi un început bun.

Joshua s-a întrebat dacă voia să stea departe de Haven mai mult de atât. Perspectiva de a locui într-un oraș mare nu-l atrăsese niciodată. Două luni aveau să-i dea suficient timp ca s-o găsească pe Abra. Nu știa ce va face după ce o va găsi, dar era deschiderea pentru care se rugase și era pregătit să intre pe ușa aceea. Din fericire, Jack Wooding tocmai terminase un proiect și avea să mai dureze puțin până să-l înceapă pe următorul. Nu era deci nicio problemă dacă lipsea pentru o vreme.

— Nu-i nicio problemă dacă nu-ți găsești o locuință imediat. Noi avem spațiu suficient, poți să locuiești la noi. Cât de repede poți să ajungi aici?

— Cât îmi trebuie să-mi fac bagajele și să parcurg distanța până acolo.

Epuizat și flămând, Joshua a ajuns la casa lui Dave și a lui Kathy a doua zi după-amiaza târziu. A făcut cunoștință cu cei doi copii ai lor — David Junior, numit DJ, și Cassie, prescurtarea de la Cassandra, numită așa după mama lui Kathy. Dave l-a condus pe Joshua la demisol, la apartamentul de oaspeți, dotat cu o baie proprie. La o scurtă privire, Joshua și-a dat seama că acesta avea mai mulți metri pătrați decât toată casa tatălui său.

— Ei, ce zici? l-a întrebat Dave cu mândrie.

— Cred că va trebui să mă scoți cu forța de aici.

Dave a râs și l-a anunțat:

— Mă duc să aprind focul la gril și să pun carnea pe el.

Joshua a făcut repede un duș și s-a schimbat într-un tricou curat de bumbac, după care a urcat scările și a ieșit prin ușa franțuzească pe platforma cu vedere spre Valea San Fernando. În mai puțin de douăzeci și patru de ore luase decizia să vină în sud, își făcuse bagajele și condusesese opt sute de kilometri până aici. Mașina lui se supraîncălzise când a trecut prin Grapevine și a fost nevoie să oprească puțin. În afară de oprirea aceea, mai oprise de câteva ori ca să alimenteze și să mănânce. Mirosul cărnii de pe gril făcea să-l roadă stomacul.

Kathy așezase veselă de porțelan fin, pahare de cristal și tacâmuri de argint pe masa din sticlă, amplasată sub o umbrelă. În fiecare farfurie

PODUL SPRE CASĂ

era câte un șervețel împăturit sub formă de lălea. Kathy l-a întrebat pe Joshua ce vrea să bea – whisky american, whisky scoțian, gin și tonic. „Sau limonadă proaspătă?” Joshua a cerut limonadă. În schimb, Dave a mai cerut un whisky scoțian pe cuburi de gheață. Văzând expresia de pe chipul lui Kathy, Joshua a înțeles că ea considera că Dave băuse deja prea mult.

Joshua l-a urmărit pe Dave mânuind carnea pe gril.

— Miroase grozav.

Dave i s-a adresat cu un zâmbet sardonice:

— Nu ți-ai imaginat că mă vei vedea vreodată gătind, nu-i așa?

— Oh, nu știu. Te-ai descurcat foarte bine cu crenvurștii și cu bezelele în tabere. Ce ai acolo? Cotlete cât roata carului?

— M-am gândit că ți-e foame, și cotletele sunt cele mai bune. Cum vrei să-l prepar pe-al tău. Soția mea îl preferă zemos.

Joshua a spus că lui îi place să fie prăjit mediu. Cotletele sfârâiau pe grătar, în timp ce Dave le întorcea de pe o parte pe alta cu o furculiță lungă.

— Am o veste proastă pentru tine, a zis Dave în timp ce a luat de pe grătar cotletul lui Kathy. În legătură cu slujba.

— Am fost concediat deja înainte să-mi iau slujba în primire?

— Filmările au fost amânate. Ți-am zis că-i o slujbă imprevizibilă.

Un mușchi i s-a contractat pe obraz:

— Însă ar putea fi altceva de făcut. Tatăl lui Kathy vrea să-și remodeleze casa.

Joshua l-a văzut pe Dave încruntându-se.

— Dar?

— E un om greu de mulțumit. Un perfecționist. Poate că ar fi pierdere de timp să vorbești cu el.

— Pierdere de timp?

Dave părea enervat:

— Nu sugerez că n-ai fi un tâmplar priceput, a continuat înjurând scurt și reluând apoi repede: Vei înțelege când vei vedea casa. Nu seamănă cu nimic din ce-ai lucrat în Haven.

— Te temi că sentimentele mele ar putea fi rănite sau că aş putea face o lucrare de mântuială pentru socrul tău, a râs Joshua. Nu-ți fie frică. Dacă îmi depășește posibilitățile, îi voi spune.

Kathy s-a întors după ce pusese capăt unei ciondăneli între cei doi copii și Joshua i-a zis că nu mai băuse niciodată o limonadă așa de bună.

— David a plantat pomii imediat după ce am cumpărat casa asta, a explicat arătând spre portocalii și lămâii care creșteau de-a lungul gardului, dincolo de bazinul de înot, unde cei doi copii se bălăceau și se jucau.

Dave părea încă îngrijorat:

— Ai făcut vreodată dulapuri sau lucrări de finisaj.

— Am făcut amvonul tatălui meu și altarul, am renovat loja corului și am înlocuit ușile din față ale bisericii.

I-a zâmbit lui Dave amuzat și a continuat:

— Dar sigur că tu nu le-ai văzut niciodată. Nu cred că te-am văzut vreodată în biserică.

— Și nici nu mă vei vedea. Ar însemna să-mi pierd duminicile. Dar de când ne-am întors de la Haven, Kathy îmi tot cere să mergem și noi la biserică. Tu i-ai băgat ideea asta în cap? I-a întrebat pe Joshua cu un forăit.

— În orice caz, nu intenționez, i-a răspuns Joshua ridicând paharul cu limonadă. Poate că Dumnezeu lucrează la ea în speranța că va ajunge și la tine.

— Mda, asta nu se va întâmpla niciodată.

Zâmbetul lui a devenit batjocoritor:

— Ce-ar putea Dumnezeu să facă cu mine?

— Nu mă întreba pe mine. Întreabă-L pe El.

— Ai rămas evanghelistul dintotdeauna.

A spus aceste cuvinte fără răutate, și a adăugat:

— Eu sunt o cauză pierdută.

Dave fusese întotdeauna încăpățânat. Acum era de asemenea motivat și ambițios. Joshua știa că Dumnezeu poate folosi aceste trăsături pentru scopuri bune, așa cum l-a transformat pe Saul din Tars din acuzator și ucigaș al creștinilor într-un om care a răspândit Evanghelia în toată lumea romană.

Acum, în era televiziunii și a avioanelor, tipul acela nou, Billy Graham, ar putea ajunge și mai departe în cele patru colțuri ale lumii.

PODUL SPRE CASĂ

— DJ! Cassie! a strigat Kathy. Haideți la masă.

Copiii au ieșit de bazin, au apucat prosoapele și s-au grăbit spre masă. Zburdălnicia lor părea să-l irite pe Dave; Kathy a observat lucrul acesta și i-a certat să se liniștească.

— Avem musafiri. Purtați-vă frumos!

Joshua a întrebat dacă poate să se roage înainte de masă. Dave s-a arătat enervat, copiii l-au privit curioși, dar Kathy i-a zis neîntârziat:

— Te rog.

Joshua a povestit la masă despre o faptă vitejească a lui Dave din vremea copilăriei lor și copiii au cerut și alte istorisiri, dar Dave le-a cerut să se potolească și să mănânce, după care pot să meargă iarăși la bazin. Însă Kathy a spus că dacă intră în bazin imediat după ce au mâncat, fac crampe la stomac și se înecă.

— Cu noi aici? i-a răspuns Dave enervat.

DJ și Cassie au început iarăși să se hârjonească.

— Terminați! a izbucnit Dave.

Cassie a început să plângă. Atunci Dave a băiguit ceva și s-a ridicat, și-a luat paharul gol și s-a îndreptat spre casă.

Kathy s-a uitat la Joshua stânjenită și îngrijorată:

— Nu se poartă întordeauna așa.

I-a trimis pe copii să se joace pe peluză și a pornit și ea spre casă. DJ a sărit în bazin în timp ce Cassie s-a întins pe prosopul ei, strigând:

— Mamă, DJ a sărit în bazin!

Dave a ieșit din casă cu un pahar plin în mână și cu Kathy în spatele lui. Exasperată, aceasta s-a dus să stea de vorbă cu DJ. Băiatul s-a împotrivit, dar în cele din urmă s-a supus.

Dave a închis grilul fără să-l curețe. Voia să discute cu Joshua despre afaceri. Când Kathy li s-a alăturat iarăși, Dave s-a oprit. Ea dorea să audă mai multe despre Haven și despre copilăria lor, iar Joshua i-a povestit despre fazele cele mai spectaculoase ale lui Dave pe terenul de fotbal.

Dave a păstrat tot timpul o tăcere încordată și Kathy s-a uitat îngrijorată la el.

— Bine, vă las să vorbiți, a zis ridicându-se și i-a chemat pe copii înăuntru.

După ce Kathy a plecat, Dave a început să vorbească iarăși:

FRANCINE RIVERS

— În oraşul ăsta nu ştii niciodată care ţi-s prietenii. Nu ştii ce gândeşte fiecare cu adevărat. În meseria asta, prietenii se pot transforma în duşmani peste noapte.

Soarele apunea, dar Dave era din ce în ce mai pornit.

Joshua l-a lăsat să vorbească multă vreme fără să-l întrerupă, apoi l-a întrebat:

— Eşti sigur că vrei să rămâi aici?

— Sunt legat de locul ăsta. E puţin cam târziu să mă mai răzgândesc acum.

— Atunci schimbă-ţi direcţia.

— Pentru tine-i uşor să vorbeşti, că eşti singur. N-ai o soţie care a crescut cu lingura de argint la gură. Tatăl ei e cel care ne-a deschis uşile. El ne-a împrumutat banii ca să plătim avansul pentru casă. M-ar strânge de gât dacă aş lăsa totul baltă.

Kathy a deschis uşa şi s-a îndreptat spre ei:

— DJ şi Cassie vor o poveste, David.

— Citeşte-le tu! Eu trebuie să curăţ grilul şi să fac ordine aici.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre gril, ca pentru a dovedi justetea argumentului său.

— Grilul poate să aştepte, David.

Vocea lui Kathy suna supărată.

— Nu, nu poate să aştepte, fiindcă în curând se va întuneca.

— Deja-i întuneric, şi copiii trebuie să se culce devreme ca să se poată scula dimineaţă pentru...

— Cine te împiedică să-i culci? Tu eşti mama. Spune-le tu povestea!

Joshua s-a ridicat.

— Vă supăraţi dacă le spun eu o poveste?

— Mult succes! a bombănit Dave curăţând grilul. Tot timpul se ceartă, fiindcă fiecare vrea o poveste dintr-o altă carte. Eu sunt prea obosit ca să mai am răbdare cu ei.

Kathy l-a avertizat pe Joshua că micuţii erau agitaţi şi că s-ar putea să nu stea liniştiţi în timpul poveştii. Apoi le-a poruncit copiilor să şadă cuminţi şi să se poarte frumos, fiindcă prietenul lui tati le va spune o poveste. DJ a sărit pe marginea canapelei şi Cassie l-a împins la o parte. Drept răspuns, DJ a împins-o şi el.

PODUL SPRE CASĂ

Atunci Kathy i-a obligat să se așeze pe scaune rotative. DJ a început să se legene în scaunul lui și Cassie să se răsucescă. Însă Joshua a acceptat provocarea. S-a așezat pe canapea și a început să vorbească. După două minute neastămpărul lor a încetat și după alte cinci DJ și Cassie s-au așezat lângă el. Joshua i-a cuprins cu brațele pe amândoi vorbindu-le în continuare.

Când Dave a intrat prin ușa franțuzească i-a privit surprins. Kathy ședea pe un scaun rotativ și asculta, Cassie dormea sprijinită de Joshua cu degetelul în gură, dar DJ îl asculta cu ochi plini de uimire. Dave s-a așezat și el, mai degrabă uluit decât ușurat. Când Joshua a terminat povestea, Kathy s-a ridicat și a luat-o pe Cassie în brațe și i-a zis lui DJ că e timpul de culcare. DJ a pornit după ea dar s-a oprit în ușă:

— Vei fi aici mâine dimineață?

— Da, i-a răspuns Joshua râzând. Mama și tatăl tău mi-au zis că pot rămâne aici până când îmi găsesc o locuință.

— Nu cred că mi-ar plăcea să stau trei zile în burta unei balene.

Joshua i-a zâmbit:

— Nici mie.

— Ai spus că-i adevărat.

— E-adevărat. Îți voi mai spune o poveste adevărată despre un băiat care a ucis un uriaș cu o praștie și o piatră.

Dave s-a uitat la Joshua pe jumătate amuzat și pe jumătate enervat în timp ce DJ își târșăia picioarele spre dormitor.

— Povești din Biblie. Ar fi trebuit să mă gândesc.

Joshua a râs:

— Nu vrei să auzi și tu una? Ți-aș putea povesti despre Ghedeon și despre madianiți. Ghedeon s-a simțit persecutat și singur printre madianiți. Dacă stai să te gândești bine, chiar așa și era, dar...

— Scutește-mă

Kathy s-a întors din dormitorul copiilor.

— Vei fi un tată minunat, Joshua.

Dave s-a uitat la ea printre pleoape.

— Ai grijă, Josh. De ficcare dată când o femeie cunoaște un burlac, oricât ar fi el de mulțumit cu viața lui, ea nu-și găsește liniștea până când îl vede împachetat și etichetat.

FRANCINE RIVERS

A rostit aceste cuvinte cu o voce amuzată. Dar Kathy i-a întors-o imediat:

— Am auzit că bărbații căsătoriți trăiesc mai mult decât burlacii.

— Asta, dacă nu lucrează pentru socrii lor.

Kathy a deschis gura, surprinsă și îndurerată, iar Dave și-a regretat cuvintele imediat ce le-a rostit. S-a ridicat și a anunțat că se duce la culcare. Joshua s-a ridicat și el în picioare și le-a mulțumit pentru masă și găzduire. Dave i-a răspuns cu un gest al mâinii și s-a întors spre soția lui, care a rămas pe scaun, șezând cu capul plecat.

— Măine trebuie să ajung devreme la birou.

Apoi a adăugat cu un ton calm și inexpressiv:

— Cred că ar fi bine să scrii pe o bucată de hârtie îndrumările pentru Josh, ca să poată găsi fără probleme casa tatălui tău.

— Îi voi da harta. În felul ăsta vei fi sigur că nu l-am îndrumat greșit.

David n-a mai spus nimic și a pornit spre hol. În ușă s-a oprit și s-a uitat înapoi la Joshua:

— Să ajungi acolo înainte de zece. Dacă întârzii fie și un singur minut, poți să faci stânga împrejur și să te întorci acasă.

— Asta nu-i drept, Dave, i-a spus Kathy aproape izbucnind în plâns. Lași impresia că tatăl meu e nerezonabil.

— Încarcă să lucrezi cu el și ai să vezi.

— Poate că dacă ai încerca să înțelegi prin ce trece acum...

— Noapte bună! a zis Dave și a dispărut pe hol.

Kathy l-a privit pe Josha în ochi și a zis:

— Abia a așteptat să vii. Zice că ești singurul prieten în care poate avea încredere. Și greșește în legătură cu tatăl meu, a adăugat ea îndurerată. Mama a murit acum doi ani și...

Apoi i-a zis cu o privire plină de implorare:

— Sper că te vei convinge singur când îl vei vedea mâine.

— Abia aștept să-l cunosc.

Joshua s-a așezat pe marginea patului dublu din camera de oaspeți și a rămas pe gânduri, cu capul plecat. Știa prea bine că slujba era un motiv secundar al venirii lui în sud. Adevăratul motiv era s-o caute pe Abra. Dar se părea că acum mai avea patru motive ca să fie aici.

Abra nu era singurul miel pierdut în pustie.



Abra a ieșit în lumina soarelui alături de Franklin, care îi vorbea, dar ea era prea obosită ca să fie atentă la ce-i spune. Ziua decursese bine, terminase de filmat toate secvențele dansului. Ben Hastings, actorul principal din *Doamne și domni*, era un dansator excelent și un perfecționist. El o învățase să danseze step chiar pe platou, instruind-o chiar cu mai multă exigență decât Franklin în arta actoriei. Știa pașii atât de bine, încât putea să danseze și în somn. Astăzi executase ultimul dans, cel mai dificil și cel mai sugestiv din coreografia lui, și reușise să țină pasul cu el până în ultima secundă.

Regizorul a strigat „Tăiați!” și s-a ridicat entuziasmat de pe scaunul lui.

— A fost mai bun decât cel al lui Fred Astaire și Ginger Rogers!

Ben s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o strâns, felicitând-o pentru prestația ei. Ar fi trebuit să se simtă triumfătoare, dar se simțea ușurată că totul se terminase în sfârșit. Se străduia să-și rețină lacrimile, disperată să scape. Ar fi vrut să iasă din studio ca să respire aer curat. Ar fi vrut să plece undeva departe de camerele care îi urmăriseră fiecare mișcare. Câte greșeli mici aveau să se vadă pe marele ecran? Ce aveau să spună criticii? Ce avea să simtă publicul? Ea se simțea ca o impostoare ce își juca întotdeauna bine rolul, ce era întotdeauna altcineva decât ea însăși. Problema era că nici nu mai știa cine este, ce vrea și care-i este locul. Devenise orice persoană dorea Franklin și îi cerea scenariul și regizorul.

Ce s-a ales de Abra?

Franklin a strâns-o mai tare de cot. Poate își dădea seama că nu îl asculta. Întotdeauna voia atenția ei neîmpărțită.

— Acum te trimit la salonul de pedichiură.

Nu o întreba niciodată ce vrea ea, iar ea nu avea puterea sau curajul să-i spună că voia să meargă la apartament și să doarmă o săptămână întreagă.

— Și în seara asta mergem la o petrecere. Va fi acolo și Billy Wilder. Se zvonește că va face o dramă a cărei acțiune se petrece într-o sală de judecată. Vreau să fii dichisită și pregătită.

Abra se întreba dacă va fi capabilă să se țină pe picioare, cu atât mai puțin să meargă pe tocuri înalte după ziua pe care o avusese. Franklin a sărutat-o pe obraz și a deschis portiera din spate a limuzinei.

— Astăzi te-ai descurcat foarte bine. Sunt mândru de tine.

— Suficient de mândru ca să-mi dai o seară liberă?

— Bună încercare!

Șoferul s-a așezat pe locul lui în față și s-a întors spre ea zâmbindu-i și salutând-o înainte să pună Cadillacul în mișcare. Când acesta i-a pus o întrebare, ea a răspuns politicos, apoi i-a cerut să pornească radioul. Șoferul a înțeles aluzia. Nu voia să vorbească. Din nefericire, postul de radio ales de el difuza „Marele prefăcut“ de Platters. Oftând, a închis ochii și și-a odihnit capul de spătarul scaunului. Va veni vreodată vremea când nu va mai trebui să se prefacă? Exista în viața ei ceva care să fie real?

Încă i se mai făcea rău de fiecare dată când o cameră de filmat era așintită asupra ei, știind că regizorul îi urmărea fiecare mișcare și fiecare expresie a feței, și îi asculta fiecare cuvânt și fiecare nuanță a vocii, căutând mereu o greșală sau o scăpare, ceea ce însemna alte repetiții și alte filmări.

Franklin se ținea de cuvânt. Obținea roluri din ce în ce mai mari și mai bune. O avertizase încă de la început că va trebui să muncească din greu. Își învăța replicile și știa unde trebuie să stea pe platou. Asculta și făcea exact ce-i cerea regizorul. A descoperit că-i este mai ușor să își interpreteze rolurile în filme decât să fie Lena Scott. Era nevoie să-și amintească tot timpul că trebuie să joace rolul acesta oriunde era, dar mai ales în apartament, când numai ochii lui Franklin erau așintii asupra ei. Ori de câte ori lăsa ca Abra să iasă la suprafață, Franklin se uita la ea cu privirea aceea care o avertiza: *Nu mai ești fata aceea. Acum ești Lena Scott. Să nu uiți asta.* Cât avea să mai ducă până când rolul acesta va deveni ceva natural pentru ea, și ea, Abra, va înceta să mai existe? Și va conta pentru cineva că ea nu mai există?

Abra s-a relaxat din clipa când a intrat în salonul lui Murray. Era singurul loc unde Franklin o lăsa să meargă singură. În încăperile acelea plutea o atmosferă plină de pace, dincolo de vopsitul părului, de făcutul pedichiurii și al manichiurii.

PODUL SPRE CASĂ

— Arăți foarte bine, domnișoară Scott, a salutat-o recepționera zâmbind. O anunț pe Mary Ellen că ai ajuns.

Temându-se că dacă se așază pe un scaun nu va mai putea să se ridice, Abra a așteptat în picioare până când a venit Mary Ellen. Ochii ei căprui erau calzi ca ai unui cățeluș. Aceasta a condus-o într-o încăpere privată, cufundată într-o lumină blândă și învăluită în acordurile line ale unei piese clasice. Abra a gemut când s-a așezat pe scaunul moale. Mușchii coapselor și ai gambelor o dureau îngrozitor. Cât va mai dura până când vor începe crampele? Aplecându-se, a strâns din buze în timp ce a încercat să-și scoată un pantof fără toc.

— Lasă-te pe spate, domnișoară Scott. Îl scot eu.

Mary Ellen a îngenunchat și a scos pantoful din piciorul Abrei. A scos un strigăt de durere când a văzut rana.

— Ce-ai făcut?

Glasul îi era plin de compătimire.

— Am dansat step, a răspuns Abra, reținându-și respirația în timp ce Mary Ellen îi scotea cu grijă și celălalt pantof. Călcăiele îi zvâcneau și îi ardeau. Degetele picioarelor erau adunate ghem și roșii de sânge în bandajul pe care Franklin i-l înfășurase de dimineată.

Mary Ellen a tăiat și a scos cu grijă bandajul, expunând carnea vie unde bășicile se spărseseră.

— Să începem cu o baie bună la picioare. — A pus într-un lighenaș apă cu săruri. — La început te va ustura puțin, dar va dezinfecța rana și va mai domoli durerea.

Abra a gemut când a introdus ambele picioare deodată în apă.

— Îmi pare rău, Lena, i-a zis Mary Ellen îndurerată.

— Este în regulă.

După o clipă, durerea a mai cedat și Abra s-a relaxat cu un oftat.

Mary Ellen s-a așezat în fața ei și a întrebat-o îngrijorată:

— Va trebui să mai dansezi?

— Nu pentru filmul ăsta! Și dacă Franklin izbutește să-mi obțină un rol de damă în lumea justiției.

Billy Wilder nu putea fi dus de nas. Era suficient s-o vadă o clipă ca să-și dea seama dacă era potrivită pentru un film de-al lui. Dar putea spera. *Doamne și domni* nu era *Cântând în ploaie*. Se îndoia că

FRANCINE RIVERS

va fi un succes, dar Franklin i-a spus că în Hollywood nimic nu are un succes mai mare decât imitația.

— Soțul meu și cu mine n-am mai fost de mult la cinematograful.

Mary Ellen a îngenunchat pe o perniță și a început să maseze delicat pulpele Abrei.

— Vecinii ne-au vândut televizorul lor înainte să se mute. S-au temut că acesta se va sparge în timpul transportului și pierderea lor va fi totală. Acum urmărim *The Ed Sullivan Show* și *Cheyenne*. Mie îmi place emisiunea lui Perry Como. Soțul meu se uită până târziu în noapte la *Gunsmove*, însă eu sunt de obicei prea obosită ca să rămân împreună cu el. Și ne uităm la știri în fiecare seară după cină.

— Am auzit că televiziunea are viitor.

Nu viitorul pe care Franklin îl întrevădea pentru Lena Scott.

— Îmi place să văd filme la cinematograful, dar este cu mult mai ușor să dai drumul la televizor, și unde mai pui că tot timpul se transmite ceva amuzant. Reclamele sunt enervante, însă presupun că trebuie să le dea ca să aibă bani pentru emisiuni.

Franklin îi spusese că nu peste mult, în fiecare casă din America avea să existe un televizor și că rețelele de televiziune vor trebui să treacă la producția în masă. Veneau deja cu materiale noi în fiecare săptămână. Munca într-un studio cinematografic era destul de grea. Dar cunoscuse actori de televiziune care lucrau șase zile pe săptămână, uneori de la șase dimineața până la zece seara. Aveau contracte cu studiourile și erau nevoiți să-și petreacă chiar și șapte ani din viață ca niște sclavi pe plantație. Puteau să ajungă bogați și celebri, dar cel mai probabil era că spectacolele în care erau distribuiți aveau să fie anulate și ei concediați, sau că studioul va fi închis și ei vor aștepta să fie distribuiți într-o comedie sau să primească un rol în *Zane Grey Theater* al lui Dick Powell*.

Industria cinematografică era în plină dezvoltare. Unele studiouri tipăreau afișe pentru un film înainte ca scenariul acestuia să fie scris. Era suficient să aibă o idee bună și suport financiar. În ultimele luni cunoscuse fete care știau să cânte și să danseze mult mai bine decât ea, și care totuși sfârșiseră prin a dansa jumătate de oră în biroul

* *Zane Grey Theater* este un serial western care a rulat pe CBS între 1956-1961 [n.trad.].

PODUL SPRE CASĂ

câte unui director executiv. Cel puțin Franklin o scutise de asta. Dar lucrurile puteau să se schimbe repede, dacă nu-și îndeplinea partea ei din înțelegere. De fiecare dată când rămânea trează noaptea și se uita afară pe fereastra camerei de zi cufundate în liniște vedea că Hollywoodul era un bulevard lung de vise spulberate.

Mary Ellen i-a scos cu grijă piciorul Abrei din lighenaș și a folosit o forfecuță ascuțită pentru a tăia pielea sfâșiată.

— Sper să nu te doară.

— Este în regulă.

— Mereu spui așa.

— Adevărat?

Oprindu-se o clipă din lucru, Mary Ellen și-a ridicat capul spre ea și a întrebat-o:

— Chiar ești în regulă?

Abra s-a uitat în ochii ei și a știut că poate fi sinceră:

— Nici nu mai știu cum sunt.

Expresia de pe chipul lui Mary Ellen s-a îndulcit:

— Ei bine, Domnul știe cine ești și ce vrea El să fii.

Abra se obișnuise cu faptul că Mary Ellen găsea întotdeauna un mijloc potrivit ca să aducă vorba despre Dumnezeu, ca și cum El ar fi fost a treia persoană în încăpere pe care voia s-o implice în conversația lor. La fel ca Mitzi, Mary Ellen avea toată viața concentrată în jurul lui Isus. Vorbea despre El ca despre un tată iubit, un prieten bun în care se încredea sau cineva drag pe care voia să-l împărtășească și altora. Dar discuțiile despre Dumnezeu o tulburau pe Abra, căci îi aduceau aminte de Joshua, de pastorul Zeke, de Peter, de Priscilla și de Mitzi, și asta o făcea să-i fie dor de casă.

Poate că era o stea în plină ascensiune, dar se simțea singură. Durerea de picioare era nimic în comparație cu durerea din inimă. Nu credea că va mai putea suporta ceva în ziua aceea, așa că s-a închinat în spatele unei platoșe de dispreț:

— Cum a vrut ca tu să fii manichiuristă, presupun.

Mary Ellen i-a zâmbit și a privit-o în ochi:

— Deocamdată.

— Aș vrea să știu ce vrea de la mine, a zis Abra înainte să-și dea seama ce face.

FRANCINE RIVERS

— Oh, asta-i destul de simplu. Vrea să-L iubești.

— Dar nu știu ce vrea să fac.

— Întreabă-L.

Abra a răs zgomotos și batjocoritor:

— Poate că vrea să mă trimită în Africa.

— Cred că ar putea să facă și asta, dar dacă ar face-o, vei fi fericită că te-ai dus.

A aplicat cu delicatețe cremă pe piciorul Abrei.

— Duminica trecută a fost la noi în biserică o misionară. Mi-ar fi plăcut să fii și tu acolo s-o auzi.

Mary Ellen o invitasese pe Abra de zeci de ori la biserică, fără să-și piardă niciodată speranța.

— Misionara asta a crescut în biserica noastră. Într-o seară mama ei aproape că a obligat-o să participe la o adunare unde urma să vorbească o misionară din Africa. În drumul spre casă, i-a spus mamei sale că două lucruri nu vrea să fie niciodată: asistentă medicală și misionară. Și ghici ce-a făcut Dumnezeu? — a chicotit Mary Ellen — A făcut-o asistentă medicală și a trimis-o în Africa. Și a spus că niciodată în viața ei nu s-a simțit mai fericită sau mai împlinită. Slujește într-o țară din lumea a treia unde a administrat timp de douăzeci și cinci de ani un spital și are de gând să rămână acolo până când Dumnezeu o va chema acasă.

— Atunci presupun că El n-a vrut niciodată să fie actriță.

— De ce spui asta?

— Fiindcă nu-mi place să fiu mereu altcineva. Nu-mi place să mă prefac că totul este minunat și că sunt fericită. Nu-mi place...

S-a oprit brusc. Și-a mușcat buza și a clătinat din cap. Când a fost iarăși capabilă să respire, a zis:

— Nu mă lua în seamă. Am avut o zi proastă astăzi.

— Asta-i tot? Ai avut o zi proastă? a întrebat Mary Ellen așteptând răspunsul.

Abra s-a lăsat pe spate și a închis ochii, sperând că așa va putea să pună capăt conversației. Mary Ellen a terminat de aplicat crema și i-a înfășurat piciorul drept într-un prosop înainte ca să ridice, să șteargă și să lucreze cu blândețe la piciorul ei stâng. Acum nu mai vorbeau. După ce i-a tratat și i-a înfășurat ambele picioare în prosoape calde,

PODUL SPRE CASĂ

Mary Ellen i-a masat iarăși pulpele. A fredonat o altă melodie cunoscută care a adus lacrimi în spatele pleoapelor închise ale Abrei. Ar fi putut să se așeze la pian și să cânte fără greșală cântarea aceea a lui Fanny Crosby. Fusesse una dintre preferatele lui Mitzi, una între multe altele, la care se adăugau cântări compuse de Isaac Watts și Charles Wesley. Melodiile și cuvintele i se învârteceau în minte.

Isus te cheamă duios, vin' acasă...

Abra a încercat să alunge amintirile alcătuind o listă mentală a păcatelor ei. Nu exista posibilitatea întoarcerii sau a refacerii trecutului. Va trebui să-și poarte vinovăția pentru totdeauna. Greutatea ei o trăgea tot mai jos în umbrele printre care trăia. Ar fi vrut să se cuibărească într-un colț întunecos unde Dumnezeu să n-o poată vedea. Era suficient să-și amintească unde începuse viața ei ca să-și dea seama că Dumnezeu n-o iubise niciodată. Ea fusesse întotdeauna o paria, o străină, o intrusă. Îl revedea pe pastorul Zeke în fața porții și a simțit aceeași durere sfâșietoare pe care o simțise în noaptea aceea urmărindu-l cum pleacă.

A ridicat mâna și și-a apăsat puternic pieptul cu ea. Măinile lui Mary Ellen s-au oprit din lucru:

— Iartă-mă, n-am vrut să te rănesc.

— Este în regulă.

Abra a făcut o grimasă. Iarăși minciuna aceea. S-a luptat să-și stăpânească lacrimile. *Este în regulă?*

— Nu are legătură cu nimic din ce ai spus sau ai făcut tu, Mary Ellen.

— Atunci ce-i, Lena? Cum aș putea să te ajut? Te rog, lasă-mă să te ajut.

Abra a clătinat din cap și și-a ferit privirea.

Adevărul era că ura să fie Lena Scott. Dar nu știa unde s-o mai găsească pe Abra.

Șarpele m-a amăgit.

SCUZA EVEI

Zeke s-a oprit să se tundă la frizeria din colțul pieței. Frizeria lui Javier Estrada avea puțini clienți luna dimineața, așa că Zeke urma să fie servit imediat și avea mai mult timp la dispoziție pentru povești despre baseball. Javier era mereu la curent cu isprăvile jucătorilor și vedetelor. Apoi Zeke s-a oprit la brutăria Vassa ca să cumpere o pâine suedeză din secară și să le facă o vizită scurtă lui Klaus și Annei Johnson. Aceștia aveau o droaie de copii care la un moment dat sau altul lucraseră toți la brutărie, dar acum erau răspândiți în toate cele patru zări, deschizându-și propriile afaceri familiale.

Era o dimineață frumoasă pentru zăbovit în piață. Oamenii se opreau să stea puțin de vorbă cu el sau îl salutau în trecere. Lui Zeke îi plăcea să se afle printre oameni. A mâncat o bucată din pâinea proaspătă, bucurându-se de soarele care strălucea printre conifere și arțari, proiectând pe trotuar pete de lumină ce se mișcau ca niște dansatori. Lăsase în urmă o săptămână foarte aglomerată. Mitzi avusese chef de o plimbare, așa că o luase cu el în vizită la câteva familii din afara orașului. Ea se pricepea de minune să-i facă pe oameni să râdă, chiar și atunci când aceștia erau hotărâți să nu schițeze nici măcar un zâmbet. Vineri avusese o înmormântare și sâmbătă o nuntă. Duminică merse direct acasă după biserică și se schimbase în haine mai lejere înainte să ia masa la familia MacPherson. Iar luni dimineața

PODUL SPRE CASĂ

la șase și jumătate se înfățișase la Bessie pentru micul dejun. Bessie îl servise la teighea, dar fusese foarte tăcută. Și-a propus să treacă ceva mai târziu pe acolo ca să vadă dacă va avea mai mult chef de vorbă.

De parcă femeia i-ar fi putut citi gândurile, a auzit sunetul vechiului clopoțel de la intrarea în cafenea și a văzut-o pe Susan ieșind și traversând strada. Se tunsese, și noua frizură îi ședea foarte bine. Venea ață spre el, cu o expresie vizibil încruntată.

— Sunt în pauză, Zeke, și am doar câteva minute la dispoziție.

— Șezi, te rog.

Ținea o serie de predici din Romani și cu siguranță că avea să-i pună o întrebare dificilă. S-a încruntat și a rămas în picioare, privind în jurul lui nerăbdător.

— Nu cred că Bessie te va concedia dacă rămâi aici câteva minute.

— Bessie s-ar bucura dacă aş rămâne aici cu tine și toată ziua.

Susan s-a așezat, lăsând un spațiu mare între ei pe bancă și s-a uitat iarăși în jurul ei. Piața era goală, căci toată lumea era la lucru.

— Bessie mi-a spus că Joshua a plecat din oraș

De ce era îngrijorată?

— V-ați certat, sau ceva de genul ăsta? Știu că nu-i treaba mea, dar...

Ah, asta era!

— Nu, lui Joshua i s-a oferit o slujbă în sudul Californiei.

— Asta-i foarte departe de casă, pastore Zeke.

— A fost o ocazie pe care n-o putea refuza.

Susan și-a netezit fusta peste genunchi. Părea că o supără ceva, și Zeke și-a dat seama că nu avea de-a face cu plecarea lui Joshua.

— Ce te frământă, Susan?

A oftat adânc, de parcă și-ar fi ținut respirația multă vreme.

— Oamenii m-au întrebat dacă știu ceva, de parcă ar trebui să știu ce se întâmplă în casa voastră. Le tot repet că nu știu mai mult ca alții, dar ei...

S-a oprit și a strâns din buze. Zeke vedea deslușit că se străduia din greu să-și stăpânească emoțiile.

— Insistă.

— Da.

Susan s-a încruntat și a revenit la prima întrebare:

FRANCINE RIVERS

— Voi doi erați atât de apropiați. Ce-ar fi putut să-l determine pe Joshua să plece în sudul Californiei. E la celălalt capăt al lumii.

— Este o vreme pentru toate, Susan. Faptul că-i plecat acum nu înseamnă că a plecat pentru totdeauna.

— Nu te deranjează că a plecat?

— Păstrăm legătura.

Joshua îl sunase să-i spună că a ajuns cu bine și să-i ceară să se roage pentru Dave și Kathy. Nu-i dăduse amănunte, dar Dumnezeu le cunoștea nevoile.

Susan s-a mai liniștit puțin.

— E-așa de bine aici, în aer liber.

Și-a așezat mâinile în poală, dar nu s-a sprijinit de spătar. Ședea încă pe marginea băncii. Zeke știa că o mai frământa ceva. Susan a oftat și și-a ațintit privirile asupra mâinilor.

— Am stat deja prea mult. Cred că trebuie să plec.

Zeke a avut senzația că nu se referea la Cafeneaua lui Bessie.

— Ce te frământă, Susan?

Aceasta și-a limpezit gâtul și a răspuns:

— Oamenii vorbesc vrute și nevrute.

Încheieturile degetelor i s-au albit.

— Despre noi, a completat.

Abia acum începea să-și dea seama de asta?

— Și te deranjează, a întrebat-o Zeke.

Susan a roșit și a răspuns:

— Da, mă deranjează.

Zeke a simțit un junghi puternic în piept. Nu știa prea bine cum să-și ceară scuze. Se simțise atras de ea încă de la început și vruse să-i fie prieten.

Fernicia și-a mușcat îngrijorată buza înainte să vorbească iarăși:

— Cole Thurman a spus că oamenii au observat că vii aproape în fiecare zi la cafenea și că toți știu că vii ca să mă vezi pe mine.

Aluzia purta un sămbure de amărăciune. Ușor de înțeles de ce, având în vedere sursa ei.

— Nu știam că-l cunoști pe Cole Thurman.

— Vine aici din când în când și mă invită în oraș. De fiecare dată îl refuz, dar crede că mă voi răzgândi până la urmă. La paștele cailor.

PODUL SPRE CASĂ

Cu o scurtă grimasă, a continuat:

— Am cunoscut toată viața genul ăsta de bărbați, și nu vreau să am nimic de-a face cu el. Cole nu mă interesează deloc, dar sunt îngrijorată pentru tine, a încheiat uitându-se la Zeke.

— Pentru mine? a întrebat Zeke surprins.

— Oamenii cred că este ceva între noi.

A roșit spunând aceste cuvinte, vizibil scandalizată de idee.

— Îmi place să fiu în compania ta. Mă faci să gândesc, i-a răspuns Zeke.

— Dar cum rămâne cu reputația ta? Ești pastor, la urma urmelor.

— Nu facem nimic rău, Susan.

— Asta nu-i o glumă, Zeke.

A văzut ochii ei umeziți de lacrimi și a înțeles că nu poate să trateze problema aceasta cu ușurință.

— N-are rost să te îngrijorezi.

— Dar nu poți să lași lumea să creadă că ești interesat de o persoană ca mine.

— Cineva ca tine?

L-a întristat s-o audă spunând asta.

— De ce n-aș fi interesat?

Ba chiar mai mult decât interesat?

Ea a clătinat din cap și a insistat:

— Știi ce vreau să spun.

— Știu exact ce vrei să spui, și mă întristează să constat că ai o părere atât de proastă despre tine când eu am o părere foarte bună despre tine.

Susan a cercetat o clipă fața lui Zeke:

— Nu despre asta-i vorba, și înțelegi foarte bine.

A vrut să se ridice, dar el și-a pus mâna peste mâna ei pentru a o împiedica să plece.

— Ba exact despre asta-i vorba. Ascultă-mă, Susan.

I-a strâns mâna mai tare și i-a zis, aplecându-se spre ea:

— Noi doi suntem prieteni buni. Eu sunt cine sunt. Oamenii mă cunosc sau nu mă cunosc. Și pe tine te cunosc.

Susan a oftat:

— Cum poți să fii așa naiv?

FRANCINE RIVERS

— Putem să trăim în așa fel încât să le facem pe plac oamenilor, sau putem să trăim în așa fel încât să-I facem pe plac lui Dumnezeu.

Apoi i s-a adresat lui Susan cu un zâmbet plin de reproș:

— Bessie nu s-ar bucura să știe că ai încercat să mă convingi să nu mai vin așa des. Doar sunt unul dintre cei mai buni clienți ai ei.

Susan a râs scurt și l-a asigurat:

— M-ar jupui de vie, dar nu din motivele pe care le crezi. Ea este convinsă că ți-am frânt inima.

Zeke i-a strâns mâna ușor și apoi i-a dat drumul.

Trăsăturile de pe fața lui Susan s-au înmuiat:

— Tu ești singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată, Zeke.

Zeke s-a gândit iarăși la Marianne și s-a întrebat ce ar spune ea despre relația lor.

— Spui asta ca și cum ți-ai lua la revedere.

— Mă gândesc să mă mut de aici.

Zeke a simțit un spasm de dezamăgire:

— Te-ai gândit la un loc anume?

— Am zăbovit aici mai mult decât în alte părți, a răspuns Susan ridicând ușor din umeri.

Și-a ferit privirea, dar nu înainte ca Zeke să vadă că ochii ei verzi erau umeziți de lacrimi. Zeke nu voia ca ea să sacrifice binecuvântările lui Dumnezeu din cauza lui.

— Cred c-ar fi mai bine să rămâi. Dacă pleci din oraș, oamenii vor începe să speculeze despre mine și Mitzi.

Susan s-a încruntat surprinsă:

— Mitzi?

— Păi, petrec mult timp și în compania ei. Unde mai pui că mi-a dat și o mașină. De ce mi-ar fi dat-o, dacă între noi n-ar fi ceva dubios. Și unde mergem în lungile noastre excursii cu mașina?

Susan a râs:

— Nu fi ridicol!

Zeke și-a dat seama că nu o mai auzise niciodată râzând până atunci. Voia s-o audă iarăși, așa că a continuat:

— Oh, știu eu? Până și Hodge s-ar putea să înceapă să se îngrijoreze. Un bărbat mai tânăr să se țină după mama lui?

PODUL SPRE CASĂ

Zeke și-a întins brațul pe spătarul băncii și a devenit serios:

— Nu mă folosi pe mine ca scuză ca să pleci din Haven. Poți să fugi, Susan, dar nu poți să te ascunzi de Dumnezeu.

La început s-a uitat la el surprinsă, apoi gânditoare:

— Am venit în Haven ca să-mi găsesc pacca, Zeke.

După o scurtă pauză, a continuat clătînând din cap:

— Având în vedere tot ce am făcut, nu cred că acest lucru este posibil.

Zeke a înțeles ce vrea să spună Susan. Nu putea să primească harul lui Dumnezeu. Încă mai credea că trebuie să-l câștige.

— Acordă-I lui Dumnezeu timp să lucreze. Dragostea Lui nu dezamăgește niciodată.

Susan a scos un oftat îndurerat și s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă întorc la lucru.

I-a zâmbit trist și s-a uitat stânjenită în jur. În timp ce ei stătuseră de vorbă, mai veniseră câțiva oameni în piață, dar niciunul dintre ei nu-i băga în seamă.

— Am venit ca să te previn în legătură cu ce cred oamenii că se întâmplă între noi, și poate că eu însămi le-am dat oamenilor mai multe motive de bărfă.

Susan s-a îndepărtat câțiva pași, apoi s-a întors spre Zeke:

— Oh, i-a zis cu un zâmbet trist și cu o expresie ce exprima o înțelegere subită: Joshua s-a dus s-o caute pe Abra, nu-i așa?

— Dacă Dumnezeu îngăduie, o va aduce acasă.



Joshua a găsit casa lui Harold Cushing din Mulholland Drive și a ajuns cu câteva minute mai devreme. Conacul era cocoțat pe piloni groși de ciment și suspendat pe versantul dealului, cu fațada orientată spre magnifica priveliște a Văii San Fernando. Dacă ar fi fost o zi senină, Joshua ar fi putut să vadă în depărtare coasta Pacificului.

O slujnică în uniformă l-a condus în salon, apoi s-a dus să-l anunțe pe domnul Cushing că a sosit. În acest răstimp, Joshua a cercetat atent mobila, suvenirurile, stilul și culoarea încăperii, precum și priveliștea

magnifică de dincolo de fereastră. L-a îndrăgit pe Harold Cushing încă înainte ca bărbatul să-și facă apariția, și nu a fost de acord cu evaluarea lui Dave.

— Freeman?

Vocă lui Cushing era joasă și profundă, ca a unui crainic de radio. Nu și-a cerut scuze că l-a făcut să aștepte. Oare se așteptase ca Joshua să își piardă răbdarea și să plece? S-a prezentat scurt, a strâns mâna lui Joshua și a zis: „Pe aici“, conducându-l printr-un hol larg, vorbind în mers și explicându-i ce-și dorea: fișiere laterale, o bibliotecă pe tot peretele, un birou cu sertare laterale, dulapuri închise pentru depozitare și cu vitrine.

— Vreau organizare și acces ușor.

Tonul lui era lapidar, ca și cum n-ar fi avut timp de pierdut.

Joshua s-a uitat la stânga și la dreapta, cercetând totul cu multă atenție. În salon admirase picturi în ulei reprezentând vapoare cu vele pătrate, bricuri și goelete. De asemenea, observase pe masă *Captain Caution* [*Avertisment pentru căpitani*] de Kenneth Roberts, deschisă și întoarsă cu coperta în sus.

— Navigați, domnule Cushing?

Acesta a râs scurt și a răspuns:

— Am visat că o voi putea face, însă nu s-a găsit niciodată timp pentru asta. Dacă m-aș fi născut cu câteva secole înainte, poate. Dar astăzi trăim în era avioanelor.

Era avioanelor pentru unii. Majoritatea călătoreau cu autobuzul.

Cushing a deschis o ușă ce dădea spre partea estică a casei.

— Asta-i. Uită-te liniștit în jur. Îți las timp până la sfârșitul săptămânii să vii cu planurile. Eu m-am gândit la un alt contractor, însă Dave crede că tu ești omul potrivit.

Nici nu s-a obosit să-și ascundă părerea:

— Dar va trebui să mă convingi de asta.

Lui Joshua i-a plăcut franchețea lui.

— Vă mulțumesc pentru șansa pe care mi-o acordați.

Cushing a ieșit iarăși în hol și i-a zis înainte de a pleca:

— Nu te grăbi. Maria te va conduce la ieșire. Vineri dimineața la ora zece.

Joshua s-a uitat în jur, a făcut măsurători și a zâmbit. În drumul

PODUL SPRE CASĂ

spre casă s-a oprit la un magazin de artă. Odată ajuns la David și Kathy, a trebuit să sune la ușa.

I-a răspuns Kathy, îmbrăcată într-un sarong* peste costumul de baie.

— Am uitat să-ți dau o cheie, nu-i așa?

A închis ușa în urma lui.

— Mai înainte a ajuns acasă și David. Pune-ți costumul de baie și vino la piscină cu noi.

Puțin mai târziu, Joshua a ieșit din casă încins cu un prosop de plajă în jurul taliei.

— Cum a fost întâlnirea?

— Mai bine decât m-am așteptat.

Dave ședea pe un șezlong cu o băutură în mână.

— Cum te-ai înțeles cu tatăl lui Kathy?

— Voi ști vineri la zece și ceva.

Joshua a aruncat prosopul pe un șezlong liber și s-a aruncat în piscină. Apa rece l-a înprospătat după drumul lung spre casă în arșița zilei. DJ i-a cerut să se joace cu mingea, dar Joshua a introdus-o și pe Cassie în jocul lor. Apoi i-a învățat să joace Marco Polo. După ce copiii au înțeles jocul, Joshua s-a întors pe șezlong și la limonada pe care i-o pregătise Kathy. A băut jumătate din pahar în timp ce-și ștergea pieptul cu prosopul.

— Oau! Ce bună-i!

Dave a început să vorbească despre politică, afaceri și diferite personalități. DJ îl urmărea din piscină, așteptând ca tatăl să li se alăture în joc, dar nici nu îi băga în seamă. Joshua a terminat limonada și s-a ridicat.

— Ce-ar fi să ne jucăm ceva cu mingea? Tu faci echipă cu DJ; Cassie, tu ești în echipă cu mine.

Joshua n-a ascultat scuzele lui Dave, s-a mulțumit doar să-l privească peste umăr și să-l tachineze:

— Lașule!

Apoi a intrat în bazin, știind că Dave nu va trece cu vederea insulta aceasta. Stratagema îi funcționase de sute de ori în copilărie.

* Îmbrăcăminte din portul malaez de forma unei fuste lungi și strâmte, purtată deopotrivă de bărbați și de femei [n.trad.].

N-au trecut nici zece secunde, și Dave li s-a alăturat. El și DJ au câștigat primul meci; Joshua și Cassie pe al doilea. Atunci Joshua a sugerat o schimbare de parteneri. Copiii au fost numai zâmbete și strigăte de încântare. Kathy s-a așezat pe șezlong și s-a uitat la ei o vreme, apoi s-a ridicat și a intrat să pregătească cina.

Și de data aceasta au mâncat afară. Dave părea obosit; în schimb, Kathy arăta relaxată și fericită. Copiii au mâncat repede și au vrut să mai înoate puțin.

— Cum v-ați cunoscut? a întrebat Joshua.

— În colegiu, a răspuns Kathy, uitându-se la Dave și zâmbind. Eu eram în echipa de majorete. Odată exersam o formație de piramidă, când mi-am pierdut echilibrul și m-am prăbușit la pământ, târând după mine o jumătate din echipă. Am văzut stele verzi. Dave a ajuns primul la mine, a îngenuncheat și m-a întrebat dacă sunt bine. Avusesem o pasiune pentru el tot sezonul, și iată că acum zăceam acolo, gâfâind ca un pește pe uscat, incapabilă să respir, cu atât mai puțin să zic ceva nostim.

A râs și a continuat:

— Și acela a fost momentul când mi-a cerut o întâlnire.

— Cuvintele mi-au ieșit pur și simplu de pe buze. M-am simțit ca un idiot.

— Am reușit să băigui un „da” înainte să se răzgândească. Cred că a meritat vreo două coaste rupte, a zis uitându-se cu un zâmbet spre Dave.

— Apoi a sosit ambulanța. Am crezut că fusese în șoc și că va uita tot în legătură cu întâlnirea.

— Cum nu m-a sunat, m-am înfățișat șchiopătând la următorul antrenament și m-am așezat pe bancă. M-am zgâit la el tot timpul cât a durat antrenamentul pe teren.

— Antrenorul a vrut să știe de ce nu sunt în stare să dau măcar o pasă ca lumea și mi-a cerut să plec la plimbare.

Kathy a zâmbit satisfăcută:

— Așa că a venit și s-a așezat pe bancă lângă mine. Și-a scos casca și a început s-o răsucescă în mâini. A trebuit să-l întreb eu dacă obișnuia să invite o fată în oraș și apoi s-o lase cu buza umflată.

Dave a râs forțat:

PODUL SPRE CASĂ

— Știe să fie foarte directă.

Dar Kathy părea să nu regrete nimic:

— Mă săturasem de așteptat și știam ce vreau.

— Un fotbalist, i-a răspuns Dave cu dispreț.

Asta a infuriat-o:

— Uneori este așa de naiv!

— Nu sunt bursier Rhodes.*

— Nu mi-am dorit un bursier Rhodes. Mi-am dorit un anumit băiat care se întâmpla să joace fotbal.

Cum el nu mai spunea nimic, Kathy și-a tras în spate scaunul și s-a ridicat. A luat farfuria goală a lui Dave, a pus-o într-a ei și s-a întins să ia și farfuria lui Joshua.

— Știi ceva, David? Poate că ai mai mulți mușchi decât creieri! i-a aruncat lui Dave, apoi s-a îndreptat spre casă.

Dave a urmărit-o îndepărtându-se și câteva minute mai târziu le-a sugerat celorlalți să execute câteva pase de fotbal pe peluză. Joshua l-a observat pe DJ privindu-i și i-a împins mingea cu blândețe. La început DJ a fost destul de stângaci, dar a reușit să facă față. Dave s-a uitat surprins și i-a cerut lui DJ să-i arunce mingea lui. Mingea a venit bine stabilizată în aer, nu răsucindu-se dezordonat. Joshua a ridicat mâinile în sus și a zis:

— Joacă-te cu DJ. Am impresia că mai există un fotbalist în familia asta.

În seara aceea, Joshua a făcut o plimbare și s-a rugat în timp ce a urcat dealul pe Amanda Drive, a înconjurat Laurelcrest și s-a întors înapoi acasă. A găsit lumina de la verandă aprinsă și a intrat înăuntru cu ajutorul cheii pe care i-o dăduse Kathy.

Când a urcat a doua zi dimineața, a fost surprins să o găsească pe Kathy deja în bucătărie, îmbrăcată și pregătind cafeaua.

— Uau! Te-ai trezit devreme astăzi.

— Mă trezesc în fiecare zi înainte de cinci, i-a răspuns ea. Este singura perioadă din zi în care David și cu mine putem fi singuri.

Dar se părea că în dimineața aceea lucrurile nu meraseră prea bine.

* Bursă internațională pentru studii postuniversitare la Universitatea Oxford acordată unor studenți selectați special în acest sens [n. trad.].

— Te deranjează dacă-ți pun câteva întrebări despre tatăl tău?

— Ce vrei să știi? l-a întrebat în timp ce i-a turnat cafea.

— Ai spus că a trecut printr-o perioadă grea. N-ai vrea să vorbim despre asta?

S-au așezat la masa din bucătărie ale cărei ferestre dădeau spre curtea din spate, și Kathy a început să-i povestească despre diagnosticul de cancer pancreatic al mamei sale. Cancerul s-a extins ca un foc scăpat de sub control prin trupul ei, lăsându-i pe Kathy și pe tatăl ei șocați când a murit.

— Eu încep să mă consolez, dar tata muncește din ce în ce mai mult. Nu m-ar surprinde să fiu sunată ca să mi se spună că tata a murit de stop cardiac. A iubit-o pe mama toată viața lui. Au crescut practic împreună. S-au iubit încă din liceu.

La fel ca mama și tatăl lui, Joshua și-a amintit lunile lungi când nici el, nici tatăl lui n-au putut dormi. Pierderea mamei a fost deosebit de dificilă, dar tocmai în acea perioadă tatăl lui a trebuit să ia cea mai grea decizie a vieții lui. A trebuit s-o dea pe Abra. Joshua s-a întrebat ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi dat-o.

— Mama l-a ajutat pe tata în perioada când el era la colegiu.

Kathy a continuat să-și depene povestea, cu mâinile înfășurate în jurul cîinii.

— Au pierdut primul copil, pe fratele meu mai mare. Acesta a murit din cauza unui defect la inimă când a avut optsprezece ani. Eu nu l-am cunoscut, căci am venit șapte ani mai târziu. Tata se ocupa de tranzacții imobiliare și am locuit în Valley până în adolescența mea. Când au cumpărat casa de pe Mulholland eu eram deja într-o școală privată. Mamei i-a plăcut casa, așa că tata a cumpărat-o.

— E o casă mare.

— Mică în comparație cu cele mai multe de aici, dar mamei i-a făcut plăcere s-o transforme în palatul tatei. Eu am început colegiul și ei au plecat în Europa. Mama s-a întors de acolo cu tot felul de idei. A terminat de amenajat toate camerele din casă, cu excepția celei din colțul vestic. Aceea urma să fie amenajată ca birou pentru tata. E un semn bun că s-a hotărât în sfârșit să facă ceva cu ea. Mama ar fi conceput ceva creativ, ceva care să i se potrivească tatei. Ea îl cunoștea foarte bine.

PODUL SPRE CASĂ

Kathy a rămas o clipă pierdută în gânduri:

— Acum, nu i-a mai rămas decât managementul timpului. Sunt sigură că ți-a cerut ceva „simplu și funcțional“.

— Ai spus că a fost agent imobiliar. Cum a ajuns în industria filmului?

— Părinții mei adorau filmele. Obişnuiam să mergem tot timpul la filme. Lucrând pentru un studio, tata cunoaşte o mulţime de oameni şi uneori investeşte în producţii. Zilele trecute mi-a zis că investeşte ceva bani într-o producţie bazată pe o piesă a lui Tennessee Williams, dacă reuşesc să pună la punct toate detaliile şi să aducă vedeta pe care o doresc.

Atunci a intrat în bucătărie Dave. Kathy s-a ridicat şi i-a turnat cafea în cană.

Joshua şi-a petrecut ziua făcând schiţe. După ce a obţinut ce a vrut, următoarele două zile a făcut desenele la scară. În acelaşi timp, a început să se uite prin ziare după un apartament pe care să-l închirieze. Dave a observat că încercuieşte diferite adrese şi i-a zis:

— Nu te grăbi. Ar fi bine să cunoşti zona înainte să începi să te uiţi după apartamente. Locaţia e totul.

Vineri dimineată şi-a introdus desenele preliminare într-un dosar şi a mers la Mulholland Drive. A ajuns devreme, dar o altă camionetă era deja parcată în faţa casei – un Ford alb complet echipat şi cu un logo: *Matthias Construction*. Maria l-a condus pe Joshua de-a lungul holului şi Cushing a părut surprins că îl vede.

— N-am crezut că te vei întoarce. N-ai spus prea multe ultima dată când ne-am văzut.

— Am ascultat.

S-a uitat la ceas

— Este 9:50.

A întins mâna spre musafirul lui Cushing, care i-a zâmbit şi s-a prezentat ca fiind Charlie Jessup. Acesta i-a strâns mâna cu putere şi s-a uitat în ochii lui Joshua cu căldură şi încredere. Joshua s-a tras un pas înapoi.

— Aştept să-mi vină rândul.

Cushing a părut stânjenit şi nemulţumit de situaţie:

— Charlie a mai lucrat pentru mine.

Jessup a răs:

— Nu mă tem de concurență, Harold. Lasă-l pe om să-și arate planurile înainte să-l dai afară.

Joshua a făcut un gest către schițele lui Jessup.

— Vă deranjează dacă mă uit puțin?

Jessup i le-a dat. Desenele erau excelente; planul era funcțional și organizat, exact cum își dorea Harold Cushing.

— Frumos lucrat.

— Mulțumesc. Acum să le vedem pe ale tale.

— Bine!

Iritat, Cushing a pus mâna pe dosar înainte ca Jessup să ajungă la el.

— Să văd eu mai întâi.

Tonul lui sugera că orice ar fi conceput Joshua, era cu siguranță inferior în raport cu propunerea lui Charlie Jessup. Dar expresia feței lui s-a schimbat când a văzut desenele:

— N-ai ascultat ce-am spus.

Vocea lui era însă nesigură.

— Schimbați geamurile, tăiați tufele, sădiți o peluză și veți avea o priveliște potrivită cu proiectul.

Charlie Jessup a pășit lângă Cushing și și-a înclinat capul ca să vadă și el.

— O cabină de vapor!

A răs și a exclamat:

— Uau! Lasă-mă să le văd!

Cushing a aruncat desenele în mâinile lui Jessup și s-a uitat la Joshua:

— Nu-i ce am cerut eu.

— Nu. Am acționat după instinct.

Deși Cushing nu se arăta interesat, Jessup a luat dosarul și s-a uitat mai atent la desene:

— Poți să faci asta?

— Dacă am la dispoziție șase luni.

Jessup și-a ridicat capul și l-a studiat pe Harold Cushing:

— Ești cam tăcut.

Cushing părea neliniștit.

PODUL SPRE CASĂ

— Ți-a iut genul de nebuuie pe care l-ar fi vrut și Cassandra.

— Te-ai lădat întotdeauna cu ideile ei.

Cushing l-a ignorat și s-a uitat mănios la Joshua:

— Ți-am dat instrucțiuni clare. De ce ai făcut proiectul ăsta?

Kathy te-a pus să-l faci?

Kathy?

— Nu. De fapt, picturile cu vapoare și cartea lui Kenneth Roberts din salon mi-au dat ideea. Și camera are vedere spre ocean și spre apusul soarelui.

Charlie Jessup părea încântat de idee.

— Care-i prețu estimativ?

El părea interesat, chiar dacă Harold Cushing nu era.

— Nu am niciunul.

Ei, vezi? a răs Cushing nepăsător.

Jessup i-a înmănat desenele lui Joshua.

— Este o idee mai bună decât a mea.

Când Cushing s-a uitat la el, a zâmbit:

— Și ție îți place.

— Nu sunt făcut din bani.

— Pentru ce economisești? Omul ăsta-i un artist, și are nevoie de o slujbă.

S-a uitat la Joshua și i-a zis:

— Fă o estimare:

— Depinde de materiale, termenul de predare, costul oamenilor veniți ca să facă instalația electrică.

Apoi a spus o sumă:

— Ar putea fi mai puțin de atât.

— Sau mai mult, a zis Cushing.

— Aș putea să fac niște calcule, a adăugat Joshua ridicând din umeri și uitându-se la Charlie Jessup: Dar un contractor se pricepe mai bine decât un tâmplar la detalii de-astea.

Jessup a zâmbit larg:

— Da, se pricepe.

Cushing s-a uitat de la unul la altul:

— Dacă ați lucra împreună, cât de repede ați termina?

Joshua a fost mai surprins decât s-ar fi așteptat când a primit slujba.

Cu doi angajați, el și Charlie au apreciat că lucrarea le va lua între opt și zece săptămâni. Părea pur și simplu un miracol că cineva care nu-l cunoștea pe Joshua deloc l-a luat partener într-o lucrare majoră.

Jessup s-a oferit să schițeze un contract pentru Joshua, dar Joshua și-a urmat instinctul:

— Nu-i nevoie. Am încredere în dumneavoastră.

Cushing i-a urmărit, încruntându-se:

— Nu ești om de afaceri, nu-i așa? Să nu faci niciodată nimic fără să treci mai întâi pe hârtie.

— Un om valorează cât cuvântul lui, domnule Cushing.

— Nu în manualul meu.

— Într-al meu, „da”-ul unui om este da și „nu”-ul lui este nu.

Joshua observase cruciulița simplă de aur pe care o purta în jurul gâtului. S-a întrebat ce însemnătate avea numele Matthias din logoul firmei. O rudă? Sau avea de-a face cu sortul de după răstignirea și învierea lui Isus? Ucenicii avuseseră nevoie de cineva care să-l înlocuiască pe Iuda ca al doisprezecelea ucenic. Și Dumnezeu l-a ales pe Matia*.



Abra s-a oprit în fața oglinzii înalte în care se putea vedea întreagă și s-a privit îngândurată. După prima noapte cu Dylan și după săptămânile lungi pe drum de după aceea, nu mai avusese starea de spirit necesară ca să se întrebe dacă să rămână însărcinată sau nu. Lilith, Dylan și medicul lor au avut grijă să aibă cele necesare ca să se protejeze.

La rândul lui, Franklin nu lăsase niciodată ca sarcina să fie responsabilitatea ei. Îl crezuse plin de delicatețe până când, la scurt timp după ce s-au căsătorit în Las Vegas, adusese subiectul copiilor în discuție.

Acesta i-a aruncat o privire întunecată și i-a răspuns:

— Doi sunt suficienți într-o viață de om.

* Engl. Matthias.

PODUL SPRE CASĂ

Ar fi putut la fel de bine să-i trântască ușa în nas și s-o încuie.

— De ce? Fiindcă nu-i vezi așa des cum ai vrea?

— Fiindcă soția mea îi folosește ca armă împotriva mea.

Soția lui?

— Eu sunt soția ta acum, Franklin. Și vom fi o familie.

El se trăsesese de lângă ea, încruntându-se:

— De ce vorbești despre copii acum?

Franklin fusese în dispoziția de a face dragoste, dar era evident că subiectul îl deranja suficient de mult încât să renunțe la ideea aceasta.

— M-am întrebat doar, asta-i tot.

Abra își sprijinise capul pe braț și îl cercetase:

— Suntem căsătoriți, Franklin. Ar trebui să discutăm și despre asta, nu-i așa?

Ochii lui se întunecaseră și îi spusese:

— Ai numai douăzeci și unu de ani, Lena. Mai ai încă mulți ani în fața ta.

Franklin trăsesese cearșaful la o parte și se ridicase. Abra simțise aerul rece generat de mișcarea lui.

— Nu spui că noi *avem* încă mulți ani în fața *noastră*.

— E-aceiași lucru.

Abra își încrucișase brațele sub cap:

— Mi-ar plăcea să am copii într-o zi.

Franklin îi zâmbise rece:

— Nu-i de glumit cu asta, Lena.

Lena. Numele ăsta o călca pe nervi, dar a încercat să se stăpânească.

— Nu glumesc.

— Atunci vom vorbi despre asta. Într-o zi. Dar nu acum. Nu săptămâna asta, nu luna viitoare, nu anul ăsta.

Abra s-a ridicat și și-a luat halatul.

— Asta înseamnă *niciodată*.

— N-am spus *niciodată*, îi răspunsese el iritat. Dar să ne luăm un an, preferabil doi, ca să ne bucurăm unul de altul. Te vreau numai pentru mine o vreme.

Franklin intrase în baie și Abra auzise apa de la duș curgând.

Abra îi mai dăduse șase luni înainte să decidă că acest lucru nu se va întâmpla *niciodată* dacă Lena Scott nu-l va face să-și piardă

capul la momentul potrivit din lună. Știa când era Franklin cel mai susceptibil la farmecele Lenei și în acele după-mese îi turna ceva mai mult whisky în pahar.

Avea să-și schimbe hotărârea după ce ea va rămâne însărcinată. Lui Franklin îi plăceau copiii. Își dăduse seama de asta după tonul vocii lui când încerca să vorbească cu copiii lui și după durerea lui când aceștia încheiau prea repede conversația. Dar copilul acesta avea să-l iubească, și vor fi o familie. Vor putea avea o casă adevărată, în locul acestui apartament înăbușitor.

Abra și-a trecut cu drag mâna peste abdomen. Acum era însărcinată în două luni. Sperase că acest lucru se va întâmpla, totuși era încă surprinsă de cât de repede se întâmplase. În ultima lună pusese un kilogram și își simțise sânii moi. Uneori fusese așa de obosită că nu-și dorea altceva decât să doarmă. Toate acestea erau semne ale sarcinii, nu-i așa?

Acum totul avea să se schimbe. Franklin va fi și el fericit, văzând-o pe ea cât e de fericită. Nu mai trebuia decât să-i comunice vestea și să-l convingă să facă o programare la doctor pentru ca acesta să confirme ceea ce ea știa deja. Inima i-a sărit din piept când ușa apartamentului s-a deschis și a auzit vocea lui Franklin.

— Lena! Unde ești?

Abra și-a îmbrăcat repede halatul și a pășit în papucii de casă. Ultimele două luni fuseseră haotice. Luaseră cina la LaRue pe Sunset Strip și la Ciro, se întâlniseră cu celebritățile la Cafe Trocadero, participaseră la premiere la Grauman's Chinese, la Egyptian și la Carthay Circle, cu luminile reclamelor străfulgerând cerul, cu femei scânteind în satin și paiete, cu bărbați în smochinguri, mașini negre strălucitoare, covoare roșii întinse și afișe mari în holuri. Îi întâlnise pe Gail Russell și Guy Madison, schimbase amabilități cu Lana Turner și Ronald Reagan. Seara trecută stătuseră până târziu la o altă petrecere din Hollywood, unde o etalase în văzul tuturor și o prezentase altui producător. Abra spera că va veni ziua când nu va mai trebui să-l asculte pe Franklin cum îi înalță osanale înaintea unor bărbați care se uitau la ea ca la o bucată apetisantă de carne.

— Am vești bune, i-a zis el de cum a intrat în dormitor. Ai primit rolul.

PODUL SPRE CASĂ

A ridicat-o și a învățit-o în brațe.

— Hai să sărbătorim evenimentul.

A lăsat-o jos și a început să-i desfacă halatul. Un fior de teamă a străbătut-o repede. S-a întors și s-a îndepărtat de Franklin.

— Ce rol?

— *Rolul.*

A venit din spate și și-a trecut brațele după talia ei. Inima Abrei a început să bată ca un baros.

— Cel despre care am vorbit în ultimele săptămâni. După ce termini filmul, vom fi aranjați foarte bine.

Franklin continua să vorbească în timp ce și-a strecurat mâinile sub halatul ei. Aceasta era marea lor șansă. De data asta era un rol dramatic, un film bazat pe o piesă a lui Tennessee Williams.

Inima Abrei s-a strâns cât un purice. Oare Franklin n-a auzit nimic din ce i-a zis. Doar i-a spus că nu poate interpreta rolul acela. Nu avea talent actoresc. Dar Franklin i-a răspuns că îl are pe el, și asta-i era suficient. El avea s-o învețe cum să joace rolul. El avea să i-l vâre bine în cap și în gesturi.

Franklin i-a dat drumul Abrei și și-a dezbrăcat haina, apoi și-a desfăcut cravata. Teamă ei a crescut și mai mult când el a început să-și descheie cămașa.

— De ce stai așa acolo? a întrebat el. Ar trebui să dansezi de bucurie!

— Nu pot să-l fac, Franklin.

— Îl vei face!

A apucat-o de umeri cu ochi scânteietori și i-a zis:

— Și îl vei face mai bine ca oricine!

Apoi i-a prins fața în palme și a continuat:

— Nu știi de ce ești capabilă, Lena. Încă nu știi. Întreaga lume te va cunoaște deja înainte de a fi terminat să lucrez cu tine.

A sărutat-o pe frunte, pe nas și pe gură:

— Banii sunt asigurați, echipa de producție este pregătită; totul este gata! Rolul ăsta te va propulsa pe lista filmelor de categoria A. Mai au nevoie doar de frumoasa ta semnătură pe contract.

Mâinile lui s-au plimbat pe spatele Abrei.

FRANCINE RIVERS

— Asta am așteptat. Totul se încheagă mai repede decât am visat. Este ca și cum mâna Providenței ar fi de partea ta.

Abra s-a cutremurat, îndoindu-se că Dumnezeu are ceva de-a face cu asta.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o el încruntat.

Aruncând o privire în jos, la trupul ei, a remarcat:

— Ai pus câteva kilograme pe tine.

Abra s-a simțit străbătută de un fior rece:

— Franklin...

Trebuia să-i spună.

— Lasă. Poți să începi dieta de mâine.

Franklin nu i-a lăsat timp nici măcar să deschidă gura, că a exclamat:

— Te iubesc atât de mult.

I-a acoperit gura iarăși. Și-a trecut mâinile prin părul ei și s-a tras înapoi să se uite la ea:

— Nu mă mai pot sătura de tine.

Dar el n-o vedea pe Abra ci pe Lena Scott, creația lui.

Abra ar fi vrut să plângă. El nu nici măcar mai știa că Abra există.

La fel ca Galatea, a rămas tăcută în timp ce Pygmalion o adora.



Abra i-a dat vestea dimineață, după petrecerea în cinstea încheierii producției la *Lorelei*. Franklin a pălit când a auzit. A rămas cu paharul de whisky suspendat undeva la jumătatea drumului între gură și masă, în timp ce se uita la ea ca și cum n-ar fi înțeles ce spune:

— Cum adică, însărcinată?

A rostit cuvântul ca și cum tocmai l-ar fi anunțat că are cancer în fază terminală. Abra a simțit un nod în gât și inima i s-a zbatut în piept cu putere. Nu se așteptă ca el să fie atât de devastat.

— Trebuie să fii consultată de un doctor ca să fii sigură, dar au trecut deja două luni de când...

Vestea l-a pătruns repede, așa cum o substanță toxică pătrunde în nisipul de pe plajă:

PODUL SPRE CASĂ

— Nu-i adevărat.

— Ba-i adevărat.

— Nu, nu poate fi adevărat. Doar am avut grijă.

A băut dintr-o singură înghițitură ce mai avea în pahar.

— Nu întotdeauna.

Abra a văzut răceala din ochii lui încruntați și s-a grăbit să adauge:

— Câteodată ai fost prea grăbit.

I-a urmărit expresia feței în timp ce își aducea aminte. Apoi Franklin a înjurat și a izbit cu paharul de perete:

— Nu, după toată munca mea!

A tresărit, dar furia a crescut înăuntrul ei. Toată munca *lui*? Ce frumos că a uitat de tachinarea și pisălogeala, și cicăleala pe care fusese nevoită să le îndure, de picioarele însângerate și pline cu bășici din timpul când învățase să danseze, de orele epuizante când repetase rolurile cu el și că se simțise expusă ca o impostoare de fiecare dată când se pornea camera de filmat.

Trei ani din viața ei îi petrecuse străduindu-se din greu să devină femeia visurilor lui. Trei ani grei în această închisoare uitată de Dumnezeu. Fiecare oră și fiecare minut îi fusese programat cu strictețe de stăpânul ei.

Ochii lui Franklin s-au întunecat:

— Tu ai plănuit asta, Abra, nu-i așa?

Nu-și mai auzise numele rostit de buzele lui din prima dimineață în apartamentul acesta. Și acum îl resimțea ca o lovitură puternică în stomac. Tonul cu care Franklin îl rostea era glacial, încărcat cu suspiciune, cu acuze. Știa exact ce gândește: Lena nu l-ar trăda niciodată. Abra a fost cea care l-a trădat.

— Am făcut tot ce mi-ai cerut încă din prima seară când m-ai adus aici, Franklin. Am muncit din greu ca să fiu ceea ce ai vrut tu. Mi-am predat viața ție.

Lacrimile i-au încețoșat vederea:

— Dacă mă iubești așa de mult, de ce crezi că asta-i o problemă?

Franklin i-a studiat fața cu o expresie întunecată:

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme.

— Am vrut să aștept până sunt sigură.

Abra a făcut un pas înainte cu mâna întinsă.

Am...

— Taci și lasă-mă să gândesc.

S-a ridicat brusc și s-a îndepărtat.

— La ce să te mai gândești?

Totul era clar. Nu mai era cale de întors. Cel puțin așa a crezut ea, până când i-a văzut privirea.

— Ai de jucat într-un film. Nu poți avea un copil.

Abra a fost străbătută de un fior:

— Ba voi avea un copil.

— Nu, nu vei avea. Ești sub contract.

Sub al cui contract? s-a întrebat Abra.

Franklin a pășit nervos prin cameră, ținându-se cu o mână de ceafă.

— Nu-i prima dată când se întâmplă asta. Am de dat câteva telefoane. Voi găsi un doctor.

— Dar avem un doctor.

— Nu e cel care ne trebuie.

Tonul cu care a spus aceste cuvinte i-a înghețat sângele în vene. Oare ce-i trecea prin minte?

— Programul poate fi modificat.

— Cu cheltuieli zeci de mii de dolari pentru studioul de producție? Să fie nevoiți să te faci să arăți ca o primadonă? Atunci celălalt plan la care lucrez se va duce pe apa sâmbetei.

— Nu ar fi o schimbare chiar atât de mare. Ar putea filma scenele cu mine în câteva săptămâni și atunci aş putea avea tot timpul din lume ca să nasc copilul.

— Nu vei naște nici un copil, Lena.

De ce nu asculta glasul rațiunii?

— Nu poți să desfaci ceea ce s-a făcut. Este copilul nostru, Franklin. Al tău și al meu, a spus tremurând.

El a întrerupt-o cu fața roșie de furie și i-a strigat:

— Ți-am spus că nu mai vreau copii! Ți-am spus cum...

— Eu sunt soția ta acum. Și nu-ți voi face așa ceva!

Franklin nu o asculta. A continuat să se plimbe agitat prin încăpere și a bombănit:

— De ce trădează femeile întotdeauna pe bărbații care le iubesc?

Abra a început să tremure iarăși în străfundul ființei sale.

PODUL SPRE CASĂ

— Eu nu te-am trădat, Franklin. Ai spus că o să vorbim despre copii.

— Tu ai vorbit despre copii, a străfulgerat-o cu privirea. Eu am zis să *așteptăm*.

S-a apropiat de ea cu dinții dezveliți și cu o privire sălbatică:

— Nu te las să distrugi tot ce am lucrat atât de greu ca să realizez.

Abra s-a îndepărtat de el și s-a prăbușit pe un scaun. Franklin s-a oprit, apoi și-a încleștat și și-a descleștat pumnii și s-a dus la geam. S-a uitat în jos pe Bulevardul Hollywood.

— Dacă n-aș fi fost eu, ai fi și tu în stradă, ca sute de alte fete. Știi asta foarte bine. Îmi ești datoare!

Abra s-a transformat în Lena când s-a apropiat de el și și-a pus palma pe spatele lui, frecându-l delicat, în speranța că-l va calma:

— Totul va fi bine. Vei vedea. Atâta doar că vom fi trei în loc de doi.

Franklin a plecat de lângă ea și s-a dus la bar, unde și-a mai turnat un whisky.

— Vrei să sfârșești și tu ca Pamela Hudson? Trei filme, o carieră promițătoare, apoi cobori de pe pedestal ca să te căsătorești și să ai un copil. Cine își mai amintește acum de ea? Tu ești în plină ascensiune, Lena. Trebuie să ne menținem pe trendul ăsta ascendent, fiindcă publicul e foarte capricios! Un an departe de scenă și toți te uită.

Abra nu a reușit să-și disimuleze hotărârea:

— Nu-mi pasă, a zis, după care s-a întors și s-a uitat afară pe fereastră fără să vadă nimic.

Franklin s-a apropiat de ea și a întors-o cu fața spre el. I-a atins fruntea delicat cu degetele:

— Mie îmi pasă, Lena. Îmi pasă pentru amândoi. Trebuie să dau câteva telefoane ca să rezolv problema.

I-a ridicat bărbia, dar n-a sărutat-o:

— Arăți oboșită. De ce nu mergi să te culci?

Abra s-a trezit ceva mai târziu și l-a auzit pe Franklin vorbind în biroul lui. S-a ridicat și a pășit pe hol spre birou. L-a văzut ținând receptorul la ureche și notând aplecat ceva într-un carnețel. Apoi a mulțumit scurt și a închis.

Bine. Precis că Franklin a vorbit cu regizorul. Cu cât acesta

FRANCINE RIVERS

cunoștea mai din timp situația, cu atât putea să facă mai repede o reprogramare a sedințelor de filmare.

— Totul este în regulă?

— Totul este rezolvat. Nu trebuie să te mai îngrijorezi de nimic. Vei filma scena cea mai importantă joi și vineri vom merge la doctor.

Ușurată, Abra a intrat în birou și și-a trecut brațele după talia lui, cuibărindu-se la pieptul lui.

— Mulțumesc, i-a spus cu o voce înăbușită și răgușită din cauza ușurării. Mi-a fost așa frică, Franklin. Dar acum totul va fi mult mai bine. Știu că va fi.

Franklin i-a frecat spatcle.

— Totul va fi bine. Ai încredere în mine.

I-a apăsât tâmpla cu degetul mare de la mână.

— Nu va trebui să te întorci pe platou până marțea viitoare.

În drum spre platou în dimineața următoare, Franklin a prevenit-o să nu spună nimănui nimic despre sarcină. Abra nu a înțeles de ce. Doar Franklin vorbise cu regizorul. De ce s-o mai țină în secret? În timp ce conducea uitându-se drept înainte, Franklin i-a spus:

— Niciun regizor nu-și dorește distrageri inutile pe platou. Nu spune nimic.

Apoi a adăugat cu o privire aspră:

— Concentrează-te.

Când cosmeticiana i-a pus fondul de ten, aceasta a observat:

— Astăzi arăți mult mai bine, Lena.

— Mă și simt mai bine.

Ar fi vrut să strige în gura mare vestea cea bună, dar existau întotdeauna spioni care voiau să profite de frânturile de informație. Un singur telefon, și presa va apărea în pragul lor vrând să știe totul despre sarcina Lenei Scott. Și producția ar fi tulburată.

Franklin a așteptat-o afară, în fața ușii. Părea mai protector ca de obicei.

— Joacă scena așa cum am repetat-o azi-dimineață, și vei fi grozavă, i-a zis înainte ca ea să intre.

Tensionată, și-a ocupat poziția pe platou, cu replicile gonindu-i prin minte. Fiecare scenă terminată însemna că are una mai puțin de interpretat, că era mai aproape de sfârșitul ultimului film al Lenei Scott.

PODUL SPRE CASĂ

Următoarele câteva zile au trecut repede, și Franklin a verificat cu regizorul filmările brute. Ei nu-i plăcea să se vadă pe ecran, așa că în acest răstimp s-a închis în cabina ei. Vineri dimineață Franklin a fost nervos și preocupat. A condus tăcut, strângând volanul cu putere. Transpirația îi brobonea pe frunte. Abra a adormit și s-a trezit când el a ieșit de pe autostradă. De cât timp mergeau cu mașina?

— Aproape am ajuns, i-a zis el.

S-a întins spre ea și și-a trecut încheieturile degetelor peste obrazul ei.

— Se spune că nu-i chiar așa de rău. Vei simți crampe câteva ore, apoi totul va fi gata.

Totul va fi gata?

A înghețat panicată.

— Despre ce vorbești?

— Despre avort.

Când el a spus că va avea grijă de tot, Abra a crezut că se referă la conversația dificilă cu regizorul, nu la uciderea copilului ei.

— Nu! a strigat ea cu o voce tremurătoare. Asta-i greșit!

— Cine poate să spună ce-i corect și ce-i greșit? În clipa de față, așa-i corect pentru tine. Este cel mai bun lucru pe care-l putem face în aceste împrejurări.

— Nu vreau să avortez!

— Crezi că nu știi de ce ai plănuit totul? Știu că am tras tare de tine, Lena. Poate prea tare. Ne vom lua o pauză mai lungă după ce terminăm filmul ăsta până să începem următorul.

— Dar este ilegal!

— Toată lumea face asta! a spus Franklin și a oftat adânc. Nici nu vreau să-ți spun cât mă costă greșeala asta mică.

Acum arăta supărat, dar hotărât:

— N-am vrut să te las pe mâna oricui. Am vrut ce-i mai bun.

— Ce-i mai bun?

— Adică un doctor, nu un măcelar.

Abra a început să plângă.

— Nu vreau! Nu vreau!

— Am reflectat puțin la situație. După ce cariera ta va fi consolidată, poți să-ți iei o pauză ca să naști un copil. Am putea angaja o bonă.

Apoi va trebui să lucrezi câteva luni cu un antrenor ca să ajungi iarăși la silueta potrivită, dar asta nu-i o problemă.

— Asculți ce-ți spun?

— Tu să mă ascuți!

Măinile lui țineau volanul atât de strâns, încât i s-au albit degetele. Nu cumva și-ar fi dorit ca în locul volanului să fie gâtul ei?

— Nu ești deloc pregătită să fii mamă. Nu știi nimic despre copii.

Franklin a cotit pe un drum de țară spre niște dealuri. S-a uitat repede pe un bilețel pe care avea ceva notat și a pornit pe o alee lungă.

A parcat în fața unei case de dimensiuni mici. După ce a deschis portiera din dreptul lui, a ocolit mașina ca să deschidă portiera din partea pasagerului. Văzând că nu are scăpare, Abra a încetat să se mai împotrivească. Franklin o ținea tot timpul de braț.

— Voi fi cu tine în fiecare minut. Țiți promit.

O femeie le-a deschis ușa. Abra nu și-a ridicat privirea spre ea, dar Franklin i-a zis ceva despre lupinul care crescut foarte frumos anul acesta, și au fost invitați înăuntru.

— Trebuie să fii atentă, știți.

Femeia a rostit cuvintele acestea mai degrabă iritată decât ca pe o scuză.

— Catolicii abia așteaptă să mă bage la închisoare.

— Noi nu suntem catolici.

— Aveți banii?

Franklin și-a scos portofelul și i-a întins două bancnote noi de o sută de dolari. Femeia a luat banii, i-a îndoit, i-a băgat în buzunar, după care s-a dat la o parte și a zis:

— Totul e pregătit. Pe aici.

Franklin a prins-o pe Abra iarăși de braț.

— Va fi bine, țiți promit.

Abra a urmat-o pe femeie fără să ridice capul printr-un hol până într-o încăpăre dosnică având pereții zugrăviți în alb, o masă ginecologică și draperiile trase.

— Nu arată așa cum m-am așteptat, a spus Franklin cu un ton vizibil îngrijorat.

— Am aici tot ce-mi trebuie.

PODUL SPRE CASĂ

— Va dura tare?

— Nu mai tare decât o naștere obișnuită, și totul se va termina curând. Spune-i să dezbrace totul de la brâu în jos și să se urce pe masă.

Abra era înghețată de frică în timp ce Franklin o dezbrăca. El îi vorbea în continuare cu o voce tensionată:

— Va fi bine. Totul se va termina în câteva minute. Apoi vom uita că acest lucru s-a întâmplat vreodată.

A luat-o în brațe, a întins-o delicat pe masă și a ajutat-o să-și fixeze picioarele tremurătoare în suportii pentru picioare.

— Ușor.

S-a aplecat peste ea și și-a lăsat capul pe clavicula ei.

— Îmi pare rău, i-a șoptit. Aș fi vrut să existe o cale mai ușoară.

Abra a plâns încetitor, strângând din dinți. Franklin i-a mângâiat fruntea cu degete de gheață.

— Va fi gata repede.

Și așa a fost.

Femeia s-a îndreptat din spate și și-a scos mânușile din cauciuc. În timp ce-și spăla mâinile la chiuvetă, aceasta a spus:

— Ar trebui să se termine totul până mâine dimineață.

Franklin s-a îndreptat din spate, pălind:

— Cum adică, *mâine*? Ați spus că totul se va termina repede.

— Partea mea s-a terminat repede. Soluția salină are nevoie de timp ca să acționeze asupra fătului.

Femeia a deschis ușa.

— Unde mergeți? a întrebat Franklin alarmat și a pornit după ea.

— Franklin! I-a strigat Abra și a încercat să se agățe de brațul lui.

A spus că nu o va lăsa singură. Abra îl auzea certându-se cu femeia și înjurând cu voce tare. O ușă s-a deschis și s-a închis. Abra a reușit să se ridice în șezut și să coboare de pe masă. Trupul îi tremura atât de violent încât cu greu a reușit să-și îmbrace hainele.

Franklin s-a întors în cameră cu fața lividă, până când a văzut-o. Atunci și-a trecut repede brațul după talia ei și a sprijinit-o până la mașină.

— Nu putem să rămânem aici. Vom lua o cameră la un motel de pe plajă. Totul va fi bine. Va fi bine.

FRANCINE RIVERS

În noaptea aceea Franklin a vegheat-o și i-a ținut mâna. Cum durerea devenea din ce în ce mai puternică, el i-a pus mâna la gură:

— Șșșș. Nu țipa. Te rog, Lena. Cineva te va auzi și va chema poliția.

A lăsat-o singură doar cât să ia o bucată de pânză pe care s-o ruleze și să i-o vâre între dinți ca să nu-i mai muște lui mâna.

— Îmi pare rău, Lena, a strigat, îmi pare rău. Te iubesc, Lena. Te iubesc așa de mult. Am să fac ca totul să fie ca înainte, îți jur.

— Cum vei face asta, Franklin?

Țipând ascuțit, Abra și-a încleștat mâinile în cuverturile de pe pat, strângându-le și răsucindu-le din cauza durerilor devenite insuportabile, în timp ce Franklin o privea neajutorat.

Totul s-a terminat înainte de răsăritul soarelui. Franklin a înfășurat totul într-un prosop și a ieșit pe plajă. După multă vreme, s-a întors cu fața murdară de cenușă și cu nisip sub unghii.

A învelit-o cu o pătură aparținând motelului și a dus-o în mașină înainte să predea camera. Când i-a întins mâna, ea s-a tras la o parte și s-a uitat pe geam fără să vadă nimic.

Niciunul dintre ei n-a zis nimic până în Los Angeles.

*„Ce prost am fost că nu mi-am smuls inima din piept
în ziua când am luat hotărârea să mă răzbun.”*

ALEXANDRE DUMAS

Joshua a închis ușa de la cabina telefonică, a desfăcut un fișic cu monede de douăzeci de cenți și l-a sunat pe tatăl lui. Noua slujbă, timpul petrecut cu familia lui Dave și plimbările de seară pentru a se ruga nu-i lăsau prea mult timp să scrie acasă, și tatăl său și-ar fi dorit să știe cum o duce. Rezerându-se de peretele din sticlă al cabinei, s-a uitat afară pe Bulevardul Hollywood în timp ce aștepta ca tatăl lui să răspundă.

I-a urmărit pe oameni trecând, unii arătau plini de viață și de succes, alții aveau o privire flămândă, câțiva erau doborâți. Pe partea cealaltă a străzii a văzut o fată atrăgătoare într-o fustiță scurtă, o bluză asortată și cu o poșetă mare pe umăr. Aceasta flirta cu bărbații care treceau pe lângă ea. Joshua s-a gândit la Abra, mulțumit că ea avea un oarecare succes și nu era nevoită să-și câștige existența pe stradă.

Apoi a auzit în receptor vocea tatălui.

— Bună, tată. Ce mai e nou prin Haven?

— Săptămâna asta a fost aglomerată. Am luat masa cu Gil și Sadie. Mîzi e în spital și le aduce pe asistente la isterie.

— Ceva grav?

— Are probleme cu plămâni.

— Ce face Susan? a întrebat sub formă de introducere.

— Susan și Bessie sunt bine, a răspuns tatăl lui cu un ton inexpressiv,

apoi a chicotit: Amândouă îți transmit salutări. Cum merge proiectul tău?

— Îl vom termina la sfârșitul săptămânii. Harold a rugat-o pe Kathy să-l ajute să dea o mică petrecere în cinstea evenimentului. Charlie vrea să mă alătur companiei lui. Are în perspectivă câteva noi proiecte, și vrea să conduc un proiect de renovare în Pacific Palisades.*

— Îți place să lucrezi cu el, nu-i așa?

— Da îmi place.

Operatorul l-a avertizat să mai introducă în aparat câteva fise.

— Așteaptă... Da, Charlie e cinstit, lucrează la fel de mult ca oamenii pe care îi angajează și vrea ca totul să fie făcut cât mai bine posibil. E un om bun – și un frate. Am avut cu el câteva discuții profunde.

A ezitat o clipă, așteptând un comentariu din partea tatălui său. Tăcere.

— Mai ești acolo?

— Da, te ascult. Ai luat vreo decizie?

— Nu sunt sigur că vreau să mai rămân aici șase luni; cam atât durează până la finalizarea proiectului în care vrea să mă implic.

A urmărit-o pe fata de pe partea cealaltă a străzii cum negociază cu un om de afaceri.

— Astăzi am luat prânzul cu Dave la Chuk's Hofbau de pe Bulvardul Hollywood. Au mâncare bună acolo, dar le lipsește atmosfera intimă de la Bessie.

— La ce te gândești, fiule?

— Sunt multe femei frumoase aici, tată.

— Și toate visează să ajungă vedete de cinema, îmi imaginez.

Vocea tatălui său părea foarte obosită. Au tăcut amândoi o vreme, și Joshua l-a văzut pe bărbatul în costum făcând semn unui taxi. Fata a urcat împreună cu el.

— Încă o mai caut. Am sunat la studioul unde a făcut ultimul film, dar n-am obținut nimic. Când m-am dus personal până acolo, nici nu m-au băgat în seamă, cu atât mai puțin să-mi spună cum să dau de ea. Probabil că o sută de bărbați spun că o cunosc.

* Cartier și district select la vest de Los Angeles, California [n.trad.].

PODUL SPRE CASĂ

— Ai vorbit cu David despre asta?

— Nu. De fiecare dată când sunt pe punctul să-i spun, intervine câte ceva. Dave are o grămadă de lucruri pe cap. Am scris la companiile de film care au produs filmele în care a jucat. Speram cel puțin că cineva îi va înmâna o scrisoare din partea mea. Atunci ea va ști cum să dea de mine. Dar au trecut deja câteva luni și nu am primit niciun răspuns.

— Probabil că primește multe scrisori.

— Și poate că nu ea le citește. Încă mai sper că persoana care deschide scrisorile i-o va da ei. Charlie mi-a spus că metoda cea mai rapidă de a găsi o actriță este prin agentul ei, dar studiourile nu mi-au dat nici această informație.

Joshua a râs trist și a continuat:

— Probabil li s-a părut că sunt un fan ticnit.

— Deci ce-ai de gând să faci?

— Nu știu, tată. Încă mă mai rog.

Joshua s-a uitat la fețele tinerelor care treceau, știind că Abra nu s-ar plimba liniștită pe o stradă unde ar putea fi recunoscută. Avusese doar câteva roluri, dar reușise să o transforme pe Lena Scott într-o stea în ascensiune. Poate că asta era viața pe care și-o dorea. Poate că Lena Scott nu voia să-și mai aducă aminte de Haven și de oamenii care o iubeau pe Abra Matthews.

Poate că era momentul să renunțe s-o mai caute.

— Cred că știi ce vrea Dumnezeu, fiule.

Răspunsul pe care Dumnezeu i-l dăduse lui Joshua nu era cel pe care el dorea să-l audă.

Să renunțe.



Podul din Haven stătea în fața Abrei. A înaintat pe el și după câțiva pași s-a oprit. S-a aplecat peste balustradă și s-a uitat în genunea întunecată ce se căsca sub ea. Cineva a strigat-o din capătul celălalt al podului.

— Vino aici. Acum. Cât încă mai poți.

Era Joshua? A făcut câțiva pași spre el apoi s-a oprit, și vuietul

curenților de apă creșteau tot mai mult. De jos s-a ridicat o ceață densă care a învăluit-o și nu mai putea vedea capătul podului.

Atunci a strigat:

— Mai ești acolo?

Dar n-a auzit decât vocea ei, care s-a întors în ecou.

— Sunt aici.

Nu era Joshua, ci vocea pastorului Zeke.

Abra s-a tras înapoi, fiindcă nu voia să dea ochii cu el și a auzit pași venind spre ea. Bătăile nebunești ale inimii i s-au domolit când a auzit un bărbat cântând, dar după aceea inima i-a luat-o iarăși razna de spaimă, când sunetul acela s-a transformat dintr-o melodie dulce într-o batjocură discordantă.

Dylan s-a desprins din ceață. Ea a paralizat când l-a văzut înaintând încet spre ea. Pulsul i se accelera pe măsură ce el se apropia, până când s-a oprit chiar în fața ei. Ochii lui negri aruncau fulgere și dinții i s-au dezgolit într-un zâmbet larg:

— Unde mai fugi acum, fetiço?

Abra s-a trezit brusc, cu inima bubuindu-i în piept și cu trupul scăldat în sudoare. S-a ridicat în șezut, tremurând toată. Au trecut câteva minute până când trupul i s-a relaxat și pulsul și respirația i s-au liniștit.

Era liniște în apartament. Oare a lăsat-o Franklin în sfârșit singură? Acesta nu mai ieșise de zile întregi din casă, ci rămăsese lângă ea, pândind-o ca un uliu. Ce credea că va face? Că se va sinucide? Îi trecuse, într-adevăr, prin cap și ideea asta. Dar era prea lașă ca să se omoare. Mai bine stătea în închisoarea asta, de la care Franklin avea cheile. Mai bun era iadul de aici decât cel din lumea de apoi, unde avea să ardă veșnic.

Dar nu avea de gând să-l lase să scape prea ușor. Voia să-l facă și pe el să sufere. Voia ca el să știe cât o costa visul lui.

Iartă. Cuvântul i-a atins mintea ca mângâierea nedorită a unor degete delicate și vindecătoare pe frunte. Și-a trecut degetele prin păr, luându-și capul în mâini, ca și cum ar fi vrut să smulgă cuvântul acela de acolo. Să ierte? Niciunul dintre ei nu merita iertare.

Poate că ar fi putut să-l ierte pe Franklin, dacă i-ar fi spus Abra în loc de Lena când îi ceruse plângând iertare. Când ajunseseră acasă

PODUL SPRE CASĂ

după oroarea aceea, Franklin sunase la cel mai scump restaurant din Hollywood și comandase ceva de mâncare și șampanie, fără să se uite la bani. Scosese dopul șampaniei și îi spusese că o vor lua de la început. Ca și cum ea ar fi putut uita.

Ei îi fusese prea rău ca să mănânce sau să bea. În timp ce Abra tăcea, Franklin vorbea ca și cum ea ar fi fost un participant binevoitor, ca și cum o mică problemă ar fi fost rezolvată și acum puteau să-și vadă mai departe de viață. Abra se întrebase dacă nu cumva Franklin își pierduse mințile undeva pe drumul spre casă.

În seara aceea, Abra o împinsese la o parte pe Lena:

— Dacă crezi că *totul* va mai fi *vreodată* ca înainte, ești nebun!

El se uitase la ea de parcă un extraterestru ar fi pus stăpânire pe iubita lui. Atunci Abra intrase în baia pastelată și se încuiase acolo.

În următoarele câteva zile, Franklin îi comandase atâtea flori, încât apartamentul arăta ca o cameră funerară.

Dar acum, lihnită de foame, Abra și-a pus halatul pe ea și a deschis încet ușa. A cuprins-o amețeala din cauză că nu mănâncă nimic de atâtea zile. S-a rezeamat de perete până când au dispărut punctele negre și galbene din fața ochilor. S-a înspăimântat când l-a văzut pe Franklin întins pe canapea, palid și nebărbierit.

Surprins, Franklin s-a ridicat în șezut și ochii albaștri i s-au luminat plini de speranță.

— Te-ai sculat.

Arăta distrus, dar în același timp ager, vigilent și precaut. Poate că se temea că va înnebuni și ea împreună cu el. Încercând să-l ignore, Abra a mers în bucătărie și a deschis frigiderul, ale cărui rafturi erau pline de vin roșu și alb, și de cutii cu mâncare semi-preparată.

— Mexicană, chinezească, italiană — poți să alegi ce vrei.

Franklin a urmat-o și s-a oprit cu mâinile în buzunare, urmărind-o, cercetând-o.

Abra a deschis o cutie de tăiței chinezești congelați, dar și-a pierdut pofta de mâncare. A deschis dulăpiorul de sub chiuveră și a golit tăiței la gunoi.

— Trebuie să mănânci ceva, Lena. Ai slăbit mult

Franklin arăta mai rău decât se simțea ea.

— Nu asta ai vrut?

FRANCINE RIVERS

Abrei i-a părut rău imediat ce a rostit aceste cuvinte când a văzut cât de adânc l-au lovit pe Franklin. Acesta avea pete întunecate sub ochi. De când n-a mai dormit? Cât a băut de când s-a închis ea? Dar nu voia să se lase impresionată de asta. Amândoi meritau să sufere. Abra s-a dus la bar și și-a turnat whisky într-un pahar.

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat ultima dată când ai băut pe stomacul gol?

Tonul lui era rece, sec, controlat.

— Da, dar ce contează?

Abra a băut conținutul paharului dintr-o singură înghițitură, s-a strâmbat la Franklin și și-a mai turnat un pahar.

— M-am întrebat întotdeauna cum poți să bei chestia asta, i-a zis și a băut și al doilea pahar.

— Mă relaxează.

Whisky-ul s-a adunat ca o lavă fierbinte în stomacul gol al Abrei.

— Eu nu vreau să mă relaxez. Eu vreau să uit.

Spunând asta, a dus la buze sticla întreagă. Văzând ce face, Franklin a traversat camera din trei pași și i-a luat sticla din mână:

— Ajunge!

Abra a tresărit:

— Te temi că ție nu-ți mai rămâne nimic?

S-ar fi întors în camera ei dacă Franklin nu i-ar fi tăiat calea. Și-a trecut degetele tremurătoare prin părul încălzit. O dorea capul îngrozitor. Din cauză că n-a mâncat? Din cauza coșmarurilor care au trezit-o în sudori reci?

Pianul stătea tăcut în colțul camerei, făcându-i semn să se apropie. Reușise întotdeauna să se piardă în muzică. Închidea ochii și cânta, imaginându-și că se găsește iarăși în camera lui Mitzi. Ce-ar spune Mitzi despre ea acum? Abra s-a apropiat de fereastră și s-a uitat la strada de dedesubt. Mașinile alergau în toate direcțiile și oamenii își vedeau de treburile lor. Lumea își urma cursul neabătută.

S-a simțit zdrobită în interior, distrusă dincolo de posibilitatea refacerii.

Franklin a venit și s-a oprit în spatele ei. Abra îi simțea jalea și dorul. Îi spusese deja că-i pare rău, și ea știa că era sincer. Lena nu se mai comporta așa cum voia el. Înțelesese în seara aceea că el nu-și

PODUL SPRE CASĂ

dorea ca Lena Scott să aibă un copil. Asta ar fi distrus imaginea iubitei perfecte pe care el o plăsmuise în mintea lui.

Franklin a prins-o de talie și i-a zis cu un glas rănit:

— Lena.

Incapabilă să suporte atingerea lui, s-a tras la o parte și a pus o distanță de câțiva pași între ei. Chiar dacă trăiau împreună în același apartament, îi despărțea o prăpastie adâncă.

— Nu spune nimic, Franklin. Nimic din ce-ai putea spune nu va schimba lucrurile.

Era prea târziu ca vreunuia dintre ei să-i pară rău, prea târziu ca să repare răul făcut.

— Ți trebuie puțin timp ca să uiți.

Să uite? Vina ei devenea în fiecare zi tot mai grea. Era mai rea decât mama ei. Abra și-a acoperit fața cu palmele. Cel puțin mama ei i-a dat șansa să trăiască.

— Lena...

De ce l-am lăsat pe Franklin să mă aducă aici? De ce n-am fugit sau nu m-am împotrivit? Am intrat pe ușa lui ca o oaie adusă la tăiere.

Franklin a apucat-o iarăși de talie și a întors-o cu fața spre el. Ea a crezut pentru o clipă că vrea s-o ia în brațe și s-o mângâie, dar el a prins-o de încheieturile mâinii și s-a uitat dezgustat la mâinile ei:

— Ți-ai ros unghiile până la carne.

Desigur, Lena n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Abra s-a tras înapoi, eliberându-se. Dacă ar mai fi avut unghii, l-ar fi zgâriat pe față.

Chipul lui și-a schimbat imediat expresia:

— Îmi pare rău că m-am răstit așa la tine.

Abra și-a închis ochii. Nu voia ca el să-i vadă durerea. Fusese decizia lui, nu-i așa? Deci Lena putea să danseze în continuare pe muzica dictată de el. *Ce-am făcut? Oh, ce-am făcut?* Și-a strâns brațele în jurul trupului, respirând încet îndurerată. Ce-ar zice pastorul Zeke? Și Joshua? *Oh Joshua, dacă m-ai vedea acum!* O melodie batjocoritoare îi răsuna în cap. Tăiașe de mult toate punțile spre Haven.

Dar ce mai conta? Probabil că Joshua era căsătorit acum cu o fată drăguță care s-a păstrat pentru soțul ei. Și pastorul Zeke avea o biserică plină cu enoriași, și majoritatea celor din oraș îl iubeau și-l socoteau prieten. Nimeni nu-i simțea lipsa. Oare știau că Abra

FRANCINE RIVERS

Matthews a devenit Lena Scott? Nu-și imagina că vreunul dintre ei își va pierde vremea cu cele cinci filme în care jucase.

Vechea viață în Haven părea acum un vis frumos. Ce proastă fusese că întorsese spatele tuturor doar ca să fie cu Dylan. Se trezise din visul acela trandafiriiu deja în San Francisco, dar se agățase în continuare de Dylan sperând că lucrurile se vor îmbunătăți. Iar când se mutase cu Franklin își vânduse viața printr-un contract. Atunci nu realizase că pentru el ea fusese doar o bucată de lut în mâinile lui. O ridicase pe un piedestal și începuse s-o remodeleze și s-o recreeze. Se credea Dumnezeu.

Stomacul i s-a strâns de foame. Nu avea puterea de a se sinucide prin inaniție. A găsit o cutie cu cereale și un iaurt vechi de o săptămână. Mâncarea avea un gust ca de cenușă amestecată cu smântână, dar a înghițit-o copleșită de un sentiment de amărăciune și vinovăție.

Franklin și-a turnat băutură într-un pahar. Apoi și-a umplut alt pahar. După al treilea, s-a oprit cu o expresie ce lăsa să se vadă părerea de rău.

— Am făcut ce am crezut că este cel mai bine pentru tine.

— Cel mai bine? Ai îngropat bebelușul nostru în nisip.

El a trântit sticla pe masă:

— N-a fost un bebeluș!

— Asta numai fiindcă n-ai vrut tu!

Așa cum mama ei n-o vruse pe ea.

Exasperat, Franklin a venit la masă. A întors scaunul pe care ședea Abra în așa fel încât s-o privească în față:

— N-a fost o ea. Și n-a fost un el. A fost un nimeni.

Abra s-a aplecat în față, apropiindu-și fața de a lui:

— Așa cum eu sunt un nimeni! Așa cum tu ești un nimeni! Amândoi suntem acum mai puțin decât nimic, nu-i așa? Și blestemați, pe deasupra! Franklin s-a îndreptat de spate și s-a apropiat de ea, cu pumnii strânși.

— Hai, fă-mi ce vrei să-mi faci.

Și-a ridicat bărbia așteptând, sperând pe jumătate că lovitura va veni.

— Lovește-mă, dacă crezi că asta va schimba adevărul. Scoate-l cu pumnii din mine.

PODUL SPRE CASĂ

Pumnii strânși ai lui Franklin s-au destins și acum mâinile îi atârnavă inerte pe lângă corp.

— Știu că vrei să mă pedepsești. Știu că ți-am spus că nu te va dura, Lena. Și am văzut cât ai suferit. Nu credeam că va fi așa rău. Jur că n-am știut! i-a strigat cu ochii în lacrimi, îndurerat.

Abra și-a acoperit fața cu palmele:

— Lasă-mă în pace, Franklin. Lasă-mă în pace.

Și-a înăbușit suspinele în agonie, înghițindu-și durerea până când a simțit-o ca o minge tare de otravă în stomac. L-a auzit ieșind din cameră și a crezut că o va lăsa în pace, dar s-a întors la scurt timp după aceea.

— Am ceva pentru tine.

Franklin a scos două pastile dintr-o cutie cu medicamente, apoi s-a dus la bar și a umplut un pahar cu apă. S-a întors și a întins Abrei apa și pastilele ca pe o ofrandă.

— Doctorița a zis că pastilele astea te vor ajuta să te simți mai bine. Sunt doar niște barbiturice ușoare.

Abra s-a uitat în sus la Franklin. Până unde era în stare să meargă ca s-o aducă înapoi pe Lena? Ea n-avea încredere în el sau în doctorița lui.

— Nu-mi pasă ce-s. Nu le iau.

Ochii bărbatului s-au îngustat și i-a spus, de data aceasta cu vocea agentului, a managerului care încerca să devină iarăși stăpân pe situație:

— Asta trebuie să înceteze, Lena. Încerc doar să te ajut.

Dar Abra știa bine că nu e deloc așa. Și-a îndreptat privirile spre un punct din capătul celălalt al încăperii și l-a înfruntat:

— Și grija ta n-are nimic de-a face cu scenariul de pe măsuta de cafea?

Tonul ei mustea de sarcasm. S-a dus la măsută, a luat *Țiganca și generalul* și le-a fluturat în direcția lui.

— Uite ce cred despre el.

Oare Franklin chiar se aștepta că va fi interesată de rol? Ar fi vrut să rupă paginile în bucățele și să i le arunce în față.

— Am jucat destule roluri, cât pentru o viață întreagă, Franklin. S-a terminat.

A întins mâna și i-a zis:

— Dacă vrei să iau pilulele alea, dă-mi toată sticla.

Franklin s-a prăbușit pe un scaun de la bar și i-a răspuns, ținându-l cu privirea:

— Nu ești așa cum te-am crezut.

— Surpriză, surpriză!

Poate că începea în sfârșit să înțeleagă.

— Nu putem să continuăm așa. Trebuie să uiți ce s-a întâmplat.

I-a văzut privirea rănită și confuzia. El fusese întotdeauna sculptorul, olarul, păpușarul care trăgea sforile. Dar iată că acum statuia a crăpat, lutul s-a uscat și s-a sfărâmat. Marioneta a prins viață și îl disprețuia pe păpușar, fiindcă acesta nu regreta răul pe care i-l făcuse. Și acum el plângea pierderea mării lui iubiri, Lena Scott.

— Cum aș putea să uit, Franklin?

Fiecare decizie pe care ea o luase în ultimii cinci ani fusese dezastruoasă, una mai rea decât cealaltă. Tot ce crezuse ea că-și dorește lăsase un gust de cenușă în gura ei.

— Nu înțelegi cât de iubită ești? Ai citit măcar una din scrisorile pe care ți le-am adus?

Îi vărâse într-adevăr câteva zeci de scrisori pe sub ușă.

— De ce să citesc scrisori de la niște străini care nici măcar nu știu cine e Lena Scott? Sau că Lena Scott este Abra Matthews! Le place doar imaginea falsă de pe ecran. La fel ca și ție! Toată lumea iubește o plăsmuire a imaginației tale!

Franklin s-a ridicat în picioare, livid:

— Încercază!

Și-a apucat capul în palme, de parcă l-ar fi durut mai tare decât pe ea.

— Asta-i adevărul.

Jucase în cinci filme și interpretase cinci roluri: o plimbare timp de un minut, care îi făcuse pe bărbați să-și dorească să vadă mai mult din ce se ascunde sub bluza ei albă și fusta strâmtă; soția pasională a unui zombi; o ingenuă îndrăgostită de logodnicul celei mai bune prietene; un rol dansant care a schilodit-o timp de mai multe săptămâni; și o sirenă care în cele din urmă l-a tras pe bărbatul iubit peste bord în adâncul mării.

PODUL SPRE CASĂ

Exact asta îi făcuse și ei Franklin. A tras-o peste bord tot mai adânc în lumea întunecată a amăgirilor.

Un val de regrete a izbit-o, și a simțit că se înecă sub lovitura lui.

— Îmi pare rău, Franklin. Îmi pare rău. Nu mai pot să mă prefac.

Cât timp din viața ei nu făcuse altceva decât să se prefacă? Nici nu mai știa cine este.

Franklin a luat-o după umeri, cu ochii plini de adorație:

— Cu mine nu te-ai prefăcut niciodată. Eu te cunosc mai bine decât te cunoști tu însăși.

Degetele lui s-au infipt în carnea Abrei:

— Mi-am pus inima și sufletul în tine.

Trupul Abrei s-a crispat la atingerea lui. Dar el i-a prins fața în palme și i-a spus cu o privire încărcată de venerație:

— O mie de bărbați te doresc, dar tu mi te-ai dat mie. Pe mine mă iubești, iar eu mi-am ținut toate promisiunile pe care ți le-am făcut, nu-i așa?

Acesta era adevărul îngrozitor. Își ținuse promisiunile.

Dar nu stătuse niciodată să socotească prețul pe care îl plătea pentru asta.



Petrecerea lui Harold Cushing începuse deja cam de o oră când Dave i-a făcut un semn lui Joshua și i-a zis:

— Cred că-i mai bine să te previn. Kathy face iarăși pe pețitoarea.

Nu era prima dată când Kathy încercase să-l cupleze cu o prietenă de-a ei. Joshua spera că până la urmă va înțelege că el nu căuta o prietenă. Dave i-a arătat-o pe Kathy venind spre ei cu o brunetă zveltă și scundă, dar foarte atrăgătoare.

— E Merit Hayes, una din prietenele lui Kathy din colegiu. Acum e avocatul unui studio cinematografic. Nu te lăsa înșelat de înălțimea ei. Chiar dacă arată ca plevușca, să știi că-i un rechin.

Oamenii socializau în jurul lor, vorbind și râzând în timp ce personalul angajat servea aperitivele și umplea paharele. Merit arăta de parcă ar fi venit direct de la birou în bluza ei albă de mătase, fusta

neagră strâmtă și pantofii negri cu toc jos. Părea iritată în timp ce Kathy îi spunea ceva și arăta spre Dave și Joshua.

Din fericire, Harold Cushing l-a tras pe Joshua la o parte ca să-l prezinte unui cuplu de vârstă mijlocie:

— Chet lucrează pentru Walt Disney. E foarte impresionat de ceea ce ai făcut cu biroul meu.

— Walt caută întotdeauna oameni cu imaginație.

Și Chet a început să se laude cu felul în care Disneyland aduna bani mai repede decât își aduna fermierul snopii. Mintea din spatele parcului de amuzament nu era deloc leneșă, ci căuta mereu idei noi pentru extindere. Chet a râs și a adăugat:

— Ironia este că Walt a fost concediat o dată fiindcă șeful lui credea că n-are imaginație. Acum familiile se înghesuie la Disneyland, și după toate aparențele fluxul de vizitatori nu va scădea prea curând.

Cineva l-a bătut pe Joshua pe umăr și când s-a întors a văzut-o pe Kathy, cu Merit în spatele ei.

— Îmi pare rău că vă întrerup tată, dar vreau să-i prezint lui Joshua o veche prietenă de-a mea. Merit Hayes, el este prietenul cel mai bun al lui David, Joshua Freeman.

Joshua i-a zâmbit politicos și i-a întins mâna. Merit avea o mână mică și delicată cu degete lungi terminate în unghii vopsite cu oje roșii, dar cu o strânsoare ca de boxer. Cu o căutătură rece și jucăușă, aceasta i-a zis:

— Ar trebui să te avertizez că încercă să ne cupleze.

Joshua a chicotit:

— Știu.

Merit s-a uitat mirată la el:

— Ești parte din conspirație?

— Îmi pare rău, nu; dar asta nu-nseamnă că nu-mi face plăcere să te cunosc, domnișoară Hayes.

Kathy a înroșit și, cu mâinile ridicate ca semn al înfrângerii, le-a zis:

— Bine. Eu am făcut tot ce-am putut. Distracție plăcută.

Merit i s-a adresat lui Joshua cu o grimasă:

— Stânjenitor, trebuie să mărturisesc.

— Totuși, Kathy are cele mai bune intenții, i-a spus el.

Merit s-a uitat la doza de Coca Cola din mâna lui Joshua și a luat

PODUL SPRE CASĂ

un martini dintr-o tavă care trecea pe lângă ei, făcându-l pe chelner să tresară.

— E naivă.

A scos măslina din băutură și a mâncat-o:

— Dacă aş dori un bărbat, mi l-aş găsi eu.

— Dave a spus că eşti avocată la un studio.

— Vinovată conform acuuzării. El însuși a avut de-a face cu mine în trecut. Nu obține niciodată ce vrea, a râs Merit.

Un chelner le-a oferit aperitive delicioase și ea a luat două.

— Îmi retrag cuvintele. A obținut-o pe Kathy.

Spunând aceasta, a ridicat din umeri și l-a pândit cu o privire șireată în timp ce mânca. Aștepta ca el să facă vreun comentariu. Când a văzut că nu spune nimic, a arătat cu capul spre casă:

— Am văzut noul birou al lui Harold. Impresionant.

— Nu l-am făcut singur.

— Tu ai executat conceptul și jumătate din lucrare – partea de finisaj. Cel puțin, așa sună recomandarea călduroasă a lui Kathy. Însă nu pot să nu mă întreb: de ce o persoană cu un talent ca al tău lucrează cu jumătate de normă la amenajarea unui birou situat pe aripa laterală a unei case?

Joshua a zâmbit și a băut din Coca Cola:

— Poate că am venit aici ca să fiu descoperit.

— Altfel spus, nu e treaba mea, a replicat Merit alegând un aperitiv dintr-o altă tavă. Oricum, ai reușit să-ți deschizi drum și fără să intri în sindicat. Ce minunat că ai relații atât de bune.

Merit și-a ridicat paharul în direcția lui Dave și Kathy, care îi urmăreau.

— Uită-te la ei. Kathy arată atât de încrezătoare, pe când Dave pare să-și dorească să dispar călare pe mătura mea.

A râs, distrându-se în mod vădit de situație. Apoi s-a uitat la Joshua și i s-a adresat:

— Kathy mi-a spus că eşti bisericos, ba chiar că eşti implicat în activitățile din biserică. Spune că eşti o partidă pe cinste, știi asta? Ciudat este că-mi place de tine, a adăugat ea încurcată.

A introdus aperitivul în gură și și-a mișcat degetul mic nerăbdătoare în timp ce mesteca și înghițea.

FRANCINE RIVERS

— Nu vreau să-ți faci o idee greșită. Nu spun că vreau să ies cu tine în oraș.

Joshua i-a zâmbit și a întrebat-o:

— Te-am invitat cumva?

Merit i-a răspuns surprinsă:

— Ar trebui să mă simt insultată.

— Dar nu ești.

Fata s-a apropiat mai mult de el și i-a șoptit:

— Cred c-am putea să ne prefacem că suntem atrași unul de altul.

Așa, poate că draga mea prietenă va renunța să mai facă pe pețitoarea pentru mine. Habar n-are cât de zadarnice sunt eforturile ei.

L-a prins de braț și a clipit repede, spunând:

— Voi fi cuminte, promit. Hai să socializăm.

Merit Hayes cunoștea pe toată lumea și, la fel ca Dave, îi plăcea să vorbească despre afaceri. Oamenii continuau să soscască, și ea își concentra atenția doar asupra unor anumiți invitați. Joshua asculta în tăcere, mulțumindu-se să răspundă la întrebările care-i erau adresate direct. Merit l-a bătut prietenește pe braț:

— Îmi plac bărbații care nu vorbesc mai mult decât este necesar.

L-a condus către un cuplu care întârziase – un bărbat mai în vârstă, corpulent și cu ochi șireți, și o femeie frumoasă, mult mai tânără ca el, care i se părea vag cunoscută. Merit i-a salutat călduros pe amândoi și cele două femei au schimbat câteva bezele înainte ca Merit să-l prezinte pe Joshua lui Terrence Irving și soției lui, Pamela.

Joshua le-a spus politicos că-i face plăcere să-i cunoască, însă Pamela s-a uitat întrebătoare la ei, și când el s-a încruntat stânjenit, a oftat:

— Steaua mea pălește deja.

Soțul ei a prins-o de talie și a tras-o mai aproape de el:

— Acum strălucești mult mai frumos și mai puternic ca niciodată.

Merit a scos un ușor sunet gutural și Joshua a remarcat sclipirea din ochii ei. S-a întrebat de ce, până când ea s-a scuzat față de Pamela și soțul ei.

— Trebuie să-l iertați pe prietenul meu, aici de față. Vine dintr-un orașel din nordul Californiei, care probabil că n-are niciun cinematograful. Joshua, ea e Pamela Hudson.

PODUL SPRE CASĂ

Acum Joshua își amintea, deși o văzuse într-un singur film. Probabil că, dacă ar fi făcut un efort, ar fi putut să-și amintească și acțiunea lui, dată fiind ocazia.

— Pamela a renunțat la actorie ca să se căsătorească cu mine, a spus Terrence Irving zăbindu-i atrăgătoarei sale soții. Și apoi mi-a dăruit binecuvântarea suplimentară a două fiice minunate.

Merit s-a folosit de ocazie ca să întrebe ce fac drăgălașele lor fetițe și dacă aveau de gând să mai facă și alți copii. Când li s-au alăturat și alți invitați, Merit l-a luat pe Joshua de braț și l-a tras la o parte.

— Ei bine, a fost un dezastru total! Dacă ai putea să-ți vezi chipul! i-a zis râzând. Cum este posibil să n-o cunoască cineva pe Pamela Hudson?

— Nu ne învățăm în aceleași cercuri.

— De unde vii? De pe lună?

Apoi a clătinat din cap, scuzându-se:

— Sunt o scorpie, știu. Mi s-a urcat băutura la cap. Am avut o săptămână foarte obositoare.

— Atunci sugerez să mâncăm ceva, i-a propus și a condus-o spre bufetul sofisticat.

Merit a luat o farfurioară și i-a dat-o lui, apoi a mai luat una pentru ea și a pășit de-a lungul bufetului.

— Pamela a apărut în toate ziarele din Hollywood.

— Eu mă informez din alte surse.

— Ei bine, atunci îți spun eu povestea. Pamela a apărut de nicăieri și a strălucit pe marele ecran ca o supernovă. A avut un agent foarte dinamic și inteligent, care i-a construit literalmente cariera, a zis Merit în timp ce-și alegea salata și un meniu vegetarian. Îl cheamă Franklin Moss. Ai auzit cumva de el? Uneori e prea pasionat, dar știe să depisteze talentul când îl vede, chiar și la o cină pe Sunset Boulevard. Cel puțin așa spune legenda. Binecunoscutul vis hollywoodian.

Apoi a continuat cu un ton ușor cinic:

— Am reprezentat-o pe Pamela la unul din filmele ei, și pot să-ți spun că omul știe cum să lupte pentru clienții lui. Franklin Moss este șiret, ambițios și un negociator dur. Dar, din nefericire, și-a pierdut capul și a avut o aventură cu Pamela – o idee întotdeauna proastă între

partenerii de afaceri. Pamela-i și ea o femeie ambițioasă. A părăsit cuibușorul lui Moss și a sărit în patul lui Terrence. Din fericire pentru ea, Terrence are avocați care sunt capabili să găsească o porțiță de scăpare în orice contract. Toate ziarele din țară au scris pe larg despre scandalul ăsta. Și toți se așteptau să vadă cum numele ei strălucește în următorul film al lui Irving. Cred că Pamela abia aștepta asta. Dar cariera ei s-a sfârșit lamentabil. Și după câte pot să-mi dau seama, Terrence are de gând s-o țină acasă, ocupată cu nașterea și creșterea copiilor, a încheiat ea răsând.

— Poate că și ea-și dorește asta.

Merit l-a privit sceptic:

— Chiar dacă-i așa, o așteaptă vremuri grele. Lui Terrence Irving i-au plăcut întotdeauna fetele frumoase. Poate că leopardul își dorește un moștenitor, dar asta nu-l face să-i schimbe petele. Ei bine, acum știi totul. O căsnicie hollywoodiană făcută în cer.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.

— Zice un romantic naiv. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar fete ca Pamela Hudson sunt cu sutele în Orașul de Mucava, băiete. Franklin Moss și-a pierdut capul, dar și slujba la agenție când a pierdut-o pe ea. Apoi soția lui l-a părăsit, primind custodia totală asupra copiilor, și s-a mutat în casa lor din Malibu. Timp de un an nimeni n-a mai știut de el, a dispărut cu totul. Presupun că s-a ascuns ca să-și lingă rănila, sau orice fac bărbații când le vine mintea la cap.

A făcut o pauză, ca să-i spună chelnerului că-și dorește o costiță prăjită mediu.

— Dar acum s-a întors. La Franklin mă refer. Și îmi dă iarăși mari bătăi de cap.

Și-a întins farfuria ca să primească bucata de carne zemoasă.

— A creat o nouă Venus și vrea un preț olimpien pentru ea.

Și-a mai luat un cornuleț și trei cuburi de unt.

— Nu-mi place deloc să negociez cu el. Spre deosebire de Pamela, fata asta chiar are talent și urmează instrucțiunile. Este neobișnuit să găsești o triplă amenințare care să nu aibă o infatuare cât Texasul.

— O triplă amenințare?

Merit i-a explicat că asta însemna că o fată știe să interpreteze, să danseze și să cânte.

PODUL SPRE CASĂ

— A strălucit în toate scenele din ultimul film. O aiureală despre dragostea neîmpărtășită.

Tonul ei zeflemitor a devenit entuziast:

— Un pas imens de la primul ei rol vorbit în care a interpretat o zombi. Fata are potențial ca să devină o adevărată stea, una care să reziste.

Pulsul lui Joshua s-a accelerat rapid:

— O zombi?

Merit a răs:

— M-ai auzit bine. Dacă n-ai recunoscut-o pe Pamela Hudson, cu siguranță că n-ai auzit nici de Lena Scott. Dar crede-mă pe cuvânt, dacă reușim s-o luăm în filmul ăsta, o vei vedea pretutindeni.



Joshua a găsit în Paginile Aurii un număr de telefon, dar nicio adresă în dreptul Agenției de Talente Franklin Moss. A sunat acolo în pauza lui de prânz și o voce imperturbabilă de femeie i-a zis că poate să lase un mesaj. Însă aceasta a închis telefonul în nas înainte ca el să termine ce are de spus, de aceea a sunat înapoi. Femeia a oftat exasperată și i-a răspuns:

— Ați greșit agenția, domnule. Franklin Moss nu se ocupă de nimeni cu numele Abra Matthews.

Lui Joshua i-a venit să-și dea una peste cap:

— Abra Matthews este Lena Scott, și sunt un vechi prieten al ei.

— Bi...ne. Dați-mi datele de contact și i le voi înmâna domnului Moss. Dar nu pot să vă promit că vă va suna înapoi.

— Puteți să-mi dați adresa de la biroul lui?

— Îmi pare rău, dar nu am această informație. Cei de la contabilitate au adresa, dar ei nu pot vorbi cu dumneavoastră. Mai doriți și altceva?

Joshua a sunat-o pe Kathy și i-a cerut numărul de telefon al lui Merit Hayes. Kathy s-a bucurat că o sună pe Merit, dar Merit nu s-a bucurat deloc să-l audă.

— Am crezut că noi doi am avut o înțelegere.

— Te-am sunat ca să-ți cer o informație, nu o întâlnire. Poți să-mi dai numărul de telefon și adresa lui Franklin Moss?

— Lasă-mă să ghicesc, a râs ea cinic. N-o cunoști pe Pamela Hudson, dar ai vrea s-o întâlnești pe Lena Scott.

L-a întrebat dacă are la îndemână o bucată de hârtie și ceva de scris.

— Dacă nu-i lasă pe directorii executivi să se apropie de biroul lui, mă indoiesc că îți va da ție o șansă.

I-a dat același număr de telefon pe care îl găsisese în Paginile Aurii, așa că Joshua i-a spus lui Merit că a sunat deja la numărul acela, dar n-a obținut niciun rezultat.

— Pe ăsta îl am. Nu mă mir deloc că mie mi se dă legătura, dar unui fan nu.

— Cum se numește fosta lui soție? Ai spus că locuiește în Malibu, nu-i așa?

— Văd că nu te dai bătut cu una, cu două. Shirley, cred. Sau Cheryl. Poate Charlene. În orice caz, ceva asemănător.

Joshua a găsit-o în cartea de telefon și a format numărul. I-a răspuns un băiat și i-a zis că mama lui nu e acasă. Când a întrebat când se întoarce, băiatul a râs și a zis că e plecată la cumpărături în Valley împreună cu sora lui și că se aștepta să se întoarcă târziu. Atunci Joshua i-a spus că va suna mâine. Cum pauza se încheiase între timp, s-a întors înapoi la lucru, dar i-a fost greu să se concentreze.

Dave a zâmbit când Joshua a urcat din camera lui după ce făcuse un duș și se schimbaseră de hainele cu care fusese la lucru și i-a întins o scrisoare pe care scria cu litere mari RETURNATĂ DESTINATARULUI.

— N-am știut că ești fan.

Adresa companiei cinematografice și scrisoarea redirectionată către Franklin Moss, cu o adresă de pe Bulevardul Hollywood, era de asemenea tăiată cu un X. Se vedea că aceasta fusese deschisă și lipită la loc cu o bandă adezivă.

Renunță, Joshua. Nu-i a ta.

Era timpul să asculte. Joshua a mototolit scrisoarea și a aruncat-o în coșul de gunoi.

Dave și Kathy l-au urmărit aruncând-o. Kathy i-a zis:

PODUL SPRE CASĂ

— Arăți de parcă ai pierdut pe cineva drag.

— Am pierdut-o cu mult timp în urmă.

Atunci le-a povestit cine e Lena Scott.

Dave a fluierat ușor și a zis că nu și-ar fi imaginat niciodată una ca asta. Apoi i-a spus lui Joshua ultimul lucru pe care el ar fi vrut să-l audă:

— Se zvonește că-i căsătorită cu agentul ei.

Joshua a scos un oftat prelung.

Kathy s-a întors la curățatul cartofilor

— Ai fost căutat la telefon de câteva ori astăzi, i-a zis ea arătând spre masă. Charlie Jessup vrea să discute cu tine.

Joshua s-a uitat la mesajele de pe masă. Erau trei oferte de lucru. Dar el voia să se întoarcă acasă.

— Te deranjează dacă folosesc telefonul?

L-a sunat pe Jack Wooding, dar acesta i-a spus că echipa lui de lucru era deja completă și că ar fi trebuit să-i spună mai devreme că are de gând să se întoarcă acasă. Totuși, îl va anunța de îndată ce se va ivi un post liber.

Joshua s-a scărpinat la ceafă și a plecat capul.

Doamne, vrei să-mi spui că mai trebuie să rămân aici?

Se părea că Dumnezeu îi trimite semnale amestecate.



Abra s-a trezit mahmură din cauză că în ajun băuse prea mult și l-a auzit pe Franklin vorbind. Era cineva în apartament?

Ușa de la biroul lui era deschisă. Precis că vorbea la telefon. După ton, și-a dat seama că vorbește cu fiul lui: ceva în legătură cu o antilopă sud-africană și de ce n-a zis nimic mamei sale. L-a auzit deschizând cu zgomot un sertar și s-a uitat pe furiș înăuntru. Franklin ținea receptorul telefonului între ureche și umăr în timp ce citea combinația de pe o bucățică de hârtie și forma cifrului seifului. A tras de mânerul acestuia și a deschis ușa metalică, apoi s-a dat înapoi în scaunul cu roțile și a ascuns hârtiuța cu cifrul înapoi în sertar. Înainte să revină cu scaunul în poziția inițială, Abra a văzut

banii îngrămădiți în interiorul seifului și dosarele de sub ei. Apoi s-a retras fără zgomot.

Toate cele necesare ca să-l părăsească se găseau la îndemână, dar nu avea acces la ele atâta vreme cât Franklin rămânea acasă. În ultima vreme nu părăsise apartamentul mai mult de o jumătate de oră pentru a cumpăra câte ceva de mâncare și se întorcea repede.

Singura modalitate de a scăpa de el era să mai joace o zi rolul Lenei Scott.



Abra s-a trezit devreme, a făcut duș, s-a spălat pe cap și și-a uscat părul. După aceea s-a îmbrăcat cu o pereche de pantaloni strâmți negri și cu un sweater verde care îi scoteau în evidență ochii. Slăbise în ultima vreme și hainele îi erau puțin largi, dar acum nu avea timp să se îngrijeze pentru asta. Apoi s-a machiat cu multă grijă. Lena umbla întotdeauna mai machiată decât i-ar fi plăcut Abrei să fie. Și-a periat părul și l-a lăsat să-i cadă peste umeri.

Ușa de la dormitorul principal era deschisă, dar Franklin dormea încă pe patul răvășit, unde cuverturile erau împinse într-o parte și căzute pe jumătate jos din pat. El nu dormea niciodată bine după ce vorbea cu copiii sau cu fosta lui soție. Se zvârcolea mult fără să-și găsească locul.

A ieșit în grabă fără să facă nici cel mai mic zgomot. Avea un rol de jucat, și trebuia să fie demn de un Oscar. Ce-ar face Lena la intrarea lui Franklin în cameră? Ce-ar spune? Cu siguranță că nu l-ar înfrunta din cauză că nu-i dădea banii câștigați de ea. Și nu l-ar amenința cu divorțul sau cu ruperea contractului. Lena l-ar amăgi, l-ar face să sperie. Ar fi vicleană, suficient de înțeleaptă ca să nu-i trezească suspiciuni.

Și-a dat seama că își roade unghiile și a încetat să mai facă acest lucru.

Putuse întotdeauna să-și fixeze ceasul după rutina lui Franklin. Acesta se trezea la ora cinci, mergea la baie, apoi făcea o sută de genuflexiuni și cincizeci de flotări. Se bărbierea și intra zece minute

PODUL SPRE CASĂ

la duș. Își pregătea întotdeauna hainele de cu seară – costum negru, cămașă albă, cravată de mătase italiană colorată... uniforma unui om de afaceri prosper. Își ținea portmoneul, butonierele de aur și ceasul pe o tăviță din cositor de pe noptiera lui. La șapte și jumătate fix își ducea servieta în holul de la intrare, lua revista *Daily Variety* și două ziare din fața ușii apartamentului și intra în bucătărie ca să-și pregătească micul dejun: trei ouă fierte și două felii de pâine prăjită. În cazul în care cântarul din baie indica mai mult de optzeci și patru de kilograme, se mulțumea cu un iaurt și țărâțe. Citea repede și parcurea totul, mereu atent ca să surprindă orice mișcare a Lenei Scott.

Dar lucrurile se schimbaseră în ultimele două săptămâni.

L-a auzit în hol:

— Lena?

Trebuie să fi văzut ușa deschisă.

— Lena!

— Sunt în camera de zi, Franklin.

A luat în mână scenariul pentru *Țigancă și generalul*, s-a așezat pe canapea cu spatele rezemat de brațul ei și cu picioarele întinse și a răsfoit paginile prefăcându-se că citește.

Franklin a intrat în camera de zi ciufulit și agitat, cu o privire ce exprima panica. Când a văzut-o, a oftat scurt și s-a străduit să-și recâștige controlul.

— Am crezut...

A clătinat din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de frica din mintea lui tulburată și continuat:

— Te simți mai bine?

— Mă simt odihnită.

A mințit fără greutate, fără nici cea mai mică urmă de vinovățic. Peste câteva ore avea să fie scăpată din închisoare și departe de el.

— Asta-i bine.

Pantalonii de pijama îi atârnau pe talie. Și el slăbise.

— Văd că citești scenariul.

Abra a ridicat din umeri. Vocea Lenei n-ar fi trădat nerăbdarea.

— Aș fi citit orice altceva aș fi găsit în apartament. Este singurul lucru care poate fi citit aici.

Lena ar fi făcut asta? Mintea i s-a golit de orice gând.

Franklin a deschis ușa apartamentului și a luat ziarele. În timp ce scotea banda de cauciuc de la unul dintre ele, s-a uitat la ea și a întrebat-o:

— Ce părere ai?

I-a trebuit o secundă până să-și dea seama că îi cerea părerea despre scenariu.

— Așa și așa.

— Așa și așa? a întrebat-o iritat. E scris de unul dintre cei mai buni scenografi din Hollywood. Unul care a primit premiul Oscar.

— N-am spus că nu-mi place, Franklin. Am citit abia zece pagini din el. Îți voi spune părerea mea diseară.

Expresia de pe fața lui s-a schimbat.

— O să-ți placă fără îndoială.

Stresul ultimelor zile a lăsat urme în jurul ochilor lui.

— Îmi va lua toată ziua să îl citesc și să mă gândesc la rolul pe care vor să-l interpretez.

Franklin a intrat în bucătărie, a pus trei ouă într-o oală și a dat drumul la robinet. Apoi a scos pâinea și untul din frigider.

— Văd că tu ai mâncat deja.

Abra pusese în chiuvetă un bol plin cu apă și o lingură în el, ca și cum ar fi mâncat.

— Le voi spăla mai târziu, Franklin.

Lui îi plăcea ca totul să fie curat și ordonat. Îl deranjase de fiecare dată când ea lăsase vasele murdare în chiuvetă. Iritația lui în legătură cu un lucru minor avea să-l facă mai puțin bănuitor în legătură cu posibilele lucruri majore care ar fi putut să-l supere. Abra a mai întors o pagină din scenariu, deși nu citise nici măcar un rând din dialog, și nici n-avea de gând s-o facă.

Paginile ziarului foșneau în timp ce ouăle săltau în apa clocotită. Pâinea a sărit din prăjitor și Abra a auzit scrâșnetul cuțitului pe pâinea prăjită. Simțea că Franklin o urmărește în timp ce mănâncă.

— Vrei să ieșim în oraș la cină?

A întors capul spre el de pe canapea și i-a replicat:

— Vrei să citesc scenariul sau nu?

Lena l-ar fi întrebat dacă n-ar vrea mai bine să-și petreacă seara

PODUL SPRE CASĂ

împreună acasă, dar Abra nu dorea să-i pună această întrebare. Spre surprinderea ei, Franklin a zâmbit. Ea îi oferea o speranță slabă, iar el o apuca neîntârziat.

Franklin a curățat masa și a spălat vasele, apoi i-a zis:

— Merg să fac un duș și să mă îmbrac.

Abra s-a prefăcut prea absorbită de scenariu pentru a asculta ce spune.

— Cred c-o voi suna pe Merit Hayes. Vreau să văd dacă nu pot să aranjez o cină pe mâine. Sau crezi că e prea devreme?

Ea a oftat și a lăsat scenariul în poală:

— Cred că da, Franklin. Dar poate că ai dreptate. Cu cât mă întorc mai repede la lucru, cu atât mai repede...

N-a mai spus și restul.

— Te iubesc, știi asta, i-a zis Franklin privind-o fără să se apropie de ea. Te-am iubit din prima clipă când te-am văzut.

La fel ca pe Pamela Hudson. De fapt, nu le cunoștea pe niciuna dintre ele. O furie mocnită a țâșnit prin crăpăturile măștii ei. Fără să-și ridice privirea din foi, și-a șters lacrimile de furie sperând că el le va considera lacrimi de regret pentru timpul pierdut.

— Am trecut printr-o perioadă grea, Lena.

Știa ce-ar fi vrut el ca Lena să spună:

— Ai fost foarte răbdător cu mine, Franklin. Nu știu cum m-ai suportat, i-a zis încet, ca o scuză.

Când a simțit că și-a recăștigat controlul asupra zbuciumului interior, a ridicat capul și a văzut că el o dorește. Dar dacă ar fi atins-o acum, Lena ar fi fugit imediat și Abra i-ar fi luat locul. Și-a plecat privirea și i-a zis:

— Poate că vom putea vorbi diseară. După ce termin scenariul.

A ridicat scenariul ușor fără să-și ridice și capul.

L-a auzit dând un telefon din birou. Fixa o întâlnire. Asta era foarte bine.

O jumătate de oră mai târziu, Franklin s-a întors în camera de zi îmbrăcat într-un costum de culoare închisă și cu servieta în mână:

— E vreo problemă dacă lipsesc câteva ore?

Abra i-a zâmbit nedeslușit și i-a răspuns cu glasul catifelat care lui îi plăcea:

— Cred că mă descurc și singură.

El i-a zâmbit înapoi și a întrebat-o:

— Vrei să-ți aduc ceva?

— Cred că am putea mânca și altceva decât mâncare semi-preparată.

— Atunci vom lua cina în oraș.

S-a apropiat și s-a aplecat spre ea, iar Abra i-a întins obrazul. El și-a trecut degetul peste maxilarul ei și i-a lovit bărbia ușor. Gura lui era fermă și rece. S-a uitat în ochii ei și i-a zis:

— Voi avea grijă de tine.

Exact același lucru i-l spusese și Dylan.

— Mă întorc repede.

Și-a luat servieta și a ieșit din apartament.

Abra spera să nu-l mai vadă niciodată.

A așteptat un minut înainte ca să se repeadă la geam. A așteptat iarăși, până când l-a văzut intrând în mașina pe care i-o scosese din garaj Howard. De îndată ce Franklin s-a îndepărtat, Abra a intrat în birou. Calendarul lui era deschis pe masă. Ieri ratase o întâlnire cu Michael Dawson, avocatul fostei sale soții. Își notase și întâlnirea cu Merit Hayes de la nouă și jumătate în dimineața aceasta. Grăbită, a deschis sertărașul unde a găsit hârtiuța uzată ce conținea combinația de la seif. A învărtit la dreapta, la stânga, la dreapta și apoi iarăși la stânga. Zăvorul s-a deschis cu un clic încă de la prima încercare. Fericită, a ridicat mânerul și ușa grea s-a deschis larg.

Cu inima bătându-i puternic, a cercetat conținutul seifului din priviri. Nu știa că Franklin are un pistol. Era pe raftul de sus, lângă bani. Abra l-a așezat pe birou și a scos șaisprezece teancuri frumos legate a câte o mie de bancnote de o sută de dolari. În total șaisprezece mii de dolari! Dacă avea atâția bani în apartament, oare câți dusesese în bancă?

Cât timp trecuse de când ea nu mai avusese nici un ban? Nu văzuse niciodată un cec pentru salariu. Totuși, fusese suficient să ceară și Franklin îi dăduse tot ce-i trebuia. Cât despre restul banilor ce-i datora, îi spusese că-i investise cu o dobândă bună. El fusese cel care ținuse întotdeauna baierile pungi. Clocotind, Abra a așezat banii pe calendarul de masă al lui Franklin. Primul ei gând fusese să-i ia pe toți, dar conștiința n-a lăsat-o. Franklin

PODUL SPRE CASĂ

plătise pentru tratamentele ei de frumusețe, pentru manichiură, pedichiură, vizitele săptămânale la coafor și îmbrăcăminte. El plătise și portofoliul cu fotografii profesionale. Tot el plătise taxiurile, limuzinele și mesele la diferitele restaurante rafinate. Cât trăise cu el, ea nu plătise nimic.

Oare de cât avea nevoie ca să înceapă o nouă viață?

A pus înapoi în seif opt mii de dolari și a păstrat restul. Banii aceia erau un bun comun, nu-i așa? Apoi a scos dosarele și le-a răvășit până când a găsit cele două exemplare ale contractului pe care o pusese Franklin să le semneze în noaptea în care o adusese aici.

Franklin își respectase promisiunea.

Cândul trădării i-a slăbit hotărârea, dar și-a amintit că de fapt el nu își respectase promisiunea față de ea. Dimpotrivă, făcuse tot ce-i stătuse în putință ca s-o facă pe Abra să dispară pentru totdeauna și ș-o creeze pe Lena Scott, femeia visurilor lui. A rupt în bucăți exemplarul ei de contract. Apoi a rupt în două exemplarul lui Franklin. L-a mai rupt o dată și a continuat să-l rupă până când bucățelele mici cât un timbru poștal s-au împrăștiat peste tot pe podea. A găsit certificatul de căsătorie și l-a rupt și pe acesta în două, apoi a răscolit tot seiful în căutarea verighetei. Negăsind-o, s-a ridicat în picioare și a fugit în dormitor, unde a văzut-o în tăvița de cositor de pe noptieră, unde își ținea și portofelul. A așezat inelul peste bucățelele rupte ale certificatului de căsătorie.

Franklin avea un set de geamantane Hermes. A luat unul dintre ele, pe care putea să-l care cu ușurință. El n-avea decât să-și cumpere altul cu banii pe care-i câștigase de pe urma ei. Intenționa să ia cu sine doar câteva haine. Cu opt mii de dolari în buzunar putea să își cumpere oricând alte haine. A aruncat geamantanul pe pat și a deschis dulapul, scoțând câteva din rochiile ei preferate, pantalonii negri strâmți, câteva bluze și lenjerie de corp. A introdus banii într-o poșetă de purtat pe umăr, a apucat geamantanul și a pornit spre hol. Când a ajuns la ușa apartamentului, dorința unei mici răzbunări a pus stăpânire pe ea. A lăsat geamantanul jos, s-a întors în biroul lui Franklin și a luat un carnețel.

O șoptă lină din ea îi spunea să nu facă asta. Însă mânia striga mai tare. De ce nu, după tot ce avusese de suferit din cauza lui Franklin?

FRANCINE RIVERS

A deschis sertarul biroului și a scos unul dintre stilourile lui scumpe Montblanc.

*Te urăsc! Nu te-am iubit niciodată, doar m-am prefăcut.
Nu te mai obosi s-o cauți pe Lena Scott. A murit!*

A rupt pagina scrisă din carnetel, a așezat-o pe masă și a pus stiloul deasupra. S-a întors repede în hol, a ridicat geamantanul și a ieșit pe ușă.

Portarul a fost surprins s-o vadă ieșind din lift.

— Domnișoară Scott! Văd că vă simțiți mai bine.

— Nu m-am mai simțit așa bine de mult, mult timp, Howard.

Poate că Franklin spusese tuturor că are pneumonie, gripă sau amigdalită.

Howard a observat geamantanul din mâna ei și s-a încruntat:

— Domnul Moss nu mi-a spus că plecați undeva.

Apoi, nesigur pe el, a întrebat-o:

— Aveți nevoie de un taxi?

— Nu, mulțumesc.

Încă nu știa unde merge. Avea să meargă puțin pe jos până când se va decide încotro s-o apuce.

Acum Howard părea îngrijorat:

— Sunteți sigură, domnișoară Scott?

Cum el nu i-a deschis ușa, a deschis-o singură. Nu mai ieșise din casă de două săptămâni. Sau de trei? Nu-și mai amintea. A inspirat aerul adânc în plămâni. Mirosea a gaze de eşapament. Howard venea în urma ei.

— De ce nu intrați și așteptați în hol, domnișoară Scott? În câteva minute vă chem un taxi. N-ar trebui să umblați singură pe străzi.

Dacă l-ar asculta, Howard ar ști numărul companiei de taximetre și al șoferului, și Franklin l-ar suna mai repede decât ar putea Superman să-și schimbe hainele.

— Mulțumesc, dar simt nevoia să merg pe jos.

Soarele strălucea puternic, dar afară se simțea răcoarea toamnei. Tensiunea nervoasă i-a crescut când a auzit ușa închizându-se în spatele ei. A întors capul ca să se uite înapoi și a văzut că Howard era

PODUL SPRE CASĂ

deja la telefon. Personalul de serviciu al lui Franklin ştia întotdeauna cum să dea de el. Howard avea să-l informeze pe domnul Moss că Lena tocmai ieşise pe uşă afară cu un geamantan în mână şi să-l întrebe ce să facă în această situaţie?

Abra a traversat strada fără să se uite. O maşină a claxonat şi a frânat brusc. Ea a clipit surprinsă şi apoi s-a uitat într-o parte şi-n alta înainte să-şi continue drumul spre trotuarul celălalt.

— Domnişoară Scott! a strigat-o Howard ieşind din bloc. Domnul Moss vrea să-l aşteptaţi. Se întoarce chiar acum.

Când el a început să traverseze strada, Abra a luat-o la fugă.

— Domnişoară Scott! Aşteptaţi!

Cum geamantanul o împiedica să se grăbească, l-a aruncat şi a luat-o pe Highland, strângând sub braţ geanta unde avea banii lui Franklin. A făcut colţul spre Sunset Boulevard, aproape ciocnindu-se cu doi oameni de afaceri cufundaţi într-o conversaţie în timp ce se îndreptau spre intersecţie. Amândoi s-au uitat miraţi după ea. Apoi şi-a încetinit mersul şi s-a amestecat printre ceilalţi pietoni. Câţiva oameni s-au oprit şi s-au uitat lung la ea. Când unul dintre ei i-a rostit numele, s-a repezit printre două maşini parcate şi a făcut semn unui taxi, care a oprit chiar în faţa ei. Abra a deschis grăbită portiera şi s-a prăbuşit pe bancheta din spate.

— Dă-i drumul, i-a zis şoferului gâfâind. Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Şoferul a pornit şi a condus pe două străzi, după care a întrebat-o uitându-se la ea prin oglinda retrovizoare:

— Unde vreţi să mergeţi?

Habar n-avea.

— Oriunde, nu-mi pasă.

Abra s-a întors şi s-a uitat în spate. Nu-l vedea pe Howard. Îi venea să rădă isteric imaginându-şi cum portarul impunător şi plin de demnitate încerca să se țină după taxi. A scos un oftat tremurat, înfigându-şi degetele în marginea canapelei.

— Nu ştiţi unde mergeţi?

Abra s-a uitat la şofer prin oglinda retrovizoare. Tot trupul îi tremura şi simţea pe piele o transpiraţie rece. A încercat să se calmeze. Unde voia să meargă? *Unde? Gândeşte-te, Abra! Gândeşte-te!*

FRANCINE RIVERS

— Undeva unde pot să mă odihnesc.

— Pentru asta toată lumea merge pe plajă.

— Bine. Atunci du-mă pe plajă.

— În sudul Californiei sunt o mulțime de plaje. Pe care dintre ele vreți?

Avea bani de cheltuială. I-a zâmbit șoferului cu un zâmbet de-al Lenei și i-a zis:

— Pe cea mai bună.

*Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi
departe de Fața Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu ești acolo;
dacă mă voi culca în locuința morților, iată-Te și acolo.*

PSALMUL 139:7-8

Joshua a condus șaizeci de kilometri spre nord-est în Valea Sierra Pelona și a ajuns la Agua Dulce, unde urma să înceapă lucrul la Ferma Solodad de pe strada principală. Cum acasă nu-l aștepta nimic de făcut, decisese să mai accepte o slujbă temporară înainte de a se întoarce acasă.

S-a cazat la un motel de la marginea orașului și a mâncat în micul restaurant-vagon de lângă motel, pe al cărei geam era lipit un anunț ANGAJĂM PERSONAL. Mâncarea era bună, multă și ieftină. Cu timpul, s-au adunat acolo mai mulți lucrători și au ocupat mai multe dintre micile camere din motelul cu un singur etaj, în formă de L. Alții au venit cu vagoane de dormit și s-au instalat în campingul de lângă șantier.

Nimeni nu s-a întrebat de ce compania de producție decisese să nu închirieze Ferma Melody a lui Gene Autry, situată cu treizeci de kilometri mai aproape de Los Angeles, în Valea Santa Clarita. Știau că acolo se turna serialul de televiziune *Guns, Smoke, and Mirrors*. În plus, spuneau unii, filmul lor nu avea nevoie de un oraș *western* întreg, cu magazine, conac victorian și ferme țărănești de argilă; lor le erau suficiente un *saloon*, o biserică și câteva case, construite cel mai bine în apropiere de Vasquez Rocks, vechea ascunzătoare a lui Tiburcio Vázquez. Multe

scene aveau să fie turnate acolo, inclusiv luptele eroului *cowboy* cu vagabonzii fără căpătâi și cu indienii dezlănțuiți.

Cum afară era o arșiță uscată, praful pătrundea pe sub ușa și acoperea masa și cuvertura patului. Pe covor se vedeau mai multe pete și instalația electrică de la baie pâlpâia, însă apa de la Agua Dulce, fidelă numelui său, era limpede și dulce.

Joshua s-a instalat în camera lui și dimineața s-a trezit devreme pentru a merge la lucru. A luat cu sine pentru prânz un măr, pâine cu brânză și o sticlă cu apă. La sfârșitul zilei s-a întors la motel acoperit de praf, scăldat în transpirație și flămând, la fel ca toți ceilalți. Majoritatea lucrătorilor s-au dus la barul de peste drum, dar Joshua a ales să ia masa la restaurantul-vagon din vecinătate. A comandat meniul zilei – carne, cartofi piure, fasole verde și o plăcintă cu mere pentru desert.

Clarice Rumsfeld, proprietara, îi amintea de Bessie; era o femeie bine-făcută, prietenoasă și comunicativă. Nu stătea nicio clipă locului ci în timp ce Joshua mânca, s-a apucat să șteargă teigheaua galbenă și să lustruiască marginile ei cromate. Din când în când, turna în paharul lui înalt ceai cu gheață.

Mai târziu au intrat în restaurant și alți bărbați, cărora berea rece consumată anterior le-a acutizat senzația de foame. Atunci Clarice a început să se miște mai repede, distribuind listele cu meniul învelite în plastic pe mesele acoperite cu o față de masă roșu cu alb și strigând ordine către soțul ei, Rudy, care era în infernul din bucătărie. Părea copleșită de situație. Fără îndoială că soților Rumsfeld le-ar fi prins bine o lucrătoare ca Susan Wells.

Când s-a gândit la Bessie și la Susan pe Joshua l-a apucat dorul de casă. Ce bucuros va fi când slujba asta avea să se termine și el va putea în sfârșit să se întoarcă la Haven!



Era întuneric când Abra s-a trezit. A auzit niște sunete ciudate și în primul moment s-a panicat, dar apoi și-a amintit că nu mai era în apartamentul lui Franklin, ci într-un bungalou de lângă Oceanul Pacific.

PODUL SPRE CASĂ

Șoferul de taxi o dusesese la Hotelul Miramar din Santa Monica, povestindu-i pe drum că senatorul John P. Jones construise conacul inițial de la Santa Monica pentru soția lui Georgina, că magnatul lamelor de bărbierit King Gillette cumpărase proprietatea de la el, că pentru o scurtă perioadă de timp clădirea fusese folosită ca academie militară pentru băieți și că ulterior proprietatea îi fusese vândută lui Gilbert Stevenson care avusese planuri mari pentru transformarea ei într-un hotel. Acum douăzeci de ani conacul fusese demolat, rămânând din el doar clădirea de acum din cărămidă cu șase etaje și bungalourile. Greta Garbo însăși locuise acolo. Betty Grable fusese descoperită de către un director executiv MGM în timp ce cânta în barul hotelului. Iar hotelul Miramar era un loc preferat de recreere pentru Cary Grant. Abra și-a imaginat că taximetristul acesta era foarte iubit de turiști, fiindcă era plin de informații și dornic să împărtășească tot ce știe.

Spre necazul ei, șoferul de taxi a recunoscut-o; la fel și recepționera de la hotel. Dar Abra i-a rugat să nu spună nimănui unde era. A plătit în numerar pentru trei nopți într-un bungalou, timp suficient ca să decidă unde să meargă și ce să facă mai departe. A colindat prin magazine și și-a ales haine de stradă care i-ar fi provocat oroare lui Franklin. A mai ales un costum de baie într-o singură piesă și un sarong verde cu turcoaz pe care Dylan l-ar fi detestat. De asemenea, și-a cumpărat sandale și ochelari, un prosop de plajă, loțiune bronzantă și patru batoane de ciocolată. De când n-a mai mâncat un Mars sau un Snickers? Franklin nu-i dăduse voie să mănânce ciocolată de teamă că pe pielea ei fără pată ar fi putut apărea erupții. Și-a mai cumpărat un geamantan și a introdus în el toate cumpărăturile înainte ca să se întoarcă la bungalou, care s-a dovedit a fi un mini-paradis. A aruncat geamantanul la o parte și s-a prăbușit epuizată în patul dublu.

Ușurată la gândul că era în siguranță a adormit iarăși, dar somnul i-a fost tulburat de vise în care îl vedea pe Franklin plângând și acuzând-o de trădare. Pe covorul roșu era o sticlă goală de whisky.

Apoi Abra a auzit zgomote și și-a dat seama că s-a făcut dimineață. Speriată, s-a ridicat din pat și a dat draperiile puțin la o parte ca să vadă ce se întâmplă afară. Era doar chelnerul care distribuia micul

dejun la celelalte bungalouri. De când nu mai mâncase nimic? Adunându-și curajul, a sunat la room-service și a comandat o cafea, omletă cu șuncă și clătite cu mult sirop. Ultima dată când mâncase clătite, acestea fuseseră gătite de Priscilla.

Dorul de casă a copleșit-o ca un val. S-a gândit la Peter, care stătea în camera de zi urmărind știrile, în timp ce Priscilla pregătea cina în bucătărie. S-a întrebat dacă Penny s-a dus în cele din urmă la Mills College. Dacă da, ar trebui să fi absolvit deja colegiul. Apoi și-a adus aminte cum ședea în biroul pastorului Zeke. Nu-și amintea nimic din ce-i zisese acesta, dar își amintea cum arăta: îndurerat și îngrijorat. Din cauza ei, își dădea seama acum. Oare Joshua mai era încă în Haven? S-a căsătorit, sau locuia tot împreună cu pastorul Zeke? Una din ultimele dăți când l-a văzut s-au certat în fața cinematografului Swan. Apoi și-a amintit cum ședea în bucătăria lui Mitzi sorbind din ciocolata fierbinte și făcându-i semn cu mâna Carlei Martin, care era mereu cu ochii pe soacra ei de vizavi.

Abra și-a acoperit ochii cu brațul și și-a înghițit lacrimile. *Vreau să merg acasă.* Dar și-a reprimat durerea din suflet. Ea nu mai avea casă. Mai ales nu în Haven.

Și-a ridicat geamantanul cel nou și l-a deschis, scoțând noile cumpărături și așezându-le pe pat. S-a dat un pas înapoi, cu mâinile în șolduri, mulțumită. Lena Scott n-ar fi purtat niciodată blugi și tricou, nici pijamale sau lenjerie de corp simplă, din bumbac.

Cineva a bătut la ușă. Lena ar fi fost oripilată s-o surprindă cineva în hainele șifonate în care dormise peste noapte. N-ar fi lăsat să fie văzută de nimeni până după ce s-ar fi machiat și coafat. Dar Abra a deschis ușa.

Chelnerul a fost prietenos și curtenitor și i-a zis „Domnișoară Scott” ca și cum ar fi zis „Domnișoară Smith”.

Abra a băut cafeaua și a mâncat pe săturate ouăle, șunca și clătitele. A simțit că i se face rău după mâncarea grea. Franklin îi supraveghease cu grijă dieta, vârandu-i pe gât legume și cereale, carne de pui și de pește, apă purificată și ceai, nu cafea. Când stomacul i s-a mai așezat, și-a îmbrăcat costumul de baie și a ascuns o sută de dolari în sutien. Apa oceanului și nisipul aveau s-o facă să se simtă mai bine. Și-a tras peste costumul de baie noul sarong și a pornit să se plimbe

PODUL SPRE CASĂ

pe plajă. A început să tremure în aerul răcoros al dimineții, dar în loc să se întoarcă în bungalou a fugit pe nisipul ud ca să se încălzească; alergarea aceasta i-a produs mai multă plăcere decât cele cinci mile pe banda de alergat sub privirea atentă a antrenorului angajat de Franklin.

Plaja s-a umplut cu tineri și tinere veniți să se distreze. Abra s-a simțit singură privindu-i, și pe de o parte a sperat că va fi recunoscută și va avea astfel ocazia să stea de vorbă cu cineva, iar pe de altă parte i-a fost teamă că cineva ar putea s-o recunoască. Și-a găsit un loc pe plajă și a început să le urmărească pe adolescentele în costume de baie mai decoltate ca al ei șezând pe prosoape roz aprins și galbene și întinzându-și loțiune bronzantă pe trup. În aer plutca un miros de loțiune bronzantă Coppertone. Fetele îi aminteau dureros de Penny și Charlotte, Pamela și Michelle făcând plajă lângă râu în Riverfront Park.

Însă Franklin îi revenea obsedant în minte: „*Trebuie să profităm de ziua ta la soare, Lena.*” Când a spus asta, nu s-a referit la lumina soarelui, ci la expunerea în presă. Sperase întotdeauna că ea avea să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Ce ironic, având în vedere că își începuse viața ca o știre de primă pagină în *Chronicle* din Haven, după ce reverendul Ezekiel Freeman o găsisse abandonată sub pod.

S-a adunat din ce în ce mai multă lume pe plajă. Majoritatea s-au întins la soare pe prosoape. Abrei îi făcea plăcere să simtă căldura soarelui pe umeri și pe spate, și briza sărată pe față.

Venise în locul potrivit: Santa Monica își primise numele după evlavioasa mamă a Sfântului Augustin, care s-a rugat ani de zile pentru fiul ei rătăcitor și ușuratic, până când acesta s-a întors în sfârșit la Dumnezeu și a devenit el însuși un sfânt. Abra s-a gândit la propria ei viață și la dezastrul în care ea însăși își adusese viața.

Oare mama ei s-a întrebat vreodată ce s-a întâmplat cu ea?

Sau pastorul Zeke, sau Joshua, sau Peter și Priscilla?

Când a flămânzit, a încălcat o altă poruncă de bază a lui Franklin și și-a cumpărat de la un chioșc un hot dog, cartofi prăjiți și o Coca Cola. Aproape că îl putea auzi țipând la ea. Numai gândul la Franklin o înfuria. Și-a pus în cap să își piardă timpul judicios și să încalce toate regulile din codul lui. După aceea și-a cumpărat o înghețată

de la pontonul Santa Monica și s-a dat cu caruselul patru runde. De atâtea ori trebuia să se dea ca să primească inelul de aramă, dar apoi i-a fost prea rău ca să meargă în runda gratuită, așa că a cedat inelul unei fetei roșcate cu coadă de cal. Oare ea fost vreodată atât de inocentă?

Eliberată în sfârșit de sub apăsarea lui Franklin, nu știa ce să facă. Ar fi vrut să fugă mai departe de Santa Monica, dar unde? Ar fi vrut să facă rost de o mașină și să conducă fără oprire. Ar fi străbătut toată țara până la Oceanul Atlantic, dacă ar fi știut să conducă. Acum, că se gândea bine, își dădea seama că nu avea niciun act de identitate. Singurul document legal din seif pe numele ei era certificatul de căsătorie, dar acesta se referea la Lena Scott, nu la Abra Matthews. Și era căsătoria aceea măcar legală?

Lena Scott nu mai exista. Se pare însă că nu mai exista nici Abra Matthews.

Ar fi vrut să vorbească cu cineva, dar singura persoană la care s-a putut gândi a fost manichiurista ei, Mary Ellen, și pentru asta ar fi trebuit să-l sune pe Murray ca să-i ceară numărul ei de telefon. Dacă l-ar fi sunat pe Murray, el l-ar fi putut suna pe Franklin. Gândurile i se învâртеau în cap fără oprire.

Sună acasă.

Acasă, unde?

Apusul s-a întins roșu, portocaliu și galben peste orizont. În drum spre hotel, și-a cumpărat un hamburger, cartofi prăjiți și un shake de ciocolată, și se gândea neconținut la Joshua. Ochii începeau să o usture și gâtul i s-a îngustat așa mult din cauza emoției, că a trebuit să arunce la gunoi cea mai mare parte din mâncare.

Și-a petrecut timpul rătăcind pe plajă și încercând să se hotărască ce să facă și unde să meargă. Crezuse că se va simți bine să fie singură. Să fie iarăși Abra, adică invizibilă. Dar se simțea vulnerabilă și speriată când oamenii se uitau la ea cu o sclipire de recunoaștere în priviri. Franklin îi spusese că fanii i-au rupt lui Elvis Presley haina la spate și că au încercat să-i smulgă smocuri de păr. *„Uneori devotamentul lor este periculos. Vor o parte din tine. De aceea trebuie să te protejezi.”*

Franklin n-a vrut o bucată din ea; a vrut-o toată. A vrut ca mintea,

trupul și sufletul ei să-i aparțină lui. El fusese cel mai mare fan al ei – și cel mai periculos decât toți la un loc. Era gata s-o împartă cu alții pe ecran, dar în viața reală îi aparținuse numai lui și nu voise s-o împartă nici măcar cu un copil.

Somnul a venit ca o izbăvire pentru ea. A auzit o bătaie ușoară în ușă și când a deschis, a găsit ziarul în prag. O parte dintr-un titlu i-a atras atenția. Cu inima bătându-i puternic și cu un nod în gât, a luat ziarul în cameră și l-a deschis pe măsuta de cafea.

AGENT GĂSIT MORT, VEDETĂ DISPĂRUTĂ

Franklin Moss, bine-cunoscutul creator de vedete, a fost găsit mort în apartamentul lui... se pare că s-a sinucis... Concubina lui, vedeta în devenire Lena Scott, a dispărut... Portarul reședinței sale a spus că domnișoara Scott a părăsit apartamentul la scurt timp după ce Franklin Moss plecase în dimineața aceea. „Avea la ea un geamantan, dar l-a lăsat pe trotuarul de peste drum și a fugit când am strigat-o.”

Franklin s-a despărțit de soția lui după aventura cu Pamela Hudson, acum căsătorită cu regizorul Irving Terrence. Prietenii apropiați spun că Moss era un perfecționist care își cunoștea bine meseria, dar că suferea adesea de depresii puternice. Doamna Moss a depus actele pentru divorț când în presă a apărut știrea aventurii lui cu Pamela Hudson, dar apoi și-a retras plângerea sperând în împăcare. Vecinii lui Moss declară că au auzit certuri aprinse între Moss și Lena Scott, care locuiau împreună de trei ani. Portarul nu o mai văzuse în ultimele câteva săptămâni. „Domnul Moss mi-a spus că nu se simte bine.”

Lăsând ziarul să-i cadă din mână, Abra a fugit în baie și a vomitat.
„Ai grijă să nu te tragă și pe tine după el!” o avertizase Pamela Hudson.

Abra a scăpat, dar oare ea l-a împins pe Franklin în prăpastie? *Te urăsc!* i-a scris. Apoi și-a amintit că lăsase pistolul pe birou. Abra a auzit un sunet îngrozitor, ca scos de un animal muribund, și și-a dat seama că ea era cea care îl emitea.



Joshua a ocolit tejgheaua, a luat cana cu cafea proaspătă și a dus-o împreună cu cinci cești la masa noilor clienți care s-au așezat pe scaune.

— Ei bine, ești o adevărată comoară pe lângă casa omului, i-a zâmbit Clarice în timp ce-și așeza farfuriile cu carne și cu cartofi pe braț.

— M-am gândit că v-ar prinde bine puțin ajutor.

— Sunt mulțumită că vine atâta lume, dar am nevoie de ajutor. Se aglomerează numai când vine câte o companie cinematografică să filmeze la Rocks.

A trecut în grabă pe lângă el și a dus comenzile clienților care le așteptau. Rudy a apăsât iarăși clopoțelul.

— Bine, bine, vin imediat, vin acum! i-a răspuns ea și i-a zis lui Joshua în timp ce trecea pe lângă el:

— Te-aș angaja dacă n-ai avea deja o slujbă mai bine plătită. Fără discuție că mi-ar trebui un ajutor aici. Dar fetele din împrejurimi nu sunt deloc interesate de așa ceva.

Voci bărbătești umpleau localul. Imediat după ora șapte restaurantul a început să se golească, fiindcă a doua zi dimineața trebuiau să fie toți în picioare la ora patru.

Dar Joshua nu s-a grăbit să plece în camera lui înăbușitoare de la motel. Rudy a ieșit din bucătărie și s-a așezat la tejghea, la două scaune distanță de Joshua. Clarice i-a pus în față un pahar înalt cu apă. Acesta l-a băut pe nerăsuflăte și a zis:

— Mă simt ca un cal muncit peste puteri și abandonat apoi în spume.

PODUL SPRE CASĂ

A scos o batistă din buzunarul șorțului și și-a șters transpirația de pe față.

— Bucură-te cât poți, cârcotaș bătrân, că peste șase săptămâni echipa va pleca din oraș și noi vom rămâne să ne întrebăm cum de ne-a trecut vreodată prin cap că am putea câștiga bani în locul ăsta.

— Sunt deja prea bătrân pentru așa ceva.

— Nici eu nu sunt în floarea vârstei. Ar trebui să împart bacșișul cu domnul ăsta de aici, care a turnat cafeaua și a strâns mesele.

— A fost plăcerea mea, Clarice, a zis Joshua și întorcându-se spre Rudy a adăugat: Gătești o mâncare foarte bună.

— A învățat să gătească în armată, l-a lămurit Clarice. În al Doilea Război Mondial.

Rudy a fornăit:

— Nu știu să gătesc ceva sofisticat, dar pot să umplu burțile oamenilor.

— Singurul lucru pe care nu vrea să-l gătească e carnea de porc conservată, și mie îmi place foarte mult.

— Tu n-a trebuit să trăiești patru ani numai cu așa ceva.

Joshua a râs și i-a zis că și el avea aceeași părere după ce s-a întors din Coreea. Cei doi bărbați au început apoi să-și împărtășească experiențele, în timp ce Clarice a curățat teigheaua și a dus un alt teanc de farfurii murdare în bucătărie. Rudy s-a uitat în jur și a întrebat:

— Unde-i ziarul?

— Așteaptă puțin! i-a strigat Clarice și l-a scos de sub teighea. Rudy a separat secțiunile, a găsit pagina de sport și a lăsat prima pagină pe teighea.

Un titlu i-a atras atenția lui Joshua: *Agent găsit mort, vedetă dispărută.*

Inima i-a tresărit.

— Te deranjează dacă mă uit și eu?

— Uită-te liniștit, i-a răspuns Rudy fâșâind pagina de sport în timp ce o întorcea pe partea cealaltă. Îți dau și pagina de sport după ce o termin eu de citit.

Joshua a citit articolul de fond și a băgat mâna în buzunar după portmoneu.

— Îmi schimbi niște fise pentru telefon? a întrebat scoțând câțiva dolari.

Clarice i-a dat monedele și l-a privit curioasă:

— S-a întâmplat ceva, Joshua?

— Trebuie doar să telefoniez acasă.

A ieșit afară la cabina telefonică și s-a închis în ea. Simțea că se înăbușă în timp ce a format numărul. Telefonul a sunat o dată, de două ori, de trei ori înainte ca tatăl lui să răspundă. Atunci i-a povestit acestuia ce s-a întâmplat.

— Crezi c-ar putea să se întoarcă în Haven?

— Poate. Uită-te atent în jur. Nu știu ce să zic, tată, a oftat Joshua. Va fi acum sau niciodată.

— Tu cum vei proceda?

Își dăduse deja cuvântul:

— Trebuie să rămân ca să-mi termin proiectul.



Cineva a bătut la ușă:

— Poliția din Los Angeles, domnișoară Scott. Vă rog să deschideți ușa.

Când a deschis-o, Abra s-a așteptat să fie arestată și târâtă de acolo în cătușe. Dar ofițerul s-a uitat la fața ei și la ziarul deschis și i-a zis că vor doar să-i pună câteva întrebări. Discuția a semănat totuși cu un interogatoriu, în ciuda blândeții ofițerului Brooks și al faptului că ofițerul Gelderman s-a oferit să-i aducă un pahar cu apă din baie.

Mâna i-a tremurat atât de tare pe pahar, încât apa s-a vărsat din el prelingându-i-se peste încheietura mâinii.

— N-am știut că se va sinucide! Am vrut doar să scap de el, că nu mai puteam nici să respir acolo. A luat pilulele? Ținea niște sedative în buzunar.

— Sedative?

— Mi-a spus că erau barbiturice. A zis că doctorul le-a prescris pentru mine.

— Știați că are un pistol?

Abra s-a uitat îngrozită la el:

— Nu! Să nu-mi spuneți că a folosit pistolul. Să nu-mi spuneți asta. Și-a acoperit urechile și s-a legănat în față și în spate.

Cei doi ofițeri au așteptat puțin și apoi au întrebat-o dacă știa ceva despre bucățile rupte de hârtie și împrăștiate peste tot. Le-a răspuns că ea rupsese contractul între ea și Franklin și certificatul de căsătorie de la caplă, care probabil că nu valora nici măcar hârtia pe care fusese scris, întrucât citise în ziar că el nu divorțase de prima lui soție. Lăsase de asemenea verigheta pe care el nu-i permisese niciodată s-o poarte și un bilețel. Abra și-a dat seama că ofițerii citiseră bilețelul.

O învinuiau pe ea pentru moartea lui? Chiar dacă n-o învinuiau, știa că din cauza ei s-a sinucis. Nu s-a gândit niciodată ce-ar face Franklin dacă Lena Scott l-ar părăsi. Abra nu-și dorise altceva decât să scape.

Ofițerul Brooks i-a vorbit cu un ton liniștitor, iar celălalt ofițer a sunat la recepție și a întrebat în șoaptă dacă hotelul avea un doctor, fiindcă nu voiau s-o lase singură. A izbucnit în râs înainte să-și recapete controlul. Poate credeau că și ea se va sinucide. Un alt titlu de primă pagină. Nu s-ar fi bucurat Franklin? Nu, nu s-ar fi bucurat. Acum el nu mai putea simți nimic. Din cauza ei.

Abia l-a auzit pe ofițerul Brooks spunându-i că nu se pune problema vinovăției.

— Nu sunteți suspectă, domnișoară Scott. Am confirmat la ce oră v-ați cazat aici, i-a zis punând o mână pe umărul ei și strângându-l ușor. Încercați să vă calmați. Nu sunteți acuzată. A trebuit doar să vă punem câteva întrebări ca să avem informațiile consemnate.

Și i-a explicat în continuare:

— Portarul a auzit un foc de armă la o oră după ce Franklin Moss s-a întors în apartament. A chemat poliția, iar cei de la poliție au pătruns în apartament și l-au găsit pe Franklin în camera de zi, mort.

Oare sângele lui a stropit și prețioasele-i tablouri cu Pygmalion și Galatea? Și-a încheștat mâinile împreună, cu degetele reci ca gheața.

— Cum m-ați găsit?

— Am primit mai multe telefoane de la oameni care v-au recunoscut.

Ar fi putut fi taximetristul care își dăduse cuvântul că nu va spune

nimic, sau adolescenta care se uita după vedete de cinema pe plajă, sau cineva din rândul personalului, dornic să protejeze reputația hotelului Miramar. Dacă polițiștii n-ar fi venit la ușa ei, i-ar fi sunat ea? Sau ar fi fugit ca întotdeauna?

A venit un doctor și ofițerul Brooks i-a vorbit în șoaptă înainte ca el și partenerul lui să plece. Dr. Schaeffer i-a sugerat să se interneze câteva zile în spital, dar ea a refuzat și atunci i-a dat câteva pilule și i-a înșirat o serie de platitudini consolatoare până când i-a venit să-i strige să înceteze; acesta nici măcar nu știa ce spune — ea nu era Lena Scott; nu era nimeni. Tremuraturul a încetat și doctorul i-a luat pulsul.

— Încă-i mare.

Abra l-a asigurat că acum se simțea bine. Era o performanță actricească demnă de un Oscar. Câte astfel de performanțe dăduse în viața ei? Nimeni nu era în stare să ghicească ce-i în mintea sau în inima ei.

Eu te văd. Eu te cunosc.

— Voi fi bine. Vă mulțumesc c-ați venit, i-a zis conducându-l până la ușă. Doctorul a ezitat înainte să plece și a asigurat-o:

— Am să revin peste vreo două ore.

Cei de la recepție au sunat-o și au întrebat-o dacă vrea să dea o declarație presei, căci reporterii o așteptau în hol. Abra a întrebat câți reporteri erau și doamna de la recepție i-a zis că trei, dar erau așteptați și alții. Atunci ea a spus că nu e pregătită să vorbească despre cele întâmplate și a închis telefonul.

Vinovăția a început s-o roadă. Nu mai conta ce-i făcuse ei Franklin sau de ce fugise. Important era că l-a împins peste limită. Ce bine-ar fi fost dacă i-ar fi scris în bilețelul acela că-i este recunoscătoare și că-și cere scuze. Că nu mai poate să fie Lena Scott. Că nu mai poate să fie Galatea lui. Poate că atunci ar mai fi în viață.

Se trezea la fiecare sunet. A visat că este în Haven, cu pastorul Zeke și cu Joshua. Se făcea că stă în fața bisericii și toți cunoscuții ei din Haven ședeau pe scaune uitându-se la ea și așteptându-i confesiunea.

Franklin ședea pe rândul din față: „Ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ai fi murit sub pod.“

S-a trezit și a început să plângă.

Alte cuvinte îi veniau acum ca o șoaptă din trecut. *Indiferent dacă*

PODUL SPRE CASĂ

ajungi pe fundul oceanului sau urci pe muntele cel mai înalt, nu există un loc unde să nu te pot găsi.

Cineva a bătut încet la ușă.

— Eu sunt, iubito.

Dylan!

Abra a crăpat ușa; el i-a zâmbit larg și i-a zis să scoată lanțul, fiindcă a venit s-o ajute. După ce Abra a făcut ce i-a cerut, a intrat repede înăuntru ca și cum s-ar fi temut că se răzgândește.

A închis ușa și a luat-o în brațe, numai înțelegere și prefăcătorie.

— Îmi pare rău, iubito.

S-a tras înapoi, i-a luat fața în palme și a sărutat-o, dar Abra n-a simțit nimic altceva decât apăsarea buzelor lui peste ale ei. Măinile lui au început să se plimbe pe trupul ei, înfigându-i-se în carne. Abra uitase cât de dur putea fi, dar n-a uitat nicio clipă cum a dat-o lui Franklin Moss.

L-a împins la o parte și l-a întrebat cum a găsit-o. Fără îndoială, prin unul din mulții lui spioni, sau ai mamei sale. Poate că femeia aceea ticăloasă a și început să lucreze la editorialul despre ea și Franklin. Ce voia Dylan aici?

— Ah, a zis el citindu-i ușor gândurile pe chip. Nu m-ai uitat.

Dylan s-a apropiat iarăși de ea și i-a zis:

— Am încercat să te scot din minte, iubito, dar iată-mă.

Abra s-a scuturat de mâna lui și s-a depărtat de el:

— M-ai părăsit, îți aduci aminte? M-ai împins practic în mașina lui Franklin.

— Dă-i drumul și învinovățește-mă. Am umerii lați.

Nu părea să regrete nimic. De fapt, era chiar amuzat.

— Adevărul este că te-am cuplat cu Franklin din grijă pentru tine, iubito. Și te-ai descurcat minunat — cu ajutorul lui, desigur. O stea în plină ascensiune. La fel ca Pamela Hudson. Însă ar fi trebuit să te previn că individuii dus cu pluta, i-a zis râzând, și râsul lui a călcat-o pe nervi.

Abra vedea clar sclipirea răutăcioasă din ochii lui:

— Franklin a fost un om bun, Dylan.

— Adevărat?

Ochii lui negri au fulgerat:

— Nu te aștepta să plâng după el. Ne-a disprețuit pe mine și pe mama, dar nu l-a deranjat să ne bea șampania și să facă pe politicosul ca să vadă numele protejatei lui în editorialele mamei. Nu știu de ce-a venit la noi prima dată după plecarea Pamelei, dar știu ce l-a făcut să revină. *Tu*. Nu-și putea lua ochii de la tine.

A râs rece și a continuat:

— Am știut că va ajunge obsedat. Și mai știam că o să-i dai mult de furcă. Mi-a spus o păsărică – a continuat el zâmbind – că te-a dus la Vegas și ți-a pus în deget o verighetă. Ai luat de bună căsătoria falsă, nu-i așa?

— Ce păsărică?

— Oh, iubito. Eu am prieteni peste tot, știi bine. Am unul sau doi chiar și aici în hotel. Am fost anunțat prin telefon la două minute după ce ai intrat în Miramar. Mai știu că ai plătit în numerar. Și că mai ai de stat o noapte aici.

Abra s-a înroșit și i-a replicat prompt:

— Sunt bani câștigați de mine, Dylan.

— Sunt sigur că-i așa, i-a răspuns cu un zâmbet provocator. De aceea ai fugit. De aceea ți-ai aruncat geamantanul pe Hollywood Boulevard și ți-ai luat tâlpășița ca o pisică fugărită de o haită de câini. Cât ai luat din seif? a întrebat-o înclinând capul și cercetându-i chipul fără să clipească: Ești palidă, iubito. Te chinuie iarăși conștiința?

Simțea că se apropie momentul încolțirii. Întotdeauna îi plăcea s-o prindă în cursă.

— De ce-ai venit, Dylan?

Expresia de pe chipul lui s-a înmuiat. Dylan s-a așezat pe canapea și a lovit cu palma locul de lângă el.

— Am o propunere pentru tine.

Cum ea nu s-a așezat lângă el, s-a rezemat pe spate și a studiat-o cu ochii lui negri și strălucitori. Abra s-a întrebat cât or fi costat mocasinii lui italieni.

— Vreau să fiu managerul tău.

— Poftim?

— Nu fi așa surprinsă. Am mai multe contacte în industrie decât a avut vreodată Franklin. Și știu cum să obțin ce vreau de la ele.

PODUL SPRE CASĂ

Prin șantaj. Abra și-a adus aminte cum lucrau el și Lilith: strângeau întâmplări și secrete, denaturau adevărul și lansau zvonuri. *Tu mă scarpini pe spate pe mine și eu te scarpin pe tine.*

— Nu fi așa de deprimată, iubito. Putem să facem ca scandalul ăsta să lucreze în favoarea ta. A apărut un scenariu despre o femeie cu un trecut secret care se căsătorește cu un bărbat bogat și apoi își ia un amant.

— Nu sunt interesată.

— Încă mai caută dubluri, dar cu tine în distribuție, cerul e limita. Ți-ai rolul perfect pentru tine, iubito.

— Nu, Dylan, nu voi mai juca în filme.

Dylan s-a ridicat în picioare, afișând o frumusețe masculină plină de grație cu ochii lui negri ca două furnale. Nu fusese niciodată în stare să stea mult timp într-un loc.

— Ba, vei juca. Ce altceva poți face? Să lucrezi ca ospătăriță într-un drive-in? Deja ai fost descoperită. Ascultă-mă pe mine. Reporterii te vor încolți din toate părțile din clipa în care îți vei arăta chipul frumos în hol. Plânge. Bocește. Varsă șiroaie de lacrimi. Spune-le cât de rău îți pare că Franklin Moss și-a zburat creierii din cauza ta.

Abra s-a întors cu spatele la el.

— Ești la fel ca Franklin, nu ascuți ce ți se spune.

— Uită că mie mi te-ai dăruit de bună voie? Pe când lui Franklin te-ai vândut.

S-a apropiat de Abra din spate și a întors-o cu fața spre el.

— Te vreau înapoi.

Și-a plimbat mâinile peste brațele ei și atingerea lui i-a dat fiori. După privirea lui și-a dat seama că el credea că sunt fiori de plăcere.

— Ah, iubito, a trecut atât de mult timp!

Când Dylan s-a întins spre ea, s-a aplecat pe sub brațul lui și a zbughit-o în baie. A încuiat ușa după ea, și el a râs:

— Te-ai întors la vechile obiceiuri?

Abra s-a așezat pe marginea vanei cu capul pulsându-i de durere:

— Pleacă, Dylan.

— Sunt sigur că nu vorbești serios, iubito.

A continuat să-i vorbească în timp ce se plimba prin cameră.

Dădea târcoale ca un leu gata s-o înșface. Apoi a bătut cu degetele în ușa băii și i-a zis:

— Haide iubito, vom face o echipă pe cinste.

Abra și-a adus aminte de prima noapte în San Francisco, de a doua și de toate lunile de nefericire care au urmat. Știa că nu este bine să-l refuzc direct.

— Am nevoie de puțin timp de gândire, Dylan.

— Lasă-mă să te strâng în brațe. Te voi face să-l uiți pe Franklin Moss. Știi că pot, i-a zis cu un râs gutural.

Cum ea nu i-a răspuns, s-a îndepărtat de ușă. După aceea l-a auzit deschizând sertarele. Ce făcea? S-a întors iarăși lângă ușă.

— Bine, te las să te gândești, iubito. În seara asta. Mă întorc mâine dimineață ca să te iau.

Abra a auzit ușa deschizându-se și închizându-se. Oare a plecat cu adevărat? A așteptat încă cinci minute înainte să deschidă ușa de la baie și să iasă de acolo. Dylan ședea pe marginea patului. Își dezbrăcase haina. Zâmbetul lui pasional, care înainte îi topea inima, acum a făcut să-i înghețe sângele în vene.

— Am crezut că ai plecat.

Pulsul Abrei a luat-o razna când el s-a ridicat și a pornit spre ea:

— Plec după ce spui da.

Dylan i-a atins părul, a apucat o șuviță și a învârtit-o între degete. Nu cumva-i trecea prin cap s-o facă blondă?

— Ai vrut să te clibrezi de el, și cine te-ar putea condamna pentru asta? Omul era nebun.

Și-a luat mâinile de pe ea și le-a întins lateral:

— Dacă nu vrei să te ating, n-am să te ating. Vom păstra o relație strict profesională. Cât despre ceea ce s-a întâmplat între tine și Moss, putem să spunem presei orice vrem.

— Nu am de gând să mint, Dylan.

— Oh, iubito, minți de când te cunosc. Acum te-au apucat scrupulele? Nu mă face să râd.

Se pricepea întotdeauna de minune să-i răsucescă cuțitul în rană.

— N-ai înțeles, Abra? Nimeni nu-i interesat de adevăr. Oamenii vor o poveste bună – cu cât e mai savuroasă, cu atât mai bine. Franklin

PODUL SPRE CASĂ

te-a dus destul de departe, recunosc asta. Dar eu pot să te duc până în vârf.

I-ar fi dat răspunsul pe care Dylan îl aștepta, dacă așa putea să-l scoată din bungalou.

— Dă-mi timp de gândire noaptea asta. Singură. Și mâine vom putea începe să discutăm despre planurile tale.

Dylan a părut surprins de capitularea ei.

— Bine. Mâine voi aduce cu mine contractul. Opt este prea devreme pentru tine? a întrebat-o ridicând capul spre ea, în timp ce-și îmbrăca haina.

A privit-o cu un zâmbet arogant și a adăugat:

— Nu cred că vei plăca nicăieri fără mine.

Imediat ce Dylan a ieșit pe ușă, Abra a pus la loc lanțul. Numai după ce a plecat și-a dat seama ce căutase cât timp ea fusese în baie. S-a aplecat în genunchi și a scos poșeta de sub pat. Banii au dispărut.

S-a prăbușit neputincioasă pe podea. Nu era de mirare că Dylan plecase atât de sigur pe el și cu expresia aceea batjocoritoare pe chip. Și acum, ce-i mai rămânea de făcut? Să-l lase să continue ceea ce a început Franklin? Sau să urmeze exemplul lui Franklin? S-a ridicat și a intrat în baie. Lacrimile i-au încețoșat ochii.

Tremurând violent, Abra s-a privit în oglindă și a văzut o față cu ochi verzi mari, cu obraji pământii și cu o masă de păr negru încâlcit. Pierduse vizita regulată la Murray. Lui Franklin nu i-ar fi plăcut să știe că i se vedeau rădăcinile roșii ale părului. A scos un strigăt, a apucat o șuviță de păr negru și a retezat-o. A continuat să facă acest lucru gemând, până când în jurul picioarelor ei desculțe de pe marmura albă s-a adunat o grămadă de păr negru.

Blestemându-l pe Dylan, și-a prins capul în palme și și-a zis: *Gândește-te Abra. Gândește-te!* De fiecare dată când plecase din cameră luase cu ea câte o bancnotă de o sută de dolari. A fugit înapoi la pat, a scos geamantanul de sub el și a verificat buzunarele tuturor hainelor. Astfel, a găsit destui bani ca să-și cumpere un bilet de autobuz care s-o ducă indiferent unde și ceva de mâncare, cu condiția să nu comande și carne.

Fugi Abra.

De data asta a ascultat de șoapta blândă.

A aruncat lucrurile înapoi în geamantanul cel nou și l-a închis. Cu inima zvâcnindu-i nebunește, a deschis ușa și s-a uitat atentă afară. Era suficient de târziu ca toată lumea să fie deja în pat. A pășit cu prudență în jurul bungaloului și apoi s-a pierdut în umbra întunecată a smochinului gigantic din Moreton Bay.

Puține mașini treceau pe stradă la ora aceea din noapte. Valurile se zdrobeau de plajă în timp ce ea alerga pe trotuar. Un taxi a făcut colțul, dar nu a vrut să-și folosească puținii bani ca să plătească o călătorie cu taxiul. Câțiva tineri beți au ieșit dintr-un club. Când Abra i-a văzut, s-a ascuns după un chioșc de hot dog cu storurile trase. Aceștia se apropiau tot mai mult, dar Abra a văzut un alt taxi venind spre ea. Răzgândindu-se, a făcut semn taximetristului și l-a întrebat cât o costă cursa până la stația de autobuz. Nu-și putea permite să mai zăbovească. A intrat în mașină și s-a uitat în spate ca să se asigure că n-o urmărește Corvette-ul lui Dylan.

În stația de autobuz erau puțini călători care așteptau să urce în autobuze spre destinația dorită. Abra a întrebat unde merge următorul autobuz. „La Bakersfield.“ A cumpărat biletul tocmai când autobuzul trăgea la peron. A găsit un scaun pe ultimul rând de scaune și s-a ghemuit în așa fel încât să nu poată fi văzută. A îndrăznit să se uite pe geam abia după ce autobuzul a intrat pe strada principală. N-o urmărea nicio mașină.



După o oră de mers, Abra a simțit o durere surdă. Autobuzul a oprit de vreo șase ori înainte să urce panta și să coboare într-o vale adâncă. I s-a făcut rău de mașină și a coborât în Saugus, unde a intrat într-o cafenea ca să folosească toaleta. La întoarcere, n-a mai văzut autobuzul prin geamul cafenelei. A ieșit afară și a făcut colțul, dar acesta era deja prea departe ca să mai alerge după el.

— Domnișoară?

Disperată, Abra s-a întors spre persoana care îi vorbea. Ospătărița din micul restaurant a pus jos geamantanul Abrei.

PODUL SPRE CASĂ

— Ți l-a lăsat șoferul.

Ce mă fac acum?

— Vei lua autobuzul următor, presupun, i-a răspuns fata ridicând din umeri și a intrat înapoi în cafenea.

Tot de acolo a ieșit o blondă platinată într-o fustă scurtă și o bluză foarte decoltată.

— Ai o destinație anume, scumpo?

Abra a ridicat din umeri:

— Mă îndreptam spre Bakersfield.

— Bakersfield! N-am fost niciodată acolo. Frumos geamantan. Trebuie să te fi costat o grămadă de bani.

Abra a simțit ochii scrutători ai femeii și și-a ferit privirea. Cu părul ei dezordonat, fără îndoială că nu mai arăta ca Lena Scott.

— Arăți ca o fată bogată fugită de acasă, i-a zis femeia cu un glas plin de înțelegere, dar și de curiozitate.

— Nu sunt bogată. Și nici casă nu am.

— N-ai pe nimeni în Bakersfield?

— Nu am pe nimeni nicăieri.

— Ei bine, atunci pot să te duc eu cu mașina, dacă nu te deranjează să ajungi în Vegas prin Mojave.

Las Vegas era un loc la fel de bun ca oricare altul, poate chiar mai bun. Abra a privit-o pe femeie și a întrebat-o:

— Unde-i Mojave?

— În direcția aia, a arătat ea spre nord-est. Dincolo de Palmdale și de Lancaster. Merg să-l văd pe prietenul meu staționat la Baza Forțelor Aeriene din Edwards înainte să-mi continui drumul. Ești o fată foarte drăguță, chiar și cu mătura aia de păr. Dacă faci autostopul, nu-ți va fi greu să convingi un șofer de tir să te ia.

Abra i-a mulțumit pentru ofertă. Nu putea rămâne în Saugus. Și nu avea suficienți bani ca să mai plătească o cameră nici măcar într-un motel ieftin. Femeia a condus-o la o mașină veche cu scaune de piele crăpată. O pernă și mai multe păături erau rulate și împinse sub bancheta din spate.

— Scuze pentru deranj.

Femeia a intrat în mașină, și-a legat un batic roșu peste păr și a pornit motorul. Abra a aruncat geamantanul pe bancheta din spate și a urcat lângă ea în față.

FRANCINE RIVERS

Femeia a făcut curba și a condus în lungul străzii urmând aceeași rută ca autobuzul, apoi s-a îndreptat spre est. Aceasta a început să-i vorbească despre problemele cu mașina și despre cai. Lucrase din copilărie la o fermă din Central Valley.

— Abia am așteptat să scap de mirosul de bălegar.

În ultimii doi ani avusese ghinion, dar acum lucrurile începeau să se îndrepte.

— N-ai mâncat nimic, nu-i așa? a întrebat-o femeia aruncându-i o privire scurtă. Ar fi trebuit să te las să mănânci ceva înainte să pornim la drum. Ce-ai zice dacă ne-am opri pentru o gustare în orașul următor?

Abra mai simțea încă rău de stomac după călătoria cu autobuzul. Nu mai mâncase nimic de când aflase că Franklin se sinucisese. Și-a cercetat ceasul de la mână. Trecuseră mai puțin de douăzeci și patru de ore de când viața ei fusese dată iarăși peste cap. S-a uitat la deșertul de afară și s-a simțit pustiită înăuntru.

Femeia a parcat în fața unui restaurant vagon de lângă un motel. Orașelul părea să nu aibă mai mult de câteva străzi.

— Niște cafea și câteva ouă, apoi ne vom putea vedea de drum mai departe.

Când au intrat, s-a auzit clinchetul clopoțelului de deasupra ușii, amintindu-i Abrei de Cafeneaua lui Bessie din Haven și de mesele ei cu scaune roșii de vinil. De câte ori șezuse cu Joshua la una dintre ele? După ce îi cumpăra un shake cu ciocolată și cartofi prăjiți, vorbeau multă, multă vreme. A simțit un nod în gât la amintirea acelor momente fericite.

Femeia s-a așezat la o masă de lângă geam. A luat meniul din suportul unde erau recipientele pentru sare și piper și sticlele de plastic cu muștar și ketchup, apoi a zis:

— Ar trebui să mănânci ceva sățios, căci ai un drum lung înainte.

I-a înmănat Abrei meniul și a îndemnat-o:

— Comandă pentru mine o plăcintă daneză și o cafea. Am uitat ceva în mașină.

Ospătărița părea o femeie mai în vârstă, însă ochii ei caprui aveau o strălucire tinerească:

— Ce să-ți aduc, scumpo?

PODUL SPRE CASĂ

— Omletă, pâine prăjită și suc de portocale, iar pentru prietena mea o plăcintă daneză și o cafea.

Femeia a ridicat ușor din sprâncene și a întrebat-o:

— Te referi la prietena aceea care tocmai pleacă cu mașina?

— Cum?

Abra s-a întors și a văzut-o pe femeie scoțând mașina din parcare din fața cafenelei. S-a ridicat în grabă de la masă și s-a repezit afară. Femeia tocmai băga mașina în viteză cu un scârțâit de cauciucuri și a pășnit pe Strada Principală.

— Așteaptă! Geamantanul meu a rămas la tine!

Femeia a apăsât de două ori pe claxon și i-a făcut semn cu mâna în timp ce se îndepărta. Abra s-a uitat după ea cu gura căscată până când mașina a dispărut în zare. Apoi s-a întors, a urcat treptele și s-a așezat pe banca din fața restaurantului.

Poți să fugi, dar nu poți să te ascunzi de Mine.

Abra s-a aplecat, și-a acoperit fața cu palmele și a început să plângă.

Ospătărița a ieșit afară și s-a așezat lângă ea:

— Se pare că ai nevoie de o prietenă adevărată.

A luat șervețelul pe care ospătărița i l-a întins și i-a mulțumit. După ce și-a suflat nasul, a bâiguit:

— Dumnezeu mă urăște.

Dumnezeu avea s-o vâneze neîncetat și să o chinuiască până la moarte. Și după aceea o va trimite direct în iad.

— Vino înapoi înăuntru ca să-ți mănânci micul dejun.

O clipă, Abra a intrat în panică:

— Poșeta mea!

— Este sub masa unde ai șezut.

Cu umerii căzuți, Abra a urmat-o pe femeie înăuntru și s-a așezat iarăși la masă. Răscolind prin geantă, și-a pierdut orice speranță.

— Îmi pare rău, a zis ea clătînând din cap. Nu pot să mănânc.

— Este ceva în neregulă cu mâncarea?

— Nu. Dimpotrivă, arată delicios. Dar nu am suficienți bani ca să plătesc, a explicat ea simțind o crampă de foame în stomac și înroșindu-se de rușine.

— Nu-i nimic, draguțo, mănâncă tot. E din partea casei.

Ospătărița a pornit spre teighea, dar s-a oprit din drum și i-a zis:

FRANCINE RIVERS

— Dacă ai nevoie de o slujbă, să știi că noi avem nevoie aici de puțin ajutor. Pot să-ți dau o uniformă și un sort.

— Dar nu am unde să stau.

— Bea Taddish administrează motelul de peste drum, și este o bună prietenă a noastră. Mai are o cameră liberă și tocmai ne-a zis azi-dimineață că ar avea nevoie de cineva care să facă curățenie în camere. Avem în oraș o echipă de muncitori. Bărbații pleacă toți dimineața devreme, dar le place să găsească totul curat și ordonat când se întorc seara. Ai putea să lucrezi aici în timpul micului dejun, să faci curățenie în camere pentru Bea, după aceea ai timp să tragi un pui de somn înainte să te întorci aici pentru cină.

A aruncat o privire rapidă prin sala goală și a continuat:

— Dacă te uiți acum în jur, îți vine greu să crezi că se poate umple de o hoardă de bărbați flămânzi. Ce zici?

— Da! Vă rog! Mulțumesc!

Femeia a chicotit:

— Foarte bine. Interesant cum se aranjează toate.

S-a îndepărtat câțiva pași, după care s-a uitat înapoi și a întrebat-o:

— Apropo, cum te cheamă?

Abra a fost pe punctul să răspundă Lena Scott, dar apoi și-a adus aminte de bilețelul pe care i-l lăsase lui Franklin. Lena Scott era moartă – și nu merita s-o învie iarăși. Iar Abra Matthews a dispărut cu multă vreme în urmă. Cine avea să fie acum?

— Abby Jones, a zis. Era un nume la fel de bun ca oricare altul, și avea avantajul că și-l putea aminti cu ușurință.

— Mă bucur să te cunosc, Abby. Eu sunt Clarice.

Cele două femei au dat mâna.

— Pot să te întreb ceva? a întrebat Abra cu o voce subțire și copilărească.

— Sigur, draguțo. Ce vrei să știi?

Abra s-a uitat afară pe geam la micul oraș care se așternea în mijlocul deșertului.

— Unde sunt?

— Ești în Agua Dulce.



*Speranța se naște etern în piepturile oamenilor:
Omul nu e niciodată fericit, dar așteaptă mereu fericirea:
Sufletul, tulburat și departe de casă,
Se odihnește și năzuiește la viața de apoi.*
ALEXANDER POPE

Joshua și-a șters sudoarea de pe frunte înainte ca să mai bată un cui în șindrila de pe acoperișul hotelului construit pe platoul de filmare. Ciocanele loveau continuu pe strada contrafăcută, unde se ridicau și alte clădiri goale pe dinăuntru. Totul avea să arate autentic pe dinafară, dar înăuntru era o altă poveste. A fixat restul șindrilelor, apoi a cerut să i se aducă sus încă un pachet.

Soarele îi săgeta spatele. Introdusese o batistă umedă sub șapca de baseball ca să-și ferească gâtul de arsuri. Aerul era nemișcat și înăbușitor. Joshua a scos o sticlă cu apă din centura cu unelte și a băut pe nerăsuflate jumătate din conținutul ei. După ce și-a turnat apă în mâini și și-a umezit fața, s-a întors înapoi la lucru. Nimeni nu voia să lucreze mai mult decât era necesar în arșița aceea necruțătoare. Începuseră munca la patru dimineața și o vor termina la două.

— Hei, Freeman! Las-o ceva mai moale! Ne faci pe toți ceilalți să dăm prost.

Cel de lângă scara lui Joshua a rostit aceste cuvinte pe jumătate în glumă și pe jumătate în serios.

— Îmi fac doar treaba, McGillicuddy.

— Foarte bine, dar fă-o mai încet. Suntem oricum înainte cu lucrul. Nu trebuie să ne grăbim.

— Încerc doar să-i fiu pe plac Șefului.

— N-am auzit că Herman s-ar fi plâns de ceva. Tu ai auzit?

— Nu mă refeream la Herman.

— Ah, da. Iarăși povestea cu Isus, a râs McGillicuddy. Te plătește Dumnezeu?

— Da. Dar Herman este cel care semnează cecurile.

— Nu crezi că Dumnezeu ar fi putut să-ți dea o slujbă mai bună decât să bați cuie pe căldura asta infernală într-un acoperiș care va fi dărâmat imediat după ce filmul ajunge pe rolă?

McGillicuddy a clătinat din cap, a traversat strada prăfuită și a rezemat scara de acoperișul bordelului de recuzită.

Joshua a strigat după el:

— Și eu mi-am pus întrebarea asta.

O oră mai târziu, echipa a încetat lucrul, a strâns uneltele și a pornit înapoi spre orașel. McGillicuddy și-a tras camioneta până în dreptul lui Joshua și i-a strigat prin geamul deschis:

— Ce zici de ceva răcoritor la Flanagan?

— Bine, mulțumesc. Ne vedem acolo, după ce facem un duș și ne schimbăm.

S-a alăturat bărbaților și a comandat o Coca Cola. Aceștia l-au tachinat puțin, apoi și-au reluat repede discuțiile despre lucru, sport, femei și politică. Un televizor mic era pornit la capătul barului ca cei doritori să poată urmări meciurile de wrestling. Fiecare dintre ei și-a ales favoritul și au început să strige de parcă ar fi fost lângă ring și oponenții ar fi putut să-i audă. Herman s-a ridicat de la bar și s-a așezat la o masă, făcându-i semn lui Joshua să i se alăture.

— Ești binevenit să iei masa cu mine, dacă te-ai săturat de gălăgioșii ăia.

Joshua s-a așezat lângă el.

— Sunt o echipă pe cinste.

— Te-am urmărit, Freeman. Un tâmplar bun ca tine este greu de găsit, i-a zis sorbind din băutură. De ce te chinui aici în loc să lucrezi cu Charlie Jessup?

— Nu știam că-l cunoști.

Ospătărița a venit și le-a luat comenzile. Herman s-a rezemat de spătarul scaunului și s-a uitat la Joshua.

PODUL SPRE CASĂ

— Charlie mi-e prieten. Și te respectă foarte mult, chiar dacă te cunoaște de puțină vreme. Asta spune multe, nu-i așa?

— Mulțumesc de încurajare.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce ești aici în loc să lucrezi la un proiect sofisticat în Beverly Hills?

— Fiindcă-i un angajament pe termen scurt și după ce se termină mă întorc acasă.

— Unde-i acasă?

— La Haven.

— N-am auzit niciodată de locul ăsta.

— S-ar putea spune că Dumnezeu m-a azvârlit aici.

— Oricare ar fi motivele tale, este sigur că lucrezi din toată inima.

— Asta-i regula numărul unu în manualul meu.

Nu i-a spus și că manualul lui era Biblia.

— Îmi ușurezi mult munca aici. Oamenii te urmăresc, i-a zis lui Joshua arătând spre bărbații de la bar. Unii murmură nemulțumiți, dar cei mai mulți țin pasul cu tine.

Joshua a zâmbit ușor și a întrebat:

— Asta înseamnă că îmi voi încheia slujba mai repede decât m-am așteptat?

— Poate, dar mai am ceva pentru tine. Anunță-mă dacă te răzgândești în legătură cu Haven. Te-am trecut în fruntea unei liste lungi pentru lucrarea următoare. Am nevoie de câțiva maiștri buni. Ce zici de asta?

— Dacă Dumnezeu nu mă călăuzește altfel, mă întorc acasă.

Joshua s-a întors devreme la motel; după o zi plină de lucru în deșert nu-și mai dorea altceva decât să se culce. S-a dezbrăcat de haine, s-a prăbușit în pat și a adormit imediat ce a pus capul pe pernă. A visat-o pe Abra șezând la pian în fața bisericii; soarele pătrundea înăuntru prin fereastra lăaturalnică și făcea ca părul ci roșu să ardă ca o flacără. El ședea în balconul corului cu brațele sprijinite de balustradă și o urmărea. Dar nu recunoștea cântarea tulburătoare pe care o cânta. Cineva l-a bătut pe genunchi, făcându-l să tresară. Mitzi ședea lângă el vioaie, radioasă și mândră. Ea l-a întrebat:

— Nu ți-am spus că nu va uita niciodată?

Apoi l-a prins de mână și i-a strâns-o:

— A venit timpul, Joshua.

Joshua s-a trezit în întuneric și a auzit o femeie plângând. Mai visa încă? I-a trebuit un timp să se dezmeticească și să-și dea seama că era într-un motel din Agua Dulce. Deschisese geamul înainte să adoarmă, dar în cameră era totuși un aer înăbușitor. De afară se auzea țărâitul greierilor. A intrat în baie și s-a stropit cu apă rece pe față. Când s-a întors în dormitor, femeia încă mai plângea dincolo de peretele despărțitor. Hohotele ei îi sfășiau inima. Cineva dintr-o altă cameră a bătut în perete și a strigat:

— Încetează! Trebuie să dormim.

Ocupanta camerei 13 a tăcut.

Cu o grimasă, Joshua s-a întrebat dacă n-ar trebui să bată la ușa femeii și s-o întrebe dacă vrea să stea de vorbă cu cineva. Dar își imagina cam ce-ar crede ea despre un bărbat necunoscut care i-ar face o asemenea ofertă. Cu siguranță că a ajuns târziu la motel și probabil că dimineată va porni iarăși la drum spre locul ei de destinație. Joshua și-a sprijinit mâna de perete și a rostit o rugăciune scurtă:

Doamne, Tu știi problema ei și cum s-o rezolvi. Ajut-o să-și găsească liniștea.



Abra a strâns perna în brațe, înăbușindu-și hohotele și încercând să nu mai scoată niciun sunet. Biblia Ghedeon din care citise stătea deschisă pe pat. Dacă mai avea nevoie de o confirmare că Dumnezeu o ura – și de ce – acum o găsisese. „*Ochii trufași, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care urzește planuri nelegiuite, picioarele care aleargă repede la rău, martorul mincinos, care spune minciuni, și cel ce stârnește certuri între frați.*” Cuvintele acestea au străpuns zidul pe care îl ridicase în jurul ei și l-a făcut să se prăbușească la pământ.

A încercat să găsească scuze pentru deciziile pe care le luase, dar nu putea justifica tot ce făcuse, nu în lumina standardului înalt al lui Dumnezeu. N-avea cum să scape de condamnare. Era vinovată. Conștiința ei s-a trezit și acum durerea o imobiliza. Nu mai putea să fugă nicăieri.

PODUL SPRE CASĂ

Când a început căderea ei? Când a început să-și înăbușe conștiința? Crezuse că a început atunci când l-a cunoscut pe Dylan. A încercat să-și spună că nu știuse ce fel de om este, dar adevărul este că știuse. Și acum își dădea seama, profund nefericită, că Dylan avusese dreptate – el nu făcuse altceva decât să amplifice flacăra care deja ardea în ea. Fuga cu Dylan fusese apogeul răzvrătirii ei, și de atunci se străduise cu toată puterea și cu toată înțelepciunea de care era în stare să scoată ceva bun din răul acela.

Oare nu încercase să demonstreze că are valoare ca persoană când plecase cu Franklin Moss? Vruse să se răzbune pe Dylan, să-l facă să-i pară rău că o alungase. Intrase într-o relație cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea, fusese gata să facă orice îi cerea el, doar ca să obțină ce voia. Ce anume? Să fie *cineva*? Totuși, în loc să fie cineva, a acceptat să fie transformată în altcineva.

Își dorea din răspuț să-l învinovățească pe Franklin pentru acest lucru, dar și ea era vinovată. Ea îl ajutase să creeze pe Lena Scott; ea îi ascultase fiecare instrucțiune, ea îi îngăduise să-o conducă, chiar până în patul lui. Protestele ei fuseseră slabe și nesemnificative, cele mai multe dintre ele rămânând mute, și în tot acest timp amărăciunea și resentimentele ei crescuseră. Ea fusese ipocrită, nu Franklin, și ipocrizia o împinsese pe holul acela întunecos la femeia care o aștepta cu mânușile chirurgicale. Ar fi putut să se împotrivescă. Ar fi putut să spună nu. Dar a trecut prin toată acea procedură și apoi l-a învinovățit pe Franklin pentru totul. De ce? Fiindcă în străfundul ființei sale încă mai voia să fie... Cum? Cum voia să fie?

Iubită.

Visul lui Franklin fusese la început și visul ei. Dar se transformase în coșmarul lor comun. Recunoștea acum nenumăratele împrejurări când alții încercaseră să-o avertizeze – Pamela Hudson, Murray, chiar și Lilith cu Dylan. Ea apucase strâns inelul de alamă și acum se învârtea în carusel.

„Poți să vorbești cu mine” îi spusese Murray, dar ea nu se folosise de prilej. Mary Ellen îi vorbise despre Dumnezeu, dar ea își astupase urechile. Franklin fusese întotdeauna o scuză pentru ea.

S-a simțit copleșită de rușine din cauza cruzimii sale față de el. Vruse să se răzbune pentru ceea ce crezuse că el îi făcuse. Știuse unde

era vulnerabil, unde loveau cuvintele ei cel mai tare. În Lena, visul lui, creația lui.

„Răzbunarea este a Mea; răsplata este la Mine, zice Domnul.”

Acum înțelegea de ce. Ea nu vruse niciodată să-l rănească pe Franklin atât de tare încât el să-și ia viața. Nu vruse decât să scape de el, să se elibereze.

Oare chiar așa a fost? Conștiința a cercetat-o. *Fii sinceră, măcar o dată în viața ta. Sau nu mai știi ce-i adevărul?*

Era scăldată în sudoare și inima îi bătea cu putere.

Și-a amintit cât de distrus arăta Franklin după ultimele săptămâni. Se prăbușise pur și simplu în sine însuși. În ultima zi, îi oferise o fărâma de speranță și el se agățase imediat de ea. Și ce făcuse ea în ultimele momente petrecute în închisoarea pe care el o construise pentru amândoi?

A plâns până a rămas fără lacrimi. *Îmi pare rău, Doamne. Îmi pare foarte rău pentru ce-am făcut și pentru oamenii pe care i-am rănit. Nu vreau să mai fiu așa. Ai milă...*

Și-a înăbușit rugăciunea. Cum îndrăznea să strige la Dumnezeu și să-L ceară milă? Înainte nu strigase niciodată la El ca să-L preamărească. Nu-i mulțumise niciodată pentru nimic, cel puțin nu de când pastorul Zeke a dus-o la Peter și la Priscilla și a lăsat-o acolo. De fapt, Îl urăse pe Dumnezeu și Îl învinovățise pentru toate greutățile din viața ei.

Dar propria ei mândrie încăpățanată o adusese aici. În noaptea când se întâlnise cu Dylan pe pod și îl lăsase să-i smulgă lăntșorul lui Marianne și să-l arunce pornise pe un drum hotărât de ea însăși, își spusese că vrea să fie liberă, dar în loc să fie liberă devenise captivă.

O altă cântare învățată de la Mitzi i-a venit în minte: *„Fă-mă rob, Doamne, și atunci voi fi liber.”* Atunci nu înțelesese cuvintele acestea. Nici acum nu le înțelegea. Tot ce știa era că ajunsese la capătul puterilor ei, că încercase totul ca să se simtă întreagă, dar se simțea ca o păpușă goală pe dinăuntru.

Bine, Doamne, mă predau. Am obosit să mai lupt. Fă ce vrei cu mine. Transformă-mă în țărână. Prefă-mă într-un stâlp de sare. Îneacă-mă în apele Tale mari. Nu vreau să mai sufăr. Și nu vreau să mai provoc

PODUL SPRE CASĂ

suferință nimănui. Vreau doar... Nici măcar nu știu ce vreau. Epuizată, Abra s-a relaxat și și-a odihnit capul pe pernă.

A adormit adânc pentru prima dată după multe zile și a visat o apă cristalină și podul spre Haven.



Joshua s-a trezit devreme. Pereții motelului erau subțiri, așa că a putut să audă salteaua scârțâind în camera 13. S-a întins spre ceas și l-a întors spre lumină. Era trei dimineața. A oprit alarma, s-a ridicat din pat, s-a așezat pe fotoliul de creton uzat de lângă ferastră și a deschis Biblia la locul unde rămăsese în dimineața trecută.

Țevile au pocnit când dușul a fost deschis în camera vecină. A terminat de citit înainte ca țevile să pocnească iarăși la închiderea dușului. Când ușa de alături s-a deschis și s-a închis, Joshua a tras puțin draperia ca s-o vadă pe femeia care plânsese noaptea trecută ca și cum toată lumea s-ar fi prăbușit peste ea. Era încă întuneric afară, dar lumina slabă provenită de la firma motelului i-a dezvăluit că aceasta avea un păr negru ce arăta ca și cum ar fi fost ciopârțit cu o foarfecă de grădină. Rochia cu guler alb și șorțul lăsau să se vadă că era slabă, dar trupul ei nu era lipsit de curbe. S-a simțit răscolită de o ușoară tulburare. Joshua a urmărit-o pe femeie îndepărtându-se. Gambele ei erau frumos arcuite.

Luminile s-au aprins în restaurant. Fata a deschis ușa și a intrat înăuntru. Joshua a zâmbit și a lăsat draperia să cadă la loc. Clarice avea pe cineva care s-o ajute. O rugăciune îi fusese ascultată. S-a gândit la Susan Wells și s-a întrebat ce mai face tatăl lui.

Era timpul să se pună și el în mișcare. S-a bărbierit, a făcut duș și s-a îmbrăcat pentru lucru. Pe hol, voci bărbătești se apropiau și se îndepărtau în trecerea lor spre sala de mese. Joshua li s-a alăturat lui McGillicuddy, Chet Branson și Javier Hernandez. Clopoțelul a sunat la intrarea lor; s-au așezat la o masă de lângă geamurile din față și au început să vorbească despre ce aveau de făcut în ziua care le stătea înainte. Tânăra femeie nu se vedea nicăieri. Probabil că era după colț, ocupându-se de mesele din sectorul cel mare al restaurantului.

— Ia te uite! A apărut o tânără, a zis McGillicuddy ridicând capul. E drăguță, dar ciufulită rău.

Fata lua farfuriile cu micul dejun de pe masa din bucătărie. Când s-a întors, Joshua a împietrit.

Abra!

Inima a început să-i bată iarăși, și era să-i sară din piept când ea a trecut pe lângă el ca să ducă farfuriile la bărbații de la o masă mai îndepărtată. Fata era palidă și indiferentă până când s-a întors și l-a văzut. A înghețat o clipă, șocată, apoi și-a coborât repede privirile, s-a îmbujorat toată și s-a făcut lividă când a trecut pe lângă el. Joshua a trebuit să strângă pumnul ca să nu întindă mâna după ea și s-o apuce de încheietura mâinii. A plecat capul, întrebându-se dacă fata se va întoarce în bucătărie sau va fugi pe ușă afară. Și-a încordat tot trupul, gata să se repeadă după ea dacă fugea.

Cineva de la masa unde lăsase farfuriile a strigat-o:

— Hei, domnișoară! Poți să ne mai aduci puțină cafea?

Abra s-a uitat mai întâi fără să vadă nimic, apoi încurcată. A roșit iarăși și a zis:

— Îmi pare rău.

Apoi a fugit după cafetieră.

Când a trecut pe lângă ei, McGillicuddy i-a făcut semn cu meniul și i-a zis:

— Vrem și noi să comandăm când ai o clipă liberă, domnișoară.

— Mă întorc imediat, domnule, i-a răspuns și s-a grăbit pe intervalul dintre mese.

McGillicuddy și-a întins antebrațele pe masă și l-a privit muștrător pe Joshua:

— Nu te mai uita așa la ea, Freeman. O intimidezi.

Joshua știa că are dreptate. Pulsul nu i s-a calmat deloc de când a văzut-o pentru prima dată. Oare ce văzuse Abra pe fața lui de se spriase așa de tare?

A făcut eforturi mari ca să se uite în meniu. A avut nevoie de toată voința lui ca să nu-și ridice capul când ea a trecut iarăși pe lângă ei ca să pună cafetiera la loc pe sobă de partea cealaltă a teighelei. Apoi s-a întors la masa lor. Joshua nu credea că inima lui ar putea să bată mai puternic de atât. Abra purta sandale din piele de bună calitate ce

PODUL SPRE CASĂ

păreau noi-nouțe. I-a recunoscut imediat degetele de la picioare. Și i-a observat iarăși picioarele, căci stătea la doar un pas de el.

După cinci ani de pribegie, iat-o aici; putea pune mâna pe ea și o putea atinge chiar acum. Și ar fi vrut s-o facă, ar fi vrut s-o strângă în brațe, s-o ridice și s-o învântească în aer, dacă n-ar fi văzut privirea din ochii ei. Era sigur că el era de vină pentru acca privire. *N-o lăsa să plece, Joshua.*

— Ce să vă aduc, domnilor?

Cuvintele ei erau corecte, dar în tonul cu care le rostea se simțea multă nervozitate. Ce făcea aici, în Agua Dulce? N-avea nicio noimă. Și-a ridicat ochii și s-a uitat la ea, dar Abra i-a evitat privirea, uitându-se ținută la carnețelul și creionul pe care le avea în mână.

— Și dumneavoastră... domnule? Tremura toată și clipea des din ochii umeziți de lacrimi. Oare avea să izbucnească iarăși în plâns?

— Cu tine vorbește, Freeman, l-a înghiontit McGillicuddy pe sub masă. Ce vrei să-ți aducă?

Joshua a ales din meniu un număr la întâmplare tocmai în clipa în care bucătarul a apăsât clopoțelul. Abra a tresărit și a scăpat creionul jos. S-a aplecat repede ca să-l ia și aproape că a dat cu capul de masă când s-a ridicat. A trecut comanda în carnețel și s-a îndepărtat în viteză.

— Ce-i cu tine? l-a muștrat McGillicuddy.

— Nimic.

— Ar trebui să-ți vezi fața.

— Ce? a bâiguit Joshua, rugându-se ca Abra să nu scape farfuriile sau să verse cafeaua pe cineva. Oricine o privea, putea vedea tensiunea fetei și mișcările ei rapide și sacadate. Doar îl cunoștea bine. De ce era așa de speriată.

Joshua a încercat să-și pună ordine în idei. Deci ea era fata din camera 13. Ea era cea care plânsese noaptea trecută cu hohote. Oare plângea moartea lui Franklin Moss? Îl iubise atât de mult? Joshua a simțit o săgetare de durere în inimă. Simțise acea săgetare și atunci când văzuse cum se uita Abra la Dylan Stark. O mai simțise și atunci când ea dispăruse. Și o simțise, în diverse tonalități, pe tot parcursul ultimilor cinci ani. Crezuse că își poate ține emoțiile sub control. Ce glumă bună!

Ce farsă îmi joci, Doamne? Mi-ai spus să renunț la ea, iar eu am renunțat. Și acum, iat-o aici, în mijlocul deșertului, ultimul loc unde m-aș fi așteptat s-o găsesc. Și este cert că sunt ultima persoană pe care Abra spera s-o întâlnească vreodată. Știi cât de dureros e asta, Doamne? Bineînțeles că știa.

Joshua a încercat să se relaxeze și să asculte ce vorbesc McGillicuddy și ceilalți. Dar urechile îi erau ciulite în direcția pașilor Abrei. S-a străduit să se comporte normal când ea s-a întors. Problema era, însă, că nu-și mai amintea ce este normalul.

Fata a adus patru câni de toarte și le-a așezat pe masă, apoi le-a umplut cu atenție pe rând. Joshua i-a mulțumit, dar ea plecase deja ca să aducă o altă cană cu cafea proaspătă. Abra nu s-a uitat în ochii lui nici măcar când i-a adus micul dejun. Când s-a aplecat spre el, a văzut cum îi bătea pulsul prin vena de la gât. La fel de repede ca lui.

Spune ceva, Joshua! Dar nu-și găsea cuvintele potrivite. După ce Abra a plecat s-a simțit părăsit, până când s-a uitat în jos la bolul lui cu ovăz. Îūhhh!

Javier a zâmbit de la locul lui de lângă fereastră:

— Nu-ți place ovăzul, Freeman?

— E excelent. Mă lași să-mi pun și eu din siropul tău de arțar?

McGillicuddy a râs în timp ce tăia din friptura lui succulentă:

— N-aș fi crezut că un creștin bun ca tine își poate pierde capul după o fată ca asta.

O fată ca asta? A simțit cum îi fierbe sângele în vene. A trebuit să strângă din maxilare ca să nu spună o prostie.

Chet Branson a uns gem de căpsune pe felia lui de pâine prăjită și a comentat:

— E puțin cam slabă, dar are toate rotunjimile la locul lor. Și cam emoționată. Nu-i ușor ca în prima ei zi de lucru să aibă de-a face cu niște găligani ca noi.

Javier Hernandez s-a uitat la Abra în timp ce-și cufunda plăcinta în siropul de arțar și a zis:

— Are cea mai oribilă coafură din câte am văzut. De ce s-ar schimonosi în halul ăsta o fată drăguță ca ea?

Joshua s-a uitat pe meniu ca să vadă cât costă ce a comandat, a scos portofelul și a lăsat pe masă suficienți bani pentru a acoperi

PODUL SPRE CASĂ

costul și un bacșiș generos, apoi și-a luat tacâmurile, bolul cu ovăz și cana de cafea și s-a ridicat:

— N-o luați personal, domnilor, dar vă rog să mă scuzați. Cred că îmi voi continua micul dejun la teighea.

McGillicuddy a râs:

— Ai grijă, Freeman. S-ar putea să-ți verse cafeaua în poală.

Joshua și-a tras un scaun aproape de ușa ce ducea în spatele teighelei, aproape de locul unde se făcea cafeaua. Clarice a dus mai multe farfurii cu micul dejun și când l-a văzut la teighea, s-a uitat dinspre el spre cei trei bărbați așezați la masă:

— Ceva probleme?

— Nici vorbă.

Joshua a urmărit-o pe Abra cum ia alte două farfurii cu micul dejun de pe masa din bucătărie.

Clarice s-a uitat la Abra, apoi la el:

— Oh, înțeleg, i-a zis, apoi s-a apropiat de el și i-a șoptit: O cheamă Abby Jones. O hoată într-un Cadillac a adus-o ieri din Saugus și apoi a fugit cu valiza ei în mașină.

Abra a trecut pe lângă ei fără să se uite în direcția lor.

— Biata fată n-are niciun șfanț, a continuat Clarice. Dar este un răspuns la rugăciunile mele. Lucrează aici și la motel, plătindu-și astfel cazarea. Însă nu știu ce va face după ce voi veți pleca de aici și nu vom mai avea nevoie de ea.

Joshua avea câteva idei în privința aceasta, dar nu i-a zis nimic. Lista lui de întrebări era în continuă creștere. Abra s-a întors și a apucat o cafetieră. Clarice s-a apropiat de ea, i-a șoptit ceva, a luat a doua cafetieră și a plecat. Abra a pălit puțin și s-a apropiat de el ca un miel care infruntă un leu flămând gata să-l sfâșie. I-a umplut iarăși cana. Joshua s-a aplecat în față, dorind ca fata să se uite la el.

— Bună, Abra.

— Bună, Joshua.

Mâna i-a tremurat atât de tare încât a vărsat cafea pe teighea. Abra a scos un oftat chinuit când a văzut un șuvoi subțire de lichid prelingându-se peste marginea mesei pe pantalonii lui de lucru:

— Îmi pare rău. Nu știu de ce sunt așa de stângace...

S-a uitat în jur și a apucat o lavetă, dar apoi n-a știut ce să facă cu ea.

Joshua i-a luat-o din mână și a lăsat-o să cadă peste pata de cafea:

— Nu-i nimic, a zis ștergând picăturile de cafea fierbinte de pe pantaloni. Nu-i nicio pagubă.

Abra a ridicat cana lui Joshua și a șters cafeaua vărsată de pe masă.

— Cum m-ai găsit? l-a întrebat cu ochii ei mari verde-pal.

— Nu te-am căutat. Lucrez aici de o săptămână la construirea unui platou în afara orașului.

— Oh! a exclamat ea roșind și cu o expresie de dezgust pe chip. Câtă aroganță din partea mea, nu-i așa. Să-rni închipui c-ai făcut atâta drum ca să mă cauți pe mine.

Joshua s-a încruntat ușor și și-ar fi dorit să știe ce se petrece în mintea ei.

— Aș fi făcut tot drumul ăsta după tine, dacă aș fi știut că ești aici. Am plecat să te caut în noaptea când ai fugit cu Dylan. Și cu câteva luni în urmă am venit în sud într-o nouă încercare ca să te gădesc.

Nu voia s-o facă iarăși să plângă, deși părea periculos de aproape să izbucnească iarăși în lacrimi.

— Am locuit la Dave Upton. Îți amintești de el?

Abrei i s-a pus un nod în gât și a înghițit convulsiv.

— Obişnuiați să vă plimbați împreună cu bicicletele.

— Da, i-a răspuns el împingând bolul cu ovăz la o parte și încrucișându-și brațele pe teighea. Acum este căsătorit și are doi copii.

Cineva a cerut cafea. Lui Joshua i-a venit să se întoarcă spre cel ce o chema și să-i strige: „Mai lasă-ne o clipă“, dar știa că fata trebuie să lucreze și că el o oprește să-și îndeplinească îndatoririle. Abra a plecat de lângă el. Clarice a clătinat din cap în direcția lui, dar el a sorbit din cafea încruntat.

Rudy a sunat iarăși clopoțelul, și Abra a intrat în bucătărie ca să ia farfuriile pentru a le duce clienților. Apoi s-a întors la teighea după cafetieră. Bărbații mâncau repede, își plăteau consumația și plecau. Joshua s-a străduit să-și mănânce ovăzul, căci trebuia să aibă ceva în stomac înainte de a începe ziua de lucru. Sala se golea rapid. Nu trebuia să se mai întrebe dacă Abra îl evită. Aceasta se plimba mereu

PODUL SPRI CASĂ

prin sală, excesiv de atentă la nevoilor clienților rămași. Oricât și-ar fi dorit să mai rămână și s-o abordeze, avea alte responsabilități.

Clarice s-a apropiat de teighea, a curățat-o și a așezat pe ea șervețele noi de hârtie și tacâmuri curate.

— Mai vrei cafea? l-a întrebat pe Joshua.

El a răspuns că nu și și-a scos portofelul, dar Clarice i-a amintit că a lăsat deja la masă plata pentru consumație și un bacșiș.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, Joshua, i-a zis Clarice aruncându-i o privire scurtă Abrei care ștergea mese și fixându-l apoi pe el: Fata asta are nevoie de un prieten, nu de un iubit, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Da, înțeleg. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Sper să nu fie nevoie, i-a răspuns așezând cafetiera pe soba din spatele lui și privindu-l în față: Mulți s-au uitat azi-dimineață la Abra făcându-și tot felul de idei în legătură cu ea, și în situația ei de acum asta poate fi o ispită și o problemă în același timp.

Nu se prefăcea că nu înțelege. Văzuse în Coreea multe femei recurgând la prostituție ca să supraviețuiască. Clarice s-a îndepărtat ca să șteargă o masă în timp ce Abra se întorcea cu o tavă plină de vase și de pahare murdare. Joshua s-a postat într-un loc unde ea nu-l putea ocoli. Abra i-a spus fără să-și ridice privirile:

— Sunt la lucru, Joshua.

— Știu. Am să-ți spun repede ce am de spus. Nu cred că asta-i o coincidență, Abra. Dumnezeu a orchestrat această întâlnire.

Abra a râs trist:

— Mă îndoiesc că Dumnezeu vrea să aibă de-a face cu mine.

— Atunci cum îți explici că am ajuns amândoi în același timp într-un orașel de la capătul lumii? Dumnezeu m-a adus aici cu o săptămână înainte să vii tu. Cred că încearcă să-ți spună ceva. Te-am auzit plângând azi-noapte.

Abra a ridicat capul, cu buzele întredeschise, împietrită. Poate că n-ar fi trebuit să-i spună asta.

— Și nu te uita la mine așa. Nu eu ți-am strigat să taci.

Joshua i-a văzut limpede suferința din felul cum stătea în fața lui și cum își întorcea privirile de la el. Vasele au zdrăngănit pe tavă. Era vremea s-o lase în pace.

FRANCINE RIVERS

— Am să te mai găsesc aici când mă întorc de la lucru? *Oh Doamne, Te rog, n-o lăsa să fugă iarăși.*

Abra s-a uitat la el cu ochii umeziți de lacrimi:

— Unde aş putea fugi ca Dumnezeu fără ca Dumnezeu să mă găscască? i-a răspuns cu un glas frânt.

Joshua ar fi vrut să arunce tava, să o tragă spre el și să o strângă în brațe, dar se aflau într-o sală de restaurant. Și Clarice se uita la ei îngrijorată. Nu era locul și timpul potrivit pentru asta.

— Bine.

Abra și-a plecat capul.

— Te rog să te dai la o parte.

Joshua i-a făcut loc să treacă pe lângă el și s-a mai uitat o dată după ea înainte să plece la lucru. *Doamne, Te rog să-i arăți cât de mult o iubești.*



Abra a șters și restul meselor, s-a întors la motel și și-a petrecut restul dimineții făcând paturile, curățând toaletele și aspirând covoarele uzate. În minte i se învâlmășea un cor de voci. *Nu trebuie să-l ascuți pe Joshua. Probabil că vrea să-ți aducă aminte câți oameni ai rănit în Haven. Probabil că vrea să afle ce s-a întâmplat cu Dylan ca să-ți spună că a avut dreptate în privința lui.* Mai mulți bărbați i-au sugerat că „vor s-o cunoască”. Putea să-l aleagă pe oricare dintre ei și să se lipească de el până o scoate de aici.

Ca un păduche, ca un parazit care se lipește de o gazdă nebanuitoare? Un alt Franklin?

Simplul fapt că s-a gândit la această posibilitate a umplut-o de dezgust.

Joshua. Ce avea să-i spună când se va întoarce?

Se gândise la el de atâtea ori de când plecase din Haven. Și nu i-a venit să creadă când l-a văzut șezând la masă și uitându-se la ea de parcă ar fi fost o stafie. Sau o zombi. A râs trist. Oare știa despre rolul acela al ei? Nu era genul de filme pentru care ar fi plătit bilet la cinematograful.

PODUL SPRE CASĂ

În cinci ani nu contactase pe nimeni de acasă. Ce părere putea să aibă despre ea? Orice i-ar fi spus, avea obligația morală față de el să-l asculte.

Stergându-și sudoarea de pe frunte, Abra a continuat să curețe pe jos în baie. Nu putea să se gândească mai departe de a doua zi. După ce-și va termina tura diseară, după cină, va trebui să-și spele uniforma și șorțul în chiuveta din cameră. Căldura deșertului îi va usca hainele suficient de bine ca să le poată călca dimineată.

Am o slujbă, mâncare și un loc de dormit. Îmi ajunge deocamdată. Ți mulțumesc, Doamne, pentru acoperișul de deasupra capului. Este mai mult decât merit. A luat prosoapele curate din coș și le-a aranjat pe rafturile din depozit.

Pe la ora două a terminat de rânduit camerele de hotel și s-a dus la magazinul de mărunțișuri din apropiere ca să-și cumpere un set de lenjerie ieftină, o perie de dinți, o pastă de dinți și o perie de păr. Când s-a întors la motel a făcut un duș și a încercat să doarmă înainte de cină, dar mintea îi era prea tulburată.

A scos Biblia Ghedeon din noptieră, a deschis-o la lista tematică de la sfârșitul ei și următoarele două ore le-a petrecut căutând texte în Scriptură. Și-a amintit multe dintre cele pe care le învățase împreună cu Penny pentru școala biblică în copilărie. Pastorul Zeke predicase din câteva, iar Joshua și Mitzi presărau în conversațiile lor unele dintre acestea.

Trăise multă vreme în întuneric, dar acum în străfundurile ei pălpâia o lumină.

Clarice îi spusese că la cină nu vor mai fi așa mulți clienți.

— Mulți se duc la bar să bea și să servească un gril. Și noi avem friptură, dar noi nu servim alcool. Rudy nu este de acord cu alcoolul. Asta înseamnă mai puține câștiguri, dar el e foarte ferm în privința asta. Meniul serii este friptură înăbușită de vită, piure de cartofi și morcovi. Și plăcintă proaspătă de mere, piersici și cireșe.

— Ce să fac acum?

— Mărită muștarul.

Ochii lui Clarice au strălucit amuzați când a văzut expresia de pe fața Abrei și i-a explicat:

— Amestecă muștar proaspăt cu muștarul rămas în dozatoare.

De ficcare dată când clopoțelul de deasupra ușii suna, inima Abrei

tresărea. S-a năpustit asupra clienților, servindu-i cu promptitudine, pentru a se împiedica să se gândească la Joshua. Poate că s-a răzgândit și nu se mai întoarce. Poate că s-a dus la bar. Oare a început să bea? Înainte nu băuse niciodată. S-a gândit la Franklin, care bea whisky aproape în fiecare seară din cauză că era singurul fel în care putea să adoarmă.

Toți au început să plece când a intrat Joshua pe ușă. Avea părul umed și purta o pereche curată de blugi și o cămașă cu mânecă scurtă introdusă în pantaloni.

Se schimbase mult în ultimii cinci ani. Era mai lat în spate, mai musculos, și avea părul tuns scurt. A stat puțin de vorbă cu Clarice și apoi s-a așezat la o masă în zona pe care o deservea Abra.

Ea a știut că nu va putea să-l evite mereu. Nu știa la ce să se aștepte, dar cu siguranță că nu se aștepta la expresia cu care o privise când îi înmânase lista cu meniul. Joshua i-a zâmbit cu zâmbetul lui dintotdeauna.

— Mă bucur c-ai rămas.

El fusese întotdeauna un băiat încrezător. Chiar și în copilărie știa cine este. Nu conta ce face, atâta vreme cât făcea bine ceea ce-i încredința Dumnezeu să facă. Și îi plăceau oamenii. Fusese întotdeauna prietenos, plin de căldură și interesat de toți și de tot ce-l înconjură.

— N-am avut unde să merg.

Ce șanse mai erau ca ei doi să fie prieteni, darămite ceva mai mult de atât? A trebuit să-și amintească ei însăși acest lucru.

— Am ars toate punțile înapoi.

— Crezi asta?

Speranța era dureroasă pentru ea. Mai bine să n-o lase să crească.

— Nu știu ce să cred.

Joshua i-a dat înapoi lista cu meniul fără s-o consulte.

Abra a simțit o strângere în stomac și și-a scos carnețelul și creionul din buzunarul șorțului. L-a întrebat cu un ton neutru:

— Ce să-ți aduc?

Joshua a comandat meniul serii. Abra i-a adus apă și ceai cu

PODUL SPRE CASĂ

gheață, apoi l-a lăsat singur până i s-a pregătit mâncarea. Atunci i-a pus farfuria în față și i-a zis:

— Poftă bună.

I-a reumplut paharul cu ceai cu gheață și și-a făcut de lucru la distanță, până când el a terminat de mâncat. Atunci i-a dat chitanța și i-a luat farfuria. Joshua a plătit la casierie și i-a dat Abrei o bancnotă împăturită ca bacșiș. Un dolar era mult prea mult, dar Abra a pus bancnota în buzunarul de la șorț fără să se uite la ea.

— Nu plec, Abra.

O privea ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Însă totul era schimbat. Ea nu mai era fata pe care el o cunoscuse în Haven. Pe atunci fusese naivă, inocentă, chinuită de îndoieli, plină de temeri și dornică să se răzvrătească, să se elibereze. Joshua veghease asupra ei când fusese bebeluș, se jucase cu ea când crescuse ceva mai mare și o luase sub aripa lui protectoare în adolescență, încercând s-o facă să asculte de rațiune când ea nu-și dorea nimic altceva decât să se arunce în brațele diavolului care sfârșise prin a o folosi, a o abuza și a o arunca după aceea.

Cum putea Joshua s-o privească cu atâta tandrețe, ca și cum i-ar fi păsă de ea la fel de mult ca altădată.

— Ar fi mai bine să pleci, Joshua.

El și-a înclinat capul într-o parte, încercând să-i citească chipul:

— De ce?

Abra s-a îndreptat de spate și l-a privit în ochi:

— Fiindcă de când am plecat din Haven am făcut lucruri pe care tu nici măcar nu ți le poți imagina.

— Am fost la război, Abra, îți amintești? i-a zis cu blândețe. Și am văzut o mulțime de lucruri.

Degetele lui au mângâiat brațul Abrei și fata a simțit un fior, dar nu la fel ca atunci când o atinsese Dylan.

— Hai să facem o plimbare după ce terminăm lucrul, i-a zis Joshua.

Abra a simțit un nod în gât și i-a răspuns:

— N-aș ști ce să-ți spun.

— Atunci vom începe prin a nu spune nimic.

Abra nu voia să izbucnească iarăși în plâns. Dacă îi va mărturisi adevărul, cu siguranță că o va lăsa în pace. Dar ea își

FRANCINE RIVERS

dorea asta? Abra cunoștea răspunsul, dar știa că adevărul era mai important.

— La ce te gândești? a întrebat-o el blând.

— La ce ar trebui să-ți spun? i-a răspuns trecându-și o mână tremurătoare prin păr. Măcar o dată în viața mea vreau să fiu sinceră.

A văzut încruntarea lui întrebătoare și și-a vârât mâinile în buzunarele șorțului. A avut nevoie de un efort extraordinar ca să rămână calmă văzând că el o așteaptă să continue.

— După ce-ți voi spune, Joshua, vei putea decide dacă mai vrei să fii prietenul meu sau nu.

— Nimic din ce-ai putea să-mi spui nu-mi va schimba sentimentele față de tine.

Joshua era prea bun cu ea spunând acele cuvinte.

— Nu te voi ține obligat să-ți respecti promisiunea asta. Mai am o oră...

— Te voi aștepta afară pe bancă.

Abra a simțit că el se aștepta ca ea să iasă pe ușa din spate și să dispară în noapte. Ieri poate că ar fi făcut asta. A spălat vasele, le-a șters și le-a pus la loc. A măturat podeaua și a tras scaunele pe interval pentru ca Clarice să măture printre mese.

Clarice i-a luat găleata cu apă și detergent din mână.

— Totul strălucește de curățenie, Abby, i-a zis și, cu un semn al capului în direcția ferestrei, a întrebat-o:

— Joshua te așteaptă pe tine sau se uită doar după mașinile care trec?

— Mă așteaptă pe mine.

— E un băiat bun, să știi. Lasă-ți șorțul pe teighea și îți voi da unul curat mâine dimineată. O seară plăcută, i-a zis Clarice zâmbind.

Joshua s-a ridicat în picioare când Abra a ieșit. Ea s-a uitat pe partea cealaltă a străzii și i-a propus:

— Am putea să ședem pe banca de acolo.

— Ai văzut Vasquez Rocks?

— Nu, dar eu...

— Mașina mea-i la motel. Mai este o oră până se întunecă. Și va fi lună plină.

— N-am pantofi pentru drumeție sau...

PODUL SPRE CASĂ

— Nu contează. Haide.

Abra a mers pe lângă el fără să zică nimic. I-a recunoscut mașina, deși avea un strat proaspăt de vopsea portocalie. Și arăta spălată de curând. Joshua a deschis portiera pentru ea, apoi Abra l-a urmărit ocolind mașina prin față și urcând pe locul șoferului. Joshua i-a zâmbit când a pornit motorul.

— Pun pariu că nu te așteptai să mă vezi tot cu hârbul ăsta.

— Ai cheltuit o grămadă de timp și energie ca s-o repara.

Abra a atins pielea veche și suplă a scaunului, îngrijită cu multă stăruință de Joshua. El a dat mașina înapoi și a ieșit pe șosea. Abra a zâmbit amintindu-și de toate plimbările pe care le făcuse în această mașină veche.

— Urma să mă înveți să conduc.

— N-ai învățat până acum?

— N-am luat nici măcar o lecție de conducere.

Joshua a tras pe margine și a oprit motorul.

— Nu există un moment mai potrivit ca prezentul.

— Poftim?

Când Joshua a ieșit din mașină, Abra i-a strigat:

— Glumești?

A deschis portiera din dreptul ei și i-a zis:

— Nu-ți fie frică.

Joshua s-a așezat pe scaunul pasagerului în locul ei și ea a ocolit mașina ca să se așeze în scaunul șoferului. Buimăcită, a încercat să se concentreze ca să țină minte instrucțiunile pe care el i le dădea. Totul părea ușor.

— Lecția numărul unu, i-a zis Joshua amuzat. Pornește motorul.

Ea a urmat îndemnul lui răbdător, a apăsă cu piciorul pe pedală și a acționat frâna de mână. Mașina s-a poticnit înainte și s-a oprit.

Abra a încercat iarăși, cu palmele umede de transpirație și cu fălcile încheștate, încercând să-și amintească totul dintr-odată.

— Relaxează-te, Abra. Ții volanul de parcă te-ai agăța de un colac de salvare în mijlocul oceanului.

Abra a murmurat:

— Relaxează-te, zice Joshua.

— Ai prins mișcarea, i-a zis Joshua și și-a trecut brațul pe spătarul scaunului ei.

— Îți omor mașina!

— Va învia iarăși. Pornește-o.

— Vom sfârși într-un șanț, Joshua.

— Încearcă să-i dai mai multă benzină.

— *Mai multă benzină?*

— Numai dacă vrei să ajungem la Vasquez Rocks înainte de Crăciun.

Abra a râs și a apăsător pedala mai tare.

— Așa-i mai bine, dar încearcă să rămâi pe partea *dreaptă* a șoselei.

— Sunt pe partea dreaptă!

— Puțin mai spre dreapta. La dreapta liniei albe.

— Oh, Doamne ajută, s-a rugat ea tare. Uite că vine o mașină!

— Te descurci foarte bine. Auzi pietrișul? Asta înseamnă că trebuie să mergi puțin mai spre stânga.

De ce trebuia să fie atât de calm?

Cu o mână încă pe spătarul scaunului ei, a întins-o pe cealaltă arătând în față:

— Curba spre parc e acolo în față. O vezi?

— Da!

Abra a mărit viteza și a luat curba spre stânga. Pietrișul scârțâia sub mașină. S-au scuturat violent pe drumul de țară nepavat, apoi Abra a apăsător frâna și roțile au alunecat câțiva metri. Joshua s-a sprijinit cu o mână de bord înainte ca mașina să se oprească de tot. Abra a respirat ușurată.

Joshua a bătut-o încurajător pe umăr.

— Bravo, i-a zis și a ieșit din mașină.

Odată ajuns afară, a ridicat mâinile în aer și a strigat:

— *Sunt în viață! Mulțumesc, Isuse!*

Abra a râs iarăși.

— Oh, taci din gură! La ce te-ai așteptat? A fost prima mea lecție!

De când n-a mai râs așa – cu adevărat – fără să se prefacă? Ușurarea pe care a simțit-o în clipa aceea i-a adus lacrimi în ochi, dar și-a plecat capul ca el să nu i le vadă, și le-a șters pe furiș și a ieșit din mașină. Odată ieșită din mașină, a auzit un sunet ciudat.

PODUL SPRE CASĂ

— Ai grijă!

Joshua avea deja capul șarpelui sub talpa ghetei înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă. Șarpele a dat din coadă și s-a încolăcit în jurul gleznei lui, după care a rămas inert.

— De obicei șerpii nu ies în drum.

Abra s-a tras înapoi, tremurând.

— E mort?

— Da.

Joshua l-a împins cu vârful ghetei într-un tufiș din apropiere, adresându-i-se:

— Păcat că n-ai stat la locul tău.

Apoi a pornit spre formațiunea de stânci.

Abra l-a urmat puțin speriată, cercetând cu atenție de jur-împrejurul ei.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem. Poate că sunt și alți șerpi.

Joshua s-a uitat la ea peste umăr.

— Lumea asta-i plină de șerpi, Abra. Vom ține ochii în patru, i-a zis și i-a întins mâna.

Mâna lui era caldă și puternică. Așa fusese întotdeauna. Când au ajuns la un pinten în stâncă, Joshua s-a urcat pe el în timp ce ea încerca să-și recapete suflul. A luat-o iarăși de mână și au început să urce o pantă. Apoi s-au oprit unul lângă altul, nu foarte aproape de margine pentru a fi în pericol, dar suficient de aproape ca priveliștea să le taie respirația. Dacă ar fi avut gânduri de sinucidere, acesta ar fi un loc potrivit.

— O priveliște pe cinste, nu-i așa? i-a zis Joshua așezându-se cu brațele sprijinite pe genunchi.

Aranjându-și fusta în jurul picioarelor, Abra s-a așezat cu grijă destul de aproape ca să-și poată vorbi, dar nu atât de aproape ca să nu-i vadă fața. Și-a întins picioarele, acoperindu-și genunchii, și a simțit piatra fierbinte sub ea.

Pe buzele lui a înflorit un zâmbet trist:

— Îți aduci aminte cum urcam pe dealurile de peste pod ca să vedem Havenul de sus?

— Da.

Amintirile i-au năvălit în minte. Pe atunci îi spunea lui Joshua totul. Mai putea face asta și azi?

Joshua n-a mai spus nimic ci a admirat priveliștea în tăcere, însă ea a simțit că nu era atât de relaxat cum părea. A așteptat puțin, căci nu voia să distrugă clipa aceea, dar fiecare secundă care se scurgea îi mărea tulburarea interioară. Ar trebui să-i mărturisească totul? Sau ar fi mai bine să n-o facă? A început să respire agitat. Totul sau nimic, și nimic însemna că nu vor mai putea să fie prieteni ca înainte.

Abra și-a plecat capul și i-a zis:

— Ai avut dreptate în privința lui Dylan.

A simțit privirea lui Joshua îndreptată asupra ei și a început să-i povestească încet, s-a oprit și a început iarăși când s-a surprins scuzându-se. I-a povestit cum l-a întâlnit pe Dylan pe pod, despre drumul spre San Francisco, despre noaptea petrecută în hotelul acela luxos și despre noaptea următoare la club.

Joshua și-a ferit privirea, dar ea a văzut cum mușchii maxilarului său se încheștează. Cu multe poticneli, i-a povestit și despre petrecerea de la Santa Cruz, despre Kent Fullerton, despre drumul spre California, despre furtul lui Dylan din magazin și despre obiceiul lui de a bea.

I-a povestit despre Lilith Stark, despre viața ei din camera de oaspeți, despre petrecerile la care participase, despre faptul că se simțise importantă printre toate acele vedete de cinema, despre bârfele pe care le ascultase și despre neconținută competitivitate pe care o văzuse între ele.

Despre Franklin, salvatorul ei. Despre Franklin, sculptorul. Despre Pygmalion și Galatea. Despre felul cum îl folosisese ea pe el și el pe ea. Despre faptul că se căsătorise cu el, dar căsătoria nu fusese reală, așa cum avea să se dovedească mai târziu. Și despre faptul că bebelușul lor fusese o jertfă pe altarul stelei în devenire Lena Scott. Îl urâse și îl învinovățise pe Franklin pentru acest lucru, dar apoi își dăduse seama că și ea era la fel de vinovată ca el. Îl rănisese în mii de feluri și apoi, la sfârșit, furase ceea ce ea crezuse că-i aparține ei și lăsase un bilețel care-i pusese pistolul la tâmplă. În sensul propriu al cuvântului.

— Asta-i tot. Viața mea pe scurt.

Joshua și-a ațintit privirea în vastitatea deșertului, în timp ce mâinile ei pliau și netezeau uniforma pe care i-o dăduse Clarice.

PODUL SPRE CASĂ

— Știu că acum trebuie să mă disprețuiești, Joshua.

Nu-l învinovăța pentru asta, căci chiar și ea se disprețuia.

— Nu, i-a răspuns el întorcând capul și privind-o. Nu te disprețuiesc.

Abra se temea să spere în această posibilitate.

— Cum poți să nu mă disprețuiești?

— Eu te-am iubit întotdeauna, Abra, știi bine. Se pare că nu înțelegi că dragostea mea n-a depins de perfecțiunea ta, i-a zis Joshua și a râs trist: Dumnezeu știe că amândoi suntem oameni.

— Ce-ai făcut tu ca să fie nevoie să-ți ceri iertare?

— M-am gândit la o sută de modalități de a-l găsi pe Dylan și a-l ucide cu mâna mea.

— Nu-i același lucru cu a ucide pe cineva.

Când a spus aceste cuvinte, Abra s-a gândit la copilul ei.

— Dumnezeu nu vede lucrurile la fel ca noi, Abra. Inima omenească-i înșelătoare și plină de tot soiul de răutăți. Eu nu sunt o excepție de la regulă.

Abra și-a adus aminte la ce-i spusese el în seara când ieșiseră de la cinematograful Swan: *„Păzește-ți inima, Abra. Ea afectează tot ce faci în viața asta.”*

Sau Mitzi îi zisese asta? Nu-și mai aducea aminte.

— Nu-mi amintesc de un bine pe care să-l fi făcut vreodată pentru cineva.

Până și atunci când „fusesse cuminte” ascultând de Peter și Priscilla, făcuse acest lucru din interes propriu și din mândrie.

— Toți greșim. Nu ești singură în privința asta.

Auzind aceste cuvinte, n-a mai răspuns nimic ci și-a plecat doar capul.

— Vrei să ne întoarcem?

Soarele apusese în timp ce ea vorbea și cerul se întuneca tot mai mult. Abra știa că Joshua trebuia să se scoale devreme a doua zi dimineată.

— Cred că da.

Joshua s-a ridicat și i-a întins mâna. Abra i-a dat mâna și l-a lăsat s-o tragă sus. Când s-a împiedicat, el a apucat-o de talie, ajutând-o să-și găsească echilibrul.

— Te simți mai bine acum, după ce mi-ai mărturisit totul?

Abra știa că îl rănise profund.

— Am fost așa proastă, Joshua.

El n-a contrazis-o.

— Nimeni nu poate vedea cu ochii pe jumătate închiși, Abra. Dar acum ai ochii deschiși.

La fel era și inima ei. S-a uitat la el și și-a dat seama că nu-l văzuse niciodată cu adevărat până în clipa aceea, nu așa cum îl vedea acum. Ceva a licărit în ochii lui, apoi licărirea aceea a dispărut. A ținut-o de mână în timp ce coborau povârnișul abrupt. Când au ajuns jos, a dat drumul mâinii ei, a sărit jos și și-a întins brațele spre ea. Abra s-a întins înainte pentru ca el s-o poată apuca de talie și l-a prins de după umeri când a ridicat-o în brațe ca s-o pună jos. Comportamentul lui față de ea nu se schimbase — era fratele ei, camaradul ei, prietenul ei cel mai bun. Dar în seara aceea ceva s-a schimbat înăuntrul ei, ca și cum înseși stâncile de sub picioarele ei s-ar fi mișcat din loc.

Au pășit în tăcere până la mașină. Odată ajunși lângă ea, Joshua a agitat cheile ca să-i atragă atenția.

— Trebuie să mai exersezi, i-a zis și i-a aruncat cheile, așa încât Abra a fost nevoită să reacționeze repede pentru a le prinde, ceea ce l-a făcut pe Joshua să zică:

— Bună prindere.

Abra a rămas indecisă:

— Ești sigur? S-ar putea să-ți distrug mașina.

— Nu prea cred, i-a răspuns ocolind mașina și așezându-se pe scaunul pasagerului.

Emoționată, Abra s-a așezat pe scaunul șoferului și a introdus cheia în contact. Apoi s-a încruntat privind afară prin parbriz. Luna strălucea puternic, dar ea era totuși îngrijorată:

— E întuneric, Joshua.

El a întins mâna sub volan, aproape atingându-i genunchii, și a tras de o manetă. Când Joshua și-a retras mâna, Abra l-a privit în ochii lui câprui și a simțit că inima îi tresaltă ușor.

— Există lumină de fiecare dată când ai nevoie de ea.

*Căci Domnul își întinde privirile peste tot pământul, ca să sprijine pe
acea a căror inimă este întreagă a Lui.*

2 CRONICI 16:9

Joshua nu a putut adormi după ce a condus-o pe Abra până la camera ei. A așteptat ca ea să încuie ușa și abia apoi a descuiat-o el pe a lui. I-a lăsat timp suficient ca să se pregătească pentru noapte, apoi a ieșit iarăși din motel și s-a îndreptat spre benzinăria Chevron non-stop și s-a închis într-o cabină telefonică. Cu siguranță că tatăl lui era deja în pat, dar Joshua era convins că nu avea să se supere dacă va fi trezit din somn.

— E aici, tată. În Agua Dulce.

Vocea somnoroasă a tatălui s-a limpezit brusc.

— Ai vorbit cu ea?

— Am învățat-o să conducă mașina în drum spre Vasquez Rocks. Acolo am stat de vorbă. Mai exact, ea a vorbit și eu am ascultat.

— E pregătită să se întoarcă acasă?

— Nu știu, dar nu cred. În orice caz, nu încă, a zis Joshua scărpinându-se după ceafă. Începe să te rogi, tată.

— N-am încetat niciodată să mă rog. Am să-i sun chiar acum pe Peter și Priscilla.

— Cred că ar fi bine să mai aștepți puțin.

— Așteaptă de prea mult timp vești despre ea, Joshua.

— Bine. Dar nu le da speranțe prea mari.



Abra a tremurat în aerul rece al dimineții până când Clarice a descuiat ușa restaurantului și a lăsat-o să intre.

— Ei bine, în dimineața asta arăți mai bine, i-a zis zâmbind larg. Presupun că ai avut o seară plăcută cu Joshua.

— Da, așa e.

Abra a coborât scaunele de pe mese și a așezat șervețelele și tacâmurile în timp ce Clarice a scos cafeaua Farmer Brothers și a pus patru cratițe cu apă la fiert. Rudy pregătca deja șunca, și mirosul ei s-a răspândit până în sala de mese. El și Clarice vorbeau prin geamul deschis dintre teighea și bucătărie. Nu peste mult, aveau să sosească în valuri muncitorii. Nici nu așezase bine Abra ultimele tacâmuri, că s-a auzit clopoțelul de la ușă și Joshua a intrat înăuntru. Clarice i-a zâmbit când l-a văzut.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața și vouă.

Părea odihnit și bine dispus.

— Ei bine, văd că amândoi sunteți veseli astăzi! a chicotit Clarice uitându-se de la unul la altul. Spune-mi, Joshua, unde ai dus-o aseară? Pe aici nu sunt săli de cinematograf.

— Am fost la Vasquez Rocks. Și acasă obișnuiam să facem drumeții în mijlocul naturii.

Clarice a făcut ochi mari, surprinsă:

— Voi vă cunoașteți?

Abra s-a strecurat în spatele teighelei și a zis:

— Am crescut împreună.

— Dar am pierdut legătura în ultima vreme, a completat Joshua așezându-se pe scaun.

Abra a pus în fața lui o cană și a umplut-o cu cafea proaspătă. Acum se simțea deosebit de stânjenită în prezența lui.

— Mulțumesc pentru lecția de conducere de ieri. Și că m-ai ascultat.

— Mai vrei o lecție de conducere în după-amiaza asta? a întrebat-o ducând cana la gură și privind-o peste marginea ei. Ar trebui să mai exersezi frâna de mână.

PODUL SPRE CASĂ

— Și pornirea, și folosirea frânei, și mânuirea volanului, i-a răspuns Abra străduindu-se să-i vorbească pe un ton liniștit și să ignore spasmele din stomac, după care a așezat cratița înapoi pe sobă.

— Tu mai ai multe să înveți și noi mai avem multe să discutăm.

Abra s-a gândit la Haven și la toți cei pe care îi cunoștea acolo. Unii însemnaseră pentru ea mai mult decât alții. Mai ales o persoană, dar n-a avut curajul să rostească numele pastorului Zeke.

— Ce mai fac Peter și Priscilla?

Joshua a coborât mâna în care ținea cana:

— Sună-i și întreabă-i.

Abra a făcut o grimasă și i-a răspuns:

— Nu cred că mai vor să știe de mine.

— Te înșeli. Peter a pornit în căutarea ta și Priscilla a venit de nenumărate ori în biroul lui tata după ce ai plecat. Amândoi te iubesc.

Sentimentul de vinovăție s-a întors în Abra ca un tăvălug și ea a încercat să-și rețină lacrimile:

— Știu adresa lor; o să le scriu.

Ochii lui Joshua s-au îngustat în timp ce i-a zis:

— Le-ai mai scris o dată. Ai lăsat bilețele tuturor, îți aduci amine?

Numai mie nu. De ce?

O clipă, Abra n-a putut să-i spună nimic, apoi l-a întrebat:

— Ce vrei să-ți aduc la micul dejun?

— Nu te-am întrebat ca să te învinovățesc, i-a zis Joshua punând cana pe teighea și ținând-o cu amândouă mâinile.

Oare? Ei i se părea că o învinovăța.

— Când te întorci la Haven, spune-le tuturor că m-ai văzut. Spune-le tot ce ți-am povestit! Asta-i va face pe toți să nu-și dorească să mă mai vadă vreodată.

Imediat ce a rostit aceste cuvinte i-a părut rău. A oftat îndurerară, așteptând ca el să-și ia revanșa. Dar Joshua s-a rezemat de spătar și a privit-o în ochi, mănios, fără să zică nimic.

Cuprinsă de rușine, Abra și-a coborât privirea și l-a întrebat:

— Ce să-ți aduc la micul dejun?

— Surprinde-mă.

Abra a dat să plece, dar el a oprit-o:

— Așteaptă puțin. Nu vreau ovăz.

A luat meniul și l-a cercetat repede:

— Friptură — medie — și ouă, cartofi la tigaie, pâine și suc de portocale, și multă cafea.

Cel puțin nu l-a făcut să-și piardă pofta, și-a zis Abra.

Clopoțelul de deasupra ușii a sunat anunțând sosirea altor clienți. Abra s-a bucurat că i se oferea prilejul să-și abată atenția în altă parte. A luat comenzile și a umplut paharele cu apă și căniile cu cafea. Când Rudy a sunat din clopoțelul lui, Abra a luat farfuria cu micul dejun pentru Joshua și i-a dus-o, i-a umplut cana cu cafea, după care și-a văzut mai departe de lucru.

Joshua a mâncat, a plătit și a plecat fără să se mai uite la ea. Abra a făcut eforturi să nu se simtă abandonată. Doar ea era cea care voia ca el să plece, nu-i așa?

După ce și-a terminat tura, s-a întors la motel și a umplut căruciorul cu cearșafuri curate, prosoape, cutii de șervețele și sticlute de șampon. A lucrat repede și eficient până când a ajuns la camera 12.

Cu excepția Bibliei și a caietului de pe măsuta de mesteacăn, camera lui Joshua era la fel ca toate celelalte. Avea un pat dublu cu o cuvertură cu figuri geometrice, două noptiere de mesteacăn cu lămpi de noapte, un fotoliu cu tapiserie scandinavă și ramă de lemn, peste care atârna o lampă de carte. Trusa lui de toaletă era deschisă: cremă de ras Barbasol, lamă de ras, o perie de ras cu mâner de lemn, deodorant Old Spice. Periuța și pasta de dinți erau puse într-un pahar.

Abra a scos lenjeria și a adunat prosoapele folosite în coșul pentru lenjerie. A deschis cearșaful curat și l-a așezat în colțuri, ca la spital. A întins fețele de pernă și a netezit cuverturile. Apoi a spălat linoleumul albastru din baie, toaleta și cabina de duș, a curățat oglinda și robinetele, a șters praful de pe mobilă și de pe lămpi, și a aspirat covorul bej. S-a uitat atentă în jur ca să se asigure că totul este în ordine și după aceea a ieșit din cameră.

În camera ei, deja își schimbase lenjeria de pat, dar a înlocuit prosoapele umede cu unele curate după care a dereticat în celelalte șapte camere. A dus la loc căruciorul de lucru și s-a întors în camera ei ca să se odihnească înainte de tura de seară la restaurant. A dormit o oră și s-a trezit scaldată în sudoare din cauza arșiței. O visase pe Penny. A intrat sub duș și a lăsat ca apa caldă să-i răcorească pielea

PODUL SPRE CASĂ

încălzită. A continuat să se gândească la Priscilla și la Peter, la Mitzi și la toți cei care fuseseră buni cu ea.

Și la pastorul Zeke.

Nu își îngăduise niciodată să se gândească prea mult la el, și acum inima îi ardea de dor ca să vorbească cu el. Dintre toți oameni pe care-i cunoștea, pe el îl rănise cel mai mult. Mama Marianne îi povestise cum o salvase el pe micuța Abra. „*Te-a găsit și te-a ascuns în cămașa lui ca să-ți fie cald...*” Își amintea vag că îi cântase și o îmbrățișase strâns în noapte. Întotdeauna simțise siguranță și căldură în prezența lui. Se simțise iubită. Asta până când a dat-o.

Lumea ei s-a prăbușit când Marianne a murit și pastorul Zeke a abandonat-o. „*Ai nevoie de o familie, Abra. Vei avea o mamă, un tată și o soră.*” Totul s-a schimbat în ziua în care el a ieșit pe ușă afară. De atunci, nu s-a mai simțit niciodată parte a unei familii.

Abra și-a acoperit fața sub mângâierea apei. Oare chiar totul fusese atins de durere și mânie? Mai multe săptămâni după aceea, pastorul Zeke venise s-o vadă și ea sperase că se va răzgândi și o va lua acasă. Apoi a încetat să mai vină. Și Peter și-a dus familia la o altă biserică. Nu a înțeles niciodată de ce, dar simțea că era oarecum din vina ei.

Pastorul Zeke n-a mai venit s-o viziteze, dar uneori se trezea în întuneric și se așeza la fereastră așteptând. Îl văzuse de câteva ori apărând de după colț la orele mici ale dimineții și oprindu-se la poartă cu capul plecat.

„*Te iubim, Abra.*” De câte ori îi spusese Priscilla cuvintele acestea? „*Vrem să fii și tu fiica noastră.*”

Dar Penny îi spusese și ea ceva; ceva ce părea mai aproape de adevăr: „*Te-au adoptat fiindcă am spus eu că vreau o soră. Aș putea oricând să le spun că m-am răzgândit.*”

Abra a așteptat mereu ca ziua aceea să vină. Nu-i lăsase niciodată să se apropie prea mult de ea. Se temea că dacă i-ar fi lăsat, ar fi s-o abandoneze și ei. Credea că îi spuneau cuvinte frumoase fără să creadă nici ei în adevărul lor. Vedea foarte bine cum o iubesc pe Penny. Și sesiza diferența.

Dar acum nu mai era la fel de sigură. Oare fusese vina lor sau a ei?

Nu lăsase pe nimeni să se apropie de ea până când a apărut Dylan în viața ei, și ce dezastru a fost atunci! Apoi s-a gândit la bietul Franklin

și și-a rezemat capul de faianță. Poate că dacă ar fi fost onestă, poate că dacă ar fi rămas Abra în loc să accepte să devină altcineva, lucrurile ar fi stat altfel acum.

A oprit apa și a ieșit de sub duș, tremurând. *Doamne, nu știu ce să fac sau încotro să mă îndrept. Cum aș putea să îmi continui viața dacă mă uit tot timpul înapoi?*



De fiecare dată când Joshua era cu Abra, el simțea lupta ce se dădea în ea. Ieșeau la plimbare în fiecare seară după ce Abra își termina tura. Probabil că avea o sută de întrebări despre oamenii de acasă, dar nu întreba nimic. De fapt, vorbea din ce în ce mai puțin. Trecuseră deja zece zile și lucrarea avansa mai repede decât se aștepta toată lumea. În curând orașul de recuzită avea să fie terminat și Joshua avea să rămână fără slujbă. La fel și Abra. Ce va urma după aceea? Avea să urce iarăși într-un autobuz și să dispară în noapte. Joshua trebuia să-și amintească mereu sieși că Abra nu-i aparținea. Nu era treaba lui cum decidea să-și trăiască viața.

Doamne, Abra-i în mâinile Tale. Întotdeauna a fost în mâinile Tale.

Au continuat să colinde prin Vasquez Rocks. Acum Abra avea teniși, blugi și un tricou.

— Mulțumesc că m-ai învățat să conduc, i-a zis Abra cuprinzându-și genunchii cu brațele și privind orizontul în nuanțe de auriu și albastru-pal.

Comentariul acesta erau un preludiv pentru inevitabilul rămas-bun?

Abra l-a întrebat fără să-l privească:

— Cât mai durează până terminați lucrul aici?

Deci și ea se gândea la asta.

— Trei săptămâni, poate mai puțin.

— Și apoi?

— Apoi mă întorc acasă.

A văzut lacrimile strălucind în ochii ei înainte să-i zâmbească trist.

— Așa m-am gândit și eu.

PODUL SPRE CASĂ

O clipă n-a zis nimic, apoi a adăugat:

— Clarice mi-a dat deja preavizul. La fel și Bea. Afacerile vor reveni la normal, ceea ce înseamnă că nu vor mai avea nevoie de ajutor.

Până atunci, nu mai vorbiseră niciodată despre viitor. Joshua nu o presase niciodată să se întoarcă acasă, dar acum simțea că a venit momentul s-o facă:

— Ce vrei să faci după aceea, Abra?

— Am economisit ceva bani, i-a răspuns zâmbind trist. Bărbații au fost destul de drăguți să-mi dea un bacșiș bun. Am suficient ca să-mi cumpăr un bilet de autobuz până în Las Vegas și să mă cazez pentru câteva nopți la un motel. Acolo voi putea găsi o slujbă stabilă.

— Ce fel de slujbă? a întrebat Joshua, dar imediat după aceea ar fi vrut să-și muște limba. Întrebarea era plină de subînțelesuri.

— Nu te îngrijora, nu genul acela de slujbă. M-am prostituat în trecut, n-am s-o fac iarăși.

Oamenii în suferință fac o mulțime de promisiuni pe care nu le pot respecta. Joshua a decis să nu lase ca întrebarea să treacă așa ușor:

— Ce-ai de gând să faci, Abra? a întrebat-o încet, dar hotărât, privind-o direct în față.

Abra și-a rezemat bărbia de genunchi și a închis ochii înainte să-i răspundă:

— Știu ce ar trebui să fac, Joshua, dar nu știu dacă am curajul.

— S-ar putea să-ți trebuiască mai puțin decât crezi.

— Sufăr deja peste puterile mele.

— Voi fi tot timpul lângă tine.

Abra a strâns buzele tremurânde și a clătinat din cap.

Joshua știa că Abra dorea ca el s-o lase în pace, dar nu putea să facă asta:

— Ce te împiedică, Abra? Frica sau mândria?

— Amândouă, cred.

L-a privit în față și i-a zis cu ochii înlăcrimați:

— Știi de cine mă tem cel mai tare? De tatăl tău.

— De ce?

— Fiindcă el vede lucrurile în alb și negru.

Joshua a înțeles ce vrea să spună. Viața nu avea nuanțe de gri pentru tatăl lui. Pentru el nu exista decât corect și greșit. Bun și rău.

Viață și moarte. Slujirea lui Dumnezeu sau slujirea altcuiva. Însă ea omitea ceva foarte important în legătură el.

— Dar vede totul prin ochii harului, Abra.

Nu mai vorbise cu tatăl lui de când îl anunțase că Abra era în Agua Dulce, dar știa că el se roagă. Își imagina că și Peter și Priscilla se rugau; la fel și Mitzi și mulți alții care sperau că suferința lor va avea un final fericit.

— Nu-ți vei găsi niciodată pacea până nu vei da ochii cu ei.

— Prin ei înțelegi toți de acasă: Peter și Priscilla, Penny, Mitzi.

Abra și-a întors privirile într-o parte și Joshua a văzut că înghite în sec înainte să continue cu voce răgușită:

— Și pastorul Zeke.

Joshua s-a uitat la ea și i-a zis:

— Vino acasă cu mine.

— Nu pot.

Abra s-a ridicat în picioare și l-a săgetat cu o privire îndurerată. A făcut un pas înapoi, și-a înfășurat brațele în jurul trupului și i-a zis:

— Hai să ne întoarcem. Începe să se facă frig.

Joshua a lăsat-o pe ea să conducă pe drumul către motel. Abra a scos cheile din contact și i le-a pus în mână. Atingerea ușoară a degetelor ei i-a aprins simțurile. Abra s-a uitat la el, cu o expresie în care se amesteca tristețea și dorința.

— Te iubesc, Joshua.

El i-a mângâiat obrazul cu incheieturile degetelor și i-a răspuns:

— Știu asta, Abra. Și eu te iubesc.

Pielea ei era caldă și moale ca mătasea. Abra s-a mișcat sub atingerea lui, ca o pisicuță care aștepta să fie mângâiată, și inima lui Joshua a început să bată cu repeziciune. O căldură a explodat în trupul lui, apoi s-a retras. Și-a luat mâna, a deschis portiera și a ieșit, inspirând adânc aerul răcoros al nopții.

Abra a ieșit și ea din mașină și a închis cu grijă portiera șoferului. Joshua a ajuns-o din urmă pe holul dintre camere. Abra s-a oprit și s-a uitat la el cercetătoare, gânditoare:

— Abra, i-a zis el și a îmbrățișat-o, așteptându-se oarecum ca ea să se tragă înapoi. Dar ea și-a îngropat fața în umărul lui. Pulsul lui Joshua a luat-o razna când Abra s-a apropiat și mai mult de el,

PODUL SPRE CASĂ

lipindu-se de trupul lui. Joshua se îndoia că Abra ştia ce simte pentru ea, ce simţise când se întorsese din Coreea şi o văzuse stând în faţa porţii. În clipa în care fata şi-a trecut braţele după talia lui, a simţit că ia foc. Ar fi vrut să-i ridice capul şi s-o sărute. Ar fi vrut să se piardă în ea. Ce uşor ar fi fost. *Oh Doamne, ajută-mă.*

Joshua a prins-o de umeri şi a îndepărtat-o puţin de el, în speranţa că ea nu va observa respiraţia lui accelerată. A luat cheia din mâna ei, a descuiat uşa şi a deschis-o. Făcând un pas înapoi, s-a forţat să zâmbească liniştit.

— Ne vedem dimineaţă la micul dejun.

S-a mirat de înfăţişarea ei înfrântă când ea i-a întors spatele şi a intrat în cameră.

Joshua a intrat şi el în camera lui şi a aruncat cheile de la maşină pe măsuţa de cafea, şi-a scos portofelul şi l-a aşezat pe masă, apoi s-a întins pe pat. Las Vegas! Respira încă precipitat şi inima îi bătea cu putere. Ar fi dorit ca hotelul să aibă o piscină ca să se răcorească şi să înoate puţin. L-ar fi ajutat şi alergatul, dar era întuneric.

Vocile de bărbaţi de afară răzbăteau până la el în cameră. I-a auzit pe McGillicuddy, Chet şi Javier. Trebuie să fi fost la bar, fiindcă păreau că n-au nici o grijă. Uşile s-au deschis şi s-au închis la loc. Apoi linişte. Minutele s-au scurs unul după altul. Inima continua să-i bubuie. Pe stradă a trecut un camion, îndreptându-se spre Mojave, o cursă de noapte.

Dimineaţă avea să se trezească devreme, aşa că trebuia să se culce numaidecât. Şi-a desfăcut şireturile şi şi-a scos ghetetele, şi-a descălţat ciorapii, după aceea şi-a deschiat şi şi-a dezbrăcat cămaşa, aruncând-o cu o violenţă inutilă pe scaun.

Tulburat, a intrat în baie, unde şi-a stropit faţa cu apă rece şi s-a spălat pe dinţi. Apoi a intrat iarăşi în cameră şi şi-a desfăcut cureaua. Pielea curelei a alunecat cu zgomot pe denimul blugilor când a scos-o din pantaloni şi a aruncat-o pe pat.

Nu şi-a dat seama că aşteaptă, până când a auzit o bătaie în uşă. Pulsul i-a luat-o iarăşi razna. Ştia cine-i afară şi ce se putea întâmpla. A crăpat uşa câţiva centimetri şi a văzut-o pe Abra stând distrusă şi vulnerabilă în lumina slabă de pe hol.

FRANCINE RIVERS

— N-ar trebui să fii aici, Abra. Ar putea să te vadă cineva și să-și facă idei greșite despre noi.

Când a văzut pieptul lui gol și picioarele lui desculțe, fata și-a mutat privirile stânjenită. Dar clipa aceea fugară avusese impact asupra ei.

— Nu-mi pasă, Joshua.

— Mie îmi pasă.

Abra îl mai văzuse fără cămașă, dar Joshua a simțit că de data aceasta amândoi conștientizau foarte bine situația. Gândul acesta l-a cutremurat și mâna lui a strâns cu putere ușa.

— Pot să intru? Numai câteva minute.

Ispita l-a învăluit și i-a șoptit îndemnuri dulci în ureche, dar el s-a împotrivit.

— Putem să vorbim mâine.

— Dar eu nu vreau să vorbim, Joshua, i-a zis Abra privindu-l implorator. Vreau să mă iei în brațe.

Joshua a scos un oftat scurt și l-a cuprins iarăși căldura. Dar Abra a făcut ochi mari și i-a zis mușcându-și buza:

— Nu m-am referit la *asta*. Am vrut să spun, așa cum mă îmbrățișai altădată. Când eram mică și...

Joshua a văzut lacrimile din ochii ei și și-a stăpânit cu greu instinctul de a o trage înăuntru și de a o îmbrățișa.

— Nu mai suntem copii, Abra.

— Nu interesează pe nimeni ce facem noi.

— Pe Dumnezeu Îl interesează. Și *pe mine* mă interesează.

Abra a oftat încet.

— Ai fost ca un frate pentru mine.

Se mințea pe ea însăși și îl mințea și pe el.

— Dar nu sunt fratele tău, nu-i așa?

A văzut cum în ochii ei s-a ivit un licăr de autoînvinovățire și apoi a dispărut, iar expresia feței i s-a înmuiat.

— N-ar fi frumos ca toate să fie iarăși ca înainte?

— Din unele puncte de vedere.

Ar fi vrut să facă un pas spre ea. Cel puțin, tensiunea dintre ei a scăzut. Acum putea respira mai ușor.

— Încearcă să dormi, a îndemnat-o el.

PODUL SPRE CASĂ

Abra s-a tras înapoi cu un zâmbet, arătând mai relaxată acum:

— Mă liniștește să știu că ești dincolo de perete.

Joshua n-a închis ușa până când Abra s-a întors în camera ei. După aceea s-a întins iarăși în pat, și-a pus brațele sub cap și a ascultat scârțâitul ușor al saltelei din camera Abrei.

Într-o zi, cu voia lui Dumnezeu, nu-i va mai despărți niciun perete.



Clădirile care se aliniau pe strada principală din orașul de mucava arătau uzate și strada era prăfuită și nepavată. Echipa plecase, făcând ca orașul să pară pe punctul de a fi redescoperit. Abra mergea înaintea lui Joshua. A pășit pe trotuar și a împins ușile batante ale *saloan*-ului.

Barul avea o balustradă din alamă și o oglindă ornată atârna pe perete. Abra s-a uitat la scările care duceau în sus. După ce Joshua a intrat și el înăuntru, a avertizat-o:

— Ai grijă. Balustrada de sus se mișcă.

Abra a privit peste ea și a râs cu sufletul la gură:

— Nu vedeta va interpreta căzătura, ci cascadorul de dublură.

A împins ușa, dar aceasta nu s-a deschis.

— Totul este o doar o imitație. Dincolo nu e nimic.

— Impresionantă lucrare. Un oraș fantomă nou-nouț.

A coborât scările și s-a uitat în jur. Mai lipseau doar recuzita și actorii ca totul să pară real.

— Franklin a vrut să dau o audiție pentru filmul ăsta. Aș fi interpretat rolul dansatoarei cu o inimă de aur. A spus că ar fi un pas înainte în cariera mea ca stea de cinema.

Și-a trecut mâna peste tăblia barului și a ridicat-o plină de praf.

— Avea visuri mari pentru Lena Scott.

— Cred că ai putca să te întorci la Hollywood.

— De ce?

— Se pare că-ți lipsește.

Chiar îi lipsea? Îi plăcuse să poarte toalete frumoase și ca toți să se întorcă după ea când intra într-un restaurant sau la o petrecere, dar prețul fusese prea mare. Trebuise să renunțe la ea însăși. Hollywoodul

fusese un mediu străin pentru ea, un loc unde părea că nu se va simți niciodată confortabil. Când camerele de luat vederi porneau, se simțea o impotografie, așteptându-se parcă din clipă în clipă ca regizorul s-o întrebe ce caută pe platou. Urmărise alte actrițe lucrând și le admirase talentul și dragostea pe care o aveau pentru munca lor. Ea încercase să se adapteze, dar nu-i plăcea să stea în fața acelor lentile care o fixau ca niște ochi care îi puteau pătrunde până în străfundul sufletului.

— Am încercat să fiu Lena Scott, dar Abra Matthews s-a luptat mereu să răzbească la suprafață.

— Ți-ai făcut prieteni acolo?

— Sunt două persoane cu care m-aș fi putut împrieteni, dar nu le-am lăsat să se apropie prea mult de mine.

— Asta părea să fie un tipar în viața ei. Joshua nu i-a mai pus și alte întrebări. Au ieșit afară și au pornit iarăși de-a lungul trotuarului.

Abra a simțit cum tensiunea crește între ei.

— Acum că orașul e terminat, vei pleca în curând.

— Mi-am achitat deja nota de plată la motel. Plec mâine dimineată.

Vestea i-a tăiat respirația.

— Așa repede?

Joshua a privit-o cu subînțeles.

— Nu-i deloc repede, Abra.

— Nu, presupun că nu.

Ce-i drept, o avertizase deja de mai multe zile că în curând contractul lui avea să se încheie, la fel și timpul lor împreună la Agua Dulce.

— Te-ai hotărât ce vei face în continuare? a întrebat-o blând și plin de interes, dar fără să insiste. Și el era un actor bun.

Două camioane cu rulote trecuseră pe lângă restaurantul-vagon în dimineata aceea. Compania de film avea să sosească în curând, aducând recuzita și costumele. O firmă de catering avea să asigure mâncarea. Motelul lui Bea fusese foarte bun pentru câțiva tâmplari, dar pentru actori se pregătea o cazare mai bună. Bea îi spusese că putea să își păstreze camera până la sfârșitul săptămânii și apoi va trebui să plătească dacă vrea să mai rămână.

Dacă i-ar fi făcut pe plac lui Franklin, Abra ar fi fost vedetă

PODUL SPRE CASĂ

în *Trandafirul deșertului* și ar fi locuit într-o rulotă luxoasă între secvențele filmate în *saloon*-ul construit de Joshua. Acum avea doar trei róchii simple și decente, o pereche de sandale, o pereche de teniși albi și o sacoșă cu fermoar. Ultimul salariu și bacșișurile primite i-ar ajunge pentru câteva zile într-un motel ieftin din Las Vegas.

— Mă descurc eu, Joshua, i-a zis atingându-i brațul — îi datora măcar atâta lucru. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine.

Fugise de acasă pentru a găsi o casă. Călătorise cu un diavol care o condusese la iazuri uscate și într-o pustie fără viață, plină cu animale de pradă. Un susur blând i-a șoptit: *„Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”*

Auzise mesajul acesta în Haven, dar atunci își spusese: „Nu, nu vreau să merg pe calea asta.” Acum știa că drumul despre care ea crezuse că duce la libertate duce de fapt numai la disperare.

Mintea îi spunea că ceea ce fusese deja stricat nu se mai putea îndrepta. Că ceea ce lipsea nu mai putea fi recuperat. Totuși, inima ei spera.

Putea să-și câștige singură existența. Tot ce trebuia să facă era s-o reînvie pe Lena Scott și să găsească un proprietar de club care să fie dispus s-o angajeze ca să cânte la pian în barul lui. Lilit Scott o învățase că scandalul putea să aducă bani frumoși. Reporterii aveau să dea năvală ca s-o vadă. Și după aceea va bate la ușa ei și Dylan.

Lena Scott sau Abra Matthews? Care dintre ele vrei să fii?

Vrei să trăiești în minciună sau în adevăr? Totul se reducea la atât.

Acum nu mai putea pretinde că Dumnezeu nu este interesat de ea. Cine, dacă nu Dumnezeu, l-a adus pe Joshua în Agua Dulce, apoi a adus-o și pe ea la el? *„Pierdut eram, dar m-a găsit. De moarte m-a scăpat...”* Cântarea asta îi venea în minte mereu, și versurile se derulau unele după altele în mintea Abrei. Ale cui rugăciuni le ascultase Dumnezeu? Ale ei sau ale lui Joshua?

Pastorul Zeke, Priscilla, Peter și Mitzi îi vorbiseră toți despre mila lui Dumnezeu. Dar ea nu-i ascultase niciodată cu adevărat. Poate că a sosit vremea să-L caute. Voia să iasă din întuneric și să-L lase să ardă tot ce era rău în ea, egoismul, aroganța și mândria ei. Dar perspectiva asta îi părea înspăimântătoare. S-ar putea ca Dumnezeu s-o trimită

unde va unde ea nu voia să meargă. *Mă întreb dacă Dumnezeu mă va trimite în Africa.* Nu și-a dat seama că a rostit aceste cuvinte cu voce tare până când Joshua s-a uitat la ea.

— În Africa? De ce te-ar trimite acolo?

Abra a ridicat din umeri stânjenită:

— Nu acolo îi trimite Dumnezeu pe oamenii care își dau viața Lui?

Joshua s-a oprit și a privit-o cu o strălucire de surprindere în ochi:

— Vrei să faci asta? Să-ți predai viața lui Dumnezeu?

Nu voia să-i dea speranțe false.

— Nu știi, Joshua, i-a răspuns continuând să meargă. Încă am...
— a încercat să găsească cuvântul potrivit – rezerve.

— Chiar și oameni cu o credință tare ca stânca se luptă uneori cu îndoielile, Abra.

— Tu n-ai făcut-o niciodată.

Joshua a râs scurt și i-a răspuns:

— Glumești? Nu demult am dus o luptă monumentală cu El.

— Tu?

— Da, eu. M-a lăsat să fac ce vreau până când mi-am dat seama că nu ajung la niciun rezultat. Dar m-am zbatut din răputeri.

— Când s-a întâmplat asta?

Joshua a privit-o amuzat:

— Când am pornit prima dată în căutarea ta. Și apoi a doua oară.
— A ridicat capul, cu mușchii maxilarului încordați. — Și acum, când trebuie să mă despart de tine.

Iarăși, tresărirea aceea a inimii ei. L-a luat de braț și și-a plecat capul pe umărul lui.

— Îmi pare rău că am fost o încercare pentru tine. Într-o zi mă voi întoarce în Haven. Dar nu cred că sunt pregătită acum.

Mai întâi va scrie, va testa apelc și va vedea dacă Peter și Priscilla vor s-o vadă. Apoi, poate...

Nu ți-am dat un duh de frică.

Cu greu își putea aminti o vreme în viața ei când să nu-i fi fost frică.

Joshua a încetinit pasul.

— Nu vei îndrepta niciodată lucrurile până când nu te vei întoarce la punctul de unde ele au luat-o razna.

PODUL SPRE CASĂ

Abra și-a scos mâna de sub brațul lui Joshua. Întoarce-te. Asumă-ți vinovăția. Înfruntă rușinea. Avea să fie Abra Matthews, cu toate defectele și vulnerabilitățile ei, cu toate eșecurile și tot trecutul ei dezvăluit. Avea să își asume responsabilitatea pentru suferințele pe care le cauzase altora. Se simțise întotdeauna expusă în fața camerelor de luat vederi. Dar în Haven nu va mai avea unde să se ascundă. Toți îi cunoșteau povestea: copilul nedorit și abandonat sub pod, care a fost trecut apoi de la o familie la alta.

Eu te-am ținut în pântecul mamei tale. Ești a mea.

A simțit că ceva se trezește în ea, și acest lucru a speriat-o. Ar fi mai ușor și mai puțin dureros să se urce într-un autobuz și să meargă în Las Vegas. Acolo putea deveni iarăși Lena Scott, o fată pe care nimeni n-o cunoștea cu adevărat, cu atât mai puțin bietul Franklin. *Acolo îți vei croi o viață nouă.* Era un gând ispititor.

Cu ce preț, Abra?

Nu se gândise la preț. Joshua spunea că Dumnezeu avea un plan pentru viața ei. Poate că ar fi mai bine să aștepte planul Lui în loc să meargă pe calea aleasă de ea. Toate planurile pe care și le făcuse până acum au dus la distrugere.

Cuvintele se învălmășeau în mintea ei – cuvinte de mult uitate pe care le citise ori le auzise odată: *„Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, și unde voi fugi departe de Fața Ta?”* Autorul acestor cuvinte n-a vrut să fugă. Dimpotrivă, a vrut să se apropie mai mult de El. *„Cum dorește un cerb izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!”*

Unde putea să-L găsească? Oriunde. Peste tot.

I-a venit în minte o altă cântare, ale cărei versuri s-au revărsat în mintea ei: *„Veniți voi, cei care plângeți, veniți la tronul îndurării, îngemunchiați în adorare înaintea Lui. Aduceți înaintea Lui inima voastră rănită, spuneți-I durerea voastră: pe pământ nu-i durere pe care El să n-o poată vindeca.”*

Abra a clipit des și a oftat ușor. De ce îi veneau în minte cu atâta claritate cântările acelea vechi pe care le învășase de la Mitzi. O chinuiau cu promisiunile lor care păreau așa aproape; era suficient să-și întindă mâna, și degetele ei le puteau atinge.

— Ne întorcem, Aba?

Abra s-a uitat la el și a văzut umbrele din ochii lui Joshua. Nici el nu dormise bine noaptea trecută și avea nevoie de un somn bun înainte să pornească pe drumul lung spre Haven. Nu a întrebat-o dacă vrea să conducă ea. Nu l-ar fi refuzat, dacă ar fi întrebat-o.

Aerul se răcorise și la orizont a apărut steaua polară. Joshua n-a luat-o de mână în drum spre mașină. Abra își dorea ca tăcerea ce se lăsase între ei să fie mai prietenoasă.

— Nu-ți voi spune la revedere, Joshua.

Cum el n-a zis nimic, Abra s-a întrebat dacă a auzit-o.

— Am să-ți scriu, îți promit.

A condus el înspre motel, cu ochii ațintiți înainte și fără să rostească niciun cuvânt. Nu părea supărat sau trist. Doar hotărât.

Restaurantul era încă luminat. Clarice și Rudy ședeau la o masă și vorbeau. Abra știa că și ei trebuia să ia o decizie. Trebuiau să hotărască dacă vor închide afacerea sau o vor mai păstra un an.

Joshua a făcut un ocol larg și a dus mașina în spațiul de parcare din fața camerei lui. A frânat, a oprit motorul și a scos cheile, dar nu s-a mișcat din loc și tăcerea lui a început s-o apese.

Abra a simțit că în ochii ei se adună lacrimi fierbinți, dar și le-a reținut. Oare Joshua avea să mai facă o ultimă încercare de a o convinge să se întoarcă acasă? O credea proastă? Dar oare nu fusese întotdeauna o proastă?

Abra nu și-a dat seama că el își ținuse respirația până când l-a auzit expirând puternic:

— Ei bine, cred că asta-i tot.

Prin *tot* părea că înțelege sfârșitul.

— Cred că da.

Apoi Joshua s-a întors spre ea.

— E viața ta, Abra, i-a zis luându-i mâna și lipind-o de obrazul lui, apoi a întors-o și i-a sărutat palma. Îți doresc tot binele din lume.

I-a dat drumul și a deschis portiera.

Abra a ieșit repede afară, tremurând. A rămas în picioare, cu brațele înfășurate în jurul trupului pentru a se proteja de frig și s-a uitat la silueta lui care se contura pe fundalul portocaliu al mașinii, încă năucită din cauza senzației pe care i-o dăduse sărutarca lui în palma ei. Joshua a pornit spre intrare.

PODUL SPRE CASĂ

— Te voi mai vedea dimineață înainte să pleci? l-a întrebat Abra pășind pe alee. În jurul becului se învârtea bezmetic un nor de molii.

Joshua a descuiat ușa de la camera lui și a deschis-o.

— Depinde la ce oră te scoli, i-a răspuns și a intrat în cameră fără să se mai uite înapoi. Ușa s-a închis în urma lui cu un clic ascuțit.

Abra a rămas locului o vreme și s-a uitat la ușa închisă, începând să înțeleagă cum va fi viața ei dacă nu-l va mai vedea niciodată pe Joshua.



După câteva ore de zvârcoliri în pat, Joshua a renunțat la încercarea de a mai adormi. Dacă avea să aștepte până dimineață și o va vedea iarăși pe Abra, va sfârși prin a o duce în Las Vegas. Și apoi? Va rămâne și el acolo? O va supraveghea mereu? Și va înnebuni până la urmă? Mai bine să pornească acum pe lungul drum spre casă, chiar dacă mai era o oră până în zori.

Făcuse plinul la mașină și verificase uleiul înainte s-o ducă pe Abra în orașelul de recuzită. Voise să-i arate că treaba era gata și că el avea să plece în curând. Și sperase – se rugase – că ea se va răzgândi și va veni cu el. Dacă s-ar fi răzgândit, el era gata de drum. Dar ea nu se răzgândise.

Renunță, Joshua. Făcuse lucrul acesta și înainte. Îl va face iarăși, oricât de mult l-ar dura. Și pentru oricât timp va fi nevoie.

Joshua a făcut duș, și-a îngărmădit ultimele lucruri în geanta de sibir și a tras fermoarul. Și-a pus portofelul în buzunar și și-a luat cheile. Și-a aruncat geanta pe bancheta din spate și a deschis portiera.

— Joshua?

Abra stătea pe alee ținând cu amândouă mâinile mânerul geții ei.

— Mă iei și pe mine?

— Depinde. Unde vrei să mergi?

— Acasă.



*S-a sculat și a plecat la tatăl său.
Când era încă departe, tatăl său l-a văzut.*

ISTORIA FIULUI RISIPITOR

Se făcuse deja noapte când au ieșit de pe autostradă și au început să urce și să coboare coastele dealurilor, trecând pe lângă ferme, mlaștini, vii și livezi de mere. Abra a închis ochii și a zis:

— Miroase ca acasă.

Era mirosul nopții răcoroase, al semănăturilor care se coceau, al ierbii și al aerului curat.

Călătoriseră toată ziua și seara, cu opriri ocazionale pentru gustări și cafea. În jurul prânzului fuseseră întârziți de un accident. Joshua era frânt de oboseală. Dacă ar fi fost singur, ar fi oprit undeva și ar fi dormit câteva ore, dar cu Abra lângă el, și-a continuat drumul. Frica Abrei creștea cu fiecare oră ce trecea. Nu folosea la nimic să-i spună că nu va fi dusă la eșafod într-o piață publică.

Au ajuns la curba ce marca intrarea în Haven la orele mici ale dimineții; luna plină se oglindea în râu și suspensoarele podului se profilau în fața lor.

— Oprește, a șoptit Abra, apoi a repetat îndemnul cu un tom panicat: Oprește!

Adrenalina a pompat în trupul lui și Joshua a apăsât cu putere frâna făcând mașina să derapeze.

— Ce-i?

— E-aici.

Un bărbat se rezema de balustradă la mijlocul podului.

PODUL SPRE CASĂ

Joshua s-a relaxat.

— E tata. Precis că face plimbarea de dimineată pentru rugăciune.

Tatăl lui a coborât de pe trotuar sub cupola de suspensoare și s-a uitat țintă la ei. Joshua a ridicat piciorul de pe frână și mașina a rulat înainte.

Abra și-a ținut respirația și i-a zis:

— Așteaptă.

— Ne-a văzut, Abra.

— Știu.

Abra a deschis portiera și a ieșit încet din mașină. Joshua a ieșit și el și a ocolit mașina ca să o ia de mână.

— Totul va fi bine, ai încredere în mine.

Avansaseră doar câțiva pași pe pod când s-au întâlnit cu tata. Joshua a lăsat mâna Abrei.

— Abra, a șoptit tata și a prins în palme fața Abrei. Te-ai întors acasă.

I-a sărutat fruntea și apoi a îmbrățișat-o. Joshua a auzit vocea înăbușită a tatălui. Tensiunea a părăsit-o pe Abra și a început să plângă.

Știind că cei doi au nevoie să rămână puțin singuri, Joshua s-a întors la mașină. S-a așezat pe scaunul șoferului și și-a sprijinit antebrațele pe volan, uitându-se la cele două ființe pe care le iubea cel mai mult în lumea asta. Tata a dat drumul Abrei, dar cei doi au rămas aproape unul de altul. Abra vorbea repede, ridicându-și ochii în sus spre el și apoi coborându-i iarăși. Tata se apleca spre ea și frunțile lor aproape că se atingeau. El nu încerca să oprească potopul de cuvinte care se revărsa din mândria frântă a fetei. Când Abra a încetat să vorbească, tata a mângâiat-o pe păr și i-a zis ceva. Atunci Abra a făcut un pas înainte și s-a lipit de el.

Joshua a pornit mașina și s-a oprit lângă ei.

— A fost o noapte lungă, tată.

Tata și-a trecut brațul pe după umerii Abrei și a ținut-o aproape de el:

— Mulțumesc că ai adus-o acasă, fiule.

Arăta cu douăzeci de ani mai tânăr.

Fața Abrei, scăldată în lacrimi, exprima ușurare când i-a șoptit din buzc: *Mulțumesc.*

— Vreți să vă duc eu acasă?

— Nu, mergem pe jos.

Joshua știa unde o va duce și că nu putea să se împotrivească intențiilor lui.

— Atunci ne vedem mai târziu.

A traversat podul, aruncându-le o ultimă privire prin oglinda retrovizoare înainte să ia curba spre dreapta. Tata și Abra mergeau mână în mână.



Abra a pășit fără vlagă și ușurată în același ritm cu pastorul Zeke. Îi mărturisise totul și nu văzuse condamnare în ochii lui. Când îi mângâiasse părul, își amintise că făcea același lucru și când ea era mică. S-a simțit copleșită de emoție și nu s-a putut împiedica să se întrebe de ce nu găsisese o cale s-o păstreze dacă o iubise la fel de mult întotdeauna? Dar s-a temut să-i pună adevărata întrebare care-o frământa încă din ziua în care o lăsase în grija lui Peter și a Priscillei.

Au înaintat într-o tăcere prietenească, cu mâna ei în mâna lui, până când Abra a înțeles unde o duce. Pe Maple Avenue. S-a smuls din mâna lui și s-a oprit.

— Nu vor să mă vadă.

— Oh, ba da.

— E încă prea devreme.

Voia să spună prea curând.

Pastorul Zeke era deja la colțul străzii și putea vedea în lungul ei.

— Au lumina aprinsă în bucătărie, i-a zis întinzându-i mâna.

În cele din urmă, Abra a cedat. Inima fetei bătea cu putere când au ajuns la gardulețul alb. Pastorul Zeke a deschis portița și a așteptat ca ea să intre. Luptându-se ca să-și stăpânească lacrimile cauzate de panică, Abra a inspirat adânc și a pășit în urma pastorului. Acesta a urcat împreună cu ea treptele, dar a lăsat-o pe ea să sune la ușă.

Le-a deschis Priscilla, îmbrăcată în halat de baie și încălțată cu papuci de casă. Ea și-a plimbat privirea de la pastorul Zeke la Abra și a șoptit șocată:

PODUL SPRE CASĂ

— Abra?

Apoi pe chip i s-a citit ușurarea.

— Abra!

Dintr-un pas a fost pe terasă, s-a întins spre Abra și apoi s-a retras. Buimăcită, a izbucnit în lacrimi și a fugit înapoi în casă. S-a oprit la capătul scării interioare și a strigat:

— Peter, vino repede!

Abra a auzit pași coborând grăbiți și apoi l-a văzut pe Peter în pijamale și într-un halat aruncat pe el în grabă. Arăta cu zece ani mai bătrân. Încruntătura de îngrijorare i-a dispărut când a dat cu ochii de ea și băiguit:

— Dumnezeu! mare, mulțumesc.

— Îmi pare rău pentru ce am spus și pentru ce n-am spus. Îmi...

Peter s-a apropiat de ea și a îmbrățișat-o așa de tare încât n-a mai putut să respire, cu atât mai puțin să vorbească. Și-a apăsât bărbia pe creștetul ei, apoi s-a dat un pas mai departe fără să-i dea drumul. O ținea încă strâns de brațe, cu capul plecat și privind-o ținută în ochi:

— În sfârșit.

Abra a citit în ochii lui mânie și durere, ușurare și dragoste. În cele din urmă i-a dat drumul și a întins mâna spre pastorul Zeke.

— Ți mulțumesc c-ai adus-o acasă.

— Nu eu am adus-o.

— Intrați! Hai să stăm de vorbă în camera de zi.

— Ar fi mai bine să merg acasă. Mă așteaptă o săptămână plină, a zis pastorul Zeke salutând cu un gest al mâinii, ieșind pe ușă afară și închizând-o în urma lui.

A plecat și a lăsat-o iarăși singură aici.

Priscilla și-a șters lacrimile de fericire.

— Arăți foarte obosită, Abra.

— Am călătorit toată noaptea.

Priscilla a întins mâna ca să atingă obrazul Abrei, apoi a lăsat-o jos. Abra și-a amintit că se ferise de fiecare dată când Priscilla voia s-o mângâie și de durerea pe care o văzuse în ochii ei. De data aceasta a făcut un pas spre ea, i-a luat mâna și a lipit-o de obrazul ei, apoi a închis ochii.

Respirația Priscillei s-a accelerat ușor și a îmbrățișat-o pe Abra.

FRANCINE RIVERS

— Mă bucur nespus de mult că te văd, i-a zis cu o voce răgușită.

Peter a spus ceva, dar Priscilla l-a întrerupt:

— Mai târziu, Peter. Acum trebuie să se odihnească.

Dormitorul de la etaj arăta exact așa cum îl lăsase. Priscilla a tras cuverturile la o parte iar Abra s-a întins pe pat, oftând, și aproape că a adormit de îndată ce-a pus capul pe pernă. Priscilla a învelit-o și i-a spus:

— Ne-am rugat fără încetare de când pastorul Zeke ne-a spus că ești în Agua Dulce cu Joshua.

— Adevărat?

Cu o încruntătură ușoară, Priscilla i-a îndepărtat Abrei părul de pe frunte.

— Ne-am rugat pentru tine de când ai plecat, i-a zis luând între degete o șuviță din părul Abrei.

— Știu că arată groaznic. Mi l-am tăiat singură cu o lamă de ras.

— Cu o lamă de ras?

— Îmi pare rău pentru tot, Priscilla. Mamă. Eu...

Priscilla a atins buzele Abrei cu degete tremurătoare.

— Te iubim, Abra. Dormi acum. Vorbim mai târziu.

Priscilla s-a aplecat și a sărutat-o așa cum o sărutase întotdeauna pe Penny.

— Ești acasă acum. Ești în siguranță.

Epuizată, Abra s-a relaxat. Nici măcar n-a auzit ușa închizându-se în urma Priscillei.



Păsările cântau prin fereastra deschisă. Abra asculta cu ochii încă închiși. *„Bucuria se revarsă ca un râu de când Mângâietorul a venit...”* S-a întins, apoi s-a ridicat din pat amorțită și somnoroasă. Cât a dormit? Soarele era deja sus pe cer. S-a apropiat de fereastră și s-a uitat în curtea cu peluza tunsă îngrijit și înconjurată cu tufe de trandafiri, nemțisor și degețel, care se înălțau în straturile de alyssum alb și de urechea mielului.

Când a plecat de la geam, a observat cadourile îngrămădite pe măsuta ei de toaletă – unele împachetate în ambalaj de Crăciun, altele

PODUL SPRE CASĂ

în diverse culori pastelate – și legate cu o mulțime de fundițe. Fiecare pachet era însoțit de câte un plic pe care scria numele ei. A deschis o felicitare de ziua ei pe care scria o poezie emoționantă despre o fică și care era semnată *Mama și tata*. Lacrimile i-au început vederea când a atins pachetele, câte unul pentru fiecare Crăciun și zi de naștere cât fusese plecată.

După aceea a deschis un sertar unde a găsit lenjerie de corp. În dulap atârnau încă hainele ei din liceu. Dusese cu ea numai ceea ce își cumpărase din economiile ei din magazinul Dorotheei Endicott.

Ușa de la dormitorul lui Penny era deschisă; patul cu baldachin și mobila franțuzească era la locul ei, dar lipseau posterele cinematografice de pe pereții care acum erau vopsiți într-un verde pal în locul rozului din trecut. Camera arăta îngrijită și nelocuită. Unde era Penny acum? Era căsătorită? Lucra?

Abra a intrat în baie, unde a găsit pregătite pentru ea o perie de dinți, un tub de Colgate și o perie de păr. A făcut un duș și s-a spălat pe cap, și-a uscat părul cu un prosop și l-a periat. Când s-a uitat în oglindă, a văzut o față palidă cu ochi verzi și cu un păr negru ciufulit și cu rădăcinile roșii vizibile. *Ești complet răvășită, Abra. Și pe dinăuntru și pe dinafară.*

Când a coborât, a auzit voci în camera de zi. A simțit un fior de îngrijorare când a recunoscut vocea lui Penny. Camera de zi arăta exact așa cum și-o amintea. S-a oprit nehotărâtă în ușă, până când a observat-o Peter și s-a ridicat din fotoliu.

— Abra, intră și așază-te.

Priscilla și Penny sedeau pe canapea.

Penny și-a ridicat privirea și ochii ei albaștri deschis s-au mărit șocați când a văzut-o:

— Arăți îngrozitor!

Abra s-a uitat și ea la fel de șocată la Penny care încerca să se ridice:

— Tu arăți... însărcinată!

Penny a chicotit:

— Ei, asta-i exprimarea cea mai moderată pe care am auzit-o, a zis ea punând mâna pe burta ei uriașă. Eu și cu Rob așteptăm primul nostru copil cam peste trei săptămâni.

— Rob?

— Robbie Austin. Ți aduci aminte de el?

— Robbie Austin?

Abrei nu-i venea să creadă. Cum să nu-l cunoască. Robbie nu fusese jucător de fotbal, și nici cel mai drăguț băiat din liceu. Fusese mai degrabă comun, uneori chiar nesuferit. Trebuia să-și muște limba înainte să spună asta.

— Obişnuia să te stropească atunci când ne scăldam la râu.

— A spus că încerca să-mi atragă atenția.

— Dar nu-l puteai suferi.

Penny radia de fericire.

— S-a maturizat de atunci.

S-a așezat la loc pe canapea și s-a lăsat pe spate. Abra s-a așezat pe scaunul rotativ cel mai apropiat de ea. Zâmbetul de pe buzele lui Penny a dispărut și s-a mișcat de mai multe ori în încercarea de a-și găsi o poziție confortabilă.

— N-am crezut că te vei întoarce vreodată.

Peter s-a încruntat și a muștrat-o:

— Penny.

— Păi, au trecut cinci ani, tată! Și nu ne-a trimis nici măcar o scrisoare!

Apoi s-a întors spre Abra și s-a uitat la ea cu privirea aceea arogantă din trecut:

— Acum ești actriță, nu-i așa? Joci în filme.

Tonul ei era ușor batjocoritor.

— Lena Scott a fost actriță și juca în filme.

— Tu ești Lena Scott.

— Nu mai sunt.

— Am citit ziarele.

De data aceasta, Penny a ascultat de blânde proteste părintești. Ochii i s-au oprit la părul Abrei.

Abra a afișat un zâmbet și și-a zburlit părul negru încă umed și prost tuns.

— Asta-i noua mea înfățișare.

Încruntându-se de data aceasta, Penny a privit-o în ochi:

— Ce s-a întâmplat cu tine?

PODUL SPRE CASĂ

— Se pare că pe noi ne-au exclus din conversație, Priss, a zis Peter ridicându-se din fotoliu și îndreptându-se spre bucătărie. Să le lăsăm pe fete să vorbească în liniște.

Abra nu s-a simțit mai relaxată după ce ei au ieșit din cameră. S-a întrebat dacă Penny era și acum paznicul casei, cea aleasă ca să pună întrebările dificile. Penny nu și-a mai disimulat mânia când Peter și Priscilla nu le mai puteau auzi.

— Ai un tupeu nemaipomenit să te întorci, știi asta? Mama a slăbit zece kilograme după ce ai fugit cu Dylan. Și tata n-a dormit săptămâni la rând! În ultimii cinci ani n-au făcut altceva decât să se îngrijoreze din cauza ta.

A tăcut atâta cât să-și tragă suflarea și apoi a întrebat-o:

— Spune-mi, a fost Dylan Făt-Frumosul la care te-ai așteptat?

Abra a simțit fiecare cuvânt ca pe o lovitură bine ținută și bine meritată, cu toate acestea mândria rănită și-a ițit capul monstruos. Ar fi vrut să se scuze, dar s-a întrebat cum putea face asta fără să scuze ceea ce era de nescuzat sau fără să arunce vina pe alții pentru propriile ei alegeri. Dacă ea și Penny aveau să mai fie vreodată surori – sau măcar prietene – trebuia să fie sinceră și să se roage ca Penny s-o poată ierta.

— Am fost o proastă, și Dylan s-a dovedit a fi mai rău decât ai putea să-ți imaginezi.

Penny a deschis gura, dar tot focul i-a țâșnit din ochi:

— Unde te-ai dus în noaptea aceea?

— M-a dus într-un hotel elegant din San Francisco. Am știut înainte să se termine noaptea că făcusem cea mai mare greșală din viața mea. Dar n-am avut curajul să mă întorc acasă.

— De ce nu?

— Mi-a fost prea rușine.

— Oh, Abra, a privit-o Penny îndurerată. Mama și tata ar fi trecut prin foc ca să te aducă înapoi.

— N-am știut asta.

De fapt, niciodată nu crezuse că ei o iubesc. Crezuse mereu că o luaseră dintr-un sentiment creștinesc al datoriei și din cauză că Penny își dorise o soră.

Ochii lui Penny s-au umplut de lacrimi.

— În parte, e vina mea. Ar fi trebuit să te previn în privința lui Dylan. Eu am știut că-i un băiat rău.

— Nu, n-ai știut. Ai fost la fel de amorezată de el ca și mine.

— La început. La primele două sau trei întâlniri cu el. Încă mai este de departe cel mai frumos băiat pe care l-am cunoscut. Dar ultima dată când am ieșit cu el..., a zis ea oftând. Poate că nu mă crezi, dar când Dylan m-a atins m-au trecut fiorii. Și nu în sensul bun al cuvântului.

Penny a continuat cu toată sinceritatea:

— Uneori când îmi zâmbea aveam sentimentul că vrea să mă rănească și că asta i-ar face chiar plăcere.

— Tu l-ai citit mai bine decât mine.

Bărbia lui Penny a tremurat și ochii i s-au umplut de lacrimi:

— Am încercat să te avertizez odată pe hol la școală. Am crezut că-ți voi putea spune mai multe acasă, dar apoi am uitat, până în noaptea când mama și tata m-au trezit și mi-au spus că ai dispărut. Voiau să știe dacă aveam idee unde ai putea fi, dar habar n-aveam, a zis ea ștergându-și lacrimile. Mama era înnebunită. Și ea avusese presimțiri rele în legătură cu el. Se temea că vei fi găsită undeva într-un șanț, și eu știam că dacă acest lucru se va întâmpla, era din vina mea.

— Tu n-aveai nicio vină, Penny!

— Știu că uneori m-am purtat îngrozitor cu tine, Abra. Eu eram conștientă că sunt întotdeauna iubită. Indiferent ce-aș fi făcut, rămâneam fiica lor. Și tu ești fiica lor. Dar tu nu te-ai purtat niciodată ca atare. Nici măcar nu le-ai zis vreodată mamă și tată. Și cred că din cauza a ceea ce ți-am spus eu. Îmi amintesc că ți-am zis odată că singurul motiv pentru care mama și tata te lăsau să locuiești aici era că eu voiam o soră. Nu era adevărat, Abra, dar eram geloasă când mama petrecea timp cu tine.

A clătinat din cap și a reluat:

— Și tu făceai întotdeauna toate lucrurile așa cum se cuvenea. Îți făceai temele de casă, îndeplineai îndatoririle gospodărești, uneori și în locul meu, cântai la pian tot atât de bine ca Mitzi. Cred că m-am supărat puțin când Kent te-a preferat pe tine în locul meu.

— Dar până la urmă a fost prietenul tău.

PODUL SPRE CASĂ

— Ce mai prieten! s-a strâmbat Penny. Nu vorbea decât despre tine. Mi-a trecut pasiunea pentru el în mai puțin de o lună. Dar știi ce m-a deranjat cel mai mult la tine? Că îți stătea mai bine în costumul de baie decât mie! Eu eram blondă, însă tu aveai forme perfecte.

Penny s-a așezat mai bine pe canapea, trăgându-și umerii.

— Firește, nu cred că trebuie să-mi mai fac probleme pentru asta acum.

Abra a zâmbit cu subînțeleș:

— Renunță să porți bikini acum, și cu asta basta.

Penny a izbucnit în râs:

— Oh Doamne, cum aș arăta!

Abra a simțit că ceva se înmoaie în ea. Poate că puteau să fie surori, până la urmă.

— Tu ai fost întotdeauna cea mai drăguță dintre noi două, Penny. Băieților le plac ochii albaștri și părul blond.

— Așa am crezut și eu, până când Rob mi-a zis că-s o majoretă fără minte.

A râs trist și a cercetat cu subînțeleș chipul Abrei în timp ce i-a zis:

— Știi, Kent și Rob sunt prieteni foarte buni. Kent e un băiat de treabă și încă drăguț, chiar dacă Dylan i-a spart nasul.

Stânjenită, Abra și-a încleștat mâinile în poală.

— Ai auzit ce s-a întâmplat?

— Toți au auzit, când s-a întors acasă la Crăciunul acela. A trebuit să-i spargă iarăși nasul ca să i-l pună bine la loc. Și acum îl are puțin într-o parte. Dar spune că astfel fața lui are mai mult caracter. Ai vrea să-l vezi?

— Doar ca să-mi cer iertare de la el.

— De ce? Nu tu i-ai spart nasul. Și cu siguranță că nu te învinovățește pe tine pentru asta.

Penny a reluat, serioasă de data aceasta:

— Toți s-au rugat pentru tine – mama, tata, pastorul Zeke, Mitzi, Ian Brubaker, Susan Wells, eu și Rob, și poate mulți alții. Chiar dacă eram așa de mulți cei care încercam să-L facem pe Dumnezeu să ne asculte, tot n-am crezut că te vei întoarce la Haven. Păreai atât de nefericită aici.

Nici n-ar fi venit de una singură.

— Joshua m-a adus.

— Oh!

Exclamația ei ascundea o mulțime de înțelesuri, deși Abra nu reușea să le deslușească semnificațiile. Penny a zâmbit ușor:

— El e singurul care a fost în stare să se facă ascultat de tine.

— Nu întotdeauna. M-a avertizat în legătură cu Dylan, i-a zis Abra clătinând din cap, și i-am spus niște lucruri îngrozitoare.

— Asta nu l-a împiedicat să te caute.

Penny s-a întins în față și a apucat ferm mâna Abrei:

— Mă bucur că te-ai întors. Ai de gând să rămâi? Avem atâtea de povestit! Vreau să-mi spui cum a fost la Hollywood! Te-am văzut într-o fotografie cu Elvis Presley!

Chiar dacă era căsătorită și pe punctul de a deveni mamă, în unele privințe Penny era încă o fetiță.

Penny a rămas la părinții ei toată ziua și Abra i-a spus numai adevărul. Uneori i-a fost greu s-o facă și i-a ruinat iluziile despre viața la Hollywood printre vedetele de cinema. Rob a venit și el după serviciu și a sărutat-o pe Abra cast pe obraz.

Priscilla a intrat și a ieșit din bucătărie toată după-amiaza. Când a anunțat că mâncarea e pregătită, toți s-au așezat la masă și Peter le-a prins de mână pe Abra și pe Penny, iar Priscilla a luat cealaltă mână a Abrei. Peter s-a uitat la Priscilla cu ochii umeziți de lacrimi și i-a zis cu o voce sugrumată de emoție:

— Este pentru prima dată după mulți ani când toată familia noastră-i adunată la un loc. Slavă Domnului.

Abra și-a plecat capul când Peter a rostit rugăciunea de mulțumire.

Teama mocnită din ea s-a mai liniștit puțin. Cu toții o primiseră foarte bine. Era o fiică, o soră și o prietenă. Însă cu oricâtă căldură ar fi înconjurat-o, încă nu se simțea acasă.

Abra și Penny au strâns masa și au continuat să vorbească între ele cu voce scăzută. Atunci s-a auzit soneria de la ușă, dar nu i-au acordat atenție până când Priscilla a strigat-o pe Abra.

Joshua aștepta în holul de la intrare.

— Am venit doar ca să-ți aduc geanta de voiaj, a spus înmânându-i-o.

Abra i-a luat-o din mână și l-a întrebat:

— Nu vrei să intri?

PODUL SPRE CASĂ

— Ai nevoie să petreci puțin timp cu familia ta, i-a răspuns el și a ieșit pe terasă.

Abra a lăsat geanta jos și l-a urmat.

— Nu se supără dacă rămâi.

— Altă dată.

Abra a coborât treptele împreună cu el.

— Îți mulțumesc că m-ai adus acasă.

— Cu plăcere, i-a răspuns Joshua pornind spre poartă.

L-ar fi urmat, dar a oprit-o închizând și încuind poarta după el. Abra s-a simțit cuprinsă de un dor intens. Căldura din ochii lui i-a pricinuit o senzație ciudată în trup. Joshua părea că studiază fiecare centimetru al chipului ei:

— Te sun peste câteva zile.

Abra a rămas lângă poartă până când Joshua a intrat în mașină și s-a îndepărtat pe stradă.



Joshua a vrut să-i lase Abrei timp suficient ca să fie fiică și soră înainte de a începe să bată la ușa ei. S-a dus să-l vadă pe Jack Wooding și a fost angajat ca maestru pentru subdiviziunea din Quail Run. La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, Joshua a ales o parcelă de pământ și un plan pentru o casă stil fermă cu trei dormitoare și două băi în prima fază a construcției. A vorbit cu agentul de vânzări și după aceea s-a dus la bancă. Cu un avans de douăzeci la sută, o slujbă cu normă întreagă și o listă de referințe, a primit asigurări că se va califica fără dificultate pentru un împrumut imobiliar. Câteva săptămâni mai târziu când a început construcția, și-a propus să verifice periodic calitatea lucrării și să intervină cu câteva îmbunătățiri pe care le putea face singur în timpul liber. Termenul de finalizare a construcției era peste șase luni.

Jack l-a chemat la o parte:

— Am auzit că ai cumpărat parcela cea mai mare în prima fază.

— Da.

— E-o investiție bună.

FRANCINE RIVERS

Joshua a zâmbit și i-a răspuns:

— Da.

Buzele lui Jack s-au curbat într-un zâmbet cu înțeles:

— Te gândești să prinzi rădăcini, Joshua?

— Cât mai adânc posibil, Jack.

— Ai fost înnebunit după fata aia de când te cunosc.

— Timpul potrivit este cel mai important lucru.

— Dacă mă întrebi pe mine, ai așteptat destul.



Abra fusese avertizată că Mitzi nu se simte bine, dar nu se gândea că o asistentă avea să-i deschidă ușa și că avea s-o găsească pe Mitzi fragilă și ofilită într-un pat de spital amplasat în camera de zi. Dar ochii lui Mitzi scoteau încă scântei:

— Ei, ei, iat-o pe hoinara noastră. Era și vremea să te întorci acasă!

A bătut cu palma pe pat lângă ea și a îndemnat-o:

— Șezi aici, ca să te pot vedea mai bine.

— Mitzi.

Arât a fost în stare Abra să spună.

— Nu te mai uita așa la mine. Încă n-am murit.

Mitzi i-a luat mâna și i-a mângâiat-o.

— Toată nebunia asta a fost ideea Cariei. Și bineînțeles, Hodge i-a făcut – ca întotdeauna – pe plac. Amândoi au vrut să mă interneze într-un sanatoriu, dar am spus că o vor putea face numai peste cadavrul meu. Așa că asta-i soluția de rezervă.

S-a uitat în jur și i-a prezentat-o Abrei pe Frieda King.

— Hodge a angajat-o, a zâmbit Mitzi. Sunt sigură că a știut dinainte că se pricepe de minune să-ți vâre pilulele pe gât.

— Iar tu ești cea mai arțăgoasă pacientă din câte am avut, a zis Frieda trăgându-i Abrei cu ochiul. Mitzi s-a încruntat la ea:

— Vrei să mă ridici ca să nu zac aici ca o mortăciune?

Frieda a râs. Cele două s-au cicălit una pe cealaltă în timp ce Frieda a apucat mânerul de la capătul patului și a tras; Mitzi a ridicat o mână când a ajuns în poziție de șezând.

PODUL SPRE CASĂ

— Ajunge atât, asta dacă nu vrei să-mi ating degetele de la picioare și să-mi sărut genunchii.

— Nu mă ispiți, i-a răspuns Frieda și s-a îndreptat spre bucătărie. Mă duc să-ți pregătesc un ceai și musafirei noastre niște cacao.

Mitzi a privit-o pe Abra cu asprime:

— Așadar, ți-ai luat tălpășița cu Romeo și ai sfârșit cu Regele Lear. Când Abra a coborât bărbia, Mitzi i-a ridicat-o și a privit-o cu tandrețe:

— Nu te îngrijora, micuțo. N-am de gând să te cert pentru asta. Cred că te-ai certat deja singură de multe ori. Nu vreau să-mi pierd timpul cu așa ceva.

Apoi a prins-o ferm pe Abra și i-a zis:

— Azi e-o nouă zi pregătită de Dumnezeu. Ce-ai de gând să faci cu ea?

— Vreau să termin liceul, să-mi iau o slujbă și să refac punțile pe care le-am ars în urma mea.

— Sunt mulți care vor să te ajute în privința asta.

— Am descoperit deja.

— Oh, fata se maturizează.

Mitzi a început să tușească; i-a dat drumul Abrei și o mână a dus-o la gură iar cu cealaltă i-a făcut semn spre o cutie cu șervețele. Abra a scos două sau trei șervețele și i le-a întins, încurajând-o să elimine mucoasa din plămâni. A îmbrățișat-o pe Mitzi și a lovit-o ușor pe spate, apoi i-a luat șervețelele și le-a aruncat în coșul de gunoi din colț.

Mitzi, palidă și slăbită, s-a lăsat iarăși pe spate.

— Am avut pneumonie și de atunci nu-mi mai revin.

— E nevoie de timp pentru asta, Mitzi.

Frieda a luat un stetoscop și a început să asculte pieptul lui Mitzi.

— Auzi o inimă acolo?

— Nu mai vorbi cât încerc s-o găsesc, a tachinat-o. Am găsit-o.

— Acum că te-ai asigurat că-s vie, când e gata ceaiul?

— Imediat.

Era limpede că cele două femei se tachinaseră de multe ori înainte. Frieda a pus stetoscopul la loc, a luat un suport cu o coală de hârtie și un creion atașat de el și a notat ceva.

FRANCINE RIVERS

— Te faci din ce în ce mai bine, i-a zis ea și s-a întors în bucătărie.

Abra s-a așezat iarăși pe marginea patului:

— Pari epuizată, Mitzi.

— Tusea și respirația nu scoate din mine numai flegma.

Frieda le-a adus ceștile cu ceai și cu cacao și un platou cu prăjituri făcute de casă, apoi a plecat spunându-le că va sta o vreme în bucătărie ca să pregătească cina.

— Încearcă să mă îndoape.

— Foarte bine; te rog să mănânci.

— Nu începe să mă cicălești și tu, i-a zis Mitzi luând o prăjitură.

Ei bine, cum mai stai cu muzica?

Abra a ridicat din umeri.

— Cred c-am uitat tot ce m-ai învățat.

— Mă îndoiesc de asta. Dar să vedem, i-a spus Mitzi făcându-i semn spre pian. Cântă-mi „Sus în cer“.

— Pot să-mi termin întâi prăjitura și cacaoa?

Asociase întotdeauna cântarea aceasta cu serviciul de înmormântare al Mariannei.

— Dar grăbește-te. Nu întineresc, să știi.

Mitzi și-a lins tacticos firimiturile de la prăjitură de pe degete și i-a zis:

— Pregătesc o listă cu cântările care vreau să fie cântate la înmormântarea mea.

Abra a înghițit cu greu îmbucătura din gură și i-a zis:

— Nu-i deloc nostim ce spui!

Dar Mitzi i-a răspuns chicotind:

— Dacă ți-ai vedea fața!

Dar din fericire nu ești aici pentru un casting. Acum treci pe scăunel. Au trecut cinci ani îndelungați de când nu te-am mai auzit cântând.

Abra a pus cana la o parte și s-a dus la pian. S-a așezat pe scăunel și și-a trecut degetele reverențios pe clape. Și-a făcut încălzirea cu gama muzicală, mișcându-și cu repeziciune mâinile dintr-o parte a claviaturii în cealaltă, după care a cântat acordurile.

Apoi cântările i-au venit în minte unele după altele, „Mărețul har“, „Dragoste măreață, sfântă“, „Dumnezeu veșnic, nevăzut, singurul

PODUL SPRE CASĂ

adevărat“, „Sfânt, sfânt, sfânt“, „Cântăm Numele lui Isus“. Una a dus la cealaltă cu tranziții imperceptibile între ele. Când ceasul lui Mitzi a bătut, Abra a ridicat mâinile de pe claviatură.

— Am știut că nu le vei uita niciodată, micuțo. M-am bazat pe asta.

Abra a închis capacul pianului, și-a trecut palma peste lemnul lăcuit și i-a zis:

— Versurile cântărilor mi-au venit în minte în cele mai ciudate împrejurări.

— Probabil atunci când Dumnezeu a știut că ai nevoie de ele cel mai mult. Te-ai gândit vreodată să compui și tu cântări?

— Eu? a râs Abra. Nici n-aș ști de unde să încep.

Mitzi a cercetat-o cu atenție:

— Nu numai că arăți diferit, dar chiar ești diferită. Prin degetele tale delicate se exprimă mai multe Abra. Ar trebui să improvizezi la pian și să vezi ce iese. N-ai de unde să știi ce se întâmplă până când nu pășești în credință.

Abra s-a așezat pe marginea patului și a întrebat-o:

— Dar tu, Mitzi? Tu ai vreo compoziție originală ascunsă pe undeva? Ceva în care ți-ai revărsat sufletul?

Mitzi a luat mâna Abrei și i-a zâmbit privind-o în ochi:

— Te am numai pe tine, scumpo. Numai pe tine.



Joshua a dat telefon și a invitat-o pe Abra la cină. Când a oprit mașina în fața casei, ea a ieșit pe ușă îmbrăcată într-o frumoasă rochie de vară; părul ei avea acum reflexe maronii, nu mai era negru ca abanosul, și o tunsoare îngrijită îi încadra fața. Joshua a ieșit din mașină, dar Abra a coborât treptele și a ieșit pe poartă înainte ca el să fi ajuns pe trotuar.

— Așteaptă puțin!

— De ce? a întrebat ea deschizând portiera și așezându-se pe scaunul pasagerului.

Iritat, Joshua a ocolit mașina și a urcat la rândul lui în mașină.

FRANCINE RIVERS

— Data viitoare să aștepti până sun la ușă.

— De ce?

— Fiindcă așa se poartă o doamnă și fiindcă vreau să te ajut să urci în caleașca mea ca un adevărat domn.

Abra a râs și i-a zis:

— Oh, lasă asta și pornește mașina, Joshua. Abia aștept să ajungem la Bessie.

Joshua a întors cheia în contact, dar motorul torcea deja.

— Eu mă gândisem să te duc la noul restaurant de pe...

— Oh nu, te rog. N-am mai mâncat de secole hamburger, cartofi prăjiți și shake ca lumea.

Asta însemna că planurile lui privind o cină intimă într-un restaurant drăguț s-au dus pe apa sâmbetei. Joshua spera că acesta nu era un indiciu că Abra se aștepta ca el să se întoarcă la vechea relație de amiciție dintre ei. El voia o relație mai mult decât platonice.

Bessie a strălucit de bucurie când ei au intrat pe ușă:

— Măi, măi, e-o adevărată plăcere să se uite omul la voi! Susan! Hai să vezi cine-a venit!

I-a așezat la o masă de lângă teighea, după care i-a întrebat cu mâinile în șolduri:

— Vreți să vă aduc lista cu meniul, sau vă servesc ca de obicei?

Abra i-a zâmbit:

— Eu n-am nevoie de meniu.

Joshua a ridicat din umăr, înfrânt.

După ce Bessie i-a lăsat singuri, Abra s-a încruntat ușor.

— Mă bucur că m-ai sunat. A trecut ceva vreme de când nu te-am mai văzut.

El ar fi putut să-i spună exact câte zile și câte ore au trecut.

— Te-ai temut c-am uitat de tine?

— Cum nu te-am văzut la biserică, m-am gândit că poate te-ai răzgândit și te-ai întors în sudul Californiei.

Nicio șansă să se întâmple una ca asta acum, când ea era iarăși în Haven.

— Nu m-ai văzut fiindcă familia ta vine la serviciul al doilea, iar eu particip la primul.

— Oh, așa deci!

PODUL SPRE CASĂ

Joshua a provocat-o, zâmbindu-i:

— Să văd dacă ai curajul s-o spui.

— Ce să spun?

— Că ți-a fost dor de mine.

Abra a râs ușor și i-a zis:

— Ei bine, mi-a fost dor de tine.

Joshua s-a uitat lung la ea. A lăsat ca privirea lui să se plimbe liber peste fața ei și să se oprească asupra buzelor și gâtului său. Abra a înghițit încurcată, atunci el și-a ridicat ochii și s-au uitat ținând în ochii fetei și a văzut cum i se dilată pupilele. Obrajii Abrei s-au împurpurat și ea a desfăcut ușor buzele. Părea că îi înțelege foarte bine intențiile, dar era nesigură. Atunci Joshua i-a zâmbit și i-a spus:

— Părul tău arată mai bine acum.

Pris — *mama* m-a dus la coafor ca să repare dezastrul. Va trebui să mai treacă ceva timp până când va fi iarăși roșu, dar cel puțin încep să seamăn mai mult cu „mine“, a adăugat ea ridicând din umeri.

Lui Joshua nu i-a scăpat referirea la Priscilla, dar nu a vrut să facă mare caz de asta.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme?

— Peter mă va pregăti ca să-mi iau testul la școală și Dorothea Endicott m-a angajat cu jumătate de normă. Voi începe să lucrez de luni, douăzeci de ore pe săptămână. Dar tu?

— Eu mi-am reprimis slujba la Jack Wooding. A format o nouă echipă pentru nord-estul orașului. După ce vom termina casele, am să te duc să le vezi.

Nu i-a zis nimic despre parcela cumpărată de el și când v-a fi gata casa lui.

— Mi-ar plăcea să le văd.

— Cum te înțelegi cu Penny?

— Am petrecut mult timp împreună. Vinc în fiecare dimineață la noi. Copilul trebuie să se nască din clipă în clipă. Aseară Penny și Rob s-au certat pentru numele copilului. Paul sau Patrick dacă e băiat, și Pauline sau Paige dacă e fată.

Abra a zâmbit și a adăugat:

— În orice caz, vor fi patru *P* în familie.

— Și un *A*, i-a amintit el.

FRANCINE RIVERS

Abra a răs și i-a răspuns:

— Aș putea oricând să-mi schimb numele în Pandora.

Dar expresia feței i-a devenit serioasă când i-a spus:

— Am fost la Mitzi.

Și el îi făcuse o vizită.

— Mi-a zis că ai început să cânti iarăși la pian.

— Vrea să lucrez cu Ian Brubaker. Crede că ar trebui să încerc să compun și eu. Nu știu ce să zic. Acum îmi doresc să mă fi întors mai repede acasă. Am pierdut mult timp prețios.

A văzut licărul de emoție din ochii Abrei, care a dispărut repede, dar imediat după aceea a apărut iarăși.

— A fost nevoic să înveți niște lecții, Abra.

— Oh Joshua, mi-aș dori să nu fi știut niciodată unele lucruri.

S-a forțat să zâmbească atunci când Bessie le-a adus hamburgerii și cartofii prăjiți.

Susan le-a adus shake-urile și i-a zis Abrei:

— Mă bucur că te-ai întors acasă, Abra.

Abra i-a răspuns că și ea se bucură să fie acasă, dar Joshua a observat că ea nu a menționat Havenul ca fiind casa ei. Susan și-a mutat privirea dinspre Abra spre Joshua și i-a spus:

— Mă bucur să te văd și pe tine, Joshua.

Susan i-a lăsat singuri, dar s-a uitat în direcția lor de mai multe ori.

Abra a luat hamburgerul și a mușcat din el. Suspînul ei de plăcere a accelerat pulsul lui Joshua. A urmărit-o cum mestecă, înghite și soarbe din shake-ul de ciocolată. Fata și-a dat ochii peste cap și i-a spus:

— Mă simt ca în cer.

Apoi s-a uitat la farfuria lui și l-a întrebat:

— Tu nu mănânci?

— Mă distrez prea tare urmărindu-te cum mănânci tu.

— Franklin nu mă lăsa să mănânc hamburgeri sau cartofi prăjiți.

Ori să consum băuturi acidulate.

A mai luat o mușcătură, savurând în mod evident mâncarea.

— Spunea că dăunează pielii și că au prea multe calorii.

Abra s-a relaxat și a vorbit fără încetare, astfel încât Joshua a ajuns

PODUL SPRE CASĂ

să-și facă o idee despre viața ei în apartamentul de lux cu un bărbat care îi controla fiecare aspect al vieții.

— N-ar trebui să-ți spun toate astea.

— De ce nu?

— Fiindcă te supără.

Totuși, Joshua se străduise din răputeri să-și ascundă mâhnirea.

— Nimic din ce-mi spui nu poate să-mi schimbe sentimentele față de tine, Abra.

Deocamdată ajungea să-i spună doar atât, deși știa că nu era nici pe departe suficient.

Au mâncat pe îndelete hamburgerii, apoi s-au așezat pe o bancă în piața orașului. Abra îi împărtășise deja faptele; acum îi împărtășea sentimentele ei. El citea însă și printre rânduri, auzea lucruri pe care ea nici măcar nu-și dădea seama că le spune. Durerea ei a început într-o vreme îndepărtată, când era prea mică să înțeleagă sau chiar să-și amintească clar cele întâmplate. Era necesar ca Abra să aibă o discuție cu tatăl lui.

Ceasul din turn a început să bată. Atunci Abra s-a întors spre el și a zis:

— E miezul nopții! Am trăncănit fără oprire și tu abia ai reușit să scoți câteva cuvinte.

— Te-am ascultat, i-a răspuns și brațul lui s-a odihnit pe spătarul băncii, în spatele ei. Știi, dacă mai rămânem puțin aici, vom putea să luăm micul dejun la Bessie. Nu ai o oră fixă la care trebuie să fii acasă?

— Peter – vreau să spun, tata – știe că sunt cu tine. Nu s-ar îngrijora nici dacă am rămâne toată noaptea.

— Mă bucur să știu că are încredere în mine.

Abra s-a tras mai aproape de el și și-a odihnit capul pe umărul lui.

— Mulțumesc că m-ai ascultat, Joshua.

Apoi s-a ridicat brusc și l-a întrebat:

— La ce oră trebuie să fii la lucru mâine dimineață?

— La șapte!

— Oh, îmi pare rău.

S-a ridicat, l-a prins de mână și l-a tras în sus:

— Trebuie să mergi acasă și să te culci.

— Numai dacă ieșim în oraș și mâine seară și mă lași pe mine să aleg locul.

— Fie, dacă așa vrei tu.

— La Agua Dulce a fost doar începutul, i-a zis Joshua luând-o de mână. Mai avem multe de vorbit.



Ian Brubaker a spus că locul cel mai bun pentru lecțiile Abrei era Biserica Comunitară din Haven, fiindcă membrii acesteia decisese în unanimitate să investească într-un pian nou. Prin relațiile lui Ian, reușiseră să achiziționeze un pian de concert Steinway la un preț foarte bun. Și nimeni n-a obiectat când Ian i-a cerut pastorului Zeke și comitetului permisiunea să folosească pianul pentru lecțiile Abrei.

Ian s-a dovedit la fel de strict ca întotdeauna, un profesor exigent care îi amintea în unele privințe de Franklin. Franklin fusese un perfecționist și îi vârase în cap replicile până când acestea se amestecaseră cu realitatea. Înainte s-o cunoască pe ea, Franklin fusese pierdut, și făcuse din Lena Scott centrul vieții lui. *Iar eu l-am distrus, Doamne. Nu pot să spun că n-am știut ce fac.*

Se descurcase bine până azi. Dar acum nu se putea concentra, băjbăia după note, și când nu le găsea începea mereu de la capăt. Frustrată, și-a ridicat mâinile de pe claviatură, stăpânindu-se cu greu să lovească clapele cu pumnii. Nu era vina pianului că ea nu se putea concentra.

Ian i-a pus mâna ferm pe umăr.

— Ajunge pentru azi. Va dura puțin până recuperezi ce-ai uitat. Ne vedem duminică.

Abra și-a adunat partiturile și în loc să meargă acasă, a intrat în biroul bisericii, unde Irene Farley a salutat-o și a îmbrățișat-o înainte să își vâre nasul în biroul pastorului Zeke.

— Intră. Eu trebuie să plec puțin.

Pastorul Zeke s-a ridicat de la birou și a îmbrățișat-o. Și-a frecat blând bărbia de creștetul ei înainte să-i dea drumul și să-i facă semn să se așeze pe un scaun, în timp ce el s-a așezat pe scaunul din fața ei.

PODUL SPRE CASĂ

— Aveam de gând să intru în sala bisericii ca să te ascult cântând. Ai terminat deja lecția?

— Da, și mă bucur că n-ați venit să mă ascultați. N-am fost în stare să cânt nimic fără să fac o mie de greșeli, i-a răspuns ea mușcându-și buza de jos.

— Te frământă ceva?

O frământa, într-adevăr, ceva de foarte multă vreme, o rană care nu se vindecase niciodată.

— Trebuie să vă întreb ceva.

— Poți să mă întrebi orice.

Abra a avut senzația ciudată că el știe deja ce vrea să-l întrebe. Dar chiar și acum, când a venit clipa, nu era sigură că va putea să scoată cuvintele din inima ei îndurerată și din gâtul ei înțepenit.

— Și vă rog să-mi spuneți adevărul de data asta, l-a implorat ea.

După ce a rostit aceste cuvinte, a văzut că în ochii lui a apărut o licărire de durere.

— Întotdeauna ți-am spus adevărul, Abra.

Chiar i-l spusese? Poate că el nici măcar nu-și dăduse seama că i-l ascunde. Și-a ridicat capul și s-a uitat în ochii lui:

— M-ați învinovățit pe mine pentru moartea mamei Marianne?

El a privit-o surprins, apoi îndurerat.

— Nu-mi răspundeți înainte să reflectați serios la întrebarea mea. Vă rog.

Pastorul Zeke s-a lăsat pe spătarul scaunului și a închis ochii. A rămas în poziția aceea atât de multă vreme, încât Abra s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să plece. Era pe punctul să se ridice când el a oftat încet și i-a răspuns trist.

— Nu în mod conștient.

Apoi i-a spus uitându-se ochii ei, fără să-i ascundă nimic:

— Îmi dau seama cum de ai ajuns să crezi asta. Am fost așa de prins în durerea mea încât mi-a fost greu să mă mai gândesc la nevoile altcuiva.

S-a aplecat înainte cu mâinile strâns împreunate între genunchi și ochii ațintiți asupra ei:

— Cea mai mare încercare a vieții mele a avut de-a face cu tine. N-am vrut să te dau. Dar Dumnezeu mi-a arătat clar că asta-i voia

Lui. Eram căutat și chemat la orice oră din zi și din noapte, iar Joshua era și el încă mic. Nu puteam să-i încredințez lui responsabilitatea de a te îngriji. Mai respinsesem o dată planul lui Dumnezeu, și apoi a trebuit să văd consecințele.

— Ați încercat să-mi explicați asta.

— Da, dar ce poate să înțeleagă un copil de cinci ani? i-a zis cu ochi strălucitori. Știu că ți-am provocat suferință, dar mai am ceva să-ți mărturisesc, Abra.

Cu mâinile încheștate în poală, Abra a așteptat ca el să vorbească mai departe.

— Când te-am găsit și te-am salvat, te-am iubit ca și cum ai fi fost carne din carnea mea și sânge din sângele meu. Marianne n-a fost singura care a vrut să te aducă acasă ca pe un membru al familiei noastre. Dar am știut că nu era bine să facem asta. Marianne suferea de febră reumatică încă din copilărie și inima ei era slăbită. Nașterea lui Joshua i-a înrăutățit starea sănătății și doctorul ne-a prevenit că n-ar trebui să mai aibă copii. Însă ea își dorise dintotdeauna o fetiță. Tu ai fost răspunsul la rugăciunile ei și un dar neașteptat pentru mine.

Pastorul Zeke s-a lăsat încet pe spate, arătând obosit:

— Dacă aș fi fost mai hotărât – sau mai puțin egoist – aș fi rămas ferm pe poziție. Amândoi cunoșteam riscul, dar am vrut ca ea să fie fericită. De atunci, mi-am dorit de multe ori să te fi dat de la început lui Peter și Priscillei.

— Cum adică, de la început?

Peter și Priscilla au venit la spital imediat după ce te-am găsit și au vrut să te adopte. Dar eu n-am avut inima sau curajul să te iau din brațele Mariannei.

— M-au vrut și ei?

— Oh da, încă de la început, Abra. Nu m-am gândit la posibilele consecințe ale deciziei mele până când Marianne a murit și m-am confruntat cu adevărul. Nu puteam să te îngrijesc singur. Și nu aveam bani ca să angajez pe cineva să aibă grijă de tine. Iar eu eram mai tot timpul plecat. Tu aveai doar cinci ani și plângeai după singura mamă pe care o cunoscuseși, și eu nu puteam să fiu alături de tine. Peter și Priscilla m-au ajutat foarte mult după moartea Mariannei – Penny te iubea deja ca o soră – și știam bine ce vrea Dumnezeu. Vedeam că tu

PODUL SPRE CASĂ

nu înțelegeai, am auzit că te retrăgeai tot mai mult în tine, că nu mai erai copilul care fusesesi până atunci. Am încercat să-ți ușurez situația venind cât mai des cu puțință să te văd. Am sperat că te vei obișnui cu ei. Dar în cele din urmă Peter a fost nevoit să-mi ceară să stau departe, fiindcă vizitele mele îți făceau mai mult rău.

Î-a zâmbit trist și a continuat:

— Cum ai fi putut să te atașezi de ei, dacă eu eram tot timpul prin preajmă? Am înțeles că mă purtam într-un mod egoist și m-am retras.

Fragmentele dispartate ale trecutului au început să se aranjeze în tabloul de ansamblu.

— De aia ne-am dus la altă biserică.

— Da. Cu toții am fost de acord că așa-i cel mai bine.

Pastorul Zeke a clătinat din cap, cu o expresie de regret pe chip:

— Sau cel puțin așa am sperat. Prezența ta acolo a ajutat-o pe Penny să fie mai sociabilă, dar tu te-ai închis tot mai mult în tine. Fiecare schimbare părea să cauzeze mai degrabă rău decât bine. Încearcă din răputeri să fii perfectă, să le faci tuturor pe plac. M-a durut foarte tare să te văd așa. M-am simțit complet neajutorat. Singurul lucru pe care îl puteam face era să mă rog. N-a fost zi în viața mea când nu m-am rugat pentru tine; nu o dată, ci de mai multe ori.

Abra a simțit cum pumnul strâns al inimii ei se deschide spre el.

— V-am văzut la poartă noapte de noapte. Îmi doream să sunați la ușă și să mă duceți acasă.

Ochii lui s-au umplut de lacrimi:

— Erai acasă, Abra. Ești acasă.

A întins mâinile spre ea, cu palmele în sus.

— Te rog să mă ierți.

Abra și-a pus mâinile în mâinile lui:

— Cum m-ați iertat dumneavoastră pe mine, așa vă iert și eu pe dumneavoastră.

Și-a amintit cât de mult o plânsese pastorul Zeke pe Marianne și a înțeles că, în anii care au urmat, răceala ei îl duruse mai mult.

— Este adevărat că Marianne ar fi trăit mai mult dacă nu aș fi intrat eu în viața dumneavoastră?

— Nu. Așa am crezut și eu, și m-am învinovățit pentru asta până

când Dumnezeu mi-a amintit că El ne cunoaște până și perii din cap. El știe câte zile ne-a rezervat fiecăruia. Cei cinci ani pe care i-ai petrecut cu noi au fost o bucurie pentru Marianne. Și pentru mine la fel, i-a zis el sărutându-i mâna dreaptă. Și pentru Joshua la fel, a adăugat sărutându-i mâna stângă.

Când a ridicat capul, chipul lui era luminat de un zâmbet plin de speranță:

— Dumnezeu ține viitorul nostru în mâinile Lui.

Apoi i-a împreunat mâinile între mâinile sale și a întrebat-o:

— Mai ai și alte întrebări?

Acum Abra putea să respire iarăși.

— Probabil, dar în clipa asta nu-mi vine nici una în minte.

Când pastorul Zeke i-a dat drumul, ea a rămas nemișcată și a oftat adânc.

— Mulțumesc.

— Ești binevenită oricând.

Și-a trecut brațul după umerii ei și a condus-o spre ieșire:

— Ușa mea îți este întotdeauna deschisă.

Abra s-a întors spre el, s-a ridicat pe vârfuri și l-a sărutat pe obraz:

— Te iubesc, tati.

— Nu te-am mai auzit spunând asta de multă, multă vreme, i-a zis el și ochii i s-au umezit de lacrimi. Și eu te iubesc.

Abra a deschis ușa și aproape că s-a ciocnit de Susan Wells, care a făcut brusc un pas în spate, cu ochii larg deschiși din cauza surprizei. A bâiguit repede o scuză și, tulburată, și-a mutat privirea dinspre Abra spre pastorul Zeke și a roșit.

Abra a ridicat ușor din sprâncene ca răspuns la scuza lui Susan, a ocolit-o și a ieșit pe ușă afară. Susan arăta nu doar surprinsă, ci și vinovată. Abra și-a văzut de drum cu un zâmbet fluturându-i pe buze.

Deci de asta mersese pastorul Zeke așa des la Cafeneaua lui Bessie de-a lungul anilor!

Pastorul Zeke și Susan. Acum, că se gândea mai bine, își dădea seama că ar forma un cuplu drăguț.



*Omul face multe planuri în inima lui,
dar Hotărârea Domnului, aceea se împlinește.*

PROVERBE 19:21

1959

Abra și-a terminat tura la magazinul Dorotheei și s-a așezat pe o bancă în parc, bucurându-se de pacea primăverii, sub razele blânde care străpungeau pomii înalți. Și-a ridicat fața pentru a-i fi mângaiată de căldura soarelui. Apoi s-a ridicat, a trecut pe lângă estradă și a traversat strada spre Cafeneaua lui Bessie. Uneori pastorul Zeke lua masa aici și poate ȳa avea ocazia să stea puțin de vorbă cu el. Nu-l mai văzuse pe Joshua de câteva zile și îi era dor de el. Îi spusese că are de lucru pe șantier, dar nu-i precizase ce anume făcea.

Susan și-a ridicat privirea când a intrat și a fost surprinsă s-o vadă:

— Mă bucur să te văd, Abra.

— Și eu pe tine, i-a răspuns Abra, oprindu-se la teighea în loc să se așeze la o masă. Încă se întreba dacă exista ceva între ospătăriță și pastorul Zeke. Marianne plecase la Domnul de multă vreme, iar Susan era o femeie drăguță, deși fusese întotdeauna oarecum enigmatică.

Susan i-a zâmbit cald și a întrebat-o:

— Ce să-ți aduc?

— Cred că de data asta voi trăi periculos și voi comanda un *root beer** cu înghețată.

* *Root beer* este o băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac.

— De obicei vii aici cu Joshua, i-a zis Susan peste umăr în timp ce puneia înghețata de vanilie într-un pahar înalt.

— El e prietenul meu cel mai bun.

Susan a tras de un mâner și sucii de *root beer* a curs peste înghețată. Apoi a introdus un pai în băutură și a așezat paharul pe tejghea în fața Abrei.

— Joshua-i un băiat deosebit.

— Da, așa este.

— Te iubește, să știi.

— Știu.

— Nu, nu cred că știi. V-am urmărit împreună în anii de când sunt aici. S-a schimbat mult de când s-a întors din Coreea.

— Ce vrei să spui?

— Că e îndrăgostit de tine. Asta vreau să spun. Toată lumea din oraș știe asta, în afară de tine.

Abra s-a uitat la ea cu gura căscată. Uneori și-a pus și ea această întrebare, dar Joshua se purtase întotdeauna la fel de curtenitor cu ea.

— Lumca nu știe chiar totul.

Dar se părea că Susan considera de datoria ei să nu se lase.

— Mi-am dat seama de asta după felul cum se uită la tine atunci când tu nu îl observi, dar și tu te uiți tu la el într-un anume fel. Și tu îl iubești, Abra. Ce-ai de gând să faci în privința asta?

Abra a simțit cum obrajii îi iau foc. Nu mai discutase niciodată cu Susan despre asemenea lucruri – de fapt, nu discutase cu ea despre nimic – și nu era pregătită să spună altceva decât adevărul adevărat.

— Merită pe cineva mai bun decât mine.

— Dar el te vrea *pe tine*.

Cineva a intrat și s-a așezat la o masă. Susan a pus mâinile pe tejghea și i-a șoptit Abrei cu o expresie aproape rugătoare:

— Asta-i șansa ta pentru dragostea adevărată, Abra. Apuc-o! Ține-te strâns de ea! Nu toate suntem la fel de norocoase.

În drum spre casă, Abra a auzit huruitul familiar al mașinii lui Joshua. Inima i-a tresăltat, și tot ce-i spusese Susan a început să-i urle ca o trompetă în ureche. S-a întors spre el, a zămbit și a ridicat în sus degetul mare de la mână.

Joshua a oprit la curbă și i-a deschis portiera.

PODUL SPRE CASĂ

— Cum aş putea să trec pe lângă o fată așa frumoasă? i-a zis și a cercetat-o atent în timp ce ea s-a așezat în scaunul pasagerului.

Pulsul Abrei a început să se întetească. Mirosul de transpirație specific unui bărbat sănătos umplea întreaga mașină.

Abra a inspirat adânc în timp ce la radio Elvis Presley cânta „O noapte“. „*Prea multă vreme m-am simțit singur fără tine.*“ I se părea ciudat că îl întâlnise odată pe băiatul acela care dobândise atâta faimă și bogăție. Abra s-a întrebat dacă el a reușit să găsească ceea ce căuta în acea strălucire care pentru ea se dovedise lipsită de conținut.

Joshua a băgat mașina în viteză:

— Aveam de gând să trec pe la tine după ce fac un duș. Casele sunt gata. Vrei să le vezi?

Un alt loc o chema de multă vreme, dar până atunci nu voise să cedeze chemării sale.

— Am putea să mergem la Riverfront Park întâi?

Joshua s-a uitat la ea surprins:

— Sigur. Te las acasă, mă duc să mă schimb și te iau peste...

— Vreau să mergem acum, Joshua, dacă nu te superi.

Dacă nu mergea acum, va găsi tot alte și alte scuze ca să nu mai meargă niciodată.

— Bine, a zis el, a întors mașina pe Maple Avenue și a pornit spre pod.

— Ce se întâmplă?

— Nu știu.

Abra a deschis geamul când Joshua a ajuns la pod. S-a aplecat în față și și-a întins gâtul ca să vadă apa albastră curgând clară și liniștită sub ei. Era încă prea devreme pentru vizitatorii de vară. În parcare nu se vedea nici o rulotă, și nici copii alergând pe maluri. Abra a ascultat în tăcere hurducăitul roților pe pod. Apoi Joshua a încetinit, a luat curba spre Riverfront Park și a parcat cu fața spre râu.

— Ei bine, am ajuns. Și acum?

— Vreau să mă plimb puțin singură.

Abra a coborât din mașină și traversat dâmbul acoperit cu iarbă moale. Picioarele i s-au afundat în nisipul alb pe care orașul îl aducea în fiecare an ca să refacă „plaja“. S-a îndreptat spre pilonii de ciment care susțineau podul.

Când s-a uitat în sus, a văzut podul întinzându-se deasupra capului. S-a dat un pas în spate ca să vadă balustrada. Îl visase de nenumărate ori pe pastorul Zeke stând acolo și privind în jos la ea. Odată îi spusese că simțise un impuls special ca să vină la pod în dimineața aceea. Crezuse întotdeauna că Dumnezeu l-a trimis atunci acolo.

De ce nu crezuse și ea asta? Da, mama ei a abandonat-o, dar Dumnezeu nu. Dumnezeu a pus-o în brațele lui Zeke și ale Mariannei Freeman, și când Marianne s-a dus acasă la Domnul iar pastorul Zeke a avut responsabilități față de congregația lui cu oameni cu multe nevoi, Dumnezeu a plasat-o în siguranță într-o altă familie, cu un al doilea tată și o a doua mamă, ba chiar adăugase binecuvântarea suplimentară a unei surori. Când a fugit de acasă, Dumnezeu i-a purtat de grijă prin Murray și Mary Ellen. Iar când și-a pierdut credința și speranța, a condus-o în Agua Dulce și la Joshua.

Abra s-a uitat în sus la pod – un înveliș protector, un loc de trecere, un drum spre casă – și s-a simțit copleșită de dragostea care i se oferea. *Ai o șansă, Abra. Apuc-o. Ține-te strâns de ea.* De ce vedea acum atât de clar ceea ce îi fusese ascuns atâta vreme?

Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, și zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!

Abra s-a simțit renăscută și liberă, acceptând pe deplin ceea ce inima ei tânjise întotdeauna să creadă, dar nu putuse niciodată să înțeleagă.

A râs bucuroasă: „Mă iubești pe mine, Doamne. În ciuda inimii mele încăpățănate și răzvrătite.”

Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau. Chiar și perii din cap, toți îți sunt numărați. Iată că te-am săpat pe mâinile Mele.

Uitându-se la suspensoarele podului și apoi iarăși la viața ei, a înțeles adevărul. Și, smerită, a început să fredoneze una din cântările preferate ale lui Mitzi: „*Dragoste divină, sfântă, Ce adânc Te dăruiești! Și din inima lui Isus, peste vremi aceeași ești.*”

S-a întors și l-a văzut pe Joshua stând nu departe de ea cu mâinile în buzunare, relaxat, uitându-se la ea și așteptând-o răbdător. Inima ei a tresăltat și s-a umplut de dragoste. Apoi i-a strigat:

— Vreau să mă botez, Joshua?

Pe fața lui s-a oglindit surpriza:

PODUL SPRE CASĂ

— Sigur. Putem să vorbim cu tata despre asta. Unde ai vrea să te botezi, aici?

Ce loc putea fi mai bun?

— Da!



Când s-au întors pentru a fi botezată, Abra a intrat în râu până la talie și curentul i-a tras ușor fusta la vale.

Pastorul Zeke a urmat-o, i-a apucat mâinile Abrei și când a aplecat-o pe spate a zis:

— Îngropată împreună cu Isus Cristos...

Abra și-a ținut respirația când a intrat în apa rece și curată. A deschis ochii și a văzut scânteierea curentului cristalin care curgea deasupra și în jurul ei.

— ...Și înviată la o viață nouă.

A susținut-o până când Abra a simțit iarăși pământul ferm sub picioare.

Ștergându-și apa de pe față, Abra a început să râdă:

— Oh, toată viața am fost o cerșetoare oarbă. Dar acum văd!

— Abra! i-a rostit numele Joshua cu un glas ușor exaltat și cu ochi strălucitori, luându-i fața în palme. Abra!

Apoi a sărutat-o, nu ca un frate sau un prieten, ci ca un bărbat îndrăgostit.

„Asta-i șansa ta pentru dragostea adevărată, Abra. Apuc-o!”

Abra și-a trecut brațele după talia lui Joshua și și-a ridicat capul spre el. Când brațele lui au învăluit-o, s-a lipit strâns de el, iar când el a sărutat-o iarăși, l-a sărutat și ea.

Joshua s-a tras puțin înapoi și a spus respirând sacadat și cu ochii întunecați:

— Ajunge. Continuăm după ce te căsătorești cu mine. Scuze, știu că-i cea mai oribilă cerere în căsătorie din istorie, a adăugat el cu o grimasă.

— Din punctul meu de vedere, a fost destul de bună. Da! i-a zis Abra râzând și plângând în același timp. Când?

Râzând împreună cu ea, Joshua a ridicat-o în brațe.

— Tată, ce-ai zice să începi sezonul nunților cu noi.



În ziua nunții, Zeke s-a oprit s-o vadă pe Abra în drum spre biserică.

— O chem acum.

Priscilla s-a oprit la baza scării și a strigat.

— Penny! Paige e flămândă și eu nu pot s-o hrănesc. Abra, scumpo, pastorul Zeke te așteaptă jos. Vrea să vorbească ceva cu tine.

Peter și-a dat ochii peste cap exasperat și l-a condus pe Zeke în camera de zi.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că avem numai două fice. Nu cred că Priss ar supraviețui încă unei nunți.

— Pastore Zeke! a zis Abra când a apărut într-un halat de baie roz și pufos, în papuci de casă și cu părul pe bigudiuri. Îmi cer scuze că nu-s încă îmbrăcată.

Zeke a îmbrățișat-o și a liniștit-o, șoptindu-i în ureche:

— Nu-ți face probleme. Arăți minunat, după care s-a tras puțin în spate și a scos o cutiuță din buzunarul de la haină. Uite aici ceva care să se potrivească evenimentului.

Abra a deschis cutiuța și a rămas fără grai:

— L-ați găsit!?

S-a uitat la Zeke, iar durerea și sentimentul de vinovație de pe chipul ei l-au umplut cu o tandrețe irezistibilă:

— La câteva zile după ce ai plecat.

Lacrimile au șiroit pe obrajii Abrei când a atins cruciulița de aur a Mariannei:

— Nu o merit.

— Marianne a vrut s-o ai. Și ea l-a purtat în ziua nunții noastre.

Abra s-a apropiat de el și și-a plecat fruntea pe pieptul lui.

— Mulțumesc.



Inima Abrei a tresărit ca un iepure speriat când Joshua a ieșit de pe șosea și a parcat în fața unei căsuțe cu etajul construit parțial sub

PODUL SPRE CASĂ

forma unui far. Casa era înconjurată din ambele părți și din spate de mai mulți chiparoși, iar la aproximativ o jumătate de kilometru distanță se vedea un cătun cu câteva lumini aprinse în ferestre. Valurile izbeau țărmul dincolo de șosea și în aer plutea un miros sărat. Joshua a coborât și a ocolit mașina ca să-i deschidă Abrei portiera, dar înainte s-o ajute să iasă, a scos o lanternă din torpedo. Noaptea era răcoroasă și umedă. Vântul a suflat părul Abrei și ea a început să tremure.

Nunta lor întrecuse cele mai îndrăznețe visuri ale ei. Părea că tot orașul venise s-o vadă – chiar și Mitzi, îmbrăcată în roșu și cu capul înfășurat într-o eșarfă colorată. Își arăta fără urmă de tăgadă vârsta înaintată și starea fragilă a sănătății, dar încă mai știa cum să se poarte cu distincție. După ceremonie îi șoptise Abrei:

— Mi-am promis că nu-mi voi da duhul până după nuntă.

Priscilla și Rob, cu micuța Paige în brațe, ședeau în rândul din față lângă Susan. Precis că pastorul Zeke o plasase acolo. Dave Upton și Penny stăteau în picioare lângă mire și mireasă, și – desigur – pastorul Zeke îndeplinise ceremonialul. El amintise tuturor celor prezenți că actul căsătoriei a fost instituit de Dumnezeu în Grădina Edenului între primul bărbat și prima femeie, că acesta a fost confirmat de prima minune a lui Isus la nunta din Cana și a declarat, inspirat de apostolul Pavel: „Când un bărbat și o femeie se unesc în legătura căsătoriei, ei devin un singur trup și un singur duh. Soților, supuneți-vă soților voștri ca Domnului. Soților, iubiți-vă soțiile așa cum Cristos Isus a iubit biserica și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea. Iubiți-vă soțiile ca pe trupurile voastre. Repet, iubiți-vă soțiile ca pe voi înșivă; și soților, respectați-vă soții ascultând de ei, lăudându-i și onorându-i.”

Joshua nu-i spusese unde o duce în luna de miere. Îi ceruse doar să împacheteze o pereche de blugi și de teniși. Și n-o lăsase nici să intre în casa pe care o construise pentru ei. Voia ca totul să fie o surpriză pentru ea. Dar Abra nu știa dacă va mai putea suporta atâta emoție.

Joshua a luat-o de mână, a descuiat ușa de la intrare și a aprins lumina în interior. Camera de zi, mobilată simplu, emana o atmosferă plăcută și confortabilă. Înainte ca ea să păsească înăuntru, Joshua a luat-o în brațe și a trecut-o pragul. A sărutat-o și apoi a lăsat-o jos.

— Casă, dulce casă pentru următoarele șapte zile.

Abra a simțit cum tensiunea crește în ea când mâinile lui au alunecat pe spinarea ei și i s-au oprit pe șolduri. S-a încruntat ușor înainte ca el să se îndepărteze puțin de ea.

— La dormitor și la baie se ajunge prin ușa aceea. Întrerupătoru-i pe dreapta. Eu aprind focul în șemineu și după aceea ies să-ți aduc geamantanul.

Totul fusese pregătit dinainte. Acum Joshua n-a mai avut altceva de făcut decât să aprindă chibritul.

Stomacul Abrei s-a strâns din cauza tensiunii.

O ușă deschisă lăsa să se vadă un rând de scări, dar ea a trecut prin micul dormitor ca să ajungă mai întâi în baie, întrebându-se de ce patul dublu avca pe el doar cearșaful. În baie a văzut mai multe prosoape curate, o vană cu picioare la care era atașat și un duș, și o chiuvetă cu pedestal. În dulăpiorul cu oglindă a găsit o perie și o pastă de dinți, un deodorant bărbătesc, cremă de ras și o lamă. Când s-a întors iarăși în dormitor, a observat o pereche de blugi Levi's și câteva cămăși atârând în dulap. Apoi Abra a cercetat curioasă biroul cu dulăpior de lângă geam. Ușa de la intrare s-a deschis și s-a închis iarăși.

— Nu avem pături, Joshua.

Înăuntru era rece și Abrei a început să-i fie din ce în ce mai frig. Joshua a intrat în dormitor și a așezat geamantanul pe dulăpior.

— Nu vom dormi aici.

Felul cum Joshua a spus aceste cuvinte a făcut ca pulsul Abrei să crească iarăși. El s-a îndepărtat de dulăpior și a zis:

— Cineva a pus un coșuleț în mașină. Hai să vedem ce-i în el.

Joshua a intrat în camera de zi, unde focul trosnea plăcut și o lampă împrăstia o lumină aurie.

— E coșulețul de picnic al Priscillei.

Joshua l-a așezat pe covor în fața șemineului. Abra a îngenuncheat și ea, și a deschis coșulețul. A găsit înăuntru sandviciuri cu pui și salată, struguri, brânză Brie, biscuiți și două lumânări cu suporturile lor.

— Minunat. Tot ce ne trebuie pentru o cină romantică.

Camera se încălzise între timp și acum temperatura era confortabilă. Abra și-a dat jos pantofii, s-a așezat jos, simțind că-i era

PODUL SPRE CASĂ

cald în costumașul ei verde, și și-a întins picioarele pe covor. Niciunul dintre ei nu mâncase mai mult de câteva aperitive și îmbucăturile din tortul miresei pe care și le dăduseră unul altuia.

În ultimele trei luni Abra fusese atât de ocupată cu pregătirile pentru nuntă, cu vizitele la Mitzi, cu exersatul la pian sub călăuzirea lui Ian Brubaker și cu lucrul la magazinul Dorotheei în fiecare după-amiază timp de cinci zile pe săptămână, încât petrecuse mai puțin timp cu Joshua decât înainte să fi stabilit data nunții.

Ieri, Penny o adusese pe micuța Paige la părinții ei împreună cu o oliță de noapte și anunțase că are de gând să rămână peste noapte acolo. În timp ce se ocupa de copil, Penny îi povestise Abrei despre nunta și despre luna ei de miere. Abra simțise o împunsătură de durere și regret urmărind-o pe sora ei cum o alăptează pe Paige, acoperindu-se cuviincios.

— Rob a știut mai multe decât mine, dar asta nu din cauză că avusese o experiență vastă înainte, ci fiindcă el și tatăl lui *discutaseră* în seara de dinaintea petrecerii burlacilor.

Penny râse și continuase amuzată:

— Rob mi-a zis că până atunci nu-l mai văzuse pe tatăl lui roșind și l-a anunțat că știe deja cum stă treaba cu păsărelele și cu albinuțele.

O pusese pe micuța Paige, adormită buștean și cu gurița mișcându-i-se încă în ritmul suptului, în poală și își aranjase hainele, povestind în continuare:

— Și mama a discutat cu mine.

O ridicase pe Paige pe umăr, dar când se uitase în direcția Abrei încetase să mai râdă:

— Ce s-a întâmplat?

Abra ridicase din umeri.

— În cazul meu, cel puțin, mama va fi scutită de stânjeneala asta. Știu mai mult decât ar trebui despre realitățile vieții, a zis ea privind într-o parte în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraz. Am stricat totul, Penny. Eu nu pot să-i ofer lui Joshua darul pe care i l-a oferit tu lui Rob. Eu nu sunt fecioară. Nu sunt inocentă.

Penny o privise cu ochii plini de înțelegere:

— Joshua nu te învinovățește pentru trecutul tău. De fapt, acesta te-a ajutat să devii ceea ce ești acum.

I-o întinse pe Paige, cauzându-i Abrei fără să-și dea seama și mai multă durere.

— Uite, mătușă Abra, ia-o pe nepoțica ta, și atingând genunchiul Abrei a continuat: Nu va fi așa cum a fost cu Dylan sau cu bărbatul ăla care era destul de bătrân ca să-ți poată fi tată. Joshua este... ei bine, este Joshua.

Abra strânse copilul în brațe, cercetându-i chipul dulce, și simțise o altă durere în suflet. Nu știa dacă va mai putea avea copii după ceea ce făcuse. De ce i-ar mai da Dumnezeu copii? Joshua știa tot ce făcuse, dar ea nu discutase cu el problema copiilor, dându-i astfel posibilitatea să reflecteze la celălalt dar pe care s-ar putea să nu-l aibă niciodată.

Joshua și-a trecut încheieturile degetelor peste obrazul ei, trezind-o cu o tresărire din reverie:

— Acum suntem numai tu și eu, Abra.

Ea a înțeles ce vrea să spună. *Nu-l lăsa pe Dylan sau pe Franklin să intre în casa noastră. Nu-i invita în luna noastră de miere.* Nici ea nu-i dorea aici mai mult decât el. Joshua o privea cu atâta tandrețe, încât s-a temut că-l va dezamăgi. Se temea că atunci când va sosi clipa, avea să devină rece.

Da, era atrasă de el ca niciodată înainte, dar putea să se dea lui? Și ce avea să însemne asta? Deja simțea tensiunea crescând în trupul ei și frica supărătoare că nu era destul de bună pentru el. Simțea dorința instinctivă de a se proteja.

Nu te mai îngrijora. Încetează, încetează, încetează. Voiasă-și amintească sărutul din râu, nu miile de săruturi care-i aduseseră dezamăgire.

Joshua nu era ca Dylan sau ca Franklin. Nici măcar n-o atinsese în ultimele trei luni. Când îl întrebase de ce, îi răspunsese că o dorea prea mult și voia ca toate să se întâmple în mod cuviincios și la vremea hotărâtă de Dumnezeu. Și glumise despre multele dușuri reci pe care fusese nevoit să le facă. Seriozitatea lui în legătură cu puritatea dinaintea căsătorie o făcuse să deplângă faptul că ea nu putea să-i ofere puritate. Ea ispitise doi bărbați și scosese ce era mai rău din amândoi. Nu voise să-l ispitească și pe Joshua.

Înăuntru focul pâraia în șemineu și afară valurile loveau țărmul.

— Vrei să discutăm despre ceea ce te frământă?

Joshua a urmărit expresiile schimbătoare de pe chipul Abrei și a

PODUL SPRE CASĂ

vrut s-o aducă iarăși în prezent și lângă el. În săptămânile dinaintea nunții fusese mereu pusă pe gânduri, dar de data asta era altceva. Emoțiile lunii de miere? Și el avea fluturi în stomac. Ar fi vrut să fie numai atât, dar o cunoștea prea bine pe Abra ca să știe că nu e așa. A îndepărtat o șuviță de păr de pe obrazul ei și i-a ascuns-o după ureche.

— Asta-i o noapte pentru dragoste, Abra, nu pentru regrete.

— Îmi pare rău. Mă străduiesc.

I-a trecut brațul pe după umeri și a legănat-o ușor, așa cum stătea lipită de el, apoi i-a sărutat părul.

— Nu te strădui prea mult. Totul va fi bine între noi.

Tatăl lui avea ani de experiență în consiliere și discutaseră deja împreună despre sentimentele ce aveau probabil s-o încerce pe Abra, având în vedere toate cele prin care trecuse. Ea fusese folosită și abuzată, nu iubită. Era de înțeles de ce s-a închis și s-a retras în ea. Tatăl lui îi explicase ce ar trebui să însemne luna de miere pentru ei. Seara asta nu avea să se reducă la unirea lor sexuală; important era ca Joshua să găsească modalități de a-i arăta miresei lui că o iubea, că ea putea să se încreadă pe deplin în el și că el avea s-o vindece, s-o ridice și s-o iubească.

Avea să fie o noapte de răbdare nu numai de pasiune – dacă va putea să-și țină în frâu dorințele suficient de mult timp. A râs puțin în fața tatălui său când a trebuit să admită că-i va fi greu să facă asta, și tatăl lui l-a sfătuit să-L aducă pe Dumnezeu în toate lucrurile și să-L ceară Lui puterea de a se stăpâni. Joshua postise și se rugase ca nevoile lui fizice să nu fie mai puternice decât dorința de a-i da Abrei timpul de care avea nevoie. Dar acum când inspira parfumul ei unic, simțea cum îl cuprinde o amețelă.

O Doamne, pășesc pe un teren minat. Ajută-mă să mă apropii cu înțelegere de mireasa mea rănită. Ajută-mă să-i aduc vindecare.

Și-a luat mâna de pe ea, amintindu-și că Abra mâncase puțin la recepția de nuntă.

— Slavă Domnului că Priscilla s-a gândit la asta, a zis Joshua și a uns o felie de brânză Brie pe un biscuit, apoi i l-a întins. Am planificat mesele noastre până la sfârșitul săptămânii, dar nu m-am gândit la seara asta. N-am avut răgazul să mâncăm prea mult, nu-i așa?

A zâmbit uitându-se adânc în ochii Abrei. Vederea ei îi frângea

inima. Nu-i plăcea să vadă umbra aceea din ochii ei, nici să se gândească cine și ce a pus-o acolo.

Abra a ronțait puțin din biscuite și apoi l-a pus pe masă. Joshua i-a urmat exemplul și a împins coșulețul la o parte. Aveau să mănânce mai târziu.

— Ne cunoaștem de-o viață, Abra. Dar asta-i ceva nou pentru noi, nu-i așa?

— Da, i-a răspuns Abra cu o voce slabă și Joshua a simțit cum tensiunea crește în ea.

— Ai încredere în mine?

Abra s-a uitat la el cercetător și i-a răspuns cu un oftat șovăielnic:

— Da. Cum ai găsit locul ăsta?

Joshua știa că amânarea inevitabilului nu avea să ușureze lucrurile.

— Jack mi-a spus de el. Reka și el vin aici de câteva ori pe an.

S-a ridicat și și-a întins mâinile spre Abra. Mâinile ei erau reci.

— Proprietarul casei este un arhitect care locuiește la San Francisco și nu vine aici prea des. Așa că o închiriază. Peste drum este o plajă frumoasă. O vei vedea dimineață. Putem să ne plimbăm acolo oricând vrem.

A tras-o spre el și i-a simțit trupul tremurând:

— Nu te teme, Abra, i-a zis blând, atingându-i părul cu buzele. Nu-i nevoie să ne grăbim în noaptea asta.

Respirația ei tot mai sacadată pe care o simțea în gât l-a stârnit. I-a îndepărtat câteva șuvițe de păr de pe tâmpile și a repetat:

— Nu ne grăbim deloc.

Nu avea să fie o întrecere de mașini pe un drum secundar, ci chiar Circuitul de la Indianapolis.

— O, Joshua.

Tonul ei sugera că ea știe mai bine decât el la ce să se aștepte de la noaptea aceasta. Dar Joshua i-a ridicat bărbia și i-a zis:

— Te iubesc.

A sărutat-o așa cum își dorise s-o sărute de mai multe săptămâni. Sărutul acela avea o dulceață cerească, și s-a bucurat de el cu toată ființa lui.

— Te prețuiesc nespus.

De data aceasta a simțit cum trupul ei se relaxează și se încălzește. Abra s-a apropiat mai mult de el și dorința l-a ars ca un foc. S-a tras

PODUL SPRE CASĂ

puțin înapoi, încercând să și-o domolească. Abra a oftat ușor cu ochii închiși. Atunci Joshua i-a deschiat jacheta de lână și i-a dat-o jos, apoi și-a ținut respirația când ea a încercat să-i urmeze exemplul.

— Ești așa de frumoasă, i-a zis el în timp ce mâinile lui alunecau pe trupul ei. Așa delicată.

Când amândoi au stat față în față ca Adam și Eva în Grădina Edenului, Abra n-a simțit rușine, ci doar o așteptare dulce, iminentă, care se deschidea în ea ca o floare. El era perfect, atât de puternic și atât de frumos, și îl iubea așa mult că o durea inima.

Puterea lui i-a tăiat respirația când a ridicat-o în brațe ca și cum ar fi fost un fulg. Și-a amintit ei însăși cât de bine îl cunoaște. Acesta era băiatul cu care se jucase, adolescentul care o tachinase, prietenul cu care se plimbase prin oraș și care o răsfătase cu hamburger, cartofi prăjiți și shake. Acesta era Joshua, bărbatul pe care îl iubea.

Abra i-a atins fața când el s-a aplecat peste ea.

— Joshua, i-a rostit numele ca să-și vină în fire. Oh Joshua, îmi pare rău.

El i-a pus un deget pe buze și i-a zâmbit afectuos:

— Ne descurcăm noi.

Valurile izbeau țărmul. Abra auzea bubuitul tobelor, într-un tempo tot mai alert. Tensiunea s-a adâncit, s-a încordat și s-a amplificat tot mai mult până când corzile armonioase au izbucnit într-o exaltare supremă.

— Și când te gândești că Dumnezeu a avut ideea asta! a zis el râzând gutural.

— Cum te simți?

Abra a oftat și și-a rezemat capul pe pieptul soțului ei.

— Ca născută din nou.

Languroasă și somnoroasă, s-a lipit mai tare de el și i-a zis:

— Cred că aș putea dormi o săptămână întreagă.

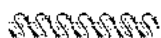
— Atunci ar trebui să mergem la culcare.

Joshua s-a ridicat, a luat-o de mână și a condus-o pe scări în sus până în turn, unde pregătise un pat cu cearșafuri și pături.

— Și eu care m-am întrebat cu ce ne vom acoperi.

— Serios? Uită-te în sus.

Cuibăriți unul în brațele celuilalt, au adormit sub acoperământul înstelat.



Zeke a așteptat câteva zile înainte să meargă acasă la Joshua și Abra ca să vadă ce mai fac. Când s-a apropiat de casă, a auzit acordurile dulci scoase de cineva care știa să cânte la pian foarte bine. Mitzi îi făcuse o surpriză Abrei dăruindu-i pianul ei, pe care îl trimisese în timp ce tinerii căsătoriți erau în luna de miere. Se părea că Abra a început să-l pună la lucru cu toată seriozitatea.

— Tată! a exclamat Joshua când i-a deschis ușa. Intră. N-ai mai fost aici de când ne-am întors din luna de miere.

— Am vrut să vă las o vreme singuri.

Abra i-a ieșit și ea în întâmpinare și l-a îmbrățișat.

— Te-am auzit cântând. N-am mai auzit piesa asta.

— Este ceva la care lucrez acum.

L-a invitat să se așeze și să se simtă confortabil. Zeke s-a așezat la un capăt al canapelei, Joshua la celălalt și Abra s-a cățarat pe brațul canapelei lângă soțul ei. Fiul lui arăta fericit și relaxat, iar Abra iradia. Zeke nu s-a îndoit niciodată că Joshua și Abra vor fi fericiți împreună. În timp ce vorbeau despre lucruri obișnuite, el urmărea atent interacțiunea dintre ei — o atingere a degetelor, o uitătură fugară, o privire încărcată de adorație. Se vedea că își folosiseră cu înțelepciune luna de miere. Umbra imperceptibilă care întunecase ochii Abrei dispăruse. Acum ochii ei erau limpezi și străluceau de bucurie. Știa că este iubită și că putea iubi la rândul ei din toată inima. Promisiunea a ceea ce putea fi era împlinită.

— Ți-am adus ceva, a zis el și a urmărit-o pe Abra în timp ce despacheta Biblia Mariannei. Oare își mai amintea că atunci când i-o returnase îi spusese s-o dea soției lui Joshua?

Abra a strâns Biblia la piept și i-a zâmbit printre ochii umeziți de lacrimi de recunoștință.

— O voi prețui mereu.

Zeke și-a dat seama că ea își amintea totul, mai ales că păcatele îi fuseseră aruncate cât de departe e răsăritul de apus.



*Mai aproape, tot mai aproape de inima Ta, Doamne,
Atrage-mă la Tine, Scumpul inimii mele;
Strânge-mă, strânge-mă cu putere la pieptul Tău,
Și adăpostește-mă în Cerul Tău ca să-mi gădesc odihna.*

LEILA MORRIS

Joshua s-a trezit când Abra a gemut în somn. A văzut-o zbătându-se neliniștită sub cuverturi, ca și cum s-ar fi luptat cu cineva. Spunea ceva, dar nu suficient de clar ca el s-o înțeleagă. S-a apropiat mai tare de ea și i-a atins umărul gol.

— Abra.

Când s-a auzit strigată, Abra s-a trezit cu o tresărire și respirând precipitat. Joshua a mângâiat-o blând pe braț și i-a zis:

— Ai avut un coșmar, iubito.

Respirația ei s-a mai domolit și Abra a început să plângă.

— Spune-mi ce-ai visat, a îndemnat-o el mângâindu-i părul.

— Aproape că i-am văzut fața, a zis ea hohotind.

Când Abra s-a întors pe o parte, Joshua a înfășurat-o ocrotitor cu trupul lui și i-a atins creștetul cu bărbia.

— A cui față?

— A mamei, a răspuns cu un oftat.

Joshua a simțit că respirația ei se liniștește. Era obosit, dar dacă ea voia să vorbească, o va asculta.

— Am visat podul și că eu zăceam pe pietriș neajutorată și tremuram de frig. L-am văzut pe tata venind pe trotuar și uitându-se în jos la mine, dar n-am putut să strig.

FRANCINE RIVERS

Joshua a tras-o mai aproape de el și i-a spus.

— Dar el te-a găsit și te-a adus acasă.

Tatăl lui o iubise din prima clipă când o văzuse. Joshua și-a mișcat trupul în așa fel încât să-i lase mai mult spațiu și și-a sprijinit capul într-un braț:

— Tata n-a vrut să te dea.

— Știu.

— Gândește-te că dacă nu te-ar fi dat, acum n-am fi căsătoriți.

— Știu.

S-a întors și ea într-o parte și și-a trecut degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Mă bucur că m-a dat lui Peter și Priscillei.

Mama și tata.

— Da, și el a sesizat zâmbetul din vocea ei. Mama și tata.



Abra s-a trezit dimineată fără să-și amintească prea bine coșmarul de peste noapte, și nici nu voia să și-l amintească. Cu o săptămână în urmă fusese la doctorul Rubenstein pentru un test de sarcină. Poate a avut coșmarul acela din cauză că încă nu-i spusese lui Joshua despre testul acela. Nu-i spusese nimic fiindcă nu voia ca el să-și facă speranțe prea mari. Ea luase viața primului ei copil și nu era sigură că Dumnezeu avea să-i mai dea o șansă.

S-a sculat cu grijă din pat ca să nu-l trezească pe Joshua. A intrat în baie, a închis ușa încet după ea și a pornit dușul. Dar Dumnezeu o iertase. Și Joshua o iertase, și mulți alții. Într-o zi avea să-și întâlnească bebelușul în cer. Acum nu voia să se mai gândească la trecut. Nu voia să mai rătăcească pe căile pierdute pe care le parcursese deja.

S-a șters cu prosopul, s-a îmbrăcat și și-a periat părul, care îi crescuse până la umeri și era iarăși roșu ca întotdeauna. Începuse să arate iarăși ca ea însăși.

A făcut cafeaua și a dat drumul la căldură ca să fie cald pe când se va trezi Joshua. Apoi a tras cuverturile la o parte și a admirat trupul soțului ei. Era alcătuit într-un mod minunat și înfricoșător în același

PODUL SPRE CASĂ

timp. A ingenuncheat la marginea patului și s-a întins înainte ca să-l sărute.

— E vremea să te scoli, i-a zis ea sărutându-i ochii cârpiți de somn. Apoi l-a sărutat iarăși, de data aceasta lung. El a scos un sunet care exprima plăcerea și i-a zis că are gust de pastă de dinți. Când a încercat s-o tragă lângă el în pat, ea i-a împins mâinile, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, și a protestat blând.

— Nu, nu, nu...

— Tu ai început, i-a întors-o el cu un zâmbet leneș.

— E luni dimineață și ai să întârzi la lucru.

Joshua s-a uitat la ceasul de pe noptieră și a gemut.

— Nu te împiedică nimic să vii acasă la prânz, i-a spus ea râzând și a pornit spre bucătărie. Pregătesc micul dejun până tu te îmbraci.

Ceva mai târziu s-au rugat și au mâncat împreună. Joshua a întrebat-o ce planuri are pentru ziua aceea și Abra i-a răspuns că va exersa la pian și va lucra puțin la muzica pe care încerca s-o scrie. Ian Brubaker avea să vină după-amiază să-i dea câteva sfaturi. De asemenea, va avea mult de lucru în casă și în grădină.

Ajunși la ușa garajului, Joshua a sărutat-o lung și i-a spus:

— Ne vedem la prânz.

Abra a citit o oră din Biblia Mariannei, apoi a dereticat prin bucătărie, a făcut patul și a pus mașina de spălat în funcțiune. Nu se hotăra să iasă în grădină, căci se temea că s-ar putea să nu audă telefonul sau că nu va ajunge la timp ca să răspundă la el. Totuși, avea de lucru în grădină. Nici n-a deschis bine ușa de sticlă că a și sunat telefonul. S-a repezit la el și l-a ridicat din furcă înainte ca acesta să sune a doua oară.

— Ai stat toată săptămâna lângă telefon? a întrebat-o doctorul Rubenstein chicotind.

— Da și nu.

— Ei bine, testul cu iepurele a ieșit pozitiv. Ești însărcinată. Ți-o dau la telefon pe Colleen ca să-ți facă programare pentru un control complet. Trebuie să stabilim o dată potrivită.

— Mulțumesc! Mulțumesc!

El a râs și a întrerupt-o:

— Nu mie trebuie să-mi mulțumești. Mulțumește-i lui Joshua.

Colleen a luat receptorul și a întrebat-o dacă poate veni miercuri la consult.

Abra a început să danseze fericită prin camera de zi. „Mulțumesc, Doamne Isuse. Mulțumesc, Doamne Isuse.“ Ar fi vrut să-l sune pe Joshua și să-l cheme imediat acasă, dar știa că aceasta nu era o idee prea bună. Nu voia să-i comunice vestea prin telefon și s-ar fi speriat că s-a întâmplat ceva dacă i-ar fi cerut să vină imediat acasă. Era zece și jumătate. Mai putea aștepta o oră și jumătate. Oare?

S-a auzit soneria de la ușă.

Toată săptămâna veniseră la ușă vânzători ambulanții. Deja refuzase un aspirator, un set de perii Fuller și cosmetice Avon. A deschis ușa și a tresărit surprinsă.

— Susan! — Era prima dată când o vizita acasă. — Mă bucur să te văd.

Amintindu-și de bunele maniere, a deschis ușa larg și a invitat-o înăuntru:

— Intră, te rog.

Susan a ezitat o clipă înainte să treacă pragul.

— Sper că n-am picat într-un moment nepotrivit.

— Dimpotrivă, este un moment perfect.

Exulta de bucurie din cauza sarcinii. Un copil! Va avea un copil!

— Pot să-ți aduc ceva de băut? Cafea, ceai cu gheață?

— Nimic pentru mine, mulțumesc.

Abra s-a întors din ușa ce dădea în bucătărie și a întrebat-o iarăși:

— Ești sigură? Nu-i niciun deranj pentru mine.

De data aceasta Abra a sesizat tulburarea lui Susan și a avut sentimentul unei sentințe iminente:

— Te rog, șezi. Fă-te confortabilă.

Susan s-a așezat tremurând pe marginea canapelei.

Abra nu-și putea imagina de ce era Susan atât de agitată. Doar vorbiseră de multe ori când ea era elevă de liceu și mergea la Cafeneaua lui Bessie. De fapt, Susan o ajutase să se hotărască în privința lui Joshua. Un gând a încolțit în mintea Abrei:

— Ai venit să vorbim despre tata? Toată lumea știe cât timp petrece cu tine.

Nu era de mirare că era așa de agitată. Zvonurile luaseră amploare. Abra spera că o va putea liniști pe Susan.

PODUL SPRE CASĂ

— Toată lumea se înșală în privința noastră, a spus Susan clătînând din cap. A fost cel mai bun și singurul prieten pe care l-am avut vreodată.

A înghițit în sec, s-a uitat la Abra și apoi și-a întors privirea de la ea:

— El m-a îndemnat să vin la tine, dar nu știu dacă sunt în stare să...

— Să ce? a întrebat Abra apropiindu-se mai mult de ea.

Susan devenea tot mai palidă cu fiecare clipă ce trecea. Gura îi tremura și își ținea mâinile împreunate atât de strâns încât încheieturile i s-au albit.

Susan și-a schimbat poziția pe canapea în așa fel încât s-o privească pe Abra în față. După expresia chipului ei, s-ar fi zis că înfruntă un pluton de execuție.

— Eu sunt mama ta.

Un fior a străbătut trupul Abrei.

— Poftim?

Precis că n-a auzit bine.

— Eu sunt mama ta, a repetat Susan cu un ton liniștit, deși ochii ei trădau spaima. Cu capul plecat, s-a grăbit să adauge: Nu există scuze pentru ce ți-am făcut.

Abra s-a ridicat în picioare și s-a tras în spate, cu inima bubuindu-i în piept. Mama ei? Toată viața s-a întrebat cine era femeia care o născuse sub pod și o lăsase acolo să moară.

Dar n-ai murit, nu-i așa? a auzit susurul blând înăuntrul ei.

Abra și-a dus o mână tremurătoare la frunte, încercând să se concentreze. Susan Wells? Îi plăcuse întotdeauna de ea. Cum putuse să facă așa o grozăvie?

Nu-i judeca pe alții...

Abra și-a încăleștat pumnii. Cum îndrăznește să vină în casa asta? De ce astăzi, dintre toate zilele? Am fost așa de fericită... S-a oprit, amintindu-și de ce.

Cu același standard pe care-l folosești ca să-i judeci pe alții vei fi judecată și tu.

A sunat telefonul.

Susan a făcut o grimasă de nemulțumire când l-a auzit.

FRANCINE RIVERS

— Îmi pare rău, Abra. Îmi pare foarte, foarte rău.

Și-a pus palmele pe marginea canapelei ca să se ridice:

— Asta-i tot ce-am vrut să-ți spun.

— Dar nu-i destul!

Abra s-a uitat la telefon și apoi la Susan:

— Nu pleca. Rămâi unde ești — a spus arătând spre canapea în timp ce telefonul suna insistent. Dacă tot ai venit, nu pleci nicăieri până nu-mi spui *de ce!*

Telefonul continua să sune.

— Nu poți să arunci o bombă atomică în casa mea și să ieși apoi liniștită pe ușă! Nu te las să pleci!

Susan s-a așezat cu umerii căzuți. Când telefonul a încetat, în sfârșit, camera s-a cufundat în tăcere.

Minutele treceau unul după altul. Abra a strâns pumnii cu putere și s-a străduit să nu plângă. Când a reușit să se stăpânească suficient de mult, a vorbit cu o voce gătuită de durere.

— Spune-mi *de ce*.

Susan i-a răspuns fără să ridice capul:

— Mi-am pus și eu întrebarea asta de o mie de ori. Din cauza furiei. Din cauza fricii. Din cauza rușinii. Din cauza vinovăției.

— Și ai crezut că lăsând un copil nou-născut sub un pod vei îndrepta lucrurile?

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, Abra a simțit un spasm de vinovăție și a auzit iarăși susurul blând în mintea ei. Ce drept avea ea să judece? Oare ea n-a făcut ceva mai rău? Și-a îngropat fața în mâinile tremurânde.

— Îmi pare rău, Abra. N-ar fi trebuit să vin.

— Poate că n-ar fi trebuit, dar acuma-i prea târziu, nu-i așa?

Abra simțea că se sufocă. Atunci a auzit scrâșnitul cauciucurilor pe stradă. S-a uitat la Susan prin perdeaua lacrimilor și a întrebat-o:

— De ce a trebuit să reînvii trecutul?

S-a gândit la Franklin și la toate argumentele lui împotriva păstrării copilului. Și-a adus aminte cum a călătorit prin noapte cu el. Și-a amintit-o pe femeia aceea care i-a așteptat în încăperea din spate a barăcii de pe colină. Și-a înăbușit un oftat și chipul lui Susan reflecta întocmai ceea ce simțea și ea.

PODUL SPRE CASĂ

Ușa din față s-a deschis și Joshua a năvălit înăuntru, îngrijorat că Abra ar fi putut păți ceva. Avusese presimțiri rele toată dimineața și sunase acasă, dar ea nu-i răspunse la telefon. Când a văzut-o în picioare îndurerată în camera de zi, și-a dat seama că s-a întâmplat ceva. A înțeles că nu era singură în cameră abia după ce a ajuns lângă ea.

— Susan?

Și-a mutat privirea dinspre ea spre Abra.

— Ce se întâmplă?

Abra a întins un deget acuzator și a spus:

— Ea-i mama mea, apoi și-a înfășurat brațele protector în jurul trupului.

Roșind și tremurând toată, Susan s-a ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, a zis ea palidă. Acum plec. A fost o greșeală.

Abra a făcut un pas spre ea și i-a vorbit cu furia durerii:

— Vrei să spui că *eu* am fost o greșeală.

— Nu, a răspuns Susan cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu!

Joshua a simțit că dușmanul era în cameră cu ei, dar dușmanul nu era Susan Wells. A văzut durerea, furia și confuzia Abrei, dar și frica și nefericirea lui Susan. Se vedea limpede că era pe punctul s-o ia la fugă, și Joshua a priceput că dacă ar fi fugit, nu s-ar mai fi uitat niciodată înapoi. Ar fi fugit singură în pustie.

— Te rog să stai jos Susan, i-a spus Joshua binevoitor. Abra s-a uitat surprinsă la Joshua, dar el s-a apropiat de ea și și-a trecut brațul în jurul ei.

— Haideți să discutăm calm. Vă rog.

O simțea pe Abra tremurând lângă el. Tremura din cauza șocului sau a furiei? Trupul ei era rece. I-a mângâiat brațele și i-a spus blând:

— Ai visat-o iarăși, îți amintești? Trebuie să afli ce s-a întâmplat.

Abra s-a sprijinit de Joshua și l-a lăsat pe el să vorbească. Atunci Joshua i-a cerut lui Susan să le povestească totul.

Susan a început să spună c-un glas abia auzit și tremurător:

— Aveam șaptesprezece ani și credeam că le știu pe toate. Părinții mei m-au avertizat despre băiatul cu care mă întâlneam, dar eu nu i-am ascultat. Când am rămas însărcinată, el n-a mai vrut să știe de mine. Ce proastă fusesem! Am reușit să-mi ascund sarcina până la

sfârșit. Însă apoi au început durerile. Mi-era teribil de frică și rușine. Nu știam ce să fac. Am luat cheile de la mașina tatei și am plecat pur și simplu. Habar n-aveam unde merg. Voiam să plec, să fug undeva, cât mai departe. Am luat curba spre coastă și apoi m-am gândit să mă întorc înapoi. Mi-am zis că aș putea plonja de pe o stâncă în ocean și că nimeni n-ar afla niciodată ce s-a întâmplat cu mine și ce-am făcut. Dar durerile au devenit foarte puternice, așa că am ieșit de pe șosea. Apoi am văzut Riverfront Park și am oprit. Era așa de întuneric... Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri. Parcă aud și acum greierii din iarbă. Luna era plină. Nu știam ce să fac, dar trebuia să ies din mașină. Contractiile deveneau tot mai dese. M-am gândit că poate găsesc un adăpost, un loc acoperit. Am încercat la toaleta femeilor, dar era încuiat. Îmi doream să fi tras la un motel, dar era deja prea târziu. Mi-era teamă că cineva m-ar putea auzi țipând... Și îmi făcusem atâtea speranțe când aflasem că sunt însărcinată cu tine. Prietenul meu mă asigurase că mă iubește. Îmi spusese că dacă l-aș iubi, m-aș dăruia lui – și am cedat: i-am dăruit inima, mintea, trupul și sufletul meu. Dar când i-am spus că sunt însărcinată, nici măcar n-a vrut să creadă că-i copilul lui. Dacă m-am dat lui, probabil că m-am dat și altora. „De ce să te cred? E problema ta, nu a mea” mi-a zis. M-a lăsat în fața casei părinților mei și nu s-a mai întors niciodată. Fusesem o proastă, ce mai. Cumva, am reușit să ajung sub pod. Am știut că ascunsă în umbra lui nimeni nu mă va putea vedea. Zgomotul râului avea să-mi acopere gemetele și voi găsi apă să mă spăl după ce totul se va fi terminat. Când te-ai născut, n-ai plâns deloc, așa că am crezut că ești moartă. Și, ca să fiu sinceră, am crezut că așa-i mai bine. Zăceai palidă și perfectă pe pământ. Era prea întuneric ca să văd dacă ești băiat sau fată. Mi-am scos sveterul și te-am învelit în el. Nu știam unde să merg, dar trebuia să plec de acolo. Eram conștientă că nu voi scăpa niciodată de sentimentul de vinovăție și de regrete. Și nici nu merit asta. Aveam de gând să caut un loc unde să mă sinucid. Dar până la urmă n-am avut curajul.

Abra s-a încovoiat și și-a dus mâinile la urechi, nedorind să mai audă nimic. Dar Joshua i-a cerut lui Susan să continue. Când Abra s-a uitat la Joshua, și-a dat seama că el înțelege. Îi mărturisise totul la Agua Dulce. Îi povestise răul pe care îl făcuse, și el totuși o iubea.

PODUL SPRE CASĂ

Susan spunea ceea ce spusese și ca atunci. *Șaptesprezece ani... credeam că le știu pe toate... Toți m-au avertizat... Am fost o proastă. Așchia nu sare departe de trunchi. Abra a început să plângă. Văzând că îi curge nasul, Joshua s-a ridicat și s-a întors cu două batiste, una pentru ea și una pentru Susan, care plângea la câțiva pași mai încolo.*

— Totul va fi bine, le-a zis el amândurora.

Era oare posibil așa ceva?

Înghițindu-și lacrimile, Abra s-a uitat la Susan și și-a văzut propria durere oglindită pe chipul ei.

— Cine-i tatăl meu?

Susan a strâns batista cu amândouă mâinile.

— Oricum nu vei avea ocazia să-l cunoști vreodată, i-a zis Susan ridicându-și capul și privind-o cu tristețe. Era un băiat frumos, atrăgător și răsfățat. Provenea dintr-o familie înstărită și credea că toată lumea-i a lui. Nu am fost nici prima și nici ultima de care s-a folosit așa.

— De aceea m-ai avertizat în legătură cu Dylan?

— Am încercat, a răspuns ea cu regret în ochi. Mi-am dat seama cine-i băiatul ăla de cum l-am văzut pășind în cafenea.

— Și eu n-am vrut să ascult.

Abra a cercetat chipul lui Susan și s-a gândit la asemănări.

— Seamănă cu tatăl meu?

— Deloc, i-a răspuns Susan cu un glas încărcat de nostalgie. Semeni cu mama mea. Ea avea păr roșcat. Dar ai mâinile mele, a adăugat întinzând mâna ca Abra să-i vadă degetele lungi și forma unghiilor.

Abra s-a lipit de Joshua, simțindu-se protejată de soliditatea și căldura trupului său. Apoi s-a uitat în ochii lui Susan și i-a simțit durerea. Douăzeci și trei de ani de durere.

— Te-ai întors acasă după noaptea aceea?

— După ce am stat câteva zile într-un motel ieftin. Nu le-am spus niciodată părinților mei ce-am făcut, dar ei au aflat într-un fel sau altul ce se întâmplase. Nimic n-a mai fost ca înainte. Până la urmă am încercat să mă sinucid, dar m-a găsit mama. M-am întors la școală, însă n-am mai putut să mă concentrez, așa că m-am angajat ospătăriță la Fisherman's Wharf.

FRANCINE RIVERS

— Și eu am fost ospătărită în Agua Dulce.

Susan a zâmbit abia perceptibil:

— Știu. Mi-a spus Zeke.

S-au uitat una la alta, și s-au văzut cu adevărat. Abra se întrebase mereu cine era mama ei. Acum înțelegea de ce Susan îi acordase atâta atenție când mergea la Cafeneaua lui Bessie, de ce o căuta și stătea cu ea de vorbă, de ce o sfătuisese cu atâta fermitate să apuce dragostea și să se agațe de ea.

— Am plâns toată ziua după ce te-ai născut. Știam că trebuie să mă întorc, dar în dimineața următoare am văzut un ziar în fața motelului care titra pe prima pagină că un pastor a găsit un bebeluș în Riverfront Park. I-am mulțumit lui Dumnezeu că ai supraviețuit și că erai în mâini bune. Știam că vei fi bine îngrijită. Și am crezut că pot să uit totul.

— Dar n-ai putut.

Abra cunoștea prea bine sentimentul acela.

— Nu, n-am putut.

Joshua a întrerupt tăcerea ce s-a lăsat cu o întrebare:

— Putem să-i cunoaștem pe părinții tăi?

— Au murit amândoi într-un accident de mașină. După aceea m-am mutat de multe ori. Dar am fotografii cu ei, dacă vrei să-i vezi.

— Da, te rugăm.

— O să le caut, le-a răspuns Susan cu ochii încă îndurerați. Mă gândeam meru la tine și mă întrebam ce faci. De aceea m-am întors la Haven, ca să aflu ce s-a întâmplat cu tine. La Bessie poți să afli orice. Am auzit totul despre Marianne Freeman, a adăugat uitându-se la Joshua, apoi s-a întors iarăși spre Abra. Am descoperit că te-au adoptat Peter și Priscilla, și că ei te-au vrut încă de la început. Bessie spune multe – numai de bine, firește. Știe totul despre toți.

A zâmbit trist și a adăugat:

— Ei bine, aproape despre toți. Despre mine nu știe mare lucru.

S-a uitat iarăși la Abra:

— Veneai de multe ori acolo. După ce-ai fugit cu băiatul ăla, m-am rugat neîncetat să te întorci.

Acum Abra înțelegea totul:

PODUL SPRE CASĂ

— Păreai întotdeauna interesată de ceea ce spun.

— Da, am fost foarte interesată.

— Tata ştia, nu-i așa? a întrebat Joshua deşi era sigur de răspuns. Susan a zâmbit îndurerată.

— I-am mărturisit totul acum câţiva ani, dar ştia deja.

Şi-a îndoit degetele de la mână şi a adăugat:

— Poate m-au dat de gol mâinile. Zeke mi-a spus că Dumnezeu i-a deschis ochii.

Ochii Abrei s-au umplut de lacrimi. A înţeles foarte bine ce vrea să spună. S-a uitat la mama ei şi s-a văzut pe ea însăşi.

— Ştii că-i prea mult să-ţi cer să mă ierţi, dar m-am gândit că ai dreptul să ştii adevărul. Mulţumesc că m-ai ascultat, a oftat ea ridicându-se şi îndreptându-se spre ieşire.

Abra s-a ridicat şi ea repede, cu lacrimile şiroindu-i iarăşi pe obraji.

— Ştiu că nu ţi-a fost uşor să vii aici, Susan.

— N-am crezut că voi fi în stare, dar Zeke a insistat, a zis Susan deschizând uşa. Voi pleca în curând.

Pentru Abra a fost un şoc să o cunoască pe mama ei şi apoi să afle că putea fi ultima oară când o vedea. Dar a simţit atingerea blândă a mâinilor lui Joshua pe umerii ei.

— Unde vei merge?

Susan a ridicat din umeri:

— Într-un loc unde voi putea s-o iau de la început.

Abra s-a gândit la noaptea când Joshua o adusese înapoi în Haven. Tata o aştepta pe pod. Aproape că avusese senzaţia că o aşteptase pe pod tot timpul cât fusese plecată. Când ea coborâse din maşină, îi ieşise în întâmpinare la jumătatea podului şi o îmbrăţişase. O iertase deja înainte să-i mărturisească ceva. Toţi din oraş ştiau că tata o iubea pe Susan. Dar ei nu înţelegeau cât de mult.

Complet pierdută, Susan a păşit afară.

Abra a auzit şoapta lui Dumnezeu. Alegerea era a ei. Aşa fusese întotdeauna. A ieşit după Susan şi a strigat-o:

— Susan, aşteaptă.

A ţâşnit de lângă Joshua, rugându-se ca Dumnezeu să-i dea cuvintele potrivite, şi a ajuns-o pe Susan în mijlocul aleii. Când Susan s-a întors, Abra i-a prins mâinile într-ale ei.

— Te iert.

— Mulțumesc, a răspuns Susan strângând ușor mâinile Abrei.

— Nu pleca.

Susan a lăsat umerii jos.

— Trebuie.

— Dar ai luat-o deja de la început. Nu e nevoie s-o mai faci o dată.

Susan a reflectat o clipă la cuvintele Abrei și și-a tras mâinile dintr-ale ei.

— Mă bucur că te-am cunoscut. Ești o tânără cu adevărat remarcabilă. La revedere, Abra, a adăugat ea cu ochii în lacrimi, s-a îndreptat spre vechiul ei Chevrolet și a urcat în el.

Abra s-a uitat implorator la Joshua, dar el a clătinat din cap și a venit lângă ea. Abra continua să spere, dar Susan a pornit mașina și a plecat fără să se uite înapoi.

— Cel puțin acum știu.

Joshua, care stătea în spatele ei, a cuprins-o după talie și și-a frecat bărbia de creștetul ei.

Abra a simțit că povara trecutului s-a ridicat de pe ea și pleava lui s-a împrăștiat în cele patru zări. Joshua știa totul despre ea. Îi cunoștea mânia care nu o părăsise din copilărie, încăpățânarea și autoîndreptățirea. Cu toate acestea, o iubea. Ce anume a adus schimbarea în viața ei? „*Dumnezeu trăiește în tine acum*” i-a zis tata când fusese botezată la Riverfront Park. „*Ai devenit templul Lui.*” Fără să-și dea seama ce se întâmplă, Duhul Sfânt începuse să o transforme. Cum altfel putea o viață plină de ură să fie spălată de iertare în doar câteva minute?

A oftat și a spus:

— Dumnezeu nu va înceta niciodată să mă uimească.

Joshua i-a dat drumul și a pornit spre casă:

— Trebuie să-l sun pe Jack și să-i spun că nu a luat foc casa și că tu nu ești în spital.

Spital.

Dr. Rubenstein.

Copilul!

— Joshua. După ce termini de vorbit la telefon, am să-ți spun ceva.

PODUL SPRE CASĂ



Zeke a ghicit după vocea fericită a lui Joshua ce veste bună voia să-i dea.

— Voi fi bunic.

— Da. Peste cinci sau șase luni. Vom ști mai multe miercuri după ce ne vom întoarce de la doctorul Rubenstein.

Zeke a auzit-o pe Abra spunând ceva de la distanță și Joshua l-a lămurit:

— Abra se gândește deja cum să zugrăvim unul dintre dormitoare. Verde sau culoarea piersicii, ceva potrivit pentru un băiețel sau pentru o fetiță. Probabil că va vrea să mergem mâine să căutăm un coșuleț pentru copii.

— E bine să-l avem pregătit.

— Apropo de pregătit, Susan Wells a fost astăzi la noi. Cred că știi de ce.

Slavă Domnului.

— I-a spus Abrei că ea e mama ei.

— Da, a răspuns Joshua și tonul vocii lui s-a schimbat: Toată dimineața am avut un sentiment ciudat că ceva nu este în regulă și am sunat acasă. Cum Abra nu mi-a răspuns, am venit acasă și le-am găsit în camera de zi. Imediat am simțit că diavolul era deja la lucru. Nu era bătaia mea, dar m-am rugat.

— Cum a primit Abra vestea?

— A fost șocată și la început era cât pe ce să explodeze, dar apoi a plâns aproape tot timpul cât a povestit Susan. Cred că niciuna dintre ele nu se aștepta ca Abra s-o ierte, dar s-a întâmplat.

— Slavă Domnului, a spus Zeke copleșit de bucurie.

Iertarea e dovada unei vieți predate lui Dumnezeu.

— Amin. Păcat că Susan pleacă din oraș.

— Așa a spus?

Abra a încercat s-o convingă să rămână, dar nu știu cât succes a avut.

— Timpul ne-o va spune.

După ce a închis telefonul, Zeke și-a luat haina și șapca din cuier

și a plecat la Cafeneaua lui Bessie. A făcut colțul și s-a uitat pe geam înăuntru. Bessie stătea în spatele tejghelei. Când a intrat înăuntru, clopoțelul a sunat și Bessie a ridicat capul.

Zeke s-a uitat la ușa ce dădea spre bucătărie, dar Bessie a clătinat din cap:

— Dacă o cauți pe Susan, nu-i acolo. A venit ceva mai devreme și și-a dat demisia. Am rămas ca trăsniță. Credeam că-i place aici.

A scos un plic din buzunar și i-a spus lui Zeke:

— L-a lăsat pentru tine.

Cu inima cât un purice, Zeke a deschis plicul și a citit scrisoarea scurtă. Apoi a împăturit-o, a introdus-o la loc în plic și a ascuns plicul în buzunarul de la cămașă.

— Ce spune?

Îți mulțumește.

Toate celelalte cuvinte erau numai pentru el.



Bătrâna bufniță din pinul din curte l-a trezit pe Zeke. Încă nu era ora trei, dar s-a ridicat totuși din pat. S-a îmbrăcat repede pe întuneric, apoi și-a luat jacheta și șapca St. Luis Cardinals și a plecat. Peste noapte o visase pe Susan. Se făcea că ședeau, ca de obicei, în Cafeneaua lui Bessie și vorbeau despre Domnul, când ușa s-a deschis și a intrat Marianne. Aceasta le-a zâmbit și li s-a alăturat la tejghea. Zeke n-a mai rostit niciun cuvânt, ci le-a lăsat pe cele două femei să vorbească. Marianne știuse întotdeauna când să vorbească și ce să spună cuiva în suferință, deși – acum că era treaz – nu-și amintea ce-i spusese lui Susan.

Susan era încă plecată. Trecuse deja o lună și nimeni n-o mai văzuse și nu primise vreo veste de la ea. *E în pustie, Doamne. Iarăși se găsește în pericol și suferă.*

Zeke a simțit răspunsul în inima lui, Dumnezeu i-a șoptit cuvinte liniștitoare. Susan nu era pierdută; își urma calea vieții. Când Abra fugise și Joshua suferise îngrozitor, Zeke îi spusese să renunțe la ea și să se încreadă în Domnul. Acum Zeke trebuia să își urmeze propriul

PODUL SPRE CASĂ

sfat. Dumnezeu ştia unde e Susan şi prin ce trebuia să treacă înainte să se predea, înainte să-şi dedice viaţa lui Isus şi să experimenteze puterea învierii Lui. Susan putea să fugă la capătul lumii, dar nu putea fugi departe de ochii sau de grija iubitoare a lui Dumnezeu. Şi nici de influenţa rugăciunilor lui Zeke. Fiecare rugăciune a lui avea s-o aducă pe Susan la tronul unui Dumnezeu atotcunoscător, atotprezent şi atotputernic. Domnul va lucra cu ea potrivit vocii Lui, indiferent dacă acest lucru se va întâmpla în Haven sau în Timbuktu. Câţi ani vor trebui să mai treacă până când ea va înţelege acest lucru?

Cu toate acestea, inima lui Zeke era îndurerată. Duşmanul avea o întâritură în Susan.

Cu mâinile în buzunare, Zeke a trecut pe lângă casele prietenilor şi vecinilor lui. Trecuseră deja mulţi ani de când Joshua tunsese peluza soţilor Weir şi McKenna.

În timp ce-şi croia drum pe străzile oraşului, Zeke se ruga. Penny, Rob şi Paige o duceau foarte bine. Acum aşteptau cel de-al doilea copil. De data aceasta va fi un Paul sau o Pauline, s-a întrebat el chicotind.

A continuat să meargă şi să-I mulţumească lui Dumnezeu pentru răspunsul la rugăciuni.

Dutch şi Marjorie şi-au deschis casa pentru un grup de studiu biblic care se întrunea miercurea.

Gil şi Sadie MacPherson veneau în oraş ca să participe la acest grup şi au răspândit vestea că Dutch era un predicator destul de bun.

Mitzi şi-a revenit după pneumonie şi acum era instalată confortabil în sanatoriul Shady Glen, spre uşurarea lui Hodge şi a Carlei. La început Mitzi s-a împotrivit. A spus că se simte cu un picior în groapă şi cu celălalt pe o coajă de banană. Dar acum făcea valuri acolo, dar îşi făcea şi prietenii. La sosirea în sanatoriu, anunţase că dacă cineva îşi închipuie că avea să joace bingo sau puzzle până la sfârşitul vieţii, se înşela amarnic. Sanatoriul avea un pian, şi ea avea de gând să cânte la el. Personalul a fost de acord.

— Le place să le cânt. Le place să li se dea deşteptarea şi să fie bătuţi mângâietor pe umăr a zis Mitzi. Dimineata să ne cântăm melodii retro şi dinamice, iar seara înainte de culcare pregăteşte-ne să-L întâlnim pe Creatorul.

Zeke a trecut pe lângă Spitalul Micul Samaritean și s-a rugat pentru personalul și pacienții spitalului. Doctorul Rubenstein, apropiindu-se de pensionare, l-a luat ca partener pe nepotul lui Hiram. Tânărul abia își încheiase rezidențiatul la Johns Hopkins și era suficient de talentat ca să-și permită să aleagă unde voia să-și practice profesia. Zeke își amintea cum doctorul Rubenstein clătinase din cap când îi spusese despre decizia nepotului său. „Am încercat să-l conving să renunțe la ideea asta, dar mi-a spus că vrea să vină aici.“ Hiram Cohen voia să calce pe urmele unchiului său favorit și să fie medic generalist într-un oraș mic. „Sora mea a avut ambiții mai înalte pentru fiul ei, dar băiatul nu poate fi clintit din hotărârea lui. Acum ea spune că mă iartă dacă îi găsesc lui Hiram o soție evreică bună.“

La stația de poliție luminile erau aprinse. Jim Helgerson a venit la ușă și Zeke s-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu el.

— Ai început lucrul foarte devreme astăzi, Jim.

— Așa-i viața unui șef de poliție dintr-un orașel, care-și lasă adjunctul să plece în concediu. Am primit un telefon și am prins un tânăr huligan care a pictat cu graffiti în spatele gării. Nu-i place deloc în pușcărie, dar trebuie să-i bag mințile în cap. Părinții lui nu mai știu ce să facă cu el. Am de gând să merg la Eddie și să-l întreb dacă e de acord să-și mai asume o sarcină.

Zeke i-a răspuns zâmbind:

— Eddie nu refuză niciodată să facă o faptă bună.

După ce s-a întors în centrul orașului, Zeke a trecut pe lângă magazinul lui Brady Studebaker. Sally și Brady așteptau primul lor copil. Se părea că Havenul cunoștea o adevărată explozie demografică. Copiii lui Penny și Rob, ai lui Sally și Brady și ai lui Joshua și Abrei aveau să crească împreună.

Luminile erau deja aprinse la Cafeneaua lui Bessie. Ea și Oliver sedeau la o masă bând cafea și povestind înainte ca să-și înceapă ziua de lucru. Anunțul „Angajăm personal“ era încă lipit de geam. Încă nu găsiseră pe nimeni s-o înlocuiască pe Susan.

Simțind un impuls interior, Zeke s-a îndreptat spre pod. Când necazurile îl asaltau ca valurile infuriate, pacea râului îi potolea inima tulburată. Era ceva special în curgerea liniștită a apei.

S-a oprit în mijlocul podului și și-a sprijinit brațele pe balustradă,

PODUL SPRE CASĂ

ascultând clipocitul de sub el. Și-a adus aminte de noaptea când a găsit-o pe Abra și a deplâns faptul că mama ei rătăcea iarăși prin lume. Și-a împreunat mâinile, și-a plecat capul și s-a rugat: *Adu-o acasă, Doamne.*

Toate la vremea lor.

Aproape că o auzea pe Marianne fredonând minunata cântare născută dintr-o mare pierdere. Și-a închis ochii și a rostit încetșor cuvintele cântării: „Ce bine e, ce bine e cu Domnul.“ Rostirea cu voce tare a acestor cuvinte i-a adus într-un fel misterios pacea. A ridicat capul și a ascultat iarăși. Nu era singur.

De-a lungul anilor, Zeke văzuse multe miracole. Știa că poate să se mai aștepte la unul. I-au răsărit în minte alte și alte cuvinte, nescrise, dar izvorâte direct din inima lui. Și-a îndreptat poziția în timp ce le-a cântat pentru Domnul lui. Era o cântare de speranță, o cântare de mulțumire pentru tot ce se întâmplase deja și pentru ce avea să se întâmple în viitor. Vocea lui a fost purtată peste apă și s-a înălțat spre cer, ca primul semn al zorilor ce se iveau la răsărit.

Erau cuvinte de dragoste pentru copiii Lui și pentru turma pe care Dumnezeu i-o încredințase spre păstorie. Oh, cât îi iubea de mult. Ei îl făceau să rădă, și tot ei îl făceau să plângă. Ei făceau ca inima să i se dilate de dragoste și să i se frângă de durere. Dar cel mai mult își dorea să fie ceea ce îl chemase Dumnezeu să fie – un slujitor al Dumnezeului viu, un sol al Veștii Bune. A întins mâinile ca și cum ar fi vrut să-și binecuvânteze turma și și-a înălțat glasul rostind cuvintele pe care Dumnezeu i le puna pe buze. În timp ce dădea curs acestui impuls lăuntric, întunericul s-a risipit.

O lumină s-a aprins într-o casă de peste râu, apoi alta, și apoi alta.

Zeke a tăcut și mâinile i-au căzut iarăși pe lângă corp. Atunci și-a înnoit promisiunea: *Îți voi cânta mulțumiri pentru ei în fiecare zi a vieții mele, Doamne. În puterea Ta, îi voi iubi cu toată inima și cu tot sufletul. Întotdeauna.*

Așa voi face.

Cu inima plină, Zeke și-a vârât mâinile în buzunarele de la jachetă. A rămas nemișcat o clipă, delectându-se în asigurarea că toate erau bune. Apoi a traversat podul spre Haven, pregătit pentru orice-i va aduce noua zi.

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
ale scriitoarei Francine Rivers, dar nu numai,
pe care le găsești la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

GHID PENTRU DISCUȚII

1. Podul spre Haven este cel mai important simbol al cărții: Abra se naște – și este abandonată – sub pod. Pastorul Zeke o găsește acolo. Abra traversează podul când pleacă din oraș și mai târziu se întoarce acasă tot traversându-l. Joshua o aduce până la pod și acolo o așteaptă Zeke, dar Abra trebuie să decidă să-l traverseze singură. Ulterior este botezată sub pod. Precizează câteva poduri din viața ta. Ești nerăbdător să-l traversezi, sau eziți? De ce?
2. Pastorul Zeke cedează rugămintelor lui Marianne de a o aduce pe Abra în casa lor, chiar dacă el știe că acest lucru este periculos. Crezi că a luat o decizie corectă? De ce da sau de ce nu? Crezi că este important să distingem între călăuzirea lui Dumnezeu și propriile noastre dorințe? Dacă crezi că este important, precizează câteva modalități prin care putem face acest lucru?
3. Peter și Priscilla Matthews vor încă de la început s-o adopte pe Abra. De ce crezi că sunt gata s-o iubească pe micuța orfană? Cum își arată dragostea față de Abra atât în copilărie, cât și când ea a devenit o tânără răzvrătită? Ce greșeli fac? Există cineva în viața ta căruia îi cauzezi durere, așa cum Abra a cauzat familiei sale adoptive? Cum ai rezolvat relația aceea?

4. După ce Peter și Priscilla o adoptă pe Abra, fata îl vede pe Zeke de la fereastra dormitorului ei și îi cere lui Dumnezeu ca tatăl s-o ia înapoi. Convinsă că Dumnezeu a refuzat să-i răspundă la rugăciune, ea îi întoarce spatele lui Dumnezeu vreme de mai mulți ani. Cum și când îi ascultă El în sfârșit rugăciunea? Ce rugăciuni și visuri din viața ta au rămas ani la rând neîmplinite, pentru ca apoi să devină în sfârșit realitate? Ce rugăciuni și visuri aștepți încă să ți se îplinească?
5. Mitzi este o forță stabilă în viața Abrei, o prietenă iubitoare întotdeauna sinceră cu ea. Ai avut și tu un mentor ca ea când ai crescut, sau ai unul chiar acum? Dacă da, care este cel mai important lucru pe care l-ai învățat de la mentorul tău? Există în viața ta cineva – un copil sau un tânăr adult – pentru care poți să fii un mentor plin de evlavie? Ce ar implica acest lucru?
6. Joshua, un om al păcii, este profund marcat de experiențele din războiul coreean. Astăzi am putea numi condiția lui Sindrom Posttraumatic. Cum îl afectează starea lui după ce se întoarce acasă? Cum îl influențează relația lui cu tatăl său? Cu Abra? Există în viața ta cineva care se luptă cu Sindromul Posttraumatic. Cum ai putea ajuta persoana care trece prin această condiție?
7. Joshua își dă seama din prima clipă ce fel de om e Dylan Stark, dar nu reușește s-o convingă pe Abra să se ferească de el. Ar fi putut Joshua – sau Zeke, sau Priscilla, sau Peter – să facă altceva mai potrivit pentru a o convinge? Ai văzut vreodată pe cineva drag mergând pe o cale cu care tu nu ai fost de acord? Cum ai rezolvat problema?
8. Ezitarea Abrei de a se întoarce acasă, chiar și atunci când și-a dat seama că fuga a fost o greșeală, a fost motivată parțial de frica referitoare la ceea ce vor spune alții. Crezi că frica ei este întemeiată? Ți s-a întâmplat și ție vreodată să-ți fie greu să iei decizia corectă din cauză că te-ai temut de reacția oamenilor?

PODUL SPRE CASĂ

Cum ai rezolvat situația? Ce sfat ai da unei tinere sau unui tânăr în situația Abrei?

9. În adolescență, Abra îi spune lui Joshua: „Nu-mi aduc aminte să fi fost o vreme când să nu fi simțit că nu sunt destul de bună.“ De ce crezi că se simte așa, deși este înconjurată de oameni ca pastorul Zeke, Joshua, Mitzi și familia Matthews – care toți o iubesc? Te-ai simțit și tu vreodată așa? Cum ai încercat să umpli nevoia aceea din viața ta?
10. După ce Abra a fugit, Joshua vrea s-o caute. Dar Zeke îi repetă de mai multe ori că cel mai bun lucru pe care îl poate face este să renunțe la ea. Ești de acord cu sfatul lui Zeke? A trebuit să renunți și tu la cineva sau la ceva – de exemplu, la un vis? Care a fost rezultatul? Cum poți să știi când trebuie să cauți în continuare sau să renunți?
11. Franklin Moss o întreabă pe Abra ce vrea, și ea îi răspunde că vrea să fie „cineva“. Ce crezi că înseamnă acest lucru? De ce crezi că se simte astfel? Ce lucruri crede ea că o vor ajuta să-și atingă scopul? Ce îi dau aceste lucruri în cele din urmă – sau ce preț plătește pentru ele? Ți s-a întâmplat ție, sau cuiva drag ție, să cauți lucruri despre care ai crezut că te vor împlini? Dacă ți-au lăsat un gol interior și te-au rănit, povestește pe scurt experiența aceea.
12. Este Abra vinovată pentru sinuciderea lui Franklin? Dacă nu i-ar fi lăsat bilețelul acela, crezi că lucrurile s-ar fi sfârșit altfel? Există în viața ta lucruri pe care ai fi vrut să nu le faci, după ce ai văzut consecințele lor asupra altora?
13. Joshua spune că întâlnirea lor în Agua Dulce a fost providențială. Poți să identifici în viața ta o împrejurare similară – o coincidență atât de mare, încât a trebuit să recunoști că a fost Mâna lui Dumnezeu la lucru în viața ta? De ce ne este mai ușor să vedem Mâna lui Dumnezeu în viața noastră atunci când ne uităm retrospectiv decât să ne încredem în călăuzirea Lui clipă de clipă?

FRANCINE RIVERS

14. Când Abra citește Biblia Ghedeon în motelul din Agua Dulce, pare că se poate concentra numai la versetele care îi confirmă vinovăția și păcatul. Dacă ai fi stat de vorbă cu ea în momentul acela, ce i-ai fi spus?
15. Când Joshua o aduce pe Abra înapoi în Haven, Zeke se roagă pe pod ca și cum ar fi așteptat-o. Ce sentimente îți trezește scena aceasta? Ai trecut și tu printr-o experiență similară, indiferent dacă din postura Abrei sau din cea a lui Zeke?
16. Joshua este singurul bărbat care a iubit-o și a dorit-o pe Abra așa cum Dumnezeu vrea ca un bărbat să iubească și să dorească o femeie. Dă câteva exemple care să ilustreze prin ce se deosebește dragostea lui de ceea ce au simțit Dylan și Franklin pentru Abra? Există în viața ta oameni care te iubesc în felul acesta evlavios? Poți să iubești și tu așa?
17. Ce crezi că se întâmplă cu Susan după sfârșitul poveștii? Crezi că viața ei va fi diferită când o va lua de la început într-un alt loc? Ar fi trebuit să rămână în Haven? De ce da sau de ce nu?
18. Fiecare dintre personajele principale din această carte are de dus propria sa luptă: Zeke trebuie să o dea pe Abra; Joshua trebuie să renunțe la Abra; și Abra trebuie să hotărască dacă se întoarce sau nu acasă. Cu care dintre aceste personaje te identifici cel mai mult? De ce?

DESPRE AUTOARE

Francine Rivers, aflată pe lista celor mai bine vânduți autori desemnați de *New York Times*, și-a început cariera literară la Universitatea din Nevada, Reno, unde a absolvit Literatura Engleză și Jurnalismul. Din 1976 până în 1985 a avut o carieră de succes pe piața generală de carte, și lucrările sale au fost foarte apreciate de către cititori și critică. Deși a crescut într-o familie creștină, Francine L-a primit pe Cristos abia mai târziu în viața ei, când deja era soție, mamă a trei copii și o bine-cunoscută autoare de romane.

În 1986, la scurt timp după ce a fost născută din nou, a scris *Răscumpărată prin iubire* ca pe un manifest al noii ei credințe. Publicat inițial de către Bantam Books și republicat de Multnomah Publishers la mijlocul anilor '90, romanul acesta inspirat din istoria biblică a lui Gomer și Osea și plasat în vremea febrei aurului din California, este considerat de mulți o lucrare clasică a beletristicii creștine. *Răscumpărată prin iubire* continuă să fie unul din titlurile cele mai vândute în topul CBA și s-a menținut pe poziția aceasta mai mult de un deceniu.

După *Răscumpărată prin iubire*, Francine a publicat multe alte romane cu teme creștine – toate devenite bestselleruri – și ea a continuat să se bucure atât de aprecierea colegilor de breaslă cât și de loialitatea cititorilor ei de pe tot globul. Romanele sale creștine au

FRANCINE RIVERS

fost nominalizate și premiate cu numeroase distincții, inclusiv Premiul RITA, Premiul Christy, Medalia de Aur a ECPA și Medalia Holt pentru Celebrarea Talentului Literar. În 1997, după ce a câștigat al treilea Premiu RITA pentru Ficțiune Inspirațională, Francine a fost primită în Galeria de Onoare a Scriitorilor de Romane din America. Romanele lui Francine Rivers au fost traduse în peste douăzeci de limbi și sunt bestselleruri în mai multe țări, printre care Germania, Olanda și Africa de Sud.

Francine și soțul ei Rick trăiesc în nordul Californiei alături de cei trei copii ai lor, acum maturi, și se bucură de fiecare prilej ce li se oferă ca să-și răsfete nepoții. Ea se folosește de scris pentru a se apropia mai mult de Domnul și dorește ca prin cărțile ei să-l mulțumească lui Isus pentru tot ce a făcut și face în viața ei.

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
ale scriitoarei Francine Rivers, dar nu numai,
pe care le găsești la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

**Pentru toate titlurile
în limba română
semnate
FRANCINE RIVERS
vizitează
www.scriptum.ro**



© Elaine Burdo

Titlurile din seria **Fiii încurajării**

Fiii încurajării – cinci bărbați ai credinței care au slujit în umbra unor mari lideri și au influențat cursul istoriei pentru totdeauna.

Povești de viață uimitoare, eroi din umbră și un context biblic real te vor captiva definitiv.



Războinicul – Caleb

Caleb, războinicul spion, devenit liderul poporului Israel spre Țara Făgăduinței.

Amos, un păstor din Tecoa, culegător de smochine, devenit profetul poporului lui Dumnezeu în vremuri de restriște.



Preotul – Aaron

Aaron, preotul Domnului pentru poporul său, hotărât între credință și idolatrie.



Prințul – Ionatan

Ionatan, prințul care a fost gata să renunțe la tron pentru a păstra prietenia camaradului său.

Sila, tovarășul de misiune al lui Pavel și bărbatul investit cu misiunea de a purta de grijă sulusilor catehetice.



Profetul – Amos



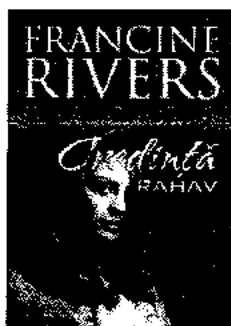
Scribul – Sila

De aceeași autoare

Seria: O genealogie a harului

O genealogie a harului – cinci femei care au schimbat lumea.

Povești de viață captivante, personaje controversate
și un context biblic real te vor captiva definitiv.



Credință – Rahav

Trecutul ei tenebros,
Dumnezeu i l-a preschimbât
într-un viitor cuceritor.

Frumusețea ei a stârnit
pasiunea regelui, iar suferința ei
a atins inima lui Dumnezeu.



Speranță – Tamar

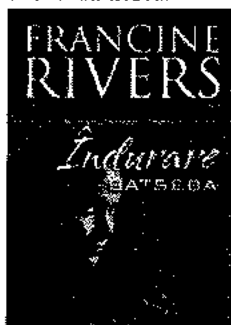
Deși trădată de bărbații
care îi controlau viitorul,
a luptat pentru credința
ei în Dumnezeu.



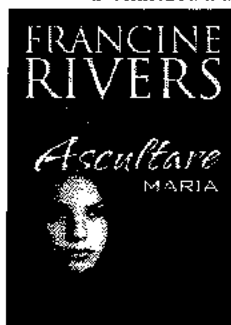
Dragoste – Rut

Pentru că a fost gata
să sacrifice totul, fără să aștepte ceva
în schimb, Dumnezeu a onorat-o.

Clipa pregătită din veșnicie.
Dumnezeu a ales o femeie.

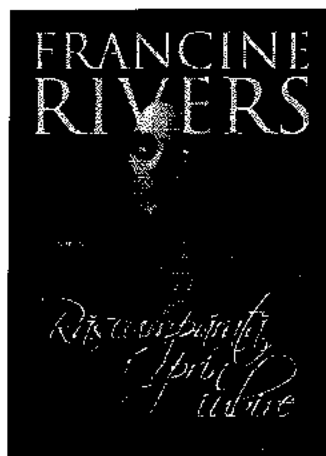


Îndurare – Batșeba



Ascultare – Maria

De aceeași autoare



Răscumpărată prin iubire

de Francine Rivers

145 X 205 mm, 544 pagini

Extraordinara fictiune poate deveni realitate pentru tine...

California. Țara aurului. Anul 1850. O vreme în care bărbații își vând sufletul pentru un săculeț de aur, iar femeile își vând trupul pentru un loc unde să-și plece capul. Angel nu se așteaptă din partea bărbaților la nimic altceva decât la trădare. Ajunsă orfană, a fost vândută unui proxenet și împinsă de mic copil în mrejele prostituției. Supraviețuiește ținând aprinsă flacăra urii.

Atunci îl întâlnește pe Michael Hosea.

Un bărbat integru și afectuos, Michael Hosea se căsătorește cu Angel și o învață alfabetul dragostei adevărate. El încearcă să preschimbe amărăciunea din inima fetei, în ciuda rezistenței pe care ea o opune, topind inima ei de gheață. Numai că dragostea nesperată a lui Michael îi creează un sentiment de nevrednicie și teamă. Și Angel fuge. Departe de dragostea soțului ei, îngrozită de adevărul pe care nu-l mai poate nega, vindecarea ei deplină vine de la Cel care o iubește mai mult chiar decât Michael Hosea ... Unul care nu o va lăsa să plece.

De aceeași autoare



Firul stacojiu

de Francine Rivers

145 X 205 mm, 440 pagini

Sierra Madrid. Femeia de azi. Puternică. Determinată. Ajunge în viață într-un punct în care destrămarea propriei căsnicii pare iminentă.

Marry Kathryn McMurray. Tânăra colonistă în drumul său spre Oregon acumulează în sufletul ei multă amărăciune din cauza despărțirii de cei dragi, a dezrădăcinării de locurile natale și a necazurilor pe care trebuie să le înfrunte.

Două femei, la depărtare de secole una de cealaltă, împărtășesc un jurnal de viață plină de zbateri și lupte cu Divinitatea, cu soții lor – și chiar cu ele însele – înainte să capituleze în brațele unei iubiri necondiționate.

De aceeași autoare



Copilul ispășirii

de Francine Rivers

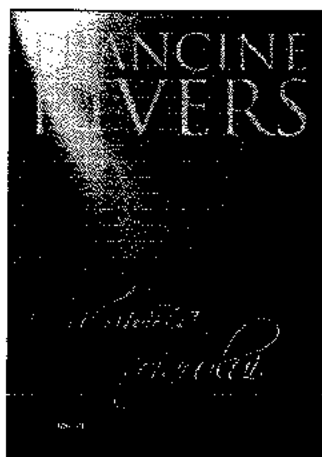
145 X 205 mm, 376 pagini

Într-un moment terifiant, îngrozitor, viața perfectă a lui Dynah Carey este zdruncinată de un viol, viitorul său strălucit este irevocabil marcat de o sarcină nedorită, iar familia ei este profund afectată.

Credința aparent solidă a lui Dynah este serios răscolită în momentul când este pusă în fața celor mai controversate decizii ale vieții sale: să accepte sau să pună capăt vieții înfiripate în pântecul ei.

Este un roman emoționant și controversat ce ne provoacă să înțelegem și să prețuim sanctitatea vieții, care este darul lui Dumnezeu. Va fi cu siguranță o încurajare pentru toți aceia care, într-un fel sau altul, s-au confruntat cu decizia de a lua parte la un avort sau care cred că avortul este o opțiune, de vreme ce este legal. Subiectul cărții prezintă un exemplu de reabilitare pe care o poate aduce iertarea lui Dumnezeu, un Dumnezeu care chiar dacă îngăduie să trecem prin foc, nu ne lasă să fim mistuiți, ci ne purifică și ne restaurează.

De aceeași autoare



Chemarea șofarului

de Francine Rivers

145 X 205 mm, 576 pagini

Biserica Creștină Centerville din California era o comunitate de oameni în vârstă, și, cu fiecare anotimp ce trecea, numărul membrilor scădea simțitor. Pastorul care o slujise vreme de 40 de ani suferise un atac de cord, fapt ce acutizase criza.

Biserica era pe punctul de a se destrăma.

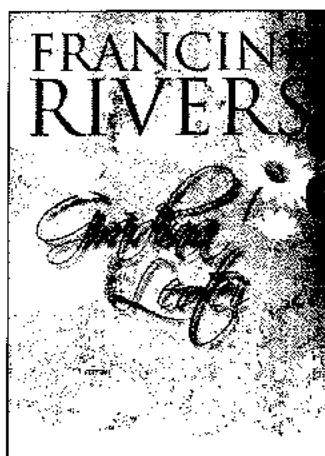
Dar Samuel, unul dintre prezbiteri, nu poate concepe că acesta ar putea fi sfârșitul ei. Iar salvarea o întrezărea în Paul Hudson, tânărul pastor care acceptase să preia slujirea comunității.

Dar era el într-adevăr soluția salvatoare? Cum poate fi transformată o biserică muribundă într-una explozivă și ce a presupus acest lucru pentru tânărul pastor și familia lui? Cum are loc, de fapt, trezirea?

Chemarea șofarului prezintă dramatica poveste a unei biserici din care ai putea face parte chiar tu și a unui pastor care s-ar putea afla la amvonul ei. Este un roman despre iertarea lui Dumnezeu și harul de a beneficia de un nou început, dar mai ales despre ceea ce înseamnă cu adevărat să fii creștin.

Vocea lui Dumnezeu continuă să răsune la fel de pătrunzător precum șofarul străvechi...

De aceeași autoare



Grădina Leotei

de Francine Rivers

145 X 205 mm, 536 pagini

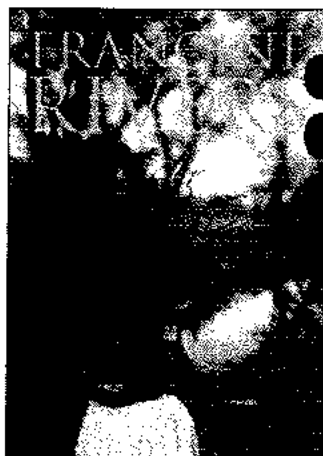
Un roman fascinant ce îți atinge inima și sufletul !

Cândva, grădina Leotei fusese o oază de frumusețe, în care florile și speranța înfloreau deopotrivă. Era locul de refugiu unde se tămăduia de rănille adânc săpate în ea de războiul necruțător, sanctuarul în care se pleca înaintea lui Dumnezeu și se ruga pentru copiii ei care nu-i înțelegeau sacrificiile tăcute.

Ajunsă la 84 de ani, Leota este singură, iar grădina ei părăginită reflectă sufletu-i pustiu. Orice efort de apropiere față de copiii ei a rămas fără rezultat. Singurul care-i înțelegea durerea era Acela care, tot într-o grădină, înviase, oferind prin jertfa Sa iertarea și vindecarea.

Și, într-o zi, Leota primește vizita unei tinere femei, care pretinde că-i este nepoată. Atunci, o adiere înviorătoare străbate toată ființa ei. Va mai apuca dragostea să înflorească din nou, înainte să fie prea târziu pentru ea?

De aceeași autoare



Un mister tulburător

de Francine Rivers

145 X 205 mm, 320 pagini

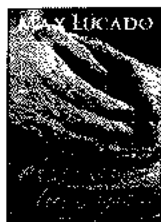
*J*n căutarea propriei răscumpărări, Cadi Forbes – fetița de zece ani – descoperă misterul teribil ce mistuia comunitatea de imigranți irlandezi de la poalele munților Appalachi. La înmormântarea bunicii ei dragi, surprinde pentru o clipă privirea sfâșietoare a „devoratorului de păcate” care, conform unei vechi legende, venea să mănânce o pâine și să bea un pahar cu vin, luând astfel asupra sa păcatele defunctului.

Cu toate că știe prea bine că îi este interzis să-l privească (și cu atât mai mult să-l caute), dorința ei disperată de a scăpa de povara ce o apăsă zi și noapte, considerându-se vinovată de moartea surorii ei, o determină să-l afle cu orice preț pe bărbatul acela care poate s-o elibereze de păcat... păcatul care îi răpisc dragostea mamei și o făcuse să-și dorească să fugă de viața aceasta și teribila ei judecată.

Insistența ei deschide răni vechi și dezgroapă secrete tulburătoare, bulversând liniștea satului din creierii munților, dar nu fără rost. Căci căutările ei o conduc spre singura modalitate eficientă de a obține răscumpărarea și spre singurul Om care o poate elibera de povară.

Romanul a fost premiat cu medalia de aur și ecranizat în 2007.

Alte cărți publicate de Scriptum



Asemenea lui Isus
de Max Lucado
145 X 205 mm,
216 pagini



***Calmul din
mijlocul furtunii***
de Max Lucado
145 X 205 mm,
240 pagini



***Când Dumnezeu
îți șoptește numele***
de Max Lucado
145 X 205 mm,
224 pagini



Înfruntă-ți uriașii
de Max Lucado
145 X 205 mm,
176 pagini



***Nu-i de mirare
că e mînit Mîntuitorul***
de Max Lucado
145 X 205 mm,
232 pagini

Fără teamă
de Max Lucado
145 X 205 mm,
208 pagini



Fiecare zi merită o șansă
de Max Lucado
145 X 205 mm,
152 pagini



În rolurile principale
de Max Lucado
145 X 205 mm,
232 pagini



3:16 Numerele speranței
de Max Lucado
145 X 205 mm,
216 pagini



O dragoste care merită dăruită
de Max Lucado
145 X 205 mm,
240 pagini



Alte cărți publicate de Scriptum



***Nu totul se învârtă
în jurul meu***

de Max Lucado
145 X 205 mm,
136 pagini

Salvatorul de lângă tine

de Max Lucado
145 X 205 mm,
208 pagini



***Povestea lui Dumnezeu,
povestea ta***

de Max Lucado
145 X 205 mm,
176 pagini

Îndrăznește să trăiești

de Max Lucado
145 X 205 mm,
200 pagini



Îmblânzirea tigrlui

de Tony Anthony
145 X 205 mm, 240 pagini

Mai mult decât simple păreri

de Ravi Zacharias
145 X 205 mm,
456 pagini

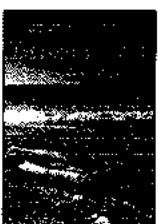


Strigătul tigrlui

de Tony Anthony
145 X 205 mm, 192 pagini

Dumnezeul de care ai uitat

de Francis Chan
145 X 205 mm,
152 pagini



Mesajul pierdut al lui Isus
de Steve Chalke & Alan Mann
145 X 205 mm,
168 pagini

Dragoste nebună

de Francis Chan
145 X 205 mm,
160 pagini

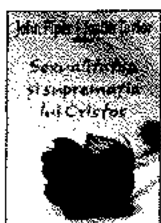
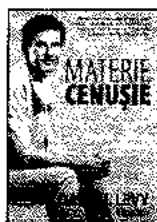


Alte cărți publicate de Scriptum



***Când nu-L doresc
pe Dumnezeu***
de John Piper
145 X 205 mm,
320 pagini

Materie cenușie
de David Levy
145 X 205 mm,
248 pagini



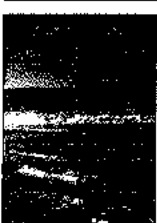
***Sexualitatea și
supremația lui Cristos***
ed. John Piper & Justin Taylor
145 X 205 mm,
328 pagini

***Fărăme
poezii***
de Alexandru Rațiu
145 X 205 mm,
64 pagini



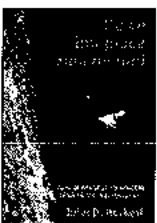
***Educația copilului
neastâmpărat***
de Claudia & David Arp
145 X 205 mm,
208 pagini

Mesajul pierdut al lui Isus
de Steve Chalke & Alan Mann
145 X 205 mm,
168 pagini



Brusc au 13 ani
de Claudia & David Arp
145 X 205 mm,
240 pagini

***De ce îmi place
ziua de luni***
de John Beckett
145 X 205 mm,
192 pagini



Partea a doua a căsniciei
de Claudia & David Arp
145 X 205 mm,
288 pagini

Vreau să mă căsătoresc!
de Ban & Arp
145 X 205 mm,
224 pagini



Alte cărți publicate de Scriptum



Sunt un tată bun?
de Josh McDowell
145 X 205 mm,
200 pagini

Dovezi în favoarea învierii
de Josh McDowell
145 X 205 mm,
302 pagini



Grija pentru suflet
de John Ortberg
145 X 205 mm,
240 pagini

Epicentru
de Joel Rosenberg
145 X 205 mm,
352 pagini



Dumnezeu e mai aproape decât crezi
de John Ortberg
145 X 205 mm,
216 pagini

O dragoste mai presus de rațiune
de John Ortberg
145 X 205 mm,
240 pagini



Cine este Omul acesta?
de John Ortberg
145 X 205 mm,
272 pagini

Credință și îndoială
de John Ortberg
145 X 205 mm,
200 pagini



Când se încheie jocul, totul se întoarce în cutie
de John Ortberg
145 X 205 mm,
288 pagini

En, așa cum aș vrea să fiu
de John Ortberg
145 X 205 mm,
336 pagini



Lydia

Revistă creștină pentru femei

Revista *Lydia* apare de două ori pe an, în iunie și decembrie. Se pot face abonamente pe o perioadă de doi ani, atât în țară cât și în străinătate.

Vrei să-i mulțumești cuiva, să abordezi pe cineva, să întreții o prietenie dragă sau doar să îi amintești cuiva de tine? Dăruiește-i un abonament cadou.

Informații, comenzi și abonamente la:

Revista Lydia ☛ O.P. 9 C.P. 33, 410690 Oradea - Bihor, România
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765 ☛ comenzi@lydia.ro ☛ www.lydia.ro

Unde inima ta găsește un răspuns!

WWW.SCRIPTUM.RO

Cum puteți obține cărțile editurii Scriptum

Editura Scriptum își dorește ca dumneavoastră, cititorii, să beneficiați de cele mai bune cărți, răsplătindu-vă pe deplin efortul de a citi. Astfel, alegem cu cea mai mare grijă cărțile pe care le publicăm sau le promovăm.

Puteți obține foarte comod cărțile noastre: prin telefon, fax, e-mail, librărie virtuală sau standuri de carte și librării din orașul dumneavoastră. Cărțile comandate direct la editură vor fi trimise prin poștă, iar plata se va face ramburs, la ridicarea coletului. În librăria virtuală veți găsi mereu titluri noi și deosebite.

Pentru informații:

Editura Scriptum, str. Lăpușului nr. 28,
410264 Oradea

Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel/Robot: 0259-457 428,

e-mail: comenzi@scriptum.ro,

magazin virtual: www.scriptum.ro